

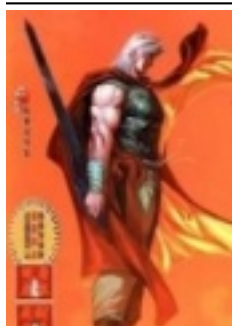
Túy Tâm Kiếm

Contents

Túy Tâm Kiếm	2
1. Mở Đầu	2
2. Thiếu Lâm Kinh Biến	3
3. Phong Ba Vân Vũ	9
4. Tình Tiết Đa Đoan	16
5. Hiệp Lệ Sơn Tế Mộ	19
6. Nghi Vãn Trùng Trùng	23
7. Mộ Huyết Xuân Thu	27
8. Biến Cổ Liên Hồi	31
9. Quái Nhân Trong Quan Tài	36
10. Thiếu Phụ Bật Mặt	39
11. Mộ Dung Hồng	45
12. Tình Si Nền Nỗi	50
13. Một Tháng Ước Hẹn	54
14. Biển Ghen Nỗi Sóng	56
15. Thảm Hiểm Hải Tâm Sơn	62
16. Tiền Căn Hậu Quả	67
17. Kỳ Tài Xuất Hiện	71
18. Hồng Phong Hội Ngộ	74
19. Mối Tình Khó Dứt	79
20. Anh Hùng Lỡ Bước	85
21. Thiếu Nữ Si Tình	90
22. Ruột Đau Từng Đoạn	94
23. U Minh Giáo Phái	98
24. Nguy Cơ Trùng Trùng	102
25. Lời Hẹn Tử Thần	105
26. Nhất Thốc Dã Tẩu	108
27. Huyền Thiên Thiên Tự	113
28. Thái Thượng Giáo Chủ	116
29. Xuân Bất Tái Lại	120
30. Yêu Phụ Si Tình	125
31. Bí Hiểm Khó Lường	130
32. Trong Động Tử Vong	134
33. Ngũ Độc Thần Quân	137
34. Động Trung Sóng Gió	145
35. Tương Kế Tự Kế	148
36. Mối Tình Dứt Đoạn	151
37. Nguy Cơ Trùng Trùng	154
38. Lòng Trinh Đản Nữ	158
39. Vạn Niên Kim Lý	164
40. Ngàn Dặm Tìm Ngư	167
41. Nam Bắc Nhị Quái	170

42. Diệu Dược Hồi Xuân	176
43. Đàn Chỉ Thần Thông	181
44. Liên Tâm Sư Thái	186
45. Phản Đồ Nội Tuyến	190
46. Ai Gây Sóng Gió	196
47. Vì Đâu Nên Nổi	200
48. Thăm Dò Hồ Huyệt	205
49. Ma Cung Nổi Loạn	208
50. Di Độc Công Độc	211

Túy Tâm Kiếm

Giới thiệu

Trước đây năm, trang tình sử đẫm máu của võ lâm đã dẫn ghi một câu chuyện vừa thương tâm lại vừa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-tam-kiem>

1. Mở Đầu

Trước đây năm, trang tình sử đẫm máu của võ lâm đã dẫn ghi một câu chuyện vừa thương tâm lại vừa thể
thảm, khiến giới nam nhi hào kiệt mỗi khi nhớ đến phải bùi ngùi cảm động.

Không biết là từ đâu đến, giữa vòm trời âm oán của giang hồ bỗng xuất hiện một nữ nhi kiếm khách,
nữ nhi mà tài nghệ cũng như sắc đẹp của nàng một phen làm điên đảo giới mày râu hào sĩ khắp Trung
Nguyên đến miền Quan Ngoại .

Nàng đẹp, đẹp vô cùng. Cái đẹp của nàng chỉ biết khen được tiếng đẹp mà không sao mô tả thành lời được.
Đã thế tài hoa nàng lại xuất chúng. Có thể nói bao nhiêu tinh hoa đều vun đúc vào nàng tất cả.

Nàng như một đóa nam châm, đi đến đâu là xáo trộn cho địa phương ấy.

Những cuộc tranh chấp ngầm ngầm nhưng không kém hệ trọng. Những cuộc thanh trừng đẫm máu quanh
quẩn đó đây của bước chân nàng không ngoài sắc đẹp vô song ấy.

Bao nhiêu tay kiếm khách trẻ đẹp tình tứ cố công lặn lội theo từng bước hát hò của nàng để rồi cuối cùng
cũng phải hy sinh dưới mũi kiếm nghiệt ngã của người đẹp, hoặc vì sự ghen tuông vô ý thức của đồng bọn.

Nhưng, tìm người đâu phải gổ đá mà chẳng có lúc phải rung động.

Cuối cùng nàng phải ngã gọn vào tay một tranf anh kiệt tài ba để rồi đem tấm thân tuyệt giá trao trọn cho
chàng.

Nhưng ai học được chữ ngờ?

Chính kẻ đã được cái điểm phúc mà bao nhiêu người đang ao ước lại bằng quang để ruồng bỏ nàng.

Đau buồn, thất vọng, nàng lang thang suốt góc bể chân trời để tìm lại hình bóng người yêu. Nhưng hỏi ôi, hơn nửa năm sau có kẻ đã tìm thấy cây nàng trên ngọn Hợp Lệ Sơn nơi ngoài trường thành vạn lý, với một thanh đoản kiếm xuyên ngập vào tim. Thanh kiếm ấy chính là thanh Túy Tâm bảo kiếm mà nàng thường sử dụng! Với chiếc bào thai còn nặng mang trên thể xác lạnh ngắt của nàng. Người ta phân vân nghi hoặc không biết nàng phải chăng đã dùng thanh kiếm của mình để tự vận trong cơn đau buồn quá độ, hay bị một kẻ nào ám hại vì hận thù?

Lời ấy truyền đi như một tiếng sét rung động tám phái võ lâm. Tám vị chưởng môn hẹn nhau đến Hợp Lệ Sơn và chọn ngọn Bạch Vân Phong để xây mộ chôn nàng cùng với ngọn đoản kiếm oan nghiệt.

Trước phần mộ dựng một tấm bia to:

“Túy Tâm Tiên tử chi mộ”

Rồi bỗng đứng năm sau....

2. Thiếu Lâm Kinh Biển

Trong một đêm thu mưa giông tầm tã, ngôi Thiếu Lâm Tự hùng cư trên đỉnh Cao Sơn đột nhiên có một khách bí mật đến viếng. Người khách này muốn gặp cho kỳ được Thiếu Lâm chưởng môn là Phổ Vân Thiền Sư. Vị thiền sư này đã bế quan không tiếp khách trên năm rồi.

Vị khách bí mật là một thanh niên vận áo xanh, quần áo ướt nhem, thoạt trông có vẻ tiêu tụy bất kham, nhưng hai nhãn quan của chàng thì bén nhọn như tên, làm cho người thoạt nhìn chàng phải khiếp đảm.

Thủ lãnh của toán phụ trách ngồi cạnh Từ Minh Đại Sư, cự tuyệt không chấp nhận việc vào truyền bẩm lại.

Người thanh niên ấy cười nhạt, rồi bỗng nhiên rút từ trong mình ra hai tấm thiệp trắng đưa trước mặt Từ Minh Đại Sư, nói:

-Bất luận quý chưởng môn có chịu tiếp kiến hay không, tấm thiệp này, tốt hơn là hãy mời người xem qua mới được.

Từ Minh Đại Sư cầm thiệp xem qua, sắc diện bỗng nhiên biến đổi.

Trên thiệp đó đề rành rẽ rằng:

“Chuyển trao đến tay Phổ Vân Thiền Sư” Làm cho Từ Minh Đại Sư cả kinh không phải là hàng chữ ấy mà là một hình vẽ đề thay thế chữ ký.

Hình vẽ ấy là một quả tim vậy đầy máu đỏ. Trên có một thanh đoản kiếm xuyên qua.

Từ Minh Đại Sư neho mảy bạc, rồi vội vàng đưa thanh y thiếu niên vào khách xá, và chạy vào Tri Khách Thiền Đường đưa tấm thiệp cho Tri Khách Trưởng Lão.

Tri Khách Trưởng Lão vừa bị gọi giật ngược thức dậy và còn đang dụi mắt.

Nhìn tấm thiệp, Tri Khách Trưởng Lão cả kinh choàng dậy và lập tức chạy bay vào Đạt Ma Viện, đưa ngay cho Thủ Tòa Trưởng Lão.

Thủ Tòa Trưởng Lão cũng biến sắc mặt, hơi do dự phút, đoạn gõ cửa xin vào diện kiến chưởng môn Phổ Vân Thiền Sư.

Nơi tịnh xá Di Đà, Phổ Vân Thiền Sư đóng cửa tu niệm đã được năm rồi, nghe báo cáo lập tức ra lệnh mở cửa cho Thủ Tòa Trưởng Lão là Phổ Huệ Thiền Sư vào yết kiến. Cửa Tịnh Xá Di Đà mở trừ khi có chuyện trọng đại hoặc bất đắc dĩ, còn những chuyện khác đều do Thủ Tòa Trưởng Lão phụ trách.

Thủ Tòa Trưởng Lão chẳng kịp bẩm báo, trước tiên đem thiệp giao liền.

Phổ Vân Thiền Sư vừa nom qua, đôi mày bỗng nhiên khóa chặt, mười ngón tay hơi run, mở thiệp ra xem.

Trên thiệp chỉ đề hai câu:

“Truyền thiệp gửi ý, kỳ dư gặp mặt Văn thiếu hiệp sẽ nói sau”.

Phổ Văn Thiền Sư ngẩn nhìn giấy lâu, thou dài hỏi:

-Người đưa thiệp ở đâu nhỉ?

Thủ Tòà Trưởng Lão vội chấp tay:

đã mời hẳn vào khách xá đợi mạng. Tầm thiệp này chẳng là của Túy Tâm Tiên Tử hay sao?

Phổ Văn Thiền Sư cất tiếng niệm phật rồi chậm rãi nói:

-Người chết rồi há dễ hồi sinh, nhưng ... nói đến đây lời nói đột nhiên ngưng lại, lão suy nghĩ giây lâu, lập tức biến sắc nói nhanh -Hãy mau dẫn người truyền thiệp vào La Hán Đường! Thủ Tòà Trưởng Lão vâng dạ, đoạn bước nhanh ra ngoài.

Cách đây không lâu, thanh y thiếu niên được Trí Khách Trưởng Lão dẫn dắt xuyên qua không biết bao nhiêu cung đài và điện để đến một nơi sau cùng là La Hán Đường.

La Hán Đường đã được Phổ Văn Thiền Sư hạ lệnh cho bốn tên hầu cận cấp tốc triệu tập hơn mười vị cao thủ của bốn môn âm thầm mai phục bốn phía phòng khi bất trắc Trong La Hán Đường, trừ ra Phổ Văn Thiền Sư đến trước ngồi đợi không có một người nào khác. Bốn tên hầu cận tay cầm trường kiếm đứng sát trước cửa. Trí Khách và Thủ Tòà Trưởng lão đều bị cản lại, chỉ có thể đứng ngoài cửa nghe ngóng.

Thanh y thiếu niên như chẳng để ý đến sự phòng bị, nghênh mặt bước vào như chỗ không người, đi một mạch thẳng vào điện. Chỉ thấy một lão tăng gầy gò, tuổi hơn bảy mươi, đang đứng giữa điện chấp tay vái chào:

-Phải Văn thí chủ đấy chẳng?

Thanh y thiếu niên chấp tay đáp lễ:

-Tại hạ Văn Tử Lăng, lão thiền sư đây chắc là đương kim Thiếu Lâm Trưởng Lão?

-Lão chinh thị là Phổ Văn Thiền Sư.

Văn Tử Lăng nhân quang vụt sáng rực. Nơi khóe miệng bỗng nở một nụ cười.

-Tầm thiệp ấy lão thiền sư đã xem qua rồi chứ?

Phổ Văn Thiền Sư niệm phật đáp:

-Trên thiệp ấy lời nói chẳng ràng mạch cho mấy. Có câu kỳ dư gặp mặt Văn Thiếu Hiệp sẽ cho biết sau là ngụ ý thế nào?

-Rất đúng, có người nhờ tại hạ chuyển giao thư này, một trao đổi giữa tại hạ và thiền sư sau khi gặp mặt.

Phổ Văn Thiền Sư nóng nảy dọ hỏi ngay:

-Lão có thể hỏi là người nhờ đưa thí chủ đưa thư đến đây là ai?

Văn Tử Lăng lạnh nhạt trả lời:

-Người truyền thư ấy muốn tại hạ giữ bí mật, xin thứ lỗi cho không thể nói ra được ! -Vậy thí chủ nói rõ câu chuyện trao đổi ấy là thế nào?

-năm về trước, tòa Văn Gia Bảo bị mười mấy tên bịt mặt có võ công bao vây cùng hãm, trong Văn Gia Bảo trừ bảo chủ Nhất Kiếm Phiêu Thiên Văn Tín Hùng tất cả gia quyến và thuộc hạ bảy mươi ba người đều bị tàn sát. Danh sách của mười mấy tên bịt mặt ấy mong lão thiền sư nên giao cho tại hạ, đây là ý muốn của người trao thư cho tại hạ chuyển lời cùng lão thiền sư.

Phổ Văn Thiền Sư chấp tay niệm phật đáp:

-Lời hỏi của thí chủ có hỏi kỳ quái rồi, cái cheat của nhất kiếm Phiêu Thiên Văn Bảo chủ lão nghe qua rất là đau đớn nhưng làm sao có danh sách của bọn hành hung được? ... Vậy thí chủ là người kẻ nghiệp của Văn Bảo chủ?

-Không phải đâu! Văn Bảo chủ là sư phụ của tại hạ ... chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:

-Trong giới giang hồ đồn đãi rằng:

Lúc Văn Gia Bảo gặp tai nạn, thì lão thiền sư đang làm khách tại nhà ấy, cho nên người ta quả quyết rằng: duy chỉ có lão thiền sư đây là biết được bọn ấy mà thôi.

-Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ đâu có lấy chi mà tin chắc cho được?

Văn Tử Lăng đột nhiên cười lớn:

-Rất đúng đấy, chuyện đồn đãi ở chốn giang hồ đâu có thể nào tin chắc được, cũng như mười bảy name về trước đây, có lời truyền tụng rằng túy Tâm Tiên Tử tự sát vì tình, nhưng thật ra thì chẳng có như thế, và Túy Tâm Tiên Tử hiện nay vẫn còn sống trên đời này ... Phổ Văn thiền sư sắc diện biến đổi mấy lần, trầm giọng:

-Chỉ đơn đưa vào một tấm danh thiếp, lão làm sao tin người được?

-Thì ra thiền sư muốn xem tín vật đó lắm sao?

Nói xong chàng liền nhẹ hươ thanh đoản kiếm lean, một ánh sáng quang chiếu diệu chói mắt. Cả tòa La Hán Đường đều tràn ngập một luồng khí lạnh thấu xương.

Phổ Văn thiền sư nhẹ nhẽ thở dài, nhanh nhẹn thò tay vào túi rút ra một dải lụa vàng cuốn tròn trao cho Văn Tử Lăng:

Đanh sách chỉ có một bản này mà thôi, người hãy lấy đi ! Văn Tử Lăng cười nhạt nói:

-Thì ra lão thiền sư đã có mang sẵn ở bên mình à?

Chàng đưa tay tiếp lấy, ngó sơ qua, rồi cất vào trong túi áo.

Chỉ nghe Phổ Văn thiền sư trầm lặng giây lát lâu rồi cất tiếng:

-Những vật quan trọng như thế này lão đâu dám giao cho ai cất giữ đâu ! -Nhưng tại sao lão thiền sư lại chối rằng chẳng biết?

-Lão giờ đây chẳng giải thích chi cho nhiều, vậy Văn thí chủ đem thiếp đến đây là có ý gì?

Văn Tử Lăng cười dừng đứng:

-Người nhờ tại hạ mang thư đến đây, ý muốn nhờ lão thiền sư giúp ra tay mời tất cả chưông môn của bảy đại môn phái đương thời, đứng vào ngày rằm trung thu tháng tám, trước canh ba tề tụ đông đủ tại Thiếu Lâm tự này, niếu thiếu một người thì... Chàng gần giọng tiếp:

-Người ấy có nói rằng:

Sẽ đem cơ nghiệp của Thiếu Lâm tự nghìn nămnay, và tất cả 0viện phái Thiếu Lâm và tất cả tánh mạng của giới tăng lữ để thay thế... Phổ Văn thiền sư trợn tròn đôi mắt, nhưng vụt ảo não than dài:

-Vậy thì phiền Văn thí chủ hãy chuyển lời cùng người, lão tăng sẽ tuân mạng và làm theo đúng như lời đã dặn.

Văn Tử Lăng tay nắm chặt thanh đoản kiếm, sắc diện nghiêm trọng:

-Tại hạ cũng có việc là nhờ thiền sư đưa ra khỏi sơn-môn để khỏi gây thêm trận quyết đấu chẳng cần thiết.

Phổ Văn thiền sư chẳng chút do dự gạt đầu:

-Chuyện này tự nhiên là phải thế. Lão sẽ vì thí chủ mà dẫn đường cho.

Nói xong lão đi trước dẫn đường. Hai người vừa ra khỏi La Hán Đường thì trước mặt bỗng thấy áo cà sa phát phới, một làn sóng như trời tràn ngập cả đường đi.

Đi đầu là Đạt Ma Viện Thủ Tòa trưởng lão, kế tiếp là bốn vị hộ pháp, kế nữa là mười sáu vị điện chủ, đệ nhất Lưu cao tăng ở trong Thiếu Lâm tự này hầu hết đều có mặt.

Khi thấy chuông môn vừa bước ra khỏi viện, toàn thể có mặt đều nín im phăng phắc. Người người đều chấp tay kính lễ, nhưng không một ai chịu dang ra để nhường lối đi.

Phổ Văn thiền sư niệm phật, đoạn cất tiếng hỏi -Các vị tụ tập ở đây có ý gì?

Thủ Tòa trưởng lão Phổ Huệ thiền sư bước đến cúi đầu:

-Hãy thứ lỗi cho hạ tòa nói những lời vọng ngôn:

Thiếu Lâm phái của chúng ta sáng lập đã hơn nghìn năm nay rồi, bấy lâu nay đều được giới võ lâm tôn sùng kính nể, mà để một gã thiếu niên kiêu ngạo muốn gì được nấy, tùy ý đi lại, chẳng hóa ra làm mất mặt của phái Thiếu Lâm, và làm cho tất cả quần hùng trong thiên hạ đối với môn phái chúng ta mất sự tin tưởng đi chẳng! -Giọng nói của lão có vẻ kích động vô cùng, và cũng xuyên qua lời nói trên, hiển nhiên là toàn người ngoài cửa đều nghe rõ lời đối thoại của hai người trong viện.

Phổ Văn thiền sư thần sắc trầm mặc, đứng im lặng như pho tượng, ngưỡng mặt nhìn trời, lẩm bẫm lấy một mình:

-Uy danh của Thiếu Lâm phái chẳng phải là bị hủy diệt hôm nay, mà là mười bảy năm về trước đã bị hủy diệt mất rồi ... Nói đoạn lão vung tay áo rồi sấn bước tới trước Tất cả các vị trưởng lão đều biến sắc, đồng bước vệt sang hai bên.

Phổ Văn thiền sư vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến tới.

Bốn vị hộ pháp vừa thối lui, vội đồng thanh cất tiếng:

-Hạ tòa chúng tôi thật thất lễ, nhưng chỉ mong chuông-môn đại huynh chấp nhận việc! Phổ Văn thiền sư dừng bước:

-Bốn vị yêu cầu việc gì?

-Hạ tòa chúng tôi chẳng dám vi phạm luật pháp của chuông môn, nhưng chúng tôi mạo muội ra ý kiến này, trước khi Văn thích chủ rời khỏi nơi đây, xin cho thỉnh giáo vài chiêu.

Phổ Văn thiền sư hơi nheo mày, quay sang Thiếu Tăng:

-Việc này còn đợi xem ý kiến Văn thiếu chủ sao mới được Nói xong, từ từ bước sang một bên vài bước, hiển nhiên là đối với chuyện này đã có ý chấp nhận.

Văn Tử Lăng thần sắc lạnh như băng, cười nhạt:

-Bốn vị đồng một lúc đưa ra ý kiến ấy, tại hạ dù sao cũng ráng lãnh giáo của bốn vị vài chiêu.

Thủ lãnh của bốn vị hộ pháp là Giáng Long Tôn Giả chấp tay niệm phật:

-Thiếu lâm phái từ trước đến giờ chẳng ỷ đông hiếp yếu, vậy trận thêu sức này ta lãnh giáo trước tiên.

Văn Tử Lăng vụt quát lean:

-Tại hạ chẳng the ả chờ lâu, bốn vị hãy mau rút khí giới ra mau.

Nói xong, chàng rút thanh đoản kiếm ra sẵn sàng chờ đợi.

Giáng Long và Phục Hổ hai vị hộ pháp đưa mắt trao đổi ý kiến đoạn mỉm cười nói:

-Văn thí chủ đã có ý như thế, chúng tôi cung kính mà tuân mạng! Vừa nói xong, soạt! Soạt!, bốn vị đồng rút trong người ra bốn lưỡi đao sáng loáng, đồng lượt dùng thế Bát Vương Phong Vũ, phân ra tên hậu tấn công Văn Tử Lăng.

Văn Tử Lăng chẳng chút sợ hãi, đột nhiên cất tiếng cười lớn -Bốn vị thiền sư hãy cẩn thận, xin thâu lỗi cho tại hạ hơi mạnh tay nhé.

Vừa nói, tay chàng vừa vung kiếm lean, một luồng hàn quang vụt tỏa ra mấy tấc.

Trong khi kiếm quang vừa tỏa ra, một tràng tiếng keng! keng! Cũng theo đó mà vang lên.

Văn Tử Lăng chẳng muốn quyết đấu, chỉ giao thủ có một chiêu, rồi dang thân nhảy rớt ra xa hơn ba trượng, thoát ly ra khỏi vòng chiến đấu.

Tất cả quần tăng Thiếu Lâm đều cả kinh thất sắc, muốn buột miệng kêu lên thì ra bốn thanh đao thép tốt của bốn vị hộ pháp đều bị cắt đứt hết một đoạn chỉ còn một đoạn ngắn cầm nơi tay mà thôi.

Phổ Vân thiền sư vẫn với sắc diện trầm lặng, dường như là đã biết trước việc này rồi, niệm A Di Đà Phật, đoạn quay về phía quần tăng đang biến sắc bảo:

-Các người vẫn chưa chịu thối lui hay sao?

Bốn vị hộ pháp mặt đỏ như gấc, đồng ném khúc đao còn lại, hướng về phía sau tự, rút lui.

Phổ Vân thiền sư lại niệm Phật nói:

-Bốn vị hộ pháp tôn giá là nhất lưu cao thủ của bốn tự, còn không chịu nổi một chiêu của thí chủ, kỳ như những người khác thì chắc khỏi nói đến rồi. Nay việc cấm môn của lão vẫn chưa đủ, xin thứ lỗi cho lão chưa thể đi xa được.

-Văn Tử Lăng không nói lời nào, cung hai tay thi lễ, đoạn giữa hai bức tường người, chàng rảo bước đi nhanh ra khỏi môn-tự.

Sau khi Văn Tử Lăng đi xa rồi, bốn vị hộ pháp đồng bước tới phủ phục trước mặt Phổ Vân thiền sư nói:

Đanh dự của Thiếu Lâm đã bị hạ tòa làm bại hoại mất rồi, bây giờ chỉ còn cách là thác để tạ lỗi với các tổ sư, hạ tòa chúng tôi giờ đây cáo biệt chưởng môn sư huynh! Nói xong, mỗi người đồng giơ hữu chưởng đỉnh tự sát.

Phổ Vân thiền sư lắc đầu nói:

-Hãy khoan!... giờ đây không phải là lúc để nói về uy danh và tấm tiếng nữa, phải biết rằng giới võ lâm sắp có đại biến. Nếu như giữ cho kỳ được cơ nghiệp của tổ sư chúng ta để lại, ấy mới là chuyện phải làm gấp rút.

Nhân quang của lão rảo qua một lượt, đoạn lẩm bẩm tiếp:

-Nếu nói rằng:

cheat để tạ tội, thì mười bảy năm về trước ta đã làm rồi.

Phổ Huệ thiền sư gật gật đầu, đoạn quay qua bốn vị hộ pháp nói:

-Giờ đây có một việc còn quan trọng hơn là chết. Bốn vị sư đệ có chịu được sự gian nan cực khổ không... giọng nói đến đây thu lại thực nhỏ như chỉ để đủ cho bốn vị hộ pháp nghe:

-Hãy theo dõi cho kỳ được gã Văn Tử Lăng kia. Chú ý những người hấn tiếp xúc.

Giáng Long tôn giá than nhỏ:

-Văn Tử Lăng võ công cao thâm, chỉ sợ e chúng tôi khó mà đảm nhận việc ấy! Phổ Huệ thiền sư chậm rãi nói:

-Văn Tử Lăng, thân thủ võ nghệ tuy thuộc vào hạng thượng thặng, nhưng ưu thế của hắn vẫn chỉ ở nơi thanh đao kiếm. Nếu bốn vị sư đệ chịu thi triển cái tuyệt học của phái Thiếu Lâm chúng ta thì sự hàng phục cũng chưa biết là có thể về phần ai đấy.

Lão cảm khoái thở dài, đoạn nói tiếp:

-Huống chi ngoài trừ bốn vị, trong bốn tự này, còn có ai mà đảm nhiệm việc ấy cho vừa sức đâu?

Thủ Tòa trưởng lão vội tiếp lời:

-Bốn vị nếu còn chần chờ chờ cho Văn Tử Lăng đi khỏi phần viên của chùa này quá xa, tới chừng đó muốn truy lùng cũng không phải là chuyện dễ dàng rồi đấy.

Bốn vị hộ pháp liếc mắt nhìn nhau nói:

-Chúng tôi xin tuân pháp lệnh! Nói xong bốn tăng đồng đồng thân nhảy vọt lên, phút chốc bóng bốn người mất hút sau cơn mưa gió.

Phổ Văn thiền sư đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng nói:

-Hãy chuẩn bị để truyền thơ nhé...! 0 Phổ Văn thiền sư vừa đến đại hùng bảo điện thì kẻ tã người hữu đã chuẩn bị xong văn phòng tu bửu. Ở bên đã để sẵn lòng trúc, trong có nhốt bảy con bồ câu đưa thơ.

Phổ Văn thiền sư cầm bút thảo nhanh bảy lá thư, đoạn đưa cho thủ hạ buộc chặt vào chân bảy con bồ câu, rồi thả chúng ra. Bồ câu đã được huấn luyện sẵn, nên khi thả ra chúng liền bay bổng lên hướng ra tứ phía. Trong phút chốc đã biến mất dạng.

Đại hùng lúc bấy giờ đã vắng lạnh. Chỉ còn bốn tên hầu cận và Thủ Tòa trưởng lão cùng với Phổ Văn thiền sư.

Phổ Văn thiền sư lo lắng thở dài, cất tiếng nói:

-Phổ Huệ sư đệ! Ta bây giờ lập tức phải đi xa. Ta giao trọng trách cho sư đệ trông coi tất cả! Thủ Tòa trưởng lão nghe qua, kinh ngạc nói:

-Chương môn sư huynh chẳng lẽ đã truyền thơ cho bảy đại môn phái là hẹn các chương môn đứng vào rằm trung thu hội họp tại Thiếu Lâm tự này rồi hay sao?

Phổ Văn thiền sư lắc đầu nói nhỏ:

-Không phải như vậy đâu. Trong thơ đại ý là mời họ lập tức khởi hành đồng đến Hiệp Lệ Sơn hội ngộ. đồng đến Hiệp Lệ Sơn đây à?

-Phải đấy! Ta phải cấp bách xét cho ra việc, rồi sau mới có thể quyết định làm cách nào để đối phó với tai họa sắp đến.

Thủ Tòa trưởng lão nghiêm trọng đáp:

-Hạ tòa sẽ tận dụng hết tất cả khả năng để là tròn sứ mạng của sư huynh giao phó. Nhưng thưa sư huynh: vấn đề mà tiểu đệ còn đang thắc mắc là:

Túy Tâm Tiên Tử hồi từ mười bảy năm trước vẫn chưa chết ư?

Phổ Văn thiền sư nheo mày giây lâu đoạn nói:

đã là việc đại bí mật của giới võ lâm mà từ ngàn năm nay chưa từng có. Túy Tâm Tiên Tử đã tắt thở hơn mười ngày mà thi thể vẫn còn hơi nóng. Thanh đao kiếm cầm xuyên qua tim mà không có giọt máu chảy ra.

Lão buông tiếng thở dài, đoạn chậm rãi nói:

-Nếu như sau này có một trận đấm máu rừng rợn, đều là do ta lúc ấy có ý niệm sơ suất mà ra. Ấu cũng là nhân quả luân hồi. Và là một việc chẳng có biện pháp nào tránh khỏi.

Nói đến đây, Phổ Văn thiền sư khắc khổ cười, rồi tiếp:

-Câu chuyện mặc dù là thế. Nhưng ta vẫn cố gắng tận lực mà làm, để ngăn cản tai họa sắp đến. Nhược bằng, sức ta không đủ thì cũng đành phó thác cho trời... Trước ngày trung thu ta và các đại chương môn sẽ cùng về đến Thiếu Lâm tự này.

Nếu đúng ngày hẹn mà chưa về tới, thì việc ứng biến sẽ do sư đệ đảm trách.

Nói xong lão rút từ trong tay áo ra phật ấn bằng lục ngọc. Trịnh trọng dùng hai tay nâng cao lên giao cho Phổ Huệ thiền sư.

Phổ Huệ thiền sư nghiêm trang vái lạy, đoạn đưa tay tiếp lấy Thiếu Lâm Chương Môn Pháp Aán rồi trận trọng cất vào tay áo.

Phổ Huệ thiền sư hơi trầm ngâm rồi nói:

-Trước khi ra đi ta có hai lời căn dặn:

Điều thứ nhất là viết ta rời khỏi Thiếu Lâm tự phải tuyệt đối giữ kín. Điều thứ hai là bảo vật truyền lại nhiều đời, phải phải thêm cao thủ để phòng giữ. Nếu như ta chẳng y hèn về kịp thì trước ngày rằm tháng tám phải đem ngọc ẩn tìm nơi khác an toàn hơn mà cất giữ. Còn tất cả việc khác sư đệ nên tùy cơ ứng biến mà đối phó.

Thủ Tọa trưởng lão nhất nhất vâng dạ, trong lòng không khỏi cảm động và lo lắng. Âm thầm liếc nhìn Phổ Vân thiền sư, đoạn ân cần nói:

-Chưởng môn sư huynh nên cho theo vài tay cao thủ để phòng khi bất trắc! Phổ Vân thiền sư xua tay nói:

-Người đông lại dễ dàng sinh chuyện. Bốn người hầu cận ta vẫn để họ ở lại giữ Di Đà Tinh xá, cũng như ta bình nhật bề quan. Ta chỉ cần một mình là đủ.

Thủ Tọa trưởng lão định nói thêm vài lời, nhưng Phổ Vân thiền sư chẳng kịp đợi lâu, miệng niệm Phật đoạn nói:

-Sư đệ hãy thận trọng! Ta đi đây.

Vừa nói lão vừa phi thân nhảy vọt lên không, phút chốc bóng Phổ Vân thiền sư như vệt khói vàng xuyên qua làn mưa tầm tã và mất hút theo đám mây mờ.

3. Phong Ba Vân Vũ

Sau trận thử sức và kích động đến cực độ. Văn Tử Lăng thoát ly ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Tử Lăng là một thiếu niên tuổi rất còn nhỏ. Chỉ dựa vào tấm danh thiếp và thanh đoản kiếm, thế mà nửa đêm xâm nhập Thiếu Lâm tự dùng uy lực áp bức Phổ Vân thiền sư phải mở cửa tiếp kiến. Trước khi từ giả lại xuất chiêu thử sức làm cho bốn vị hộ pháp phải tán đởm kinh hồn. Đại sự này sẽ làm cho cả giới võ lâm phải rúng động.

Chuyện như thế đáng lẽ làm cho chàng kêu ngạo từ hào. Nhưng không! Chàng với vẻ mặt lo âu, đôi mày kháo chặt, chỉ lăm lăm bay biến dưới cơn mưa gió rít.

Đi độ canh, chàng đã dẫn dưới chân núi Hồng Lĩnh Cách đây không xa, sông Huỳnh Hà đang cuộn cuộn chảy, chàng vội đưa tay vuốt những giọt nước mưa trên mặt xuống, đoạn từ từ rảo bước theo dọc dòng sông.

Lúc bấy giờ mưa vẫn rơi tầm tã, chỉ cách xa vài trượng là đã xem không rõ cảnh vật trước mặt. Chàng bị nước thấm từ đầu đến chân, nên những luồng gió lạnh từ xa quét đến, tuy chàng cố nén, nhưng không khỏi phát run lên cầm cập.

Một căn nhà cổ vụt hiện ra trước mặt. Chàng vội rảo bước đến đây, định núp vào cho qua đờ cơn mưa.

Bỗng nhiên một tiếng trong trẻo vang lên bên tai chàng:

-Cái anh chàng ngốc kia ơi hãy mau lên thuyền đi thôi.

Văn Tử Lăng giật mình ngoái lại, chàng định thần nhìn kỹ thì thấy một tiểu đình đang đậu ở bờ sông. Chẳng chút chậm trễ, chàng nhún ai nhảy vọt lên thuyền.

Chiếc thuyền con ấy có một-cái mũi nhỏ chỉ vừa đủ để cho hai người ngồi. Một thiếu nữ yêu kiều xin đẹp vận áo màu lục đang ngồi ở giữa khoang thuyền. Nom thấy Văn Tử Lăng vừa để chân đến đầu thuyền, vội ngọt ngào cười nói:

-Chúng mình hãy khai thuyền đi thôi! Văn Tử Lăng thấy thuyền chẳng có chèo mà cũng chẳng có sào, liền đứng tần ngần ra, chưa biết phải làm thế nào.

Lục y thiếu nữ vẫn ngọt ngào cười và giải thích:

-Một-chiếc thuyền con như thế này chỉ cần dùng đến nội lực đẩy ngược thì chúng mình có thể sang bên kia bờ một-cách dễ dàng. Hà tất phải dùng đến chèo làm chi cho nhọc! Văn Tử Lăng như sực tỉnh, vội dùng song chưởng đánh vào mé bờ. Một tiếng ầm vang dội, một-cây nước bắn tung lên cao hơn một-trượng.

Chiếc thuyền nhỏ ấy vọt chao mạnh một-cái. Sức đẩy ngược của chũng phong thúc mạnh, thuyền rẽ sóng nhắm thẳng hướng bờ sông đối diện, chạy nhanh như tên bắn.

Tử Lăng tiếp tục tung chũng kế tiếp. Chỉ trong vòng chốc lát, thuyền đã đến bên kia bờ.

Thuyền gần cặp bờ, Tử Lăng phi thân nhảy vọt lên trước. Lục y thiếu nữ ung dung nổi gót theo sau. Khi hai người vừa đặt chân lên bờ, thì chiếc thuyền không người điều khiển, sẵn trớn như bay phóng thẳng đâm mạnh vào bờ. Một tiếng ầm vang dội, thuyền vỡ tung ra từng mảnh. Trong phút chốc bị nước cuốn trôi đi mất dạng.

Văn Tử Lăng chăm chú nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn, vọt cất tiếng nói:

-Cô nương đã có lời hẹn cùng tôi gặp mặt tại căn nhà cỏ bên bờ sông, tại sao lại đột nhiên thay đổi, cấp tốc vượt sông Huỳnh Hà này là có ý gì?

Lục y thiếu nữ mỉm cười đáp:

-Ồ! Lý do rất đơn giản là tôi chẳng muốn có người khác theo dấu mà đuổi theo công tử đấy thôi.

Văn Tử Lăng hơi hùng hổ lắm bầm:

-Hay là lão đầu trọc Phổ Vân chứ gì?

Lục y thiếu nữ lắc đầu nói:

-Lão đầu trọc Phổ Vân còn có nhiều việc hơn, chắc là không rảnh để theo vết công tử đâu. Tôi đoán có lẽ là một-toán cao thủ của Thiếu Lâm.

Văn Tử Lăng rã mắt nhìn quanh, cười nói:

-Cô nương làm sao mà đoán ra việc ấy?

-Chính tôi đã nghe được mà bị... Văn Tử Lăng càng cười to:

-Cô nương có lẽ là thuật thông nhĩ tái sanh rồi đấy! Chàng tự nghĩ thầm, khi chàng đến chân núi Hồng Linh thì lục y thiếu nữ hãy còn ở dưới thuyền. Vả lại trời lúc ấy mưa to gió lớn, cho dù có người theo dõi phía sau mình đi nữa, thì nàng cũng khó mà nghe thấy được.

Lục y thiếu nữ vụt nghiêm sắc mặt hỏi:

-Văn Tử Lăng! Thị và thính lực của chàng nghe và thấy được bao xa nhỉ?

Văn Tử Lăng tự phụ đáp:

-Trong vòng một trăm trượng có thể nghe được tiếng lá rơi, còn cô?

Lục y thiếu nữ cười nói:

-Tôi đấy à! Tôi có thể nghe được tiếng lá rơi trong vòng một nghìn trượng.

Đoạn nàng đưa tay chỉ nước sông cuộn cuộn nói:

-Mấy tên trộm trọc đầu ấy chưa học được phép đăng binh độ thủy mà qua sông.

Nếu khi chúng tìm được thuyền thì chúng mình đã đi xa rồi.

Đột nhiên! Một tiếng nói từ đằng xa vọng lại:

-Chưa hẳn là thế đâu cô bé ơi! Văn Tử Lăng cả kinh, trầm giọng quát to:

-Ai đấy? Dám cả gan nghe trộm lời nói của bổn cô nương hả! Lục y thiếu nữ vội quay mình, dùng thủ pháp cực mạnh tung một chũng về phía ngọn của một cây cổ thụ cách đấy hơn ba chục trượng.

Nhưng sau khi chũng phong phát ra, một tiếng cười ha hả lại nổi lên, rồi vụt im bật.

Lục y thiếu nữ “hử” một tiếng, quay về phía Văn Tử Lăng nói:

-Chúng mình hãy đi thôi! Phải tìm chỗ trú mưa trốn gió trước rồi mới toan tính việc khác.

Văn Tử Lăng nheo mày hỏi:

-Còn kẻ lạ mặt ấy?

-Người ấy đã đi xa rồi, thân pháp của hắn nhanh hơn chúng ta gấp mấy lần, dù có đuổi cũng không kịp.

Văn Tử Lăng kinh ngạc thốt:

-Chẳng lẽ lại là bọn Thiếu Lâm ư?

Lục y thiếu nữ bật cười đáp:

-Tuyệt đối là không phải, dù rằng đó là tên trọc đầu Phổ Vân đi nữa cũng không có một thân pháp nhanh như vậy được.

-Nếu như thế thì hắn là ai mới được chứ? Và đến đây có ý gì?

Lục y thiếu nữ dường như chẳng để ý cho mấy, chỉ mỉm cười đáp:

-Trong giới võ lâm, những kẻ có võ nghệ cao cường không ít. Hắn ta cố nhiên không muốn cho chúng ta gặp mặt, thì chúng ta cũng đừng nên để ý đến hắn làm gì cho mệt-xác.

Nói xong hướng về phía trước rảo bước.

Lục y thiếu nữ lúc bỏ thuyền lên bờ có mặc thêm một chiếc áo che mưa, cho nên mặc dù gió mưa ào ạt cũng đỡ hơn. Văn Tử Lăng lúc này ướt như chuột lột.

Hai người lặng lẽ cất bước vượt qua hơn một dặm đường lầy lội, đến một khu rừng. Trong đám cây thưa đột nhiên xuất hiện một tòa cổ miếu đổ nát. Lục y thiếu nữ chẳng cần hỏi sự đồng ý của Tử Lăng, tự rảo bước đi vào trước.

Cửa sơn môn của tòa miếu đã đổ nát hết, nhưng Đại Hùng Điện vẫn còn nguyên vẹn. Hai người bước vào đến chánh điện thì thấy nhện giăng tứ phía, xem ra cũng hơn mười năm rồi chẳng có nhang khói.

Văn tử Lăng lau sơ mấy giọt nước mưa trên mặt, đoạn từ trong tay rút ra thanh đoản kiếm, trao cho Lục y thiếu nữ và nói:

-Tại hạ may mắn là đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Đã đem thiếp và khẩu tin truyền giao tận cho tên lão trọc Phổ Vân. Thanh kiếm này tại hạ xin trao trả lại cho cô nương.

Lục y thiếu nữ đưa tay đỡ lấy thanh kiếm và nói:

-Còn danh sách của bọn hung thủ chắc công tử đã lấy được rồi chứ?

Văn Tử Lăng nghiêm giọng trả lời:

-Cô nương chắc đã biết trước rằng danh sách ấy là hoàn toàn vô dụng rồi mà?

Lục y thiếu nữ mỉm cười đáp:

-Tôi sẽ ch công tử biết được hung thủ của nhà họ Văn là ai là được rồi.

-Nhưng tại sao cô muốn tôi phải đòi cho kỳ được danh sách? Thì ra cô nương đã phỉnh gạt tôi đấy ư?

Lục y thiếu nữ mỉm cười nói:

-Nếu tôi có ý phỉnh gạt thì ngay ở Chunh Nam Sơn đâu có ra tay cứu công tử làm gì?

Văn Tử Lăng mặt vụt ửng đỏ, nín lặng chẳng nói lời nào. Chàng nhớ lại cùng Lục y thiếu nữ quen biết nhau lúc ấy là hơn nửa tháng về trước. Chàng một mình vượt qua chân núi Chung Sơn, trong lúc bất cẩn, bị con rắn thật độc “kim truyền nương” cắn phải. Trong khoảng khắc nọc độc phát lên đã được nàng ra tay cứu thoát lại mạng.

Chàng nín lặng giây lâu, đoạn thốt:

-Lời nói của cô nương rất đúng. Dù rằng có phỉnh gạt tại hạ đi nữa thì chẳng có sao đâu, vì tôi vẫn còn nợ cô nương một ơn cứu mạng.

Lục y thiếu nữ dịu dàng cười nói:

-Bây giờ, tôi xin hỏi công tử một câu:

tên giặc trọc đầu Phổ Văn ấy lão sao mà có được danh sách này?

Văn tử Lăng lạnh lẽo đáp:

đây là bản danh sách già, chẳng dùng làm gì được cả, nhưng tên tuổi trong danh sách ấy tồn là lục lâm thảo khấu đã thác cách đây ba bốn năm rồi. Hiển nhiên là tên giặc trọc ấy đã lợi dụng để che dấu một sự thật chứ gì?

-Nhưng tại sao lão lại làm vậy nhỉ?

-Ồ! Việc ấy tại hạ còn đang phân vân suy luận đây.

-Nếu như việc này chẳng có quan hệ thì lão hà tất cũng phải tạo ra một bản danh sách già. Huống chi, Văn Gia Bảo bảy mươi ba mạng người bị tàn sát, lão đã có mặt tại đây thì đương nhiên lão phải chủ trương duy trì sự công bằng nhân đạo, ra tay ngăn chặn sự tàn sát già man ấy. Tại sao ngược lại còn giúp bọn ấy che giấu là có ý gì?

-À! ... chẳng lẽ lão Phổ Văn ấy là... -Nếu như tôi suy đoán không lầm thì chính lão ta là người của bọn hung thủ ở Văn Gia Bảo.

Văn Tử Lăng cả giận nguyền rủa ken két nói:

-Nhưng bọn hung thủ rất đông kia mà! Hiện nay chúng ở đâu?

Lục y thiếu nữ phì cười đáp:

-Chàng sao ngốc thế? Tự nhiên đã tìm ra người chủ mưu thì còn sợ gì không tìm được bọn thủ hạ của hắn hay sao?

Văn Tử Lăng dậm chân nói:

-Lời nói của cô nương rất đúng. Đa tạ cô nương đã chỉ điểm. Thôi tại hạ xin cáo từ nhé! Lục y thiếu nữ vội vàng nói:

-Hãy khoan! Công tử bây giờ muốn đi đâu?

Văn Tử Lăng ngang nhiên đáp:

-Lại Thiếu Lâm tự tìm lão đầu trọc Phổ Văn mà báo thù.

Lục y thiếu nữ lắc đầu cười nhạt:

-Trong Thiếu Lâm tự, chúng tăng hơn nghìn, cao thủ rất đông. Nếu thật tình mà giao đấu, thì sợ công tử khó mà hơn được. Huống chi, theo tôi phán đoán, thì lão trọc đầu Phổ Văn đã rời khỏi Thiếu Lâm tự rồi.

-Ồ! Rời khỏi Thiếu Lâm tự à? Lời nhảm miệng của cô nương chẳng là muốn lão triệu tập bát đại chưởng môn đến Thiếu Lâm tự hay sao?

Lục y thiếu nữ vụt bật cười khanh khách:

-Hiện tại từ đây đến trung thu hãy còn hơn một tháng. Lão Phổ Văn còn nhiều thời giờ để mưu đồ việc khác. Bây giờ có lẽ lão đã thông tri cho chưởng môn của bát đại môn phái rồi.

Văn Tử Lăng nheo mày nói:

-Nếu quả thật lão đã rời Thiếu Lâm tự thì khó mà tìm cho ra tông tích của lão.

Xem ra phải đợi đến ngày trung thu rồi.

Lục y thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt tử lăng, duyên dáng cười nói:

-Chẳng cần đợi đến trung thu, chúng mình sẽ tìm gặp lão một cách dễ dàng.

Nàng nhếch mép cười bí mật, đoạn nói tiếp:

-Cũng có thể là tóm được tất cả bọn hành hung nữa Văn Tử Lăng nghe qua rất đổi hưng phấn kêu lên:

-Kế hoạch của cô nương xuất phát từ đâu được chứ?

Lục y thiếu nữ chậm rãi nói:

-Rất đơn giản, bọn chúng đều đến cả Hiệp Lệ Sơn. Trong vòng nửa tháng, thì bát đại chương môn cũng sẽ đến đây hội họp.

Văn Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn mừng rỡ nói:

-Cô nương thật là thần kỳ diệu đoán. Tại hạ thật không thể nào bì cho kịp. Kế hoạch của cô nương là thông tin cho họ đứng vào ngày rằm tháng tám tụ họp tại Thiếu Lâm tự thì thật ra là muốn cho họ cùng kéo đến Hiệp Lệ Sơn chứ gì?

Lục y thiếu nữ chum chim cười:

-Công tử cũng khá thông minh đấy! Văn Tử Lăng hơi thẹn, mặt ửng đỏ, chàng ngông cổ ra nhìn, rồi nói:

-Mưa đã dứt hạt rồi, thôi chúng ta lên đường chứ?

Lục y thiếu nữ mỉm cười:

-Chúng mình còn rất nhiều thời giờ. Công tử xem ra cũng đã thấm mệt. Tôi đề nghị chúng mình hãy ở lại đây đến sáng, rồi hãy lên đường.

Văn Tử Lăng cùng nàng biết nhau đã hơn nửa tháng trời, nên chàng biết rõ nàng có tính quả quyết và độc đoán. Đối với tính tình ấy, chàng đã có nhiều lần bất mãn.

Nhưng vì muốn tìm cho ra kẻ thù của sư phụ nên chàng cố miễn cưỡng mà nhẫn nhịn. Hơn nữa lời đề nghị này của nàng hợp lý lại dịu dàng nên chàng muốn cưỡng lại cũng không được nữa.

Chàng hơi do dự, đoạn thản nhiên gật đầu:

-Thôi cũng được! Tôi tùy theo ý muốn của cô nương vậy.

Văn Tử Lăng nhắm mắt lại dưỡng thần sau một ngày mệt nhọc. Trong khoảng khắc, chàng vừa mơ màng muốn ngủ, đột nhiên một tiếng cười ha hả vụt vang dội bên tai.

Chàng giật mình kinh hãi, lập tức hoành thân đứng thẳng người lên. Tiếng cười nghe hơi quen quen, nghe qua thì biết rõ là tiếng của người lạ mặt ở bên bờ sông Huỳnh Hà lúc này.

Lục y thiếu nữ vẫn ngồi im bất động, chỉ có vẻ hơi kinh ngạc hỏi:

-Văn công tử! Có chuyện gì đấy?

Văn Tử Lăng trợn tròn đôi mắt hỏi vặn lại:

-Cô nương chẳng như không nghe thấy tiếng cười hay sao?

Lục y thiếu nữ đảo mắt nhìn Tử Lăng cười nói:

-Bộ Văn công tử đang nằm mơ chứ gì?

Nói xong nàng liền nhắm mắt lại ngủ tiếp, chẳng thèm đếm xỉa đến Tử Lăng nữa.

Văn Tử Lăng bị chế nhạo, mặt ửng đỏ ửng lên. Chàng tức tối nín lặng.

Chàng định bước ra ngoài đó xem hư thiệt, nhưng nhớ tới lời chế nhạo của thiếu nữ, chàng liền bãi bỏ ý định, ngồi xuống tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Bây giờ chàng không ngủ nữa, định thần lắng nghe động tĩnh. Không bao lâu, một giọng nói ồ ồ lại vụt nổi lên, văng vẳng bên tai chàng, rõ ràng là tiếng truyền âm nhập mật.

-Nhãi con! Chớ có động! Lão phu có đôi lời muốn cùng ngươi thảo luận.

Văn Tử Lăng giật mình đánh thót, quay nhìn lại Lục y thiếu nữ, chỉ thấy nàng đôi mắt nhắm nghiền, mũi ngáy pho pho, hình như nàng đã ngủ say, chẳng hay biết trời trăng gì nữa.

Chàng suy nghĩ giây lâu, đoạn dùng phép truyền âm nhập mật nói:

-Chẳng hay tiền bối danh tánh là chi? Đã có đôi lời muốn chỉ giáo, tại sao chẳng ra mặt để cho kẻ vãn bối này bái kiến?

Tiếng nói lại vắng vắng:

-Thiết nghĩ! Chẳng cần phải ra mặt. Huống chi con liễu đầu qui? quái ấy làm cho lão phu chán ghét vô cùng, vậy tốt hơn đừng ra mặt càng hay.

Văn Tử Lăng nheo mày nói:

-Thế thì lão tiền bối còn ngại gì mà chẳng cho biết đại danh?

-Ồ! Lão phu đã từ lâu không dùng đến danh tính nữa. Thôi, người cứ gọi ta là thần mật khách cho tiện.

Văn Tử Lăng cố gắng phân biệt phương hướng của tiếng nói. Định thừa lúc lão chẳng phòng bị, nhảy ra đứng chỗ ẩn núp để tóm cổ và cho lão một bài học mới được.

Nhưng sự nỗ lực của chàng chỉ hoài công mà thôi, vì tiếng nói vọng lại chẳng phải phương pháp truyền âm, nên nghe chẳng biết được phương hướng.

Người lạ mặt lại dùng lời diễu cợt nói:

-Lão phu tánh tình quen thói cô tịch, ít hay tiếp xúc cùng với người đời, nhưng đặc biệt là hay muốn xen vào chuyện thiên hạ, cho nên mang danh là thần mật khách cũng không oan uổng chi mấy.

Văn Tử Lăng nheo mày cười nói:

-Giờ đây lão tiền bối có lời chỉ giáo có thể nói thẳng ra được rồi.

Thần mật khách im lặng giây phút, đoạn cất tiếng:

-Vụ tàn sát dã man ở Văn gia bảo năm năm về trước, nhà người chắc có lẽ nhận định việc ấy là do bát đại môn phái chưởng môn đã làm chứ gì?

Văn Tử Lăng ngăn người thạt kinh:

-Tại hạ chưa có nhận định như thế. Nhưng Phổ Vân hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm là đáng hiềm nghi nhất.

Thần mật khách thở dài một tiếng:

-Rất có thể là như vậy, mà chưa ắt hẳn là đúng.

-Vậy là thế nào? Xin tiền bối giải thích.

-Mười bảy năm về trước, cái chết của Túy Tâm Tiên Tử và bát đại chưởng môn có một sự liên quan rất mật thiết. Rồi năm năm về trước đây, vụ thợ sát toàn Văn gia bảo và cái chết của Túy Tâm Tiên Tử cũng có một sự quan hệ rất lớn... Thần mật khách ngưng lại giây lâu rồi nói tiếp:

-Giờ đây lão phu cho nhà người biết thêm cũng chẳng quan hệ gì. Túy Tâm Tiên Tử chết được ít lâu, lệnh sư phụ tức Văn bảo chủ, đã từng ba lần lên viếng Hiệp Lệ Sơn và ba độ lên thăm qua Thiếu Lâm tự, rồi sau đó mới phát sanh vụ tàn sát thê thảm đó.

Văn Tử Lăng “hử” một tiếng, gằn giọng nói:

-Việc ấy càng chứng tỏ rằng:

lão tặc trọc đầu Phổ Vân của phái Thiếu Lâm có liên quan trực tiếp đến vụ ấy, tại sao lão tiền bối lại nói chưa ắt hẳn là đúng?

Thần mật khách trầm giọng đáp:

-Bát đại môn phái là trụ cột của giới võ lâm đương thời. Tuy có thể nói rằng không tuyệt đối toàn hảo, nhưng mười phần cũng được tám chín là những tay hào kiệt vì chánh nghĩa. Đâu có lý nào lại đối với một người là tay hào kiệt như Văn giáo chủ lại dang tay hạ độc thủ như thế cho đành! Văn Tử Lăng cười nhạt:

-Lão tiên bói dám quả quyết như thế sao?

Thần mật khách cười đáp:

-Lão phu nói rằng rất có thể lắm, nhưng cũng chưa chắc gì là đúng. Ta chỉ muốn nhà ngươi không nên lỗ mắng. Phàm việc gì cũng phải đắn đo suy nghĩ chín chắn rồi hãy thi hành. Chưa có chứng cứ xác thực, không nên vội quyết đoán. Xử sự sai. làm thì sau hối tiếc không kịp! -Vân bói lĩnh giáo lời vàng ngọc ấy.

-Con bé kia, lão phu không thích hấn đấu. Nhà ngươi nên xa cô ta là hơn.

Văn Tử Lăng cười nhạo nói:

-Lão tiên bói quả thật nói không sai, người hay lo việc thiên hạ quá nhiều rồi.

Bằng không lão tiên bói và bọn đầu trọc Phổ Vân chắc có lẽ có một mối giao tình rất sâu đậm.

Thần mật khách cả giận nói:

-Chớ có hồ đồ. Lão phu đối với nhà ngươi có lòng muốn giúp đỡ. Không nỡ thấy ngươi lỗ chân rout vào tà đạo mà điềm nhiên cho đành. Nay ngươi còi dở giọng trở triêu với lão nữa.

Văn Tử Lăng trầm giọng nói:

-Lão tiên bói có lòng lo lắng cho tại hạ như thế, văn bói vô cùng cảm tạ. Nhưng... văn bói muốn phiền đến lão tiên bói một việc... nói đến đây, chàng dần giọng nói tiếp:

-Việc của văn bói là phiền đến lão tiên bói đưa giùm đến tay lão trọc Phổ Vân một lá thư. Đại ý là đề cập đến vụ án bảy mươi ba mạng người ở Văn gia bảo, chính lão phải chịu tất cả trách nhiệm. Nếu như lão Phổ Vân chịu đưa ra tất cả danh sách chính xác củanhững tay hung thủ, thì tự nhiên sự oan trái đến đây phân minh.

Bằng không thì...nếu Tử Văn này còn sống được một ngày nào thì Thiếu Lâm tự đừng mong được yên ổn ngày đó.

Thần mật khách thở dài nói:

-Nhãi con! Nhà ngươi cũng khá lớn lối đấy. Phải biết rằng:

nếu vật quá cứng thì có ngày phải gãy Văn Tử Lăng nghiêm giọng quát:

-Những lời giáo huấn của lão tiên bói, Văn mỗ này đã nghe quá nhiều rồi. Thôi! Lão nên đi khỏi nơi đây thì hơn...! Vừa nói xong, Văn Tử Lăng nhanh như cắt nhảy vọt ra khỏi điện. Chân chàng vừa chạm đất thì một cái bật mình chàng đã phi thân bay vọt lên nóc điện.

Chàng rảo mắt tìm kiếm tứ phía, nhưng bóng thần mật khách vẫn mịt mù.

Bóng đêm đã dần tan biến. Nơi phương đông thoáng hiện ánh dương quang.

Văn Tử Lăng thối chí thối dài. Định phi thân nhảy xuống đất, nhưng trước mặt vụt thiáng xuất hiện một bóng người, thì a lục y thiếu nữ cũng vừa nhảy vọt lên đứng cạnh chàng Văn Tử Lăng ấp úng, cất tiếng hỏi:

-Cô nương lên đây có việc gì thế?

Lục y thiếu nữ phì cười:

-À!... chính tôi cũng định hỏi công tử điều ấy...! Mà thôi! Công tử có tìm gặp người ấy hay không?

Văn Tử Lăng hỏi kinh ngạc:

-Thì ra cô nương cũng hiểu rõ câu chuyện này giờ rồi à?

Lục y thiếu nữ gật đầu:

-Người ấy cũng khá cao kiêu đấy! Đã đến đây không tắm tiêng mà ra đi cũng lạng lẽ, nhưng hấn sơ that một việc khá quan trọng là...Nàng gần từng tiêng một... cùng hai mẹ con ta đối địch thì sớm muộn gì có ngày khỏi thoát khỏi chết.

Văn Tử Lăng bất giác cảm thấy rợn người, vì lục y thiếu nữ hoàn toàn biến thành một người khác lạ. Sắc diện lúc bấy giờ thoát nom qua rất hung tợn và dễ sợ.

Chàng chợt nhận thấy lời nói của thần mặt khách có vẻ gần như đúng sự thật ở thiếu nữ này... Nhưng.

Sự hung tợn dễ sợ của thiếu nữ, chỉ thoáng qua rồi vụt tan biến.

Với nét mặt tươi như hoa, nàng ngọt ngào nói:

-Trời đã gần sáng, chung nhím thôi lên đường đi thôi.

Nói xong nàng phi thân bay xà xuống đất.

4. Tình Tiết Đa Đoan

Văn Tử Lăng cùng theo phi thân nhảy vù xuống đất.

Bỗng nhiên, một mùi hương lạ thoang thoảng bay vào mũi chàng... Cả kinh! Chàng vội định thần rảo mắt nhìn tứ phía Lục y thiếu nữ cũng ngạc nhiên không ít. Nhanh tay nàng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra.

Nhìn quanh chẳng thấy bóng người. Tử Văn vội dùng phương pháp truyền âm hỏi:

-Thính lực và thị lực của cô nương đạt được đến cả nghìn trượng, vậy giờ đây cô nương có nghe thấy tông tích kẻ địch hay chưa?

Lời nói của chàng hơi ngụ ý châm biếm, làm lục y thiếu nữ đỏ ửng cả mặt.

-Ồ!... nghe được lắm chứ! Ngoài sơn môn, trong đồng đá vụn, tối thiểu có một người đang ẩn núp nơi ấy.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào túi móc ra một viên hoàn thuốc, ném cho Tử Lăng:

-Công tử hãy mau uống hoàn thuốc này vào, chỗ này đã bị kẻ địch rải đầy độc tố rồi.

Văn Tử Lăng chẳng dám chậm trễ, vội cho hoàn thuốc vào mồm rồi nuốt nhanh.

Lục y thiếu nữ cũng tự lấy thuốc, và nuốt một viên. Đoạn rút thanh đoản kiếm ra, nàng định bắn mình nhảy vọt ra ngoài sơn môn Nhưng... Toàn thân nàng rung động, dường như cảm thấy khó chịu nên nàng vội đứng dừng lại. Liền khi ấy thần sắc nàng vụt tái nhợt, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Văn Tử Lăng cả kinh vội hỏi:

-Cô nương có chuyện gì thế?

Tử Văn vừa buông lời, chàng cũng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, máu tim sôi động dường như độc tố lại phát động mạnh hơn.

Hai người đang kinh hoàng, thành linh một bóng đen từ ngoài sơn môn bay vọt vào, cất tiếng cười lên khanh khách:

-Huỳnh khúc tán của lão phu, không thể dùng những thuốc giải độc tầm thường mà giải được đâu... bây giờ cô nương có bản lĩnh gì thì hãy triển khai ra cho lão xem thử.

Lục y thiếu nữ tức tối vùng vẫy kêu lên:

-Người là ai? Tại sao âm thầm hạ độc thủ hèn nhát như thế?

Nói xong, nàng thanh đoản kiếm đâm mạnh tới... Nhưng... Độc tố đã ngấm nhiều. Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, đoạn buông kiếm đánh "soèng", thân hình nàng ngã khụy xuống đất.

Người vừa đến là một lão già, có một thân hình cường tráng, râu dài chấm ngực, tiếng nói oang oang như lệnh võ, nhưng thần sắc trông có vẻ âm hiểm.

Hiên ngang bước tới, lão cúi xuống nhìn lục y thiếu nữ, lúc ấy tuy đã bị trúng độc, nhưng hãy còn tỉnh.

Tiếng cười ha hả của lão lại vang lên:

-Nhà người nhận ra lão phu hay chưa?

Tự nãy giờ đứng một bên im lặng, Văn Tử Lăng thấy thế vọt nổi giận quát to:

-Thần mật khách ? Lão chính là thần mật khách đó ư ? Ta không ngờ lão lại có một thủ đoạn hèn mạt lại âm hiểm như thế. Lời nói của chàng chưa dứt thì “huych” một tiếng, cũng giống như lục y thiếu nữ, chàng vọt té nhào xuống mặt đất.

Lão già vận áo xanh cười to hơn:

-Phải đấy! lão phu chính là thần mật khách Đặng Công Huyền. Nhà người cũng nhìn ra lão đấy à?

Đoạn lão quay sang lục y thiếu nữ tiếp:

-Này cô bé kia ơi! Chớ sợ hãi! Lão phu chẳng muốn làm thương tổn đến tánh mạng người đâu. Lão muốn giữ người lại một chút. Đợi công việc lão xong xuôi đâu đấy, thì người có thể bình yên trở về.

Vừa nói xong, lão già vọt xốc lục y thiếu nữ lên, phi thân nhẩy vọt ra ngoài, phút chốc đã mất dạng.

Văn Tử Lăng tuy vẫn còn tỉnh, nhưng tay chân đã tê liệt, không thể cử động được. Chỉ dương mắt nhìn lão mang lục y thiếu nữ đi mà long chàng tê tái vô cùng.

Vài phút sau, chàng bị chìm vào hôn mê bất định.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Văn Tử Lăng từ từ tỉnh lại.

Chàng mở to đôi mắt ra, cảnh vật chung quanh làm chàng kinh ngạc.

Định thần nhìn kỹ, chàng phát giác ra lúc mê man bất tỉnh đã được ai đó đem đặt nằm trên cung đài đầy bụi bặm của tòa đại điện.

Một phụ nữ mặc áo xanh, trạc độ ngũ tuần, đang ngồi dựa bên chàng.

Với vẻ mặt hung ác, thấy Văn Tử Lăng hồi tỉnh y liền cất tiếng quát hỏi:

-Tiên Tử tiểu thơ của ta đâu?

Văn Tử Lăng nghe hỏi ngơ ngác:

-Người nào là tiểu thơ của lão bà? Tôi nào có hiểu.

Lão bà càng giận dữ:

-Người còn giám đỡ giọng trở trêu à? Nếu ta không ratay giải cứu thì mạng của người đã mất từ lâu rồi. Bây giờ còn chưa chịu thuật rõ sự mất tích của tiểu thơ nhà ta ra hay sao?

Như nhớ sự lại lời nói còn thiếu sót, bà vội tiếp:

tiểu thơ nhà ta phương danh là Giang Tâm Mỹ Văn Tử Lăng khê thở dài, lẩm bẩm:

-Giang Tâm Mỹ! Nàng chẳng may trúng phải độc... Lão bà cả kinh, đưa tay lắc mạnh Tử Lăng:

-Nàng hiện giờ ở đâu?

Văn Tử Lăng chán nản:

-Bị người bắt mang đi mất rồi.

Bà lão nghe qua nhẩy dựng lên:

-Kẻ nào mà to gan lớn mật thế? Ai? Hãy nói mau.

-Thần mật khách, Đặng Công Huyền.

đặng Công Huyền! Hừ! Rất tốt! Có danh có tánh cho ta là được rồi.

Nói xong, bà lão liền quay ngoắt người, chẳng cần đếm xỉa đến Văn Tử Lăng, đang còn nằm đó, rảo bước đi nhanh ra khỏi điện. Trong nháy mắt, bóng áo xanh đã mất dạng sau ngõ sơn môn.

Văn Tử Lăng liền vận thử kinh lực, chàng cảm thấy nội lực đã phục hồi, bèn tung mình nhảy vọt đứng dậy.

Độc tố mà chàng hấp thụ khi nãy đã tan biến đâu mất. Hồi tưởng sự việc vừa xảy ra như cơn ác mộng. Chàng không khỏi bồi hồi ái ngại cho số phận của Giang Tâm Mỹ.

Với số ngày chung sống cùng nhau, mặc dù sự ương ngạnh của nàng có đôi khi làm phật ý Tử Lăng, nhưng tánh quả quyết liều lĩnh đôi khi hơi táo bạo của Tâm Mỹ đã khắc sâu vào tâm khảm của chàng.

Chàng đã có ý định từ giã nàng để đi làm tròn bổn phận. Nhưng biến cố xảy ra quá đột ngột.

Đây là sự bức bách chia ly! Nàng đã bị ngộ nạn! Bây giờ chàng phải tính sao đây?... Bỗng nhiên...dưới ánh chiều dương, một luồng hàn quang đập thẳng vào mắt chàng.

Rất đổi ngạc nhiên, chàng vội tung mình nhảy đến bên vật chiếu sáng đó.

Thì ra thanh Túy Tâm kiếm của Giang Tâm Mỹ bị đánh rơi đêm qua, vẫn còn nằm phơi mình trên đám cỏ xanh.

Văn Tử Lăng vội cúi mình nhặt thanh đoản kiếm lên, ngắm nhìn giây lâu, đoạn thở dài rồi cẩn thận dặt vào mình.

Với thanh đoản kiếm này, chàng đã đơn thân độc mã băng vào thiếu lâm tự.

Hươi kiếm lên, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của phái thiếu lâm Nghe đồn rằng, đây là một bảo vật có giá trị đổi cả một thành trì.

Nhưng bây giờ, nó lạnh lẽo name lẫn lộn vào đồng gạch vụn Nếu Tử Lăng không phát giác kịp thời, rồi bị rơi vào tay kẻ khác thì hậu quả khó lường vô cùng.

Vầng thái dương lúc bấy giờ đã lên cao, đem ánh sáng chiếu xuống ngàn cây nội cỏ. Chim chóc vui mừng hót vang. Chuyện đêm qua trôi qua như một mộng ảo.

Văn Tử Lăng không muốn ở lại đây chút nào nữa. Mặc dù chàng có thể biết được bà lão thanh y đó có thể cứu được tiểu thơ yêu quý của bà khỏi tay của thần mặt khách hay không.

Chàng cũng không muốn nghĩ nhiều về việc ấy nữa.

Sau khi toan tính, chàng quyết định đi thẳng đến Hiệp Lệ Sơn để thăm viếng mộ phần của Túy Tâm Tiên Tử.

Mười hôm sau... Dưới chân núi Hiệp Lệ Sơn, nằm ở ngoài dải Vạn Lý Trường Thành, một thanh niên vận thanh y, mình tuy đượm nét phong sương, nhưng khí phách có vẻ anh hùng hảo hán, vội vã hướng về phía Bạch Vân Phong.

Thiếu niên ấy chính là Văn Tử Lăng.

Hiệp Lệ Sơn, như có ma lực quyến rũ chàng trai ấy, đã từ bao nhiêu năm chôn giấu cái chết bí ẩn của Tiểu Tâm Tôn Tử và thân thể của Giang Tâm Mỹ.

Việc quan trọng hơn hết là gặp cho được Phổ Vân thiền sư. Nếu quả lão là tay thủ phạm của vụ án tại Văn gia bảo thì ra ra tay giết chết lão là coi như đã rửa xong mối thù hận mà chàng đang ôm ấp.

Vầng trăng non vừa ló dạng qua đám rừng thưa. Tiếng quạ kêu đêm hòa lẫn với tiếng lá xào xạc. Sương đã xuống rất nhiều.

Thình lình có tiếng ca trầm bổng từ xa vọng lại:

Tàn nguyệt như câu thù bay lạc

Tịnh quang vẫn ảnh hưởng mê ly

Hư hiem phong tuyết hồ thiên địa

Tư hữu anh hoa cổ quốc phần
Cổ lai hồng nhan đủ bạc mệnh
Như kim hựu kiến mạng bạc nhân
Tỷ giáo thông ranh ly hủy hỏa
Cam phận bạc mệnh vào yên phần
Tận am thâm thủy nhìn nhứt cả
Dã địa hoang yên nhận kỷ quần
Dù rầu bất thức hiệp tâm khổ
Thôi hoa đãi tửu tế trình hôn.

Tạm dịch:

Trăng non ai kéo về
Sao sáng ngập không gian
Đừng hiềm gió tuyết lạnh
Đây đào hoa mộ phần
Anh há trường sanh
Vì non sông khói lửa
Đành liều phận mỏng manh
Giang sơn người chỉ một
Hoang địa nhận đầy quần
Duy ta thông nàng khổ
Mang rượu tế mộ phần.

Tiếng ca nghe vang vang giữa đêm trường tịch mịch làm mũi lòng kẻ du khách không nhà.

Văn Tử Lăng còn băng khuâng ngơ ngác, chợt một cụ già, vai mang khăn gói, trên có cắm hoa tươi, bean hông lưng lửng một bầu rượu lớn, đang khó nhọc chậm rãi đi đến.

Văn Tử Lăng tự chủ:

–“Lão già này trông như đi về mộ...” Dưới chân Bạch Vân Phong này, ngoài mộ Túy Tâm Tiên Tử, đâu còn ngôi mộ nào thứ nhì.

Khi định thần nhìn kỹ chàng bất giác cả kinh... Bước chân của cụ già tuy nặng nề chậm chạp, nhưng bước chân bước qua rồi mà cổ vẫn y nguyên thì đủ biết là kinh công của lão đã đạt đến cao siêu tuyệt đỉnh.

Trong chốn võ lâm quả nhiên cao thủ đầy dẫy.

Bỗng nhiên cụ già loạng choạng vấp ngã.

Tử Văn vội vã phi thân đến bên, đưa tay nâng đỡ.

5. Hiệp Lệ Sơn Tế Mộ

Mặc dù biết gặp tay cao thủ, nhưng sự giúp đỡ xuất phát nơi long nghĩa hiệp, chàng tự nhiên nhảy đến nâng đỡ cụ già. Cụ già sau khi đứng vững vội thốt:

–Cám ơn cậu nhiều lắm Văn Tử Lăng khẽ cười:

đường núi dốc cheo veo, lão tiên bối lại uống rượu quá lượng rồi đấy.

Cụ già cất giọng khàn khàn cười to:

-Cậu bé nói đúng! Tửu ượng của lão chỉ năm thang. Hôm nay uống ột đấu, tự nhiên hơi quá lượng. đêm đã khuya! Lão tiên bối lần mò đi đâu thế?

Tay vuốt choom râu ngắn, cụ già khẽ đáp:

-Tế mộ... -Tế mộ... sao lại chọn đêm khuya thanh vắng?

-Già này viếng mộ chẳng cần giờ giấc. Sau khi uống rượu mới cảm thấy hứng thú, lão lập tức đi ngay.

Tử Văn nheo mày, tiếp:

-Lão tiên bối viếng mộ ai đấy?

Đưa tay chỉ về phía trước mặt, cụ già cười đáp:

-Lão sẽ viếng mộ ấy.

Theo hướng tay chỉ, Văn Tử Lăng đưa mắt nhìn, nơi giữa rừng Tổng Bá, dưới hai rặng sơn phong cao vút, yean nghỉ một tòa mộ địa Tuy cách đấy hơn trăm tượng, nhưng mấy chữ to tướng trên tấm mộ bia đồ sộ có thể nom thấy được:

“Túy Tâm Tiên Tử Chi Mộ” Một mối hoài nghi và cảm xúc vội dâng lên trong lòng chàng trai true.

Chuyện tình diễm lệ! Truyền tụng mười mấy năm trời, thực hư chưa rõ, hiện tại đứng trước mộ phần của một tài hoa quá cố, lòng chàng sao khỏi bồi hồi xúc động.

Cụ già cũng nghẹn ngào đứng lặng giây lát, rồi lần mò bước đến bean mộ.

Bao vải trên vai lão được tháo đem xuống và mở ra. Tuy chỉ thô sơ vài món trái cây, nhưng đối với lão có vẻ trịnh trọng vô cùng.

Bình rượu cũng được mở ra, lão nốc trước vài hớp, đoạn cất tiếng khàn khàn khấn vái:

-Túy Tâm Tiên Tử! Lão đây... Hiệp Lệ Tửu Tầu, từ phương xa đến tế, hương hồn nàng có linh xin về chứng giám Chẳng để ý đến việc có mặt của Tử Lăng một bên, lão liền cất giọng haut:

“Tân nguyệt như câu thùy bích lạc ”Tình quang vãn ảnh lưỡng mê ly... Văn Tử Lăng nheo mày hỏi:

-Túy Tâm Tiên Tử cùng lão tiên bối có liên hệ về họ hàng chứ?

Hiệp Lệ Tửu Tầu đưa tay vuốt choom râu xồm đáp:

-Không, chẳng có họ hàng chi cả.

-Lạ nhỉ! Chẳng liên hệ chi sao tiên bối phải khổ công tế mộ?

-Ồ! Mục tiêu của già này đi tế là có hai điểm:

Một:

Trung thần hiếu tử Hai:

Liệt nữ trinh phu Ngâm nghỉ giây lâu, Tử Lăng hỏi tiếp:

-Cái chết của Túy Tâm Tiên Tử hồi mười bảy năm về trước chắc đã gieo vào lòng lão tiên bối một mối cảm hoài vô hạn, nên mới thường đến đây tế mộ chứ gì?

Không cần biện bạch, Hiệp Lệ Tửu Tầu buông lời nói băng quơ:

-Ngoài ra già này còn viếng mộ một vài kẻ khác nữa.

-Ai đấy thưa tiên bối?

-Một là đại gian ác bá, hai là vô sĩ tiểu nhân.

-Ồ! Lão tiên bối khéo khôi hài đấy! Lời nói chưa dứt, bỗng nhiên có tiếng chân bước nhẹ cùng tiếng tà áo sao động từ xa thoảng đến.

Lặng lẽ chõ tay vào áo, name chặt thanh Túy Tâm kiếm, Văn Tử Lăng chuan bị ứng chiến.

Dường như chẳng hay biết gì, Hiệp Lê Tửu Tần vẫn ung dung nhả rượu, moặt tự lảm bảm:

-Nhân sanh hữu tử tu dương túy, nhứt trích hà tăng đạo cứu truyền Người đời có rượu lễ nên say, một giọt chưa từng đến cửa đài! Túy Tâm Tiên Tử! Nàng có nghe không? Nàng có uống được rượu của ta tế nàng không?

Cử chỉ điên cuồng của cụ già làm Tử Lăng kinh ngạc không ít! Một ý nghĩ thoáng qua! Chàng ngồi hụp xuống bên lão, giả làm như hai bạn đồng đường tế mộ.

Trong giây phút... Một cụ già râu bạc tuổi gần bảy mươi, có vẻ tiêu phong đặc cốt, lưng dất cây phát trần. Chậm rãi đi đến bên hông hai người Lão đạo trưởng có đôi mắt sáng như sao băng, thoát trong đủ biết là tay cao thủ thượng thặng. Dầy vẻ nghi hoặc, lão quắc mắt nhìn Hiệp Lê Tửu Tần Văn Tử Lăng nhủ thầm:

-"Khí phách của lão lỗ mũi trâu này có vẻ là thủ lĩnh của một môn phái. Nhưng mình chưa biết được lão là ai" Sự chú ý của lão đạo trưởng chỉ tập trung vào Hiệp Lê Tửu Tần Như không biết có người ở sau lưng, lão vụt kêu lên:

-Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết một cách quá ư thảm khốc. Hóa công! Ông nở ganh chi một kiếp hồng nhan?

Than xong, ông vội giơ cao bình rượu, tu một hơi dài Cử chỉ của lão làm đạo trưởng kinh ngạc không ít.

Hơi khó chịu, đạo trưởng nheo mày cất tiếng gọi:

-Ô kìa! Lão già kia.

Bình rượu được đặt xuống, Hiệp Lê Tửu Tần chậm rãi quay lại:

-Người gọi ta đấy ư?

Lão đạo trưởng gần giọng:

-Lão đến đây đã được bao lâu rồi?

-Một ngày -Cho bản đạo hỏi thăm chút việc:

hôm nay có người nào đến đây chưa?

-Ồ! Rất nhiều... Đưa ngón tay lên nhắm đếm, lão cười hi hi tiếp:

-Bình thường nơi đây vắng bóng người, hôm nay cộng thêm lão đạo trưởng nữa là tám... À! Không lẽ bản đạo đn trẻ. Chẳng hay họ là những người thế nào?

Tuy vỏ trán ra chiêu suy nghĩ, Hiệp Lê Tửu Tần nhanh nhẩu kể:

-Hai vị hòa thượng, hai đạo trưởng, hai lão già, còn thêm một ni cô.

-Hãy cho bản đạo biết mau, họ đi về hướng nào?

-Lúc nãy một lão hòa thượng gầy có bảo với lão rằng:

đi sau còn một người bạn, chính đạo trưởng đấy chứ gì?

Lão vỗ tay cười ha hả tiếp:

-Phải rồi, lão bảo rằng người bạn ấy là đạo trưởng Côn Lân Sơn -Bây giờ họ đi về phía nào?

-Họ đến Đoạn Hồn Nhai đợi đạo trưởng -Bản đạo đã đến đây mấy lượt, nhưng nào có nghe đến tên Đoạn Hồn Nhai ba giờ?

Hiệp Lê Tửu Tần đưa tay chỉ về phía trước mặt:

-Theo đường moon này, đạo trưởng leo lên tận đỉnh sơn phong phía tả, rồi đi thẳng độ nửa dặm đường, nơi đây có một vách đá cheo leo. Họ đang chờ đợi ở một động đá gần đấy.

Bán tín bán nghi, đạo trưởng quắc mắt nhìn hai người giây lâu, rốt cuộc gật đầu đáp lễ:

đa tạ ân chỉ đường.

Nói xong, đạo trưởng tung mình nhắm đỉnh sơn phong bay nhanh như gió Văn Tử Lăng nhìn không được vụt bật cười:

-Tự này tới giờ, thái độ của lão tiên bối làm người ta không khỏi hồ nghi. Thật ra, xem kỹ lại tài năng, thì chẳng có người thế tục nào so sánh kịp. Nhưng tôi còn thắc mắc:

chẳng hay tiên bối đánh lừa lão đạo trưởng ấy là có dụng ý gì? Thế ra cuộc hội họp của bát đại chưởng môn ở Hiệp Lệ Sơn này tiên bối đã biết rõ?

Hiệp Lệ Tửu Tàn gật đầu:

-Già này định trêu chúng một phen đỡ buồn Văn Tử Lăng trầm ngâm nín lặng, cử chỉ của lão già càng bí mật thêm.

Bỗng nhiên... Tiếng chân người vang lại. Lão vội đưa mắt hội ý với Tử Lăng rồi ngửa mặt than:

-Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết phải lắm. Người đời từ cổ ai không chết? Già này lại kính nàng thêm một ly nữa.

Nói xong, đổ vài giọt rượu xuống đất, rồi đưa cả vò rượu lên nốc một hơi dài.

Mặt vẫn hướng về phía mộ phần, nhưng Tử Lăng biết sau lưng một cao thủ vừa mới đặt chân đến Chàng lặng thinh chờ đợi.

Hiệp Lệ Tửu Tàn chùi mép, quay sang Tử Lăng cất tiếng cười to:

-Này cậu! Túy Tâm Tiên Tử kể cũng đáng lắm. Nàng để lại trên thế gian một mỹ danh. Một gã say như ta vì câu chuyện bi thương của nàng làm cảm động, nên mười mấy năm rồi, thường thường đến đây thăm viếng.

Tử Lăng ảm ố vừa như biết động tĩnh.

Người đứng phía sau không nhẫn nại được nữa, khẽ ho một tiếng rồi gọi to:

-Lão già kia! Người đang làm gì đấy?

Hiệp Lệ Tửu Tàn chậm rãi quay lại đáp:

-Viếng mộ! Bộ nhà ngươi không mắt hay sao?

Nghe câu trả lời xác xược, người lạ có ý hơi giận, nhưng trông kỹ lại cụ già hơi có vẻ lẩm cẩm, hần đổi giọng hòa dịu:

-Trời đã khuya, hai người sớm rời khỏi đây Hiệp Lệ Tửu Tàn vắn vào bảo:

-Già này muốn đi hay ở tùy thích, việc gì đến người Hai người đang đầu lý, Tử Lăng quan sát kẻ mới đến.

Đó là một cụ già bảy tám mươi tuổi, vóc dáng gầy cao, lưng quỳên nhô lên, vai đeo trường kiếm, ở chuôi kiếm buông xuống một chùm tơ màu bạc rung rinh chói mắt. Thoạt trông có vẻ uy phong凛冽.

Chàng trầm nghĩ:

-”Lão này đích thị là:

Hoa Sơn phái, Càn Khôn Tẩu, Nam Vô Uùy” Vì chuôi kiếm có chùm tơ màu tía là ký hiệu của lão Nam Vô Uùy gần từng tiếng:

-Sự có mặt của lão phu ở đây là việc may cho hai người. Các người phải biết vùng này hoang vu và nguy hiểm...?

Hiệp Lệ Tửu Tàn gật gà như có vẻ đồng ý:

đa tạ lời chỉ giáo, nhưng ngoài việc viếng mộ lão còn một việc quan trọng hơn.

-Việc quan trọng! Có thể nói cho lão phu nghe được chứ?

đợi một bằng hữu.

-Ồ! Ai đấy?

-Tên người ấy vang dậy khắp giang hồ, chính là thủ lĩnh của phái côn luân, biệt hiệu là Văn Trung Tử.

-À! Hẳn hẹn gặp người tại đây?

Tỏ vẻ đắc ý, Hiệp Lệ Tửu Tần tiếp:

-Phải đấy! Mục đích của lão một là viếng mộ, hai là đợi bạn già, nên sẵn rượu đây nốc vài ly đỡ lạnh.

Tỏ vẻ hồ nghi, Nam Vô Uùy hỏi:

-Tại sao giờ này chưa đến?

-Chưa biết nguyên do nào lão đến trễ?

đối với Côn Luân đạo trưởng lão phu có gặp qua đôi lần, lúc này nơi chân núi, một bạn hữu đã lời hân đi làm khách, lão đây chắc phải đợi đến ngày cũng không chừng.

-Ta quý trọng chữ tín. Dù đợi đến mai cũng không sao.

Thái độ nóng nảy làm thần sắc Nam Vô Uùy biến đổi hẳn:

-Văn trung Tử có cùng người nói rõ nguyên do của sự hội kiến này không?

Với vẻ chân thành đưa tay chỉ mộ Hiệp Lệ Tửu Tần đáp:

-Vì nàng đấy! -Tại sao lại vì nàng?

-Ngoài Văn Trung Tử ra, già này không thể tiết lộ cho kẻ khác biết được.

Sát khí vụt nổi lên ở nét mặt Nam Vô Uùy, lão chụm năm ngón tay lại, định nhắm vào Hiệp Lệ Tửu Tần xuất thủ tấn công.

6. Nghi Vấn Trùng Trùng

Thoạt trông thấy Hoa Sơn trưởng phái, Nam Vô Uùy định tấn công, Văn Tử Lăng cả kinh, chàng vội vàng chuá bị đối phó.

Với sắc mặt điềm nhiên, Hiệp Lệ Tửu Tần coi thường kẻ địch, già vờ như chẳng hay biết Tình thế đang căng đến cực độ, bỗng nhiên có tiếng chân người đi đến.

Nét mặt vụt biến đổi, Nam Vô Uùy gần từng tiếng:

- Kê sắp đến bất kể là ai! Không được nói có mặt lão phu ở đây.

Với giọng đe dọa, lão tiếp:

- Lão phu chính là hoa sơn phái trưởng, Nam Vô Uùy. Nếu không nghe lời, chớ trách thanh trường kiếm này chẳng dung tình nhé.

Nói xong, lão tung mình bay vụt vào cụm rừng gần đấy.

Hiển nhiên, mặc dù ẩn núp, lão cũng đang theo dõi tình hình xảy ra ở trước mộ.

Chỉ phục thù sôi động ở lòng Tử Lăng. Theo lời nói của Giang Tâm Mỹ, chàng mong lão đầu trọc Phổ Vân mau đến để cùng lúc thanh toán vụ cừ thù của Văn gia Bảo.

Sức lực có đạt được mục đích ấy hay không, hiện tại chàng không cần toan tính.

Sau long chàng vụt lên một giọng khàn khàn:

- Kính chào lão thí chủ:

Không quay mặt lại cũng không lên tiếng, nhưng đôi mắt của Hiệp Lệ Tửu Tần chớp máy một hồi. Dĩ nhiên là lão đang dùng phương pháp truyền âm nhập mật cùng kẻ vừa đến đàm đạo.

Tử Lăng nhanh nhẹn quay đầu lại, trước mặt chàng là một vị ni cô vừa béo lại lùn. Niên kỷ xem rất cao, nhưng khó xác định được là bao nhiêu tuổi.

Trong tám đại môn phái, chỉ trường phái Vô Y là ni cô, người này chắc là Vô Y trường môn:

Bồ Tâm Sư Thái Ni cô có vẻ xúc động. Đôi môi chớp máy một chớp, đoạn lập tức bản mình nhảy vọt lên không, nhắm giải núi phía hữu thẳng tiến.

Trong nháy mắt, bóng người đã mất hút sau bóng sương đêm.

Hoài nghi, Tử Lăng cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối và ni cô vừa trao đổi gì đấy?

Hiệp Lệ Tửu Tần bật cười xòa:

- Lão cho vị ni cô ấy hay:

vừa rồi tại đây, một lão tăng và một phụ nữ bị mất giao đấu dữ dội, sau khi đại bại, lão tăng chạy về phía hữu, thế cho nên ni cô đó lập tức đuổi theo.

Tử Lăng định hỏi tiếp, nhưng lão già nhanh nhẹn kéo tay chàng:

- Chúng mình phải mau ẩn mặt mới được.

Vừa nói xong, tay với lấy bình rượu. Lão tung mình nhảy vọt ra phía sau mộ bia.

Khinh công của lão già làm Tử Lăng kinh ngạc vô cùng. Bản lĩnh như vậy có thể liệt vào hạng nhứt cao thủ.

Không chậm trễ, chàng vội tung mình nhảy theo.

Tiếng hét từ trong rừng phía bên tả vọt vọng ra:

- Lão già say! Người định trốn đi đâu?

Liền khi ấy, Càn Khôn Tẩu Nam, Vô Uỳ từ trong rừng bay vọt ra Tay nắm chuôi kiếm, Tử Lăng chuan bị ứng chiến.

Nam Vô Uỳ bỗng nhiên đứng dừng lại, vênh tai nghe ngóng giây lâu, thần sắc vụt biến đổi, lập tức quay quả phi thân bay loan trở lại.

Tiếng chân dồn dập từ xa lại vọng đến.

Hiệp Lệ Tửu Tần kề tai Tử Lăng nói nhỏ:

- Đất này lão thường đến viếng nên rất rành địa thế. Trước mặt có một hang nhỏ, chúng mình hãy đến ẩn núp ở đây, chờ chút nữa xem họ diễn trò.

Hiện giờ đang độ vào thu, cỏ hoang trên mộ cao đến ngập gối Hiệp Lệ Tửu Tần nhanh nhẹn vạch cỏ, dưới đất lộ ra một cửa hang. Cả hai, kẻ trước người sau, vội vàng chun xuống Hành động của hai người nhờ mộ bia che khuất cả. Nam Vô Uỳ ở bìa rừng, mặc dù đang chăm chú theo dõi, nhưng không tài nào thấy được.

Hang động độ năm thước vuông, bốn bề lát đá.

Khẽ mỉm cười, Hiệp Lệ Tửu Tần ra dấu kêu Tử Lăng ngồi xuống. Đoạn với tay kéo tấm đá chắn cửa hang lại.

Cửa hang do bàn tay khéo léo sắp đặt, nên khi khép lại, cỏ hoang liền phủ kín, người lạ khó lòng phát giác ra được.

Hiệp Lệ Tửu Tần đưa tay đẩy nhẹ tấm đá trên vách, một nửa hang nhỏ lại hiện ra.

Rất đổi ngạc nhiên, Tử Lăng hỏi:

- Kiệt tác này chính lão tiền bối tạo ra đấy à?

Hiệp Lệ Tửu Tần đắc chí cười hi hi:

- Từ nhỏ, lão ở vùng núi này. Mười bảy năm về trước, bát đại chưởng môn ra công kiến trúc phần mộ. Lão thấy hứng thú. Nên mỗi lần đến viếng, lão âm thầm ra tay xây đắp. Đây chính là thành tựu của lão trong mười mấy năm qua.

- Theo ngu ý của tôi, lão tiên bối không phải đơn phương hứng thú. Chắc đối với việc này có ít nhiều quan hệ chứ gì?

Không thừa nhận cũng không thú nhận, Hiệp Lệ Tửu Tần bí mật cười xòa:

- Hiện tại hãy bỏ qua việc ấy. Chúng mình còn nhiều việc đáng xem.

Nói đoạn lão khum mình chui vào địa đạo. Tử Lăng vội vã theo sau.

Địa đạo chỉ dài độ bảy tám thước mộc. Cuối đường, một mảnh đá chắn ngang.

Hiệp Lệ Tửu Tần dán mắt vào một mảnh pha lê trên vách. Mảnh pha lê được ăn thông bên hông mộ bia bằng một ống tre sơn dầu. Cảnh vật bên ngoài trông qua ống tre rất rõ ràng. Nhưng người ngoài khó phát giác được, vì đầu ống tre được che đậy rất khéo.

Sự thay đổi bên ngoài làm Tử Lăng nín thở trở mắt nhìn.

Trước mộ bia hiện giờ đã xuất hiện bốn kẻ lạ mặt:

một tăng, một tục và hai lão đạo sĩ.

Tiếng nói khê của Hiệp Lệ Tửu Tần vang bên tai chàng:

- Người đeo song kiếm là thủ lĩnh phái võ đương:

Tam Dương trưởng lão, lão sau đó là thủ lĩnh phái không động:

Nguyên Huyền đạo trưởng. Nga My chưởng môn:

Thiên Lý Thiền Sư là lão hòa thượng mập phì, còn lão ốm tong teo là Thanh Thành chưởng môn:

Công Dã Vô Di.

Tử Lăng mỉm cười:

- Giới võ lâm người người đều biết mặt. Thế ra chốn giang hồ lão tiên bối đã lê bước khắp cùng?

- Cậu chớ vội lầm đoán, chỉ vì họ thường đến đây, nên già này mới biết mặt đấy thôi.

Tử Lăng ngạc nhiên:

- Họ thường đến đây kìa có ý gì ?

Khẽ mỉm cười, Hiệp Lệ Tửu Tần dực:

- Hãy xem họ hành động rồi sẽ biết.

Bên ngoài, bốn vị hình như đợi chờ sốt ruột, tới lui đếm bước. Tam Dương đạo trưởng mở đầu, lên tiếng:

- Chuyện hơi lạ! Kẻ nào mang hoa quả đến tế mộ rồi vứt lại đây?

Thiên Lý thiền sư cắt ngang:

- Việc ấy lơ chi cho mệt. Mục đích của chúng ta là đợi Phổ Vân thiền sư kia mà.

Công Dã Vô Vị tiếp:

- Trong thư, Phổ Vân thiền sư có căn dặn là chúng mình phải cấp bách tế tự nơi đây.

Tam Dương đạo trưởng gật đầu:

- Chuyện hội họp tuyệt đối bí mật. Thế mà nơi đây có người đến trước tế mộ.

Việc đâu phải tầm thường.

Công Dả Vô Vị xen vào góp ý:

- Tôi đề nghị:

chúng mình hãy xuống xem có thay đổi gì rồi hãy tính sau.

Cả bọn đều gật đầu đồng ý Công Dả Vô Vị liền ung dung phát nhẹ vào mộ bia.

Tấm đá kê ngang trước mộ bia từ từ xô ngang, để lộ một cửa hang.

Công Dả Vô Vị khom mình bước xuống trước, cả bọn lục tục theo sau. Tấm đá lại khẽ nhẹ khép kín.

Tử Lăng trở mắt nhìn ngơ ngác. Chàng thờ người ra vì kinh ngạc.

Tiếng chân người từ dưới vang kèn khe khẽ. Dĩ nhiên là đường hầm ăn thông dưới chân của hai người đang ngồi.

Giây lâu, một bóng đen từ cụm rừng bean phải bay vụt đến trước mộ, không ai lạ chính là Càn Khôn Tẩu Nan Vô Vị.

Lão rảo bước vài vòng dò xét, trầm ngâm giây lâu, bỗng nhiên tự mỉm cười, đoạn phi thân về phía sau mộ mất dạng.. Thắc mắc vì sự kiện vừa xảy ra, Tử Lăng nheo mày hỏi:

- Hơn mười năm thường lui tới chỗ này, và kiến tạo được đường hầm bí mật.

Thế cửa hang của bọn bốn người vừa chui vào, lão tiền bối chắc đã biết rõ?

- Đường hầm ấy lão đã biết từ lâu. Vả lại cũng có thăm qua phía dưới một lần.

Nhưng... chẳng có chi đáng chú ý cả.

Bỗng nhiên... Mấy tiếng kêu la nghệt thở từ dưới địa đạo dội lên.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng nghe rõ mồn một. Hiên nhiên cả tiếng kêu của bốn người đang gặp chuyện chẳng lành.

Trầm ngâm giây lâu, Tử Lăng vụt kêu lên:

- Không xong rồi ... lão tiền bối...ti phải đi xem mới được.. Nói xong chàng định chui ra.

Đưa tay cản Tử Lăng lại, Hiệp Lê Tửu Tần điềm nhiên mỉm cười:

- Việc của bọn chúng, với cậu có liên hệ gì mà vội vã thế?

- Nghe tiếng kêu kỳ lạ, dường như việc không may xảy đến cho họ, nên tôi muốn đi xem thử.

- Lão muốn hỏi:

cậu đến đây vì mục đích gì?

Nghe hỏi hỏi lạ, Tử Lăng trân trối nhìn cụ già, đoạn chậm rãi đáp:

- Ngẫu nhiên đi qua đây thôi. Nghe vùng này có mộ của Túy Tâm Tiên Tử, vì chiêm ngưỡng đã lâu, nên sẵn dịp đến viếng thăm cho thỏa.

- Nhưng cậu chắc biết trước có cuộc hội họp nơi đây của bát đại chưởng môn... Tử Lăng giật mình tự nhủ:

"Việc hội họp của bát đại chưởng môn do Giang Tâm Mỹ phỏng đoán, nhưng lão già này hà tất cũng biết được. Chẳng lẽ lão cùng Giang Tâm Mỹ có thông đồng ... Hiệp Lê Tửu Tần thấy Tử Lăng sanh nghi bèn đổi giọng hòa dịu:

- Nếu cậu có long hiếu kỳ muốn xem cho rõ thì đây này... Nói xong, lão liền đẩy tạt phiến đá dưới chân sang một bên. Lỗ hổng có chấn pha lê, kiến tạo giống như trên vách, hiện ra. Cả mừng, Tử Lăng gián mắt nhìn vào.

Dưới hang tối mịt. Vận dụng nhãn lực giây lâu, cảnh vật mơ hồ mới từ từ hiện ra trước mặt chàng.

Một đại diện rộng ở giữa. Bốn bean đều có thạch thất ăn thông.

Giữa đại diện:

người đá và ngựa đá sắp thành hàng trước một phiến đá vuông vức độ ba trượng.

Trên phiến đá có đề hai chữ, nước đỏ chói:

“Linh Tẩm” Chàng nghĩ “chẳng lẽ chỗ ấy là nơi yean nghỉ của Túy Tâm Tiên Tử” Bên góc đại diện có đền thờ của những vị thần linh. Ngoài ra không còn gì khác lạ nữa.

Cảnh vật hoàn toàn yên lặng... không một bóng người.

Tay vớ lấy bình rượu đưa lên tu một hơi dài, Hiệp Lê Tửu Tần vụt đưa ý liến:

- Này! cậu muốn xuống dưới đó chứ?

Tử Lăng quay lại nhanh nhẩu đáp; - Đã đến đây, gặp cơ hội này, chẳng lẽ bỏ qua.

- Thế thì để lão dẫn đường cho.

Tử Lăng đỉnh ninh chắc rằng lão sẽ dẫn theo ngõ củ của bốn người. Nào ngờ, đưa tay lên, lão phất nhẹ vào vách một chưởng.

Chưởng phong xé toang một lỗ thông vào hang.

Hai người vội phi thân bay vào mộ huyết.

Mặt dưới của huyết đượclót bằng đá phiến. Ngược mặt nhìn lên, trần huyết toàn đất, nhưng kiên cố dị thường. Không thể xục đổ.

Mười mấy năm bị chuột bọ đào xới, thành ra loang lỗ, cùng lỗ hổng của hai người vừa chun qua rất là trùng hợp. Khó mà nhận ea được.

Bốn bên đại diện, có cửa thông qua hơn mười gian thạch thất. Mỗi gian đều có đặt những thạch tượng nhỏ. Ngoài ra không có gì khác.

Tử Lăng đi một vòng, chẳng tìm ra vật gì đặc biệt.

Nơi gian chót, một đám tượng đất ngả nghiêng sứt lở đặt ở giữa phòng. Trước cung đài có khắc bốn chữ:

“Hoang Linh Nga Quy” Chàng không hiểu bát đại chưởng môn kiến tạo những pho tượng này là có dụng ý gì ?

Thình lình... có luồng gió rít sau lưng. Biết có điềm gì, chàng vội quay lại.

Từ mũi của con ngựa đá chót cùng phóng ra hai luồng ám khí, nhắm Tử Lăng bay vù tới...

7. Mộ Huyết Xuân Thu

Văn Tử Lăng cả kinh, nhanh tay phất ra một chưởng, một mặt hụp xuống né tránh.

Mấy chục mũi kim bén nhọn, bị chưởng phong đánh bật ra vách đá, rơi lèng xèng xuống đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hiệp Lê Tửu Tần đang ở phòng bên nghe động, vội chạy đến cất tiếng hỏi:

- Cậu có bị thương không?

Khẽ cười nhạt, Tử Lăng đưa tay khóa chặt mạch huyết tay tả của lão già.

Động tác của chàng quá nhanh, làm lão vùng thoát không kịp.

Nhưng lão già cũng chẳng cần né tránh. Đường như ý lão không muốn kháng cự.

Trợn trừng mắt nhìn lão, Tử Lăng quát hỏi:

- Lão còn giả vờ không hay biết đó ư ?

Nhưng một ý nghĩ thoáng qua, năm ngón tay chàng từ từ buông lỏng.

Buông tiếng thở dài, Hiệp Lê Tửu Tần đáp:

- Đây là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đâu phải lão này muốn gạt găm người... - Chớ tin có biện bạch. Tội thiếu lão phải biết rõ trong huyết này có đặt sẵn cơ quan giết người.

- Nếu cậu vẫn giữ một mực không tin, lão chẳng có biện pháp nào hơn. Chẳng dối gì cậu, hơn mười năm nay, hể có cơ hội là lão đến đây thẩm xét, nhưng nào có thấy chuyện lạ này đâu.

- Chuyện cũng lạ! Chẳng lẽ, cơ quan này là do bát đại chưởng môn kiến thiết từ mười bảy năm trước hay sao?

Một bầu không khí ngột ngạt khó thở đè nặng lên tâm tư chàng.

Chàng vẫn còn thắc mắc:

vừa rồi có tiếng kêu la nghệt thở của bốn người trong bát đại môn phái, rồi họ mất tích luôn.

Nếu mộ huyết này do tay họ kiến tạo, hà tất họ còn gặp chuyện chẳng lành?

Giang Tâm Mỹ từng bảo với chàng:

Nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Mẫu thân nàng đã bị bát đại chưởng môn hại thác. Oan cừ này, nàng phải trả cho xong.

Câu chuyện nàng kể còn như văng vẳng bên tai:

"Khi mẫu thân được an táng vào mộ phần xong, vài ngày sau, một nhà săn bắn ở Hiệp Lệ Sơn đào một địa đạo thẳng vào mộ huyết, rồi mở nắp quan tài ra.. Vì cái chết của mẫu thân nàng làm chấn động cả giang hồ. Họ nghĩ rằng:

Chắc có nhiều trân châu báu vật được mai táng theo. Nếu gặp được chắc phát tài to.

Nào ngờ, khi mở ra, chỉ gặp một cô bé đang la khóc, một thanh đoản kiếm và một quyển sách dày.

Gia đình săn bắn chỉ có hai vợ chồng, họ đem đứa bé đó về nuôi dưỡng cho đến khi trưởng thành, chính là Giang Tâm Mỹ.

Cha mẹ nuôi của cô đều chẳng biết chữ. Vả lại cũng chẳng giao du với người ngoài, nên kiếm và sách đều được giữ nguyên vẹn.

Quyển sách ấy là "Vô Cực Kinh". Mẫu thân cô ta nhờ đó mà vang danh thiên hạ.

Hiện giờ, võ công của cô ta đều nhờ noi theo sách ấy mà có.

Câu chuyện của nàng kể và sự thật trước mắt có vẻ mâu thuẫn.

Có thật nàng là con gái của Túy Tâm Tiên Tử hay không?

Bỗng nhiên... Tiếng chân người từ xa vọng đến kéo Tử Lăng trở về thực tại Đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, Hiệp Lê Tửu Tần dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Có người đến! Hãy mau lánh mặt.

Cả hai liền vội vã chạy bay về phía gian thạch thất bean tả, nơi ấy có pho tượng cực lớn. Cả hai cùng núp vào sau tượng để xem động tĩnh.

Từ xa, ba bóng người nhanh nhẹn đi đến Định thần nhìn kỹ, Tử Lăng giật mình đánh thót.

Ba vị lúc nãy bị Hiệp Lê Tửu Tần đánh lừa bỏ đi một chấp, nay lại lù lù hiện ra trước mặt.

Ba người đảo mắt tứ phía, dò xét tình hình.

Người đi đầu là Vân Trung Tử vụt cất tiếng hỏi:

- Nam huynh! Chắc anh không nhìn loan chứ?

Nam Vô Uỳnh nheo mày đáp:

- Lão phu ẩn núp cách đây không quá ba mươi trượng, chính mắt tôi trông rõ kẻ trước người sau đi vào mộ huyết này kia mà. Điểm chánh yếu là lão già mượn rượu già điên và gã thiếu niên áo xanh ấy, trong nháy mắt, cũng mất dạng. Thế họ đi ngã nào?

Bồ Tâm sư thái xen vào:

- Lão say quỹ quái ấy lại là một tay võ công cao thủ. Lão đã dùng phép truyền âm nhập mật để phỉnh gạt tôi. Báo hại bản ni đi rảo quanh vùng hoang sơn hơn nửa canh. Nhọc nhằn quá đổi.

Vân Trung Tử nghiêng răng ken két:

- Bần đạo bị hại còn thảm khổ hơn nữa. Hừ! ... Đoạn Hồn Nhai ... sơn động ... Toàn là lão cả.

Kiểm khắp bảy sơn động, mệt nhọc vô cùng, sau rốt mới biết được mình bị mắc mưu lão.

Nếu bần đạo mà bắt gặp, nhất định phải đập cho lão một trận như tử mới được.

Nam Vô Uùy vụt bật cười:

- Việc lạ nhất là chúng mình được Phổ Vân thiền sư mời đến hội họp nơi đây.

Chuyện bí mật này, tại sao lão say lại biết được?

Cả ba nhìn nhau, không ai giải thích nổi.

Thoạt nghe câu chuyện, Tử Lăng cũng tự đánh dấu hỏi. Chàng đưa mắt nhìn Hiệp Lê Tửu Tần dò xét.

Với nét mặt thản nhiên, cụ vẫn ung dung như không biết.

Nín lặng giây lâu, Bồ Tâm sư thái lại lên tiếng:

- Duyên cớ gì lão Phổ Vân đến giờ này vẫn chưa đến?

Vân Trung Tử tiếp lời:

- Không chừng lão bị gã say ấy phỉnh gạt dẫn đi nơi khác rồi.

Suy nghĩ giây lâu, Nam Vô Uùy đề nghị:

- Thời gian cấp bách, không thể chờ đợi nữa. Chúng mình phải khám xét tung tích của bốn người kia mới được.

Đưa mắt nhìn tứ phía, Vân Trung Tử tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Chỗ này mọi vật không thay đổi, chẳng lẽ họ bị Túy Tâm Tiên Tử bắt giữ ?

Bồ Tâm sư thái niệm phật rồi nói:

- Mục đích của cuộc hội họp này là điều tra cái chết của Túy Tâm Tiên Tử và thanh toán kiểm xuất hiện ở chốn giang hồ. Thế theo lời viết trong thư, chi bằng bây giờ chúng mình khởi sự khám xét vụ này.

Nói xong, ni cô đưa tay chỉ về phía phiến đá có đề chữ “Linh Tẩm” .

Nam Vô Uùy giật mình hỏa:

- Lão sư thái định khai mộ ư ?

- Ngoài việc ấy ra, bản ni chẳng còn thấy có biện pháp nào khác hơn.

Vân Trung Tử góp ý kiến:

- Dù lão Phả Vân có mặt tại đây, chắc cũng phải chủ trương như thế. Vậy chúng mình còn chờ đợi gì ?

Nói xong, lão liền bước dean bên phiến đá, toan vận lực đẩy mạnh.

Tiếng “sè” “sè” nổi lên... Phiến đá bị đẩy chạy mạnh sang một bên, để lộ ra một địa huyết độ một trượng vuông vức.

Vân Trung Tử dùng sức quá mạnh, phiến đá lại trơn, nên bất thần hựt giò rơi xuống mộ huyết.

Công lực của lão thuộc vào hạng siêu đẳng, nên vừa rơi xuống, lão liền nhún mình bầy vọt trở lại.

Thất kinh, lão đưa tay vuốt chòm râu bạc, cổ mọi óc đi nược dòng thời gian, đoạn lẩm bẩm:

- Mười bảy năm về trước, lúc đây nắp mộ, bàn đạo và Phổ Vân thiền sư, hai người hiệp lực ráng sức mới đẩy được phiến đá này lại. Nay sao lại nhẹ và trơn thế này ?

Nói xong, lão khom mình xuống khám xét.

Thì ra trên miệng huyệt có đục thêm hai long máng, dưới phiến đá được đặt thêm bốn bánh xe thép. Nên cho dù một kẻ tầm thường cũng có thể đẩy phiến đá qua một bên được dễ dàng.

Hiển nhiên... sự kiến trúc này là do người sau tu bổ thêm.

Cả ba điều cả kinh thất sắc... Không bảo nhau, họ đều rút khí giới bên mình ra, sẵn sàng ứng chiến.

Ba luồng nhãn quan điều tập trung vào nắp quan tài.

Mặc dù mười bảy năm trôi qua, nhưng với chất cây thượng hảo hạng, nên thoát trông qua cổ quan tài vẫn còn nguyên vein.

Điểm đặc biệt là trên nắp sạch sẽ, bóng loang. Dường như có bàn tay người lau chùi hàng bữa.

Sự kiện lalùng dồn dập đưa đến làm Tử Lăng bất giác lạnh người.

Sau phút do dự, Vân Trung Tử trầm giọng nói:

- Để bàn đạo lãnh nhiệm vụ khai quan! Nói xong, cây phát trần được lão vắt trở lại lên vai. Đoạn đưa mười chỉ ra chém vào áo quan tài rồi dùng sức đỡ lên Nhưng áo quan vẫn trơ trơ không một chút nhúc nhích.

Hơi hổ thẹn, lão tự bào chữa:

- Với tám phần công lực của Hồi Phong chuông, bàn đạo tự nghĩ không đến nỗi quá yếu, hà tất gì không nổi nắp quan.

Suy nghĩ giây lâu, lão tiếp:

- Không vào hang hùm, sao bắt được cọp. Vậy mời hai bạn giúp tôi một tay.

Hai người đứng ngoài khẽ gật đầu, đồngxăn tay áo, nhảy vào trợ lực.

Ba người đồng đưa ra một lượt ba hồi phong chuông.

Sau khi bị sức mạnh đỡ lên, nắp quan tài “kẹt, kẹt” di động.

Dưới sức hút cực mạnh của chuông phong, nắp quan rốt cuộc bật tung ra, rout nằm nghiêng bên cạnh.

Tử Lăng bị kích doing đến cực độ, chàng chỉ có thể chăm chú dò xét thần sắc của ba người, trong khi chàng không thể nhìn thấy sự kiện trong quan tài.

Nét mặt ba người bỗng lắng dịu xuống, đồng khoan khoái thở ra một hơi dài.

Thì ra bộ xương vẫn còn nguyên vẹn, y xiêm như củ... Ba người đứng lặng giây lâu, Vân Trung Tử đề nghị:

-Mặc dù bộ xương còn đầy, nhưng nghi vấn còn nhiều. Bàn tay lạ đã sửa đổi nắp huyệt, thêm vào sự mất tích của bốn người. Chúng mình phải xem xét kỹ bộ xương này mới được.

Nam Vô Uùy gật đầu đồng ý:

- Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta nên xem xét di hài, rồi hãy thăm dò nơi khác! Nói xong, lão nhún mình nhảy trước xuống huyệt.

Hai người đứng bên kế tiếp theo sau.

Mặc dù thời gian cách đã mười bảy năm rồi, nhưng cả ba người họ đều đồng thấy là y phục vẫn như xưa, không hề thay đổi.

Vân Trung Tử dùng chì phong vẽ một vòng tròn nơi ngực di hài. Lớp y xiêm mực nát theo đà gió bay đi, để lộ ra nửa cây xương ngực nguyên vẹn.

Cả ba cùng kinh ngạc đến tột độ Thanh đoãn kiếm đâm ngập trên ngực Túy Tâm Tiên Tử, được bát đại môn phái đồng ý quyết định chôn theo nàng, nay bỗng nhiên không cánh mà bay.. Bồ Tâm sư thái ngạc nhiên kêu lên:

- Ô! Thanh kiếm đâu ?

Vân Trung Tử điềm nhiên đáp:

- Trong thơ, lão Phổ Vân đã nói rõ việc ấy, thanh Túy Tâm Kiếm đã xuất hiện trên chốn giang hồ. Bằng không, lão cũng chẳng mời chúng mình đến đây hội họp.

- Thế thì áo quan đã được người ta mở ra?

- Không những thế, nếu lão phu đoán không lầm thì cốt hài này không phải của Túy Tâm Tiên Tử.

Bồ Tâm sư thái kinh ngạc, kêu:

- Lão đạo hữu sao dám quả quyết như thế ? các vị hãy xem này! Chỗ bị đâm tối thiểu phải gây một cây xương. Nhưng lồng ngực của coat hài này nguyên vẹn.

Vân Trung Tử suy nghĩ giây lâu đoạn nói:

- Lúc thác, bào thai trong bụng Túy Tâm Tiên Tử đã lớn, việc này phiền sư thái khám hộ.

Nói xong, lão cùng Nam Vô Uầy ngoảnh mặt ra. Mặc dù là một bộ hài coat, nhưng họ không muốn Bồ Tâm sư thái cảm thấy hổ thẹn.

Giây lâu! Tiếng của Bồ Tâm sư thái vang lên:

- Không xong rồi! Hai lão đạo trưởng cả kinh quay lại:

- Chuyện gì thế ?

- Không phải là cốt hài của Túy Tâm Tiên Tử, vì không có bộ xương của hài nhi.

Và đây là bộ hài cốt của đàn ông. Vì bộ xương chân của phụ nữ khác biệt một cách rõ rệt.

- Ô! Bộ xương của đàn ông? Một vấn đề trọng đại đấy.

- Thế cứ bỏ lại đây. Chúng mình hãy lục soát xung quanh chỗ này.

Tử Lăng nghe lời nói ấy, bất giác giật mình đánh thót.

Vừa lúc ba vị chưởng môn định rút mình nhảy ra khỏi huyết, bỗng nhiên một luồng âm thanh kỳ quái nổi lên.

8. Biến Cố Liên Hài

Âm thanh kỳ quái xuất phát từ trong áo quan.

Ba người đồng rút khí giới ra chuan bị ứng chiến. Bỗng nhiên... Bộ hài cốt thành linh tuột xuống. Dáy áo quan lộ ra lỗ hổng sâu hun hút Cả ba còn đang hoang mang, đáy quan tài dường như có phép mầu vụt trời lên.

Điểm làm cho họ kinh ngạc hoảng đến toát mồ hôi lạnh là:

thay vào cổ nằm của bộ xương khô, một phụ nữ bịt mặt đang ngồi chễm chệ trên ấy.

Tiếng kêu quái gỡ chính từ miệng người ấy phát ra Vân Trung Tử tay giơ cao phát trần, miệng quát:

- Người từ đâu đến ? giám phá hoại huyết hộ của Túy Tâm Tiên Tử, lại còn giả thần giả quỷ để dọa người ?

Người áo xanh bịt mặt cười lên the thé:

- Ta chính là Túy Tâm Tiên Tử. Mười bảy năm trước, các người đã âm mưu hãm hại ta đến chết. Sau bao năm xa cách, nay chẳng nhận ra ta à ?

Giọng nói của người càng lạnh lẽo hơn, tiếp:

- Lão trộm đầu trọc Phổ Vân sao tới giờ vẫn chưa đến ? món nợ này, hiện tại đúng là lúc phải thanh toán.

Bồ Tâm sư thái chấp tay niệm phật:

- Người thác há dễ sống lại ? bần ni không thể tin được! Sự kiện kỳ lạ diễn biến thêm dồn dập, Tử Lăng ngồi im nín thở.

Phụ nữ che mặt cười to:

- Tin hay không! Đây là việc của mấy người. Hiện tại ta muốn hỏi:

hãy tin cho xong với ta những tội ác mà năm xưa mấy người đã làm?

Vung thanh trường kiếm, Nam Vô Uý quát to:

- Chớ có nhiều lời! “Soạt” lão nhắm địch thủ đâm vút tó.

Đang lúc nổi giận, “Nhất Kiếm Kinh Thiên” là chiêu thức cực kỳ lợi hại của Hoa Sơn phái, được lão không ngần ngại đem ra sử dụng.

Bằng! Lưỡi kiếm đâm trúng ngay mục tiêu, tiếng nổ vang lên dữ dội. Ành lửa tỏa ra tứ phía.

Như đâm phải vách thép, Nam Vô Uý chùn tay, hổ khẩu tê dại chùng như muốn rách.

Lão kinh hoàng thối lui mấy bước Người phụ nữ bịt mặt bị một kiếm té nhào xuống, chẳng phản công, chỉ rống to một tiếng kinh hồn.

Không chậm trễ, Vân Trung Tử vung phát trần, Bồ Tâm sư thái vung chưởng, ồ ạt tấn công.

Tử Lăng nín thở nghe ngóng... bỗng nhiên tiếng loảng xoảng vang lên. Kế tiếp là hai ba tiếng la thất thanh. Cảnh vật lại trở nên yên lặng.

Nghe âm thanh mà phỏng đoán, bangười chắc đã gặp phải độc thủ Chẳng đợi sự đồng ý của Hiệp Lê Tửu Tàu, Văn Tử Lăng phi thân nhảy vọt đến bên mộ huyết.

Nhưng... hơi chậm mất một bước, phiến đá đã từ từ khép lại. Suy nghĩ giây lâu, chàng định đưa tay đẩy phiến đá ra.

Bản mình nhảy vọt theo ra, Hiệp Lê Tửu Tàu nhanh nhẹn giữ lấy tay chàng lại.

- Hãy khoan! Không nên xuất động.

Xoay mình rất nhanh, Tử Lăng bắt thần chớp lấy mạch huyết cổ tay cụ già rồi quát:

- Chớ chối quanh rằng không biết! Người phụ nữ ở trong mộ là ai đấy?

Khẽ thở dài, Hiệp Lê Tửu Tàu đáp:

- Phàm những việc mà già này biết được, thì đã nói cho cậu biết cả rồi. Nhưng có việc là còn thắc mắc muốn hỏi cậu?

- Việc chi... Cụ cứ hỏi đi.

- Nguyên do nào cậu chọn đúng lúc này đến Hiệp Lê Sơn để viếng mộ ?

Do theo lời phỏng đoán của một thiếu nữ tên là Giang Tâm Mỹ, biết rằng bát đại môn phái sẽ hội họp nơi đây.

Hiệp Lê Tửu Tàu khẽ thở dài:

- Sự ước đoán của già này không sai. Quả nhiên cậu đã gặp nàng. Và hiện tại nàng ở đâu ?

- Giữa đường nàng bị một người tự xưng là “Thần Mật Khách” bắt đem đi mất.

Hiệp Lê Tửu Tàu dậm chân:

- Thôi! Hồng mất rồi... Ngạc nhiên, Tử Lãng hỏi vặn:

- Việc chi mà hồng ?

- Cậu hãy buông tay ra rồi lão sẽ nói rõ.

Thấy cụ già chẳng có điều chi ác ý, chàng liền thả lỏng năm ngón tay ra.

Thở dài một tiếng, Hiệp Lê Tửu Tàu thành linh cầm tay Văn Tử Lãng kéo chạy bay đến một thạch thất kể bên.

Một ngôi tượng phật cực to ngồi án ngữ giữa phòng. Bốn chữ " Tây Thiên Di Đà" vàng chói nằm ngay trước bộ tượng.

Kéo Văn Tử Lãng đến ngồi sau pho tượng, Hiệp Lê Tửu Tàu cất tiếng thốt:

- Đối với chuyện này cậu biết được nhiều ít ?

Suy nghĩ giây lâu, Tử Lãng đáp:

- Sự hiểu biết của tôi chỉ vồn vện theo lời đồn đãi của chốn giang hồ và câu chuyện khó tin của Giang Tâm Mỹ thuật lại.

- Già này đến đây hơn mười năm, nhưng cũng chẳng biết gì hơn! Hiện tại, điểm chú trọng nhất của lão là điều tra cho mình bạch nguyên do cái chết của Túy Tâm Tiên Tử.

Tử Lãng nheo mày Hỏi:

- Như thế thì cụ và Giang cô nương đã quen biết từ lâu ?

- Đúng như vậy! - Còn phụ nữ dị kỳ ở trong mộ?

- Già này còn đang suy đoán.

- Những sự bố trí trong mộ này, cụ hoàn toàn chẳng biết chứ ?

-Ồ! Việc ấy tôi dám quả quyết đoạn thệ với cậu! Trầm ngâm giây lâu, Hiệp Lê Tửu Tàu thở dài tiếp:

- Được cố chủ ủy thác cho nhiệm vụ đến đây điều tra cái chết của Túy Tâm Tiên Tử. Nào ngờ mười mấy năm qua chưa đạt được chút ánh sáng nào.

Một năm sau khi nàng thác, cơ hồ không một ngày nào lão chẳng đến đây, nhưng chẳng thấy kẻ nào khả nghi cả.

Bát đại chưởng môn, mỗi năm đều có đến một lần. Xem xét mộ huyết trong ngoài, và chỉ có Kỳ Bắc, Văn Gia Bảo chủ Văn Tin Hùng đến đây ba lần... - Ồ! Hẳn đến có việc chi ?

- Việc ấy, lão cũng chẳng được rõ.

- Thế cố chủ của lão tiền bối là ai ?

- Chính là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử.

- Nghe đồn rằng:

nàng là một nhân vật xuất quỷ nhập thần, chưa ai biết được nàng từ đâu đến cơ mà.

Hiệp Lê Tửu Tàu mỉm cười:

- Nàng không phải thần mà cũng không phải quỷ. Cũng như bao người khác, do cha mẹ sinh ra. Điểm đặc biệt là phụ thân nàng suốt đời chưa bao giờ đặt chân đến chốn giang hồ. Chỉ mai danh ẩn tích, nên không được người ngoài biết đến.

- Thế người cư trú ở đâu ?

- Trên Hải Tam Sơn ở vùng Thanh Hải, lão thọ ân tri ngộ của cố nhân, cùng chung sống hơn hai mươi năm trời, nên mến thương nhau hơn tình ruột thịt... Khẽ thở dài, cụ tiếp:

- Tánh của hai vợ chồng cố chủ không mấy phù hợp, nên cãi vả luôn. Mặc dù thế, họ cũng sanh được hai cô con gái mỹ miều diễm lệ. Cô gái lớn tánh tình giống mẹ, ương nghạnh, nóng nảy. Cô bé lại giống cha, nhu mì, hiền hậu.

Hai mươi năm trước vì không thể sống chung nhau nữa, nên vợ chồng phải chia tay.

Bà vợ dẫn cô gái lớn lìa quê, rồi vĩnh viễn không về Hải Tam Sơn nữa.

Khi phu nhân rút áo ra đi, gia chủ mới mang thanh đoản kiếm và quyển “Vô Cực Kinh” ra truyền thụ cho nhị nữ.

- Cô bé chắc là Túy Tâm Tiên Tử chứ gì ?

- Cậu đoán đúng đấy! Nàng chính là nhị tiểu thư Giang Thanh Quân, và cũng chính là Túy Tâm Tiên Tử.

Chủ nhân của tôi, lúc thiếu thời phiêu lưu nơi quan ngoại, gặp được dị nhân và được người giao cho quyển kinh ấy. Nghe đồn rằng:

quyển ấy chứa đựng thần công bí quyết, và đã bị tuất truyền từ lâu trên giới võ lâm.

Nhị tiểu thư học tập ba năm, đã thành một tay võ công danh thủ.

Được gia chủ đồng ý, nàng từ biệt Hải Tam Sơn, rồi từ đây lê gót khắp chốn giang hồ.

Nào ngờ, thời gian không đầy một năm, nàng đành phơi thây nơi hoang sơn cùng cốc này. Cái chết của nàng còn trong vòng nghi vấn.

Thuật đến đây, hai hàng lệ nóng rơi lã tả trên hai gò má nhăn nheo của cụ già.

Văn Tử Lăng bất giác thở dài:

- Lệnh chủ nhân của ông sao không đích thân đến dò xét ?

Hiệp Lê Tửu Tàu than thở:

- Gia chủ vì mắc nan bệnh nên hai chân bị tàn phế, không di động được. Tôi e rằng, suốt đời chắc không rời được khỏi Hải Tam Sơn một bước.

Già này tuy phụng mạng dò xét nguyên do cái chết của nhị tiểu thư, nhưng đến giờ vẫn chưa mò ra đầu mối gì cả.

- Nhưng lão tiền bối và Gian g Tâm Mỹ cô nương vì đâu mà quen biết ?

- Một khi có rảnh là lão len lỏi đến đây, với lòng hy vọng là có chút ít đầu mối.

Còn việc cổ quan được đặt ra trong mộ huyết lão hoàn toàn không hay biết.

Mười mấy năm về trước, lão đã có quen với Giang Tâm Cô nương rồi. Nàng thường lui tới nơi đây. Đồng thời, nàng lại có khuôn mặt hao hao giống nhị tiểu thư, cho nên lão thường cùng nàng đàm đạo. Nhưng nào ngờ, nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Một hôm, trời đổ mưa to. Ta bắt gặp nàng đang ngồi trước mộ than khóc. Sau khi cất vắn hồi lâu, nàng mới chui nói rõ tự sự lai lịch.

Rất đổi vui mừng, sau khi dò xét, lão biết được nàng cư trú tại gia đình một người thợ săn không xa mấy.

Hai vợ chồng thợ săn vừa cầm lại vừa điếc, muốn dò hỏi cũng chẳng biết thêm gì.

Theo lời nàng, thì hai vợ chồng thợ săn đã gặp nàng ở trước phần mộ. Còn nguyên nhân nào mà nàng lấy họ Giang, lão cố dò hỏi thế nào cũng chẳng ra manh mối.

Việc đáng tin nhất là diện mạo nàng giống mẹ như đúc. Bên mình nàng còn có thanh đoản kiếm Túy Tâm và quyển Vô Cực Kinh.

Nghe lão nhắc đến, Văn Tử Lăng giật mình đánh thót. Tú Tâm kiếm đang ở trong tay mình. Còn Vô Cực Kinh không biết giờ đang ở đâu ?

Văn Tử Lăng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn hỏi:

- Lão tiền bối có tin về phu nhân của chủ nhân hay không ?

Hiệp Lê Tửu Tầu khẽ lắc đầu:

- Không một tin tức gì cả.

Như sức nhớ điều gì, Tử Lăng bèn hỏi tiếp:

- Người vừa xuất hiện trong áo quan khi nãy, có phải là bà ấy hay không ?

- Nghe giọng nói thì hoàn toàn không giống.

- Thế lão tiền bối lai vãng đây hơn mười năm nay cũng chẳng biết được điều gì trong áo quan hay sao ?

Hiệp Lê Tửu Tầu thở dài:

- Từ lâu, lão có ý định khai áo quan ra để khám xét, nhưng ngại tui hổ vong linh của nhị tiểu thư, cho nên đắn đo mãi mà chưa dám hành sự. Thật ra đây là lần đầu tiên lão gặp được người phụ nữ lạ đó, và cũng là lần thứ nhất lão mới biết là có cơ động trong quan tài.

Văn Tử Lăng cười gằn:

- Theo ngu ý văn bối, thì trọng tâm của vấn đề này là ở nơi người phụ nữ bịt mặt ấy.

- Nhận xét của cậu rất đúng! Nhưng cậu vừa nom thấy bảy người trong bát đại chưởng môn đã bại dưới tay y rồi. Già này tự xét là không đủ tài lực đương đầu với người ấy.

Máu anh hùng vọt nổi dậy trong lòng Tử Lăng:

- Chẳng vào hang hùm, sao bắt được cọp... Tử Lăng này đánh liều thử một phen.

Nói xong, chàng định phi thân về phía mộ huyết. Hiệp Lê Tửu Tầu liền đưa tay ra ngăn:

- Hãy khoan! Lão còn một việc muốn nói...:

- Việc gì ? lão tiền bối cứ nói ra đi.

- Hiện tại, tốt nhất là chúng mình nên rời khỏi nơi đây. Đi tìm Giang Tâm Mỹ rồi hãy tính.

- Nàng bị Thần Mật Khách bắt rồi. Sống chết chưa rõ, biết đâu mà tìm?

Rồi sức nhớ lại chuyện cũ, chàng “à” lên một tiếng:

- Cụ có biết bà lão theo phò Giang cô nương hay không?

- Ồ! Không biết...! Có chăng cũng chỉ là vợ chồng lão thợ săn vừa cầm vừa điếc ấy thôi.

Tử Lăng xua tay hỏi:

- Người ấy chẳng cầm lại chẳng điếc, và còn là một tay võ công cao thủ.

- Thế thì lạ thật! Con bé ấy đối gặt lão quá nhiều việc... - Vấn đề này quá ly kỳ! Tôi e nàng hành động dưới sự điều khiển của người khác thôi.

Như nhớ sự việc gì quan trọng, Hiệp Lê Tửu Tầu dậm chân:

- Đến giờ lão mới biết hành động lúc nãy là lầm to. Thật ra không nên phân tán lực lượng của bát đại chưởng môn để cho người phụ nữ ở trong áo quan thắng thế.

Lão hối tiếc là đã không nghe lời của Giang cô nương. Sự việc đã rồi.

Hiện tại, lực lượng của bát đại chưởng môn đã tan rã. Giới giang hồ này ai còn đủ sức để đảm đương trọng trách này?

- Còn lão Phổ Vân thiền sư, sao đến giờ vẫn chưa thấy?

- Hòa thượng ấy đến sớm nhất. Vừa đến chân núi là gặp ta, ta đã bảo với hắn rằng:

có một phụ nữ bị mất, hẹn hội ngộ với hắn tại Nghinh Xuân tửu lầu nơi Liễu Gia Trấn cách đây bốn chục dặm. Lúc đầu hắn còn hồ nghi. Nhưng sau rốt, hắn cũng tin bằng lời rồi từ giả đi mất.

Suy nghĩ giây lâu, Tử Lăng đề nghị:

- Chúng mình hiện tại có hai biện pháp:

Một là nên rời khỏi nơi đây. Hai là mở nắp quan tài.

Hiệp Lê Tửu Tầu vừa định trả lời thì thành linh... từ trong mộ huyết một âm thanh kỳ quái vọng ra... Cả hai giật mình kinh hãi, vội tập trung tinh thần chăm chú nhìn về hướng ấy...!

9. Quái Nhân Trong Quan Tài

Phiên đá to trong mộ huyết bỗng nhiên kêu “sè,sè” rồi chạy tạt sang một bên.

Văn Tử Lăng nín thở theo dõi sự diễn biến.

Trong khoảng khắc... hai bóng đen từ dưới mộ huyết bay vọt lên.

Chuyện bất ngờ, sau khi nhìn kỹ thì thấy hai người đó lại là Bồ Tâm sư tái và Văn Trung Tử.

Khẽ thở dài, Hiệp Lê Tửu Tầu dùng phép truyền âm nhập mật bảo:

- Thật may mắn, họ vẫn bình yên vô sự! Tử Lăng chưa kịp trả lời, thì phiên đá to tự động đóng kín lại. Chẳng cảm thấy kỳ lạ tự nghĩ:

”Các thủ lĩnh của phái Không Động, Nga My, Thanh Thành, Võ Dương đột nhập vào đây trước tiên, nay lại không thấy tăm hơi.

Điểm lạ nhất là thần sắc của hai người sao có vẻ lạnh như băng. So với lúc mới vào huyết đạo thì hoàn toàn như hai người xa lạ.

Hai người đi được mấy bước, đoạn song song ngồi trước mộ huyết, nhắm mắt dưỡng thần.

Họ đã bị nội thương hay vì mệt mỏi ?

Thái độ của hai người làm Tử Lăng khó hiểu quá! Một thời gian trôi qua...! Có tiếng chân người từ cửa hang vọng lại.

Khẽ thúc vào hông Tử Lăng, Hiệp Lê Tửu Tầu bảo nhỏ:

- Chắc lão đầu trọc Phổ Vân đến kìa.

Quả nhiên, với nét đượm đầy nét phong sương. Phổ Văn thiền sư vội vã đi đến.

Hai vị chưởng môn của môn phái Võ Y và Côn Lôn đồng đứng dậy nghênh tiếp:

- Lão thiền sư sao bây giờ mới đến?

Miệng niệm A Di Đà Phật, Phổ Văn thiền sư đáp:

- Nói ra thêm hổ thẹn, bản tăng bị người trêu chọc. Kết quả là phi thân đi bảy tám chục đoạn đường oan uổng.

Rảo mắt một lượt, lão liền tiếp:

-Sao lại chỉ có hai người đến đây thôi?

Bồ Tâm sư thái khẽ mỉm cười đáp:

- Chúng tôi sớm đã đến đây đủ rồi, nhưng đợi mãi chưa thấy lão thiền sư đến, nên bản ni đề nghị mở quan tài ra xem thử.

Phổ Vân thiền sư nóng nảy hỏi:

- Kết quả ra sao?

Vân Trung Tử tươi cười tiếp lời:

- Áo quan của Túy Tâm Tiên Tử vẫn y nguyên, nhưng bên hông lại có một cửa hang nhỏ.

- Thật là quá...! Bần đạo nhớ kỹ, khi xưa đáy mộ huyết toàn lát bằng đá, làm gì có hang ngách ?

Bồ Tâm sư thái xen vào:

- Đúng như vậy! Bần ni cũng cảm thấy kỳ lạ, liền cùng các đồng đạo lần mò đi xuống. Kết quả là lần mò ra một thạch thất rộng lớn.

-Ồ! Trong thạch thất có gì ?

- Trống trơn chẳng có gì cả! Chúng tôi không dám làm gì hơn, đành phải quay lên đây đợi lão thiền sư, đồng xuống đây quyết định.

Nghe qua lời man trá của hai vị chưởng môn, Văn Tử Lăng bắt giắc cả kinh tự nhủ:

-“Hai vị này sao bỗng nhiên thay đổi thái độ?” Chàng quay lại nhìn Hiệp Lê Tửu Tầu dò xét, thì ra lão cũng cảm thấy nghi hoặc, không sao giải thích được. Chỉ tròn tròn đôi mắt ra nhìn, rồi ngơ ngác.

Suy nghĩ giây lâu, Phổ Vân thiền sư dục:

- Nếu thế! Chúng mình hãy mau xuống xem thử.

Chẳng đợi dứt câu, lão liền bước tới đưa hai tay ra định dây phiến đá... Với vế lạnh nhạt, hai vị đạo hữu nín lặng bước theo sau... Mồ hôi lạnh toát ra ướt áo, Tử Lăng vội kề tai Hiệp Lê Tửu Tầu bảo nhỏ:

- Hãy cẩn lão mới được! Vừa nói, chàng vừa nhún mình nhảy vọt ra, kêu to:

- Không thể làm vậy được! Lão thiền sư hãy ngưng tay.

Tiếng của Tử Lăng vang rền khắp động đá, cả ba giật mình tròn mắt nhìn.

Tay cầm thanh túy tâm kiếm, Văn Tử Lăng ngang nhiên đứng cản trước mặt Phổ Vân, bảo:

- Mộ huyết này tuyệt đối không nên xuống! Tuy nhận định rõ Phổ Văn là chủ mưu của vụ tàn sát Văn Gia Bảo. Nhưng gặp hoàn cảnh này, lòng nhân đạo trong tiềm thức chàng tự nhiên vụt trội dậy. Lương tri không cho phép chàng ngời thản nhiên nhìn lão hòa thượng bước vào cõi nguy hiểm mà không ngăn cản.

Chợt trông thấy Tử Văn, Phổ Vân thiền sư rất đỗi ngạc nhiên, và đồng thời cũng cảm thấy hơi thẹn, mặt đỏ au, ấp úng thốt:

- Không dè Văn thí chủ cũng có mặt tại đây! Tạm ngừng giây lâu, lão tiếp:

- Mộ huyết này tại sao xuống không được?

Nghiêm trọng Tử Lăng dục:

- Hiện tại, thời giờ không cho phép giải thích cặn kẽ. Hãy ra khỏi nơi đây kéo nguy hiểm.

Bồ Tâm sư thái thành linh quát to:

- Nhãi con! Từ đâu dám cả gan đến đây tìm chết ?

Miệng vừa nói, tay vung chưởng nhắm Tử Lăng quật mạnh.

Giữ thái độ trầm lặng. Tử Lăng khẽ chuyển mình né tránh, đoạn lập tức vung kiếm trả miếng. Kiếm lòn ra muôn ánh bạch quang chói lọi.

Bị một đòn khá độc hiểm, Bồ Tâm sư thái phải thối lui né tránh, rồi vận toàn lực phát huy lên hai chưởng.

Phổ Vân thiền sư quát to:

- Hãy ngưng tay! Nói chuyện xong rồi đánh cũng không muộn.

Chẳng những ni cô không chịu ngưng tay, Vân trung Tử sẵn dịp liền rút phát trần tơ bạc ra quát to:

- Lão thiền sư! Hãy giết quách nhãi con này, rồi mới nói chuyện sau.

Đưa phát trần tơ lên, lão quét r một chiêu cực kỳ lợi hại.. Đôi mày bạc của lão hòa thượng khóa chặt lại. Lão đưa tay ra định chụp lấy cổ tay của Vân Trung Tử, một mặt quát to:

- Chuyện đâu có đó! Sao đạo trưởng nóng tánh thế?

Nhanh nhẹn, Vân Trung Tử nhảy tạt sang một bên, sẵn đà quét mạnh phát trần về phía đầu lão Phổ Vân.

Sự kinh ngạc tăng lên tột độ. Nhưng không hổ danh là thủ lĩnh của phái thiếu lâm, năm ngón tay của lão hòa thượng đang đưa ra, lão liền đổi về thế Kim Tơ Trần Uyển. Tay cầm phách trần của Vân trung Tử lập tức bị giữ dưới năm chi của hòa thượng, đau buốt rồi tê dại hẳn, rồi công lực tự nhiên tiêu tan mất.

Nhanh như cắt, lão Phổ Vân điểm luôn Tinh Huyệt ở bả vai, Vân Trung Tử hai tay buông thông, biến thành một phé nhân, không còn sức chống cự nữa.

Bồ Tâm sư thái trong lúc luống cuống, tay hữu bị Tử Lăng chém một kiếm, đau đớn rú to lên.

Liền đấy, chàng nhanh tay phát nhẹ, huyệt đạo của ni cô cũng bị đóng kín.

Nheo đôi mày bạc, Phổ Vân thiền sư cất tiếng than:

- A di đà phật! Sự thế sao kỳ quái thế ?

Quay sang Vân Trung Tử, lão tiếp:

- Đạo huynh! Chuyện gì xảy ra mà đến nỗi này?

Nào ngờ Vân Trung Tử thở dài một tiếng, đoạn ngồi phịch xuống đất, hỏi thế nào lão cũng chẳng trả lời.

Bồ Tâm sư thái cũng thế, thái độ dường như ngưng ngẩn mất hồn.

Bầu không khí đang ngột ngạt khó thở, bỗng nhiên một bóng đen bay vụt đến.

Định thần nhìn kỹ, Phổ Vân thiền sư kinh ngạc, buột miệng một tiếng:

- Người!... chính là lão già dưới chân núi đã gặp ta lúc nãy đây mà.

Người vừa đến chính là Hiệp Lê Tửu Tàu, bẽn lẽn cười gượng đáp:

- Hiện tại không phải là lúc chúng mình phân trần to nhỏ. Hãy mau rời khỏi nơi đây kéo chậm.

Thấy tình thế biến chuyển quá nghiêm trọng, Phổ Vân thiền sư hội ý gật đầu, cúi xuống xóc Vân Trung Tử lên, đoạn đưa tay về phía Tử Lăng tay chỉ ni cô.

- Phiên Văn thiếu chủ tiếp cho bản đạo một tay.

Tử Lăng gật đầu đồng ý. Chàng vội xóc Bồ Tâm sư thái lên.

Hiệp Lê Tửu Tàu mở đường đi trước. Hai người nhanh nhẹn theo sau.

Vừa đẩy cửa hang ra... bỗng nhiên ba người hốt hoảng loạng choạng bước lui.

Thì ra, lúc vừa mở cửa, người phụ nữ áo xanh bịt mặt vọt từ ngoài lao vào.

Một tiếng thét từ cửa miệng y vang ra làm rung chuyển cả hầm đá.

Rồi cũng hét to một tiếng, Tử Lăng nhảy vọt tới trước rút kiếm đâm mạnh.

Người bịt mặt vọt gào to:

- Hãy trả kiếm cho ta! Chẳng cần né tránh, y đưa năm ngón tay, như câu liêm, ra chụp thẳng vào lưỡi kiếm.

Tử Lăng nghĩ thầm:

-“Dù cho bản lãnh có cao cường đến đâu, cũng không ai có khả năng cướp vũ khí của đối phương bằng cách đó” Nào ngờ, một tiếng soảng vang lên, lửa đóm vụt bắn ra tung tóe. Lưỡi kiếm đã nằm gọn trong tay của người phụ nữ. Y giật mạnh, kiếm theo đà đã tuột khỏi tay Tử Lăng.

Chàng cảm thấy cánh tay tê dại, lão đảo thối lui mấy bước.

Thanh kiếm trong tay! Người phụ nữ đắc chí kêu to, đoạn quay sang Phổ Vân thiền sư , quát:

- Lão trộm đầu trọc kia, còn nhớ ta không?

Phổ Vân thiền sư trầm nghĩ:

-”Võ công của người này cao hơn của Túy Tâm Tiên Tử đương thời mấy bậc.

Một chiêu vừa rồi đủ thấy rằng y đã luyện thân thể thành sắt thép” Lão áp ứng đáp:

- Già này lắm cảm, chẳng hiểu thí chủ là ai?

- Nhận không ra ta? Quean rằng mười bảy năm về trước ngươi đã bức hại ta đến chết hay sao ?

- Thí chủ là Túy Tâm Tiên Tử đấy à?

- Đúng vậy! - Ngươi sao lại biến ra thế này ?

- Bị chôn sâu dưới đất mười bảy năm, làm sao không biến đổi.

Phổ Vân thiền sư thở dài:

- Lão khó tin được! - Ồ! Ta có thể làm cho ngươi tin được.

- Nếu có thể đưa ra sự chứng minh cụ thể, lão nguyện hứa tiếp nạp điều kiện của ngươi.

Người phụ nữ cười to:

- Biện pháp hay nhất là làm cho ngươi giống như lão ấy, thì tự nhiên ngươi sẽ tin chứ gì.

Vừa nói, tay chỉ vào Vân Trung Tử.

Phổ Vân thiền sư hốt hoảng, buông Vân Trung Tử xuống đất, chấp tay lại, chuan bị ứng chiến.

Phụ nữ bật mặt quát to:

- Lão già trọc! Nếu đỡ được ba chiêu của ta, chuyện đã qua ta sẽ bỏ hết.

Phổ Vân thiền sư tấn thối lưỡng nan. Chỉ ngập ngừng lăm lăm:

- A Di Đà Phật! Phụ nữ bật mặt cười lên the thé, vung tay phất ra một chưởng.

Chưởng phong xem nhẹ nhàng, không xé gió, cũng như không một uy lực nào cả... Kinh nghiệm chiến đấu đã nhiều, nhưng lão Phổ Vân chưa từng thấy chưởng lực kỳ dị thế.

Còn đương ngơ ngác, bỗng dưng lão cảm thấy vùng ngực bị một noon cực mạnh, Đứng không vững, lão loạng choạng thối lui, đồng thời máu tươi từ miệng lão phun ra.

10. Thiếu Phụ Bật Mặt

Đương kim là vị lãnh tụ của phái Thiếu Lâm, thế mà vừa mới ột chiêu đầu tiên đã học cả máu mồm làm Tử Lăng kinh hoàng thất sắc.

Với thanh đoản kiếm, cũng một chiêu thou nhất thôi, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của Thiếu Lâm tự. Nay mới vừa giao đấu, thanh Túy Tâm kiếm bị đối phương đoạt mất một cách dễ dàng. Phỏng thử hỏi, chàng còn bao nhiêu tinh thần để ứng chiến.

Tiếng cười the thé của người phụ nữ bật mặt lại lạnh lãnh vang lên:

- Lão đầu trọc kia! Còn hai chiêu nữa, nếu đỡ được, nợ máu của mười bảy năm qua ta sẽ quên cho. Nếu không, cuộc đời ngươi cũng coi như kết liễu từ đây.

Nói xong, nàng vung một chưởng thou hai. Luồng chưởng phong này và chưởng thứ nhất hoàn toàn khác biệt.

Tiếng gió rít nghe lạnh người. Chưởng phong bay ra thể như lấp biển đời non, sức mạnh làm rung rinh cả thạch động.

Sau khi trấn tĩnh và điều dưỡng lại tình lực nội công, Phổ Vân thiền sư vận toàn lực tung ra song chưởng nghinh đỡ.

Kim Cang chưởng được tung ra với mười hai phần công lực “Bằng” Cả tòa động thất rung chuyển mạnh. Đất cát từ trên trần rơi xuống mịt mù.

Giây lâu.. bụi cát dần dần lắng xuống. Tử Lăng trở mắt nhìn kỹ, lão Phổ Vân loạng choạng thối lui, mặt tái nhợt. Nơi vùng ngực đã nhuộm một màu đỏ thắm.

Quay nhìn lại đối phương, đôi vai nàng run run, cũng thối lui mất nửa bước.

Nàng lại cất giọng lạnh lãnh, nghe rợn người:

- Thật không hổ là thủ lĩnh của phái Thiếu Lâm. Võ công của ngươi tiến xa hơn mười bảy năm về trước nhiều. Nhưng, hãy tiếp chiêu thứ ba của ta đây này... Nói xong, xắn tay áo lên, phất tiếp ra một chưởng nữa.

Thấy lão Phổ Vân liên tiếp bị hai chiêu, khí huyết đã kiệt, hướng hồ chỉ chiêu thou ba, đương sức lực của nó sẽ dừng mạnh bội phần. Tử Lăng không nỡ đứng nhìn hòa thượng bị hạ dưới tay kẻ địch. Không cần suy nghĩ, chàng nhẩy ra quát to:

- Chiêu này để ta đỡ thể Vận toàn lực, chàng vung song chưởng nghinh đỡ.

“Bình” Tiếng vang cực mạnh, làm cho cát bụi mịt mù, che khuất mọi người.

Mặt hoa lên, thân hình choáng váng, chàng cảm thấy như hàng ngàn cân thép đổ ập xuống. Hai cánh tay tê dại và đau nồn vô cùng. Long ngực như muốn vỡ ra. Từ cổ họng chàng, mùi tanh và vị mặn của máu tự nhiên dâng trào lên.

Chàng cố nén nuốt xuống, rồi gắng gượng đứng vững lại, uất hận quát to:

- Yêu phụ! Ta đã biết rõ ngươi là ai rồi.

Ngạc nhiên, phụ nữ bật mặt hỏi:

- Tiểu tử! Công lực của ngươi khá hơn lão trọc một bậc. Nhưng... ngươi danh tánh là chi?

- Ta họ Văn, tên Tử Lăng Suy nghĩ giây lâu, phụ nữ bật mặt lắc đầu đáp:

- Vô danh tiểu tốt, tại sao lại đột nhập vào mộ ?

- Định tìm người mới đến đây.

- Ồ! Tìm ta! Nhưng có việc gì ?

Cổ nuốt cơn máu hận của đòn vừa qua, chàng gần từng tiếng:

- Trước tiên, tôi muốn hỏi Giang Tâm Mỹ cô nương cùng bà có quan hệ gì?

Bất giác giật mình, phụ nữ kêu to:

- Nó là con gái ta. Người đã gặp nó hồi nào ? Nó định tìm một người đến Thiếu Lâm tự đưa thơ, chắc là người phải không ?

- Đúng đấy! - Việc ấy không lạ! Xét qua công khó của ngươi, ta tha cho toàn mạng. Hãy mau rút khỏi mộ đi.

- Chuyện đâu dễ dàng thế...! - Người định muốn đòi hỏi thêm gì nữa ? ân huệ ấy chưa đủ sao ?

Khẽ cười, Văn Tử Lăng hỏi vặn:

- Giang Tâm Mỹ cô nương đã trở về hay chưa ?

Hồ nghi, phụ nữ bịt mặt vọt gào lên:

- Người... đã lập tâm hãm hại nó rồi à ? ta sớm đã nghĩ ra việc ấy.

Vừa nói, đưa tay ra chụp vào vai Văn Tử Lăng:

Thối lui một bước, Tử Lăng xua hai tay:

- Hãy khoan! Khổ công mạo muội nguy hiểm làm kẻ trao thơ, nay lại đối xử với tôi như thế này, chẳng là vô lý lắm ư ?

- Đã vì ta đi trao thơ, tại sao gặp mặt lại còn xuất thủ tấn công ?

- Vì tôi chẳng biết bà chính là thân mẫu của Giang Tâm Mỹ cô nương.

Người phụ nữ “hừ” một tiếng:

- Hãy nói mau! Người đem tin gì ?

Văn Tử Lăng nheo mày:

- Việc ấy có qua hệ đến sự an nguy của lệnh ái, xin bà thâu lỗi cho long tự ái của tôi.

- Hừ! Sự sống chết của ngườiììì trong tay ta, đừng hòng đứng trước mặt ta mà giả giọng trả giá.

Tử Lăng ngang nhiên gần từng tiếng:

- Nếu bà nghĩ đến sự sanh tử của lệnh ái, thì phải đối xử với tôi tử tế một chút mới được.

Ngẫm nghĩ giây lâu, phụ nữ bịt mặt vọt cười:

- Tiểu tử! Lão nương không quen bị người khác bắt bẻ, yêu sách, nên cách của người đã không có tác dụng.

Nói xong, y đưa năm ngón tay ra như câu liêm, rồi nhắm mắt Tử Lăng chụp xuống.

Cả kinh, Tử Lăng vận dụng toàn lực, đưa ra song chưởng, đồng thời nhẩy ra né tránh.

Bất ngờ, bị một noon phản công mãnh liệt, phụ nữ bịt mặt khẽ run run đôi vai, ra chiều khó chịu.

Tuy tránh được năm vuốt của đối phương, nhưng sự dội ngược của kinh lực và việc sử dụng quá sức, nên nội tạng bị tổn thương. Chành lảo đảo té phịch xuống mặt đất.

Mặc dù không còn sức chống cự nữa, nhưng lý trí của Tử Lăng vẫn còn sáng suốt, chàng tự nhủ:

“Người phụ nữ này đối với sự an nguy của Giang Tâm Mỹ, dường như không an tâm mấy” Lời cảnh cáo của mình không có hiệu lực, nên y mới thản nhiên xuất thủ tấn công.

Tin tức của nàng đã được bà ấy biết rõ chăng ?

Lúc nàng bị Thân Mật Khách bắt mang đi, một phụ nữ áo xanh đã vì nàng mà truy kẻ địch.

Hay là nàng đã được cứu thoát ?

Đang lúc chàng trai trẻ bị thương té ngồi xuống đất, người phụ nữ bịt mặt cũng tạm xả hơi giây lát, bỗng nhiên y vọt gào to lên. Một tiếng gào khủng khiếp như xé màng tai, kế tiếp tung ra song chưởng nhắm đầu Tử Lăng bổ xuống.

Không còn sức để chống cự nữa, chàng đành nhắm mắt để chờ chết.

Tánh mạng Tử Lăng lúc bấy giờ như chỉ mảnh treo chuông. Thành linh... bố luồng chưởng phong do hai phía tả hữu ồ ạt đổ tới. Kế tiếp, bốn luồng chưởng lực từ phía sau thi đua bay ập tới.

Thì ra, Hiệp Lê Tửu Tần và Phổ Văn thiền sư, mặc dù cảm thấy sức mình không địch lại yêu phụ, nhưng không thể để y hạ sát Tử Lăng. Nên vận công lực bình sanh ra để nghênh đỡ.

Đang lúc ấy, Bồ Tâm sư thái và Vân Trung Tử ngẫu nhiên chợt tỉnh lại. Nhờ công lực rèn luyện đã đến bậc tuyệt đỉnh, nên huyết đạo chỉ trong giây phút đã được khai thông. Cả hai đồng nhẩy vọt thẳng người lên, thấy tình thế nguy ngập nên lập tức tung chưởng hỗ trợ.

“Ầm” Sự va chạm dữ dội của sức tương đương giữa tám luồng kinh lực và hai đạo chưởng phong làm động đá rung rinh, cảnh vật tối tăm lại.

Tiếng nổ vang lên thật khủng khiếp.

Lúc cát bụi lắng tan, kiểm điểm lại, thì thấy cả bọn đều loạng choạng thối lui, khí lực có vẻ tới mức kiệt quệ.

Phụ nữ bật mặt cũng lão đảo lùi lại một bước Bốn người kia lui về một góc vịn khí tĩnh dưỡng.

Mặc dù thắng thế, nhưng cũng bị tợn thông, phụ nữ bật mặt nổi giận đến cực điểm, cho tay vào long rút ra thanh Túy Tâm kiếm. Rồi hữu kiếm tả chưởng, đưa ra một đòn quyết tử.

Chẳng lẽ đứng chờ địch thủ hạ sát, bốn người đưa mắt nhìn nhau, đoạn tổng hợp toàn lực lại, đẩy chưởng ra nghênh đỡ.

“Ầm” Bốn bóng người bị trọng thương lão đảo trong đám bụi mờ. Bean đối diện, một bóng đen cũng bị dội ngược thối lui rồi không chịu đựng nổi, y cũng té phịch xuống đất.

Phiến đá to dưới đất không chịu nổi kinh lực của sức ngã của bóng đen nên vỡ tan ra.

Tình thế xoay chiều một cách quá bất ngờ, Phổ Vân thiền sư giật mình ngơ ngác.

Đỡ được chưởng phong củangười phụ nữ kia kể như là may mắn lắm rồi.

Nhưng... dùng kinh lực để đẩy nàng té nhào là không thể có được Phổ Vân thiền sư quay đầu ngó lại, một đại hán khôi ngô đang hiên ngang đứng chắn ngang cửa vào mộ.

Cả bọn lần lượt nhận thức ra tình thế.

Hiệp Lê Tửu Tàn cất tiếng đầu tiên:

- Kính chào hảo hán! Không thể dễ yên yêu phụ này hành hung tác quái. Xin hảo hán tiếp tay diệt trừ y mới được Mặc dù bị thông, phụ nữ bật mặt vẫn tươi cười sặc sụa:

- Thời Thượng Viễn! Nếu không nghĩ ngươi là người trung bộc của phụ thân ta, thì main người đã mất từ lâu rồi. Thật ra người đâu dễ gì ung dung lại vắng nơi hiệp Lê Sơn này từ bao năm tháng qua.

Hiệp Lê Tửu Tàn vừa muốn trả lời, bỗng nhiên gã hảo hán cất tiếng cười rang rang cướp lời:

- Tôi xin phép hỏi:

các vị còn sức đấu nữa hay không?

Tử Lăng nãy giờ bị đánh trọng thương té ngồi dưới đất, vọt nhảy vọt thẳng người lên kêu to:

- Dù có chiến đấu đến ba trăm hiệp nữa, chúng tôi cũng chẳng từ nan.

Phổ Vân thiền sư chẳng hiểu dụng ý của gã đại hán. Lão nghĩ:

nếu tỏ thái độ chủ bại, thì phụ nữ bật mặt kia sẽ thừa cơ đánh nữa. Thật ra bị tổn thương, nhưng y thị cũng thừa sức để quật ngã từng người một.

Do đó sáu người nhìn nhau hội ý, đồng một lượt từ từ bước sẵn tới.

Tình thế khẩn trương vô cùng. Một cuộc đụng độ sáu chọi một, sẽ xảy ra quyết liệt.

Bỗng nhiên... cất lên một tiếng thét rừng rợn, phụ nữ bật mặt vọt từ mặt đất bắn mình bay vọt lên đến nóc mộ, lạnh lạnh kêu to:

- Ta dung tình cho các ngươi sống thêm hai ngày nữa. Rồi các ngươi sẽ biết lợi hại của ta.

Nói xong, với thế Phi Yến Xuyên Vân, bà ta nhắm vách mộ huyết lao mạnh.

“Ầm” Vách đá đột nhiên nứt ra, để lộ một cửa nhỏ, trong nháy mắt kẻ hở liền khép lại như cũ... Cảnh vật trở lại yên tĩnh và nặng nề.

Khẽ thở dài, Phổ Văn thiền sư tiếp:

-Mười bảy năm về trước, lão phu tự đốc xuất kiến tạo ra mộ huyết này. Nào ngờ, kẻ lạ lại bố trí thêm nhiều cơ mật.

Hiệp Lê Tửu Tần tiếp lời:

-Già này cư trú nơi vùng này rất lâu, mà nào có hay biết gì.

Vân Trung Tử tỏ vẻ hối hận:

-Lúc này xa cơ bị bắt, chẳng hiểu lý do nào, bần đạo lại cam tâm phục tùng dưới mệnh lệnh của địch đến bây giờ mới thức tỉnh lại được.

Phổ Văn thiền sư trầm giọng:

-Tôi nghĩ rằng:

chắc có lẽ hai vị trúng nhằm mê thần được.

Đoạn quay sang phía đại hán mới đến thi lễ:

-Kính chào thí chủ, chẳng hay tên họ là chi ?

Vuốt chòm râu chấm ngực, người mới đến ngất ngang:

đây là hiểm địa! Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây.

Vân Trung Tử đề nghị:

-Năm vị chưởng môn còn bị giữ trong mộ, sẵn đây chúng ta phải ra tay cứu họ kéo trễ.

Hiệp Lê Tửu Tần xen vào:

-Yêu phụ ấy xem ra đã mệt mỏi. Cơ hội này chúng ta không sớm tấn công, còn đợi chừng nào nữa ?

Gã hảo hán lắc đầu cười xòa:

-Công tâm mà luận, lão phu cũng chư vị hợp lại đem chơi cùng yêu nữ ấy, chưa chắc đã thắng nổi, huống hồ chư vị đều bị nội thông.

Lão phu biết rằng:

nơi đây còn có một người xử dụng lối tà môn võ công, cao hơn người phụ nữ ấy một bậc.

Tin ấy vừa tung ra, cả bọn điều kinh tâm tán đởm. Chỉ một yêu phụ nọ thôi mà cả bọn đã bị một trận tới bờ. Huống hồ thêm một người giỏi hơn y nửa thì sự thất bại sẽ tăng gấp bội phần.

Rảo mắt nhìn thần sắc của mọi người, gã đại hán mỉm cười tiếp:

-Thôi! Chúng mình hãy rời khỏi đây, rồi sẽ bàn tính.

Nói xong, hắn liền quay mình đi trước, năm người già trẻ lục đục theo sau.

Ngoài mộ đêm đã khuya. Gió thu hây hẩy, rừng lá khua xào xạt, tiếng dế nỉ non. Nhưng tất cả cũng không rung cảm được long của đoàn người đang mãi mê dẫn gươm.

Được một quá độ... Họ đến vùng phía nam của giải Hiệp Lê Sơn, cách địa điểm xuất phát hơn mười dặm.

Cả bọn đều đồng ý dừng chân tạm nghỉ.

Phổ Văn thiền sư hướng về phía gã đại hán, chấp tay thi lễ:

-Hiện tại thí chủ có thể cho chúng tôi biết quý danh đại tánh?

Tay vuốt râu dài, đại hán cười ha hả:

-Lão thiền sư chóng quên thật! Vậy chẳng nhớ Thiên Nam chi hội hay sao ?

-À! Vậy ra thí chủ là Thần Mật Khách Đặng Công Huyền -Phải! Chính là lão phu.

Cả bọn điều kinh ngạc. Họ nghe danh từ lâu, nhưng chưa được biết mặt Phổ Văn thiền sư neho mày hỏi:

-Xin cho bản đạo hiểu rõ vài điểm thắc mắc! Nguyên do nào Đặng thí chủ biết được có người võ công cao hơn cả yêu phụ áo xanh ấy?

-Vị lão phu đã gặp người ấy rồi. Bản lĩnh của y còn hơn phụ nữ lúc này một bậc.

Đem tài học của lão phu ra so sánh, tỉ như như châu chấu đá xe, nên lão mới khuyên quý vị mau rời khỏi nơi ấy.

Văn Trung Tử bước đến, cung kính hỏi:

đạo lão hiệp sĩ! Có kế hoạch chi xin chỉ giáo giùm cho.

-Sự hiểu biết của lão phu chỉ có thể thôi. Nhưng theo ngu ý, thì chư vị bát đại môn phái nên hợp tác thành khối. Việc tiêu trừ bọn yêu tà trong mộ của Túy Tâm Tiên Tử không phải là không làm được. Thôi! Xin từ biệt quý vị.

Nhưng vừa quay mình định bước đi... một ngụm máu tươi từ miệng gã vọt ra.

Thất kinh, Phổ Vân thiền sư vội vã bước tới hỏi:

-Trời! Đặng lão hiệp sĩ đã bị nội thương rồi ư ?

Khẽ lắc đầu, Đặng Công Huyền khẽ cười:

-Nội thương của quý vị chắc có lẽ còn nặng hơn lão phu nhiều. Mong quý vị bảo trọng.

Nghe lời nói ấy không ai bảo ai, tất cả đều công nhận Thần Mật Khách nhận định rất đúng, vì họ cảm thấy ác huyết đang công tâm. Đầu vầng mặt hoa, bước đi đã nặng nhọc.

Sau cái vái chào từ biệt, Thần Mật Khách quay mình cất bước.

Phổ Vân thiền sư, Văn Trung Tử, Bồ Tam sư thái, và Hiệp Lê Tửu Tàn tạm ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần. Họ đều cảm thấy quá đói mệt nhọc, không còn sức để gắng giong nữa.

Mắt nhìn theo bóng Thần Mật Khách từ từ cách xa, Văn tử Lăng vụt nhớ lại một điều rất quan trọng. Mặc dù mệt mỏi, chàng cũng cố gắng sức chạy theo.

Nghe có tiếng chân người đuổi theo, Thần Mật Khách vội quay đầu lại, thấy Tử Lăng lão ngạc nhiên hỏi:

-Này cậu! Đuổi theo lão có việc gì ?

Tử Lăng cười lạt đáp:

-Giang Tâm Mỹ cô nương hiện tại bị lão tiền bối mang đi giam giữ nơi đâu ? xin cho tôi biết... Ngạc nhiên, Thần Mật Khách hỏi vặn:

-Nàng đã cùng cậu đi chung kia mà ?

-Tôi muốn hỏi, nàng hiện giờ chết hay sống ?

-Ồ! Lạ quá, lời nói của cậu là có ý gì ?

Thấy thần sắc của lão già đầy vẻ chân thành, Tử Lăng hơi xúc động, liền hỏi tiếp:

Dưới chân đỉnh Cao Sơn, phải chăng lão tiền bối đã hai lần xuất hiện ?

đúng như vậy... Vì sự an nguy của cậu, nên lão phu mới gởi lời cảnh cáo đấy thôi.

Tử Lăng ngắt ngang:

-Sau rốt, tron tòa miếu hoang, chính lão tiền bối đã rải huỳnh phúc tán, và bắt Giang Tâm Mỹ cô nương mang đi ?

Hơi biến sắc, Thần Mật Khách “À” lên một tiếng:

-Quả thật có chuyện ấy à ?

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

-Tiếng tam của lão tiền bối vang dội khắp chốn giang hồ, chẳng lẽ không dám nhìn nhận việc làm của chính mình hay sao ?

Thần Mật Khách sa sầm nét mặt:

-Chớ nói nhảm! Nếu muốn bắt Giang Tâm Mỹ, lão phu cần gì phải rả Huỳnh Phúc Tấn. Nhưng... lão phu bắt liễu đầu ấy làm gì chứ ?

Tạm ngưng giây lâu, lão lại tiếp:

-Nguyên vì thấy cậu tâm địa rất tốt, cốt cách lại phương phi, làm xúc động lòng mến mộ của lão, nên lão mới theo dõi và chăm sóc cho cậu.

Hà tất với mớ tuổi còn non, lại không chịu dè dặt nhận thức cho mình bạch, cậu lại vu khống cho lão làm điều thất đức, chẳng là oan uổng lắm ư ?

Tử Lăng nghe nói, tròn tròn đôi mắt:

-Nhưng người bắt Giang cô nương mang đi, tự xưng là Thần Mật Khách. Thế trừ lão tiền bối ra, lại còn có người thâu hai nữa hay sao ?

Nghe nói, Thần Mật Khách bắt giác kinh ngạc đến ngẩn người ra. Suy nghĩ giây lâu, lão ta liền bảo:

-Thế cậu cứ thuật rõ tình hình cho lão phu nghe thử .

Tử Lăng lập tức đem đầu đuôi câu chuyện xảy ra ở trong tòa cổ miếu thuật lại một hồi... sau rốt chàng kết luận:

-Người ấy bịt mặt bằng chiếc khăn tay, mặc dù trông không được rõ lắm, nhưng giọng nói và vóc dáng của ông ta cùng lão tiền bối không khác nhau mấy.

Tay vỗ vào trán, ra chiều suy nghĩ, lão Đặng Công Huyền vụt bảo:

-Bất luận là kẻ nào, chậm lắm là một tháng, lão phu nhất định phải dò xét cho ra mới được.

Đã dám mạo danh lão phu để gieo rắc việc không hay trong chốn giang hồ, chuyện này há dễ bỏ qua.

Nói xong, lão liền quay mình bước đi.

Vụt nhớ một việc, Tử Lăng cất tiếng gọi to:

-Lão tiền bối! Hãy khoan... cho tôi hỏi tý việc.

Nghe gọi, Thần Mật Khách dừng lại tỏ vẻ khó chịu:

-Chẳng lẽ cậu còn nghi ngờ cho lão phu làm việc ấy hay sao ?

-Việc ấy, kẻ hậu sinh này tính rằng đã có người lạ mặt nhúng tay vào. Nhưng việc tôi thắc mắc là chẳng hiểu kẻ ấy bắt Giang cô nương đi có dụng ý gì...? Lão tiền bối nhiều kinh nghiệm, chắc có lẽ đoán ra một hai manh mối...?

11. Mộ Dung Hồng

Thần Mật Khách nheo mày, đáp:

- Việc ấy một khi name được kẻ mạo danh rồi mới giải thích được. Còn Văn thiếu hiệp mạo muội vào mộ đã dò xét ra được mai mối gì chưa ?

- Đến giờ, ngoài vụ biến cố vừa rồi, vẫn chưa tìm ra tông tích gì mới lạ... À... Tôi còn phải đi Thanh Hà đến Hải Tâm Sơn mới được.

- Thế rất tốt! Thôi chúng mình chia tay nhé.

Đội bóng Thần Mật Khách mất hút sau rừng cây, Văn Tử Lăng mới cất đầu quay bước.

Trời đã gần sáng, gà rừng liên tục gáy vang. Dưới ánh sương mù ban mai, Văn Tử Lăng uể oải cất bước.

Sau phút hăng say thoát hiểm, làm quean đi sự nhọc mệt và đau noun. Hiện giờ, nội thương đêm qua bắt đầu hành hạ chàng.

Khí huyết chàng đang sôi động, nội tạng đau noun như dần, cố lê bước được nom ba dặm đường, chàng cảm thấy đầu vãng mắt hoa, phải lựa một tảng đá ngồi xuống nghỉ... Trước mặt chàng, ngọn Hiệp Lệ Sơn cao vút mây xanh. Sau lưng, rừng núi trùng điệp, tuyệt nhiên không một bóng người. Mình lại mang trọng thương, chàng cảm thấy bồi hồi lo sợ.

Vì mãi đuổi theo Thần Mật Khách nên khi quay trở lại, đồng bọn đã laic mất.

Giờ đây một mình giữa chốn rừng hoang, nội thương trầm trọng đến mức không thể tự vận công trị thương được. Nếu tình thế này kéo dài, sợ e khó sống được.

Nhưng thuật vận công để tự trị liệu, thời gian tối thiểu phải suốt ngày, và còn phải có người hỗ trợ.

Chàng tìm ai đây, ở chốn hoang sơn cùng cốc này ?

Mệt mỏi, thất vọng, chàng mơ hồ như thiếp đi.

Bỗng nhiên cốc...cốc...cốc.

Âm thanh của tiếng mõ đều đặn từ xa vang vọng lại.

Văn Tử Lăng vụt sức tỉnh lại, chàng nghĩ thầm:

-“Tiếng mõ chắc có lẽ xuất phát từ một ngôi chùa. Giờ này chưa tăng lo việc công phu, mình cố dọ đến đây chắc có phương giải cứu.” Thật ra, ngoài phương pháp ấy, chẳng còn cách nào hay hơn hết. Chàng bèn cố gắng đi theo tiếng mõ đi tới.

Sau khi vượt hơn bốn dặm đường, trước mặt chàng, trên một đỉnh đồi cao có rừng cây dày đặc che phủ, xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cố leo hết ngọn đồi, đặt chân đến trước cửa miếu thì đã mệt nhoài. Chàng bèn dựa lưng vào tường ngồi nghỉ.

Tiếng mõ đều đều pha lẫn tiếng tụng kinh làm lờm chàng có cảm tưởng lâng lâng như thoát tục.

Cảm giác đầu tiên đến với chàng là khí huyết từ từ lắng dịu, sự đau đớn giảm dần. Toàn thân sáng khoái nhẹ nhàng.

Một thời gian trôi qua, tự cảm thấy máu huyết bình phục trở lại, nhưng còn yếu, chàng không buồn đứng dậy gõ cửa.

Tiếng mõ và giọng tụng kinh sao nghe êm ả quá! Giờ khắc lặng lẽ trôi, tiếng mõ và câu kinh vẫn đều đều không dứt. Lưng ngã dựa vào tường, chàng như nửa tỉnh nửa mê.

Thình lình Một tiếng gầm vang dội, làm rung chuyển cả núi.

Cả kinh, Tử Lăng mở to đôi mắt, trước mắt chàng, độ một trượng, một mãnh hổ to tướng đang nhe răng chực nhảy vồ đến.

Chàng lập tức vận dụng công lực, định ra tay kháng cự.

Nhưng ... Sự thất vọng đau đớn tràn ngập, bao công lực đều tiêu tan đâu hết, tay chân tê dại hẫng đi.

Một ý niệm chết chóc bao phủ lấy chàng.

Mãnh hổ vụt gầm to, quất mạnh đuôi rồi nhảy bổ tới.

Bằng... Tiếng nổ vang dội làm Tử Lăng giật mình mở mắt.

Dưới chân tường trước mặt, mãnh hổ đang nằm dãy chết, đầu bị vỡ, mở óc vọt ra tung tóe.

Cảnh vật trở lại yên tĩnh dị thường! Tiếng mõ và câu kinh vẫn âm a đều đặn.

Chàng thông thả lắng nghe, rồi hình như có ma lực huyền bí, ru hồn chàng về cõi mộng.

Không biết trải qua đã bao nhiêu thời khắc, Tử Lăng từ cõi mơ màng hồi tỉnh lại.

Chuyện cực lạ...! Chàng bỗng nhiên cảm thấy tinh lực dồi dào, tinh thần phấn khởi vô vùng.

Khẽ đưa tay vỗ trán, chàng tự lẩm bẩm:

- Ồ! Sao lại thế này ?

Ngước mặt nhìn lên, bóng tịch dương đã khuất sau đỉnh núi. Hiện giờ, trời đã hoàng hôn, chàng nhớ kỹ lúc đặt chân đến trước cổng chùa thì vừa mới hừng sáng.

Thế ra, chàng đã ngồi đây suốt ngày.

Tiếng mõ câu kinh không còn nghe nữa, cổng chùa vẫn đóng kín, trước sau không một bóng người. Dưới chân tường, mảnh hổ chết vẫn còn nằm đấy.

Vươn mình đứng dậy, chàng thử vận nội công. Ồ!... lạ quá, nội thương đã lành hẳn, công lực lại khôi phục dồi dào.

Chàng quá đổi mừng... phải rồi... tiếng mõ... giọng kinh huyền bí ấy đã biến đâu tất cả. Đưa mắt nhìn lên, một tấm biển nằm trên cửa, trong đề ba chữ phết vàng cực lớn:

“Bạch Vân Âm” Văn Tử Lăng nghĩ thầm:

-“Thì ra đây là một ni cô am” Chàng liền đưa tay gõ cửa.

Một giọng thanh cao từ trong vọng ra:

- Cửa sơn môn chưa gài chốt, thí chủ hãy tự nhiên đẩy vào.

Đưa tay đẩy nhẹ, quả nhiên cửa mở ra, Tử Lăng chậm rãi bước vào.

Thì ra đây chỉ là một ngôi ni cô am tự nhỏ, ngoài căn chánh điện, còn có hai căn thiền phòng. Điểm đặc biệt là trong ngoài đều tuyệt đối sạch sẽ.

Chàng dò dẫm bước vào đại điện.

Trước bàn thờ phật, leo lét ngọn đèn dầu, một ni cô đang ngồi chấp tay niệm phật.

Vẫn ngồi yên, không quay đầu lại, ni cô cất tiếng hỏi:

- Thí chủ đến đây có việc chi ?

Mặc dù đang ngồi xây lưng lại, nhưng với vóc hình thon thon sau chiếc áo nâu rộng, với giọng nói lạnh lạnh ấy, có thể đoán được ni cô độ hai mươi tuổi.

Văn Tử Lăng vụt liên tưởng đến tiếng mõ và giọng cầu kinh đã cứu mạng chàng.

Bất giác, chàng cảm thấy ân cứu tử nặng quá, nên vội vã quì mọp dưới bệ, cất giọng chân thành thốt:

- Đệ tử mang ân cứu mạng của nữ Bồ Tát, suốt đời nguyện xin ghi lòng tạc dạ.

Bỗng nhiên ni cô bật cười ngặt nghẽo:

- Tiểu nữ không giám nhận lãnh, xin tướng công hãy đứng dậy.

Nói xong... ni cô từ trong điện đài ung dung bước ra.

Ngạc nhiên, Tử Lăng tròn đôi mắt.

Trời! Ni cô đẹp lạ...! Nom rõ lại niên kỷ chỉ vừa đôi tám. Đôi má hồng hồng, cặp mắt bồ câu ướt ướt, chiếc mũi thon thon chụp không hết mớ tóc huyền óng ánh.

Hiển nhiên là thiếu nữ thế tục.. hay nàng là kẻ xuất gia không xuống tóc.

Thiếu nữ khẽ mỉm cười:

- Thí chủ nhận lầm rồi. Tôi chỉ là một kẻ thế tục bình thường thôi, đâu dám nhận lãnh chức Bồ Tát quá to ấy.

Tử Lăng hổ thẹn áp ứng:

- Sư thái... ồ!... xin lỗi... công nương... là ... chủ nhân của am tự này... Đưa mắt nhìn lớp áo giả mặc trên mình, thiếu nữ khắc khổ cười:
- Kỳ thật, tôi chẳng phải là ni cô, cũng không có ý định xuất gia, nhưng lúc nhỏ được thầy bói toán số mạng không hưởng thọ được lâu dài, nên mới vào đây bái sư, học tụng kinh, niệm phật. Ngõ hầu tiêu tai, trừ nạn.
- Còn lệnh sư hiện giờ ở đâu?
- Sư phụ tôi đang bận viễn du, tối thiểu là ba tháng mới về đây được.

Văn Tử Lăng lấy làm lạ:

- Thế thì trong am chẳng còn người nào khác ?
- Thưa rằng! Sư phụ tôi đi vắng, ngoài tôi ra không có người lạ. Hiện giờ tôi định về nhà đây.
- Thế... gia đình cô nương ở đâu ? và xin cho biết quý danh.

Thiếu đôi má vụt ửng đỏ:

- Tôi họ Mộ Dung, tên Hồng. Nhà ở Thế Hồng thôn dưới chân núi Hiệp Lệ Sơn.

Văn Tử Lăng khẽ thở dài:

- Cô nương còn có gia đình, còn tôi chỉ có một thân lang thang phiêu bạt.
- Thế ra công tử chẳng có gia đình ?
- Vâng... tôi từ nhỏ sống đời cô nhi, may nhờ gia sư nuôi dưỡng.
- Lệnh sư phụ nay ở đâu ?
- Năm năm về trước, chẳng may gặp thảm biến, toàn gia đều tử nạn. Không giấu gì cô nương, tôi dẫn thân phiêu bạt giang hồ mục đích là tìm cho được kẻ thù của ân sư để rửa hận.

Thấu hiểu, động tình, thiếu nữ hỏi:

- Đã tìm gặo kẻ thù rồi chứ ?
- Đến bây giờ tôi còn chưa dò ra tông tích kẻ thù. Hiện giờ trời đã tối, vậy cô nương hãy về đi, kéo mẹ cha trông đợi.

Thiếu nữ đột nhiên thở dài:

- Song thân tôi, năm trước bất hạnh qua đời cả rồi.
- Thế trong gia đình cô nương còn ai ?
- Không còn ai.

Văn Tử Lăng lộ vẻ xúc động:

- Thế ra cô nương cùng tôi đồng chung cảnh ngộ.

Mộ Dung Hồng vụt bật cười:

- Việc đã qua thôi đừng nhắc nữa, tất cả đều do số trời đã định. Mình đau thương phỏng thử có ích gì ?

Tử Lăng nhìn thiếu nữ châm biếm:

- Hình như cô nương đã thấm nhuần đạo giáo, am hiểu định luật và tiền căn duyên số quá nhiều rồi.

Mộ Dung Hồng chân thành đáp:

- Sự việc ấy đều do sư phụ chỉ giáo, tôi cũng nhận là đúng. Cho nên mỗi ngày tôi đều đến đây niệm phật, đọc kinh, và giúp đỡ sư phụ quét dọn đình viện.

Vụt nhớ sự việc vừa qua, Văn Tử Lăng liền hỏi:

- Khi đặt chân đến đây, tôi mình mang trọng thương, lại bị mãnh hổ tấn công.

Cô nương dùng tiếng mô câu kinh giúp tôi trị liệu nội thương và diệt trừ mãnh hổ.

Cô nương có một võ công siêu quần như vậy, chắc là lệnh sư phải là một tay võ công cái thế.

Nghe khen Mộ Dung Hồng đắc chí:

- Tôi được sư phụ chỉ dạy môn phật môn đại thừa âm công, từ trước tới giờ tôi chưa biết rõ uy lực của nó. Nay nghe công tử nói thế, kể ra thì sự thành quả của nó cũng được một đôi phần.

Được nước, Tử Lăng càng khen già:

- Công lực của cô nương đủ sức xưng hùng nơi chốn võ lâm, hà tất phải mai danh nơi chốn thâm sơn này.

Chợt hiểu thâm ý của Tử Lăng, thiếu nữ vụt đỏ mặt mỉm cười:

- Công tử khen hơi quá, sư phụ tôi thường dạy:

chốn võ lâm còn rất nhiều bậc kỳ tài. Dù võ công có cao thâm mấy cũng không nên tự cao tự đại.

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Lời nói của cô nương rất hữu lý.

Chàng ngưng giây lâu, đoạn như cảm thấy bồi hồi tắc dạ:

- Thôi...! Xin tạm biệt cô nương nhé. Tôi còn phải đi Thanh Hải để thăm dò một việc quan trọng. Đại ân cứu tử của cô nương xin hẹn ngày báo đáp.

Nói xong, chàng quay mình định rào bước... Mộ Dung Hồng buồn bã thở dài:

- Mạng số chủ định tôi phải cô độc sống mãi trên quả núi này. Muốn thoát ly cũng không tài nào đạt được ước vọng.

Nghe lời buồn bã, Tử Lăng bắt chợt dừng bước:

- Cô nương hiểu sống nơi đây vắng vẻ buồn bã, hà tất sao chẳng xuống núi tìm người vui nơi chốn giang hồ cho khuây khỏa ?

Như khơi dậy phải lòng ước vọng của Mộ Dung Hồng, chàng biết mình lỡ lời, nhưng đã hơi muộn.

Mộ Dung Hồng nhanh nhẩu đáp:

- Thực ra, ý muốn ấy tôi đã nuôi dưỡng từ lâu. Nhưng hiềm vì chưa có phương tiện và cơ hội.

Tử Lăng đứng khựng ra, chưa biết tìm câu nào cho thích hợp để an ủi, Mộ Dung Hồng bẽn lèn chum chím cười:

- Thế công tử giúp đỡ tôi một tay được không ?

nghe lời yêu cầu, Tử Lăng giật mình vội xua hai tay:

- Không, không được đâu... sự lưu lạc giang hồ khổ sở vô cùng. Vả lại thân tôi phiêu bạt vô định, đường đời lại đầy chông gai nguy hiểm. Tài sức chỉ có hạn, đâu giám đảm đương trách nhiệm quá nặng như thế.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Xin chớ bàn sâu việc ấy, tôi chỉ muốn công tử chấp nhận cho tôi cùng đi có bạn là được rồi.

Tử Lăng cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng nghĩ đến Phật Môn Đại Thừa Âm Công của nàng, đối với chàng là một sự trợ lực hiếm có.

Rốt cuộc chàng xiêu lòng gật gật đầu:

- Nếu cô nương chẳng ngại gian lao nguy hiểm, tôi sẽ đảm nhiệm việc hướng đạo cho.

Vậy hãy về nhà thu thập hành trang rồi chúng ta hãy lên đường.

- Chẳng cần thu xếp gì cả. Từ lúc song thân qua đời, tôi cũng chẳng lưu luyến vật gì.

Nói xong nàng vội vàng cởi chiếc áo nâu ra, bên trong để lộ một bộ áo chên bó sát mình trông rất gọn ghẽ.

Nàng cười ngọt ngào:

- Thôi chúng mình hãy lên đường! Vừa nói, nàng vừa cất bước đi trước.

Tử Lăng lặng lẽ theo sau.

Đêm đã khuya, gió núi vi vu làm chạnh lòng du khách. Nhưng ngẫu nhiên được thiếu nữ ngây thơ diễm lệ đi bên, chàng bỗng nhiên thấy ấm áp vô cùng.

Vừa ra khỏi cổng am, Mộ Dung Hồng thành linh đứng dừng lại.

- Không xong! Hình như trong miếu có người.

Tử Lăng cũng cảm thấy hơi lạ. Cả hai bèn phi thân bay vọt trở vào.

Trong đại điện, một bóng đen to lớn, đang dò dẫm như muốn tìm kiếm vật gì.

Mộ Dung Hồng cả giận quát to:

- Kẻ nào dám cả gan đêm khuya lên vào nơi âm tự ?

Vừa nói xong, nàng vừa vung tay phát ra một chưởng cực mạnh.

12. Tình Si Nên Nỗi

Thấy chưởng phong ào ạt bay đến, bóng đen nhẹ nhàng phi thân né tránh, đoạn cất tiếng cười lên khanh khách:

- Bất luận nơi nào, lão phu muốn đến hay đi tùy thích, người không có quyền ngăn cản.

“Ầm” Cung đài trước tượng phật bị chưởng phong đánh bay tan tác.

Mộ Dung Hồng càng dạn dữ:

- Hừ! Tên trộm lớn gan. Hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi Bạch Vân Am này.

Nói xong nàng vội vã định nhún mình bay vọt vào nội điện.

Đột nhiên... Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan.

Mộ Dung Hồng vội dừng bước:

- Bộ công tử có quen người ấy à ?

Văn Tử Lăng vọt quay sang câu chuyện khác:

- Cô nương có học qua phương pháp giải độc hay không ?

- Trò chơi hạ cấp ấy, tôi đâu có học để làm gì.

- Bổng đem trong dạ viện là tay chuyên môn dùng độc. Mười mấy hôm trước, bên bờ Huỳnh Hà, gần đỉnh Cao Sơn, tôi đã bị tay lão một lần.

Hắn lại là một tên xỏ lá, mạo danh nghị của Trần Mật Khách Dạng Công Huyền, bắt Gianh Tâm cô nương đi mất.

- Thế cơ hội rất tốt! Dù rằng hắn có bản lĩnh cao cường mấy đi nữa, cũng khó thoát khỏi tay ta.

Nàng cho tay vào lòng, lấy ra một chiếc mô xin xắn. Đoạn cốc... cốc...gõ lên liên hồi, đồng thời nàng cất tiếng ê... a... tụng niệm.

Dư biết Đại Thừa Âm Công vô cùng lợi hại. Văn Tử Lăng vội vàng dùng phép Phao Ngươn Thủ Nhất rồi bật kính lỗ tai lại.

Người trong đại điện hơi biến sắc. Nhưng sau khi nghe kỹ lại, lão bèn cười lên ha hả:

- Liễu đầu! Nếu sư phụ ngươi dùng phép này, họa chẳng dọa được lão phu.

Nhưng ngươi thì hãy còn non nớt lắm.

Nói đoạn, hắn liền phát ra song chưởng, và tiếp tục không ngừng. Điểm đặc biệt là song chưởng giao nhau phát ra những tiếng “bình bình, bằng bằng” giao nhau liên tục.

Tiếng mõ và câu kinh bị âm thanh của tiếng nổ trấn áp mất đi.

Cả giận... Mộ Dung Hồng thúc mõ liên hồi, âm công của nàng vượt cao lên, chưởng thanh từ từ tụt xuống.

Thấy khí thế sút kém, gã đại hán gã đại hán liền vận dụng toàn bộ công lực, cất tiếng hét to.

Tiếng hét như xé màng tai ấy là một môn âm công tuyệt học, đục hẳn đưa ra để giữ mức quân bình với tiếng mõ.

Hai âm công duy trì kinh lực giây lâu, chưa phân thắng bại.

Bỗng nhiên ... bỗng đen vụt ngừng tay và ngừng tiếng hét:

- Hãy khoan, ta có một lời muốn giải thích.

Mộ Dung Hồng nổi xung nhưng cũng phải tạm ngưng thúc mõ:

- Ngươi bộ sợ chết hay sao ?

Gã đại hán xua tay:

- Với tình thế này, cả ngày lẫn đêm cũng không giải quyết được thắng bại.

Như lửa đổ thêm dầu, Mộ Dung Hồng hét to:

- Cứ tiếp tục đi... thế nào cũng có một bên bị hạ.

Đại hán cười khanh khách:

- Thật ra với võ công tuyệt học của lão phu, muốn hạ nhà ngươi, không phải là chuyện khó, nhưng vì nể sư phụ Lãnh Tâm Thần Ni nên chẳng nỗ xuống tay đó thôi.

- Chớ nói nhảm... sư phụ ta đời nào đời nào đi giao du với những kẻ vô liêm sỉ chuyên đi đào tường khoét vách như ngươi.

Đại hán vụt sa sầm nét mặt:

- Người nói phải đấy. Lệnh sư phụ đâu có thích hành động này của lão. Nhưng khi xưa, người vung có đôi lần đồng ý.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Hãy giải thích cho ta rõ, người đến đây với mục đích gì ?... định đánh cắp đồ vật ư.. Gã đại hán khắc khở cười, hỏi vặn lại:

- Trong am tự này, có những vật gì đáng ta ăn cắp ?

Mộ Dung Hồng cảm thấy lời nói của gã lạ mặt rất hữu lý. Trơ miếu, trừ ra chiếc phở đoàn và một đỉnh lư trầm, thật ra không còn vật gì đáng được chú ý cả.

Nàng thắc mắc hỏi:

- Vậy lão đêm khuya vắng người thâm nhập vào đây là có ý gì ?

Gã lạ mặt cười chua chát:

- Mười mấy năm qua, mỗi khi lệnh sư phụ có dịp rời khỏi miếu, là lão phu lên vào đây để ngắm xem cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

- Nơi đây có những gì đáng cho người lưu luyến. Vả lại ni cô am là cấm địa của giới nam. Hành vi của người có vẻ bất chánh thế không tự cảm thấy hổ thẹn hay sao ?

Gả lạ mặt khẽ thở dài:

- Câu chuyện dưới đây của ta thuật lại cho hai người nghe cũng không hại gì.

Mười năm về trước, lão phu và lệnh sư phụ người là một đôi tình nhân lý tưởng mà người đời trông thấy phải khen thắm và ghanh tức.

Mộ Dung Hồng vụt đỏ ửng mặt:

- Chớ có hồ đồ! Người dám vu nhục sư phụ ta đấy à ?

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Việc phải quấy cũng phải đợi cho lão nói xong rồi mới phê trách.

Với nét mặt đầy vẻ xúc cảm, lão lạ mặt thở dài, tiếp:

- Khi ấy hai ta yêu nhau thắm thiết, đã cùng thề hải minh sơn là gắn bó với nhau cho đến bạc đầu. Đồng ước hẹn ba năm sau sẽ thành giai ngẫu.

Văn Tử Lăng lên ngắm hình dung lão lạ mặt, lão là một cụ già trạc độ bảy mươi, nhưng hãy còn rất cường tráng, vóc dáng của lão to lớn khôi ngô, mũi thẳng mồm rộng, đôi mắt sắc bén, xem rất hào hoa phong nhã.

Chính cái phong độ ấy chắc đã làm rung động không biết bao nhiêu con tim nữ lưu lúc đương thời.

Tạm ngưng giây lát, lão lại tiếp:

- Rất tiếc cho tình đời nhiều oan trái, lão phu bị người vu khống bôi nhọ. Lệnh sư phụ người vì ngộ nhận, lòng ghen tức nổi lên, đến đối hóa ra thù.

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Sự ngộ nhận chỉ nhất thời, tại sao tiền bối không cùng bà ta giải thích cặn kẽ ?

Lão thở dài:

- Tiếc rằng tánh tình cả hai đều cứng đầu, lòng tự ái lại cao. Sau này mặc dù nàng biết đấy là ngộ nhận, nhưng vẫn một mực đối với lão phu lạnh nhạt. Lão phu cũng không đến năn nỉ nàng, cho nên sự chia rẽ càng ngày càng trầm trọng. Rốt cuộc mỗi người một ngã.

Rồi từ đấy, suốt mấy mươi năm trời không gặp mặt.

- Nếu năm xưa lão tiền bối chịu khó đến giải thích tường tận thì ngày nay đâu đến nỗi này.

- Nếu nàng chịu mở miệng nói cùng lão nửa tiếng thôi, lão cũng xóa bỏ tất cả.

Vì nguyên do ấy, lão phu đã khổ sở mấy chục năm trường. Hiện tại nếu có hối hận mấy thì việc cũng bằng thừa rồi. Đến khi nghe nàng xuống tóc đi tu, lão phu càng đau khổ vô cùng. Nên mỗi khi thừa dịp nàng đi vắng là lão lén đến đây, nhìn quanh cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

Mộ Dung Hồng khẽ nheo mày:

- Lấy gì để tin rằng lời nói ấy là thật ?

Lão già mỉm cười:

- Cô nương theo lệnh sư phụ được bao lâu ?

- Từ dạo tôi biết nói đến giờ! - Theo lệnh sư phụ hơn mười năm, chắc có lẽ cô nương nghe người nhắc đến tên lão chứ ?

Lão phu họ Nam Cung tên Minh, giới giang hồ tặng danh hiệu là Truy Hồn Chương.

Không đợi lão già nói dứt, Mộ Dung Hồng vụt kêu lên:

- Ô! Nam Cung Minh! Người đã hại sự phụ ta quá ư khổ sở. Bà ta đến khi đang ngủ vẫn còn gọi tên ấy. Ta phải giết người để rửa hận mới được.

Nghe Mộ Dung Hồng thuật lại tình cảnh đau khổ của Lãnh Tâm Thần Ni, Nam Cung Minh bất giác ngược mặt than dài:

- Nhạn Dung... Nhạn Dung... Không dè mối tình đã chết từ lâu mà nàng vẫn còn mang nặng bên lòng. Đã lánh tục xuất gia, hà tất phải quên đi việc đời phiền lụy.

Thấy tình cảnh đáng thương, Tử Lăng không khỏi bồi hồi xúc động. Nhưng chàng vẫn giữ nét mặt lạnh nhạt:

- Xin cho tôi được biết:

lão tiên bối bắt Giang Tâm Mỹ cô nương đi giam giữ nơi đâu ?

- Việc ấy..., hãy thứ lỗi cho lão, hiện thời không thể nói ra được.

- Vậy lão tiên bối bắt nàng là có dụng ý gì ?

Nam Cung Minh đáp:

- Ngoại tổ mẫu của con liễu đầu ấy là kẻ chủ mưu gây ra sóng gió.

Tử Lăng ngạc nhiên “À” lên một tiếng. Thì ra kẻ phá hoại lại là mẹ ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Chàng hỏi tiếp:

- Tại sao bà ấy lại làm vậy ?

- Đang lúc ấy lão phu cũng không hiểu thâm ý của nàng, nhưng sau này mới hiểu rõ. Nguyên do: vì nàng yêu ta thắm thiết, nên sự ghen tức của nàng khuấy động.

- Thế ra tiên bối định tìm bà ấy trả thù ?

- Lẽ đương nhiên là thế. Một đời hạnh phúc của ta và Nhạn Dung bị hủy hoại dưới tay của bà ta. Món nợ này phải thanh toán mới được.

Tử Lăng nghiêm giọng:

- Nếu muốn báo thù thì tìm thẳng bà ấy. Hà tất phải bắt Giang cô nương.

Nam Cung Minh nghiêng rằng:

- Vì muốn đạt mục đích nên phải dùng thủ đoạn giam giữ cháu ngoại của bà ta, cốt ý là muốn dụ bà ta tự dẫn thân đến nạp mạng.

- Tôi e thủ đoạn dê tiện này gây nên sự khinh rẻ của Lãnh Tâm Thần Ni thôi.

- Con liễu đầu ấy và người có quan hệ gì ...? Hà tất người bênh vực đắc lực thế...?

- Chẳng có quan hệ gì. Chẳng qua nàng đã có một lần cứu ta thoát nạn... Đoạn Tử Lăng gần giọng:

- Lão tiên bối đã đem nàng giam giữ ở đâu ?

Nam Cung Minh hét to:

- Việc ấy không thể cho nhà người biết được.

- Nếu dụng tâm dẫn dụ tổ mẫu của nàng đến để trả thù, tại sao lại mạo nhận danh nghĩa của Thần Mật Khách ?

Nam Cung Minh hơi đỏ mặt:

- Vì muốn có thêm một bạn đồng minh, mới kéo lão đặng cùng trợ lực. Kỳ thật thì hẳn với lão phu có một mối giao tình thân mật.

- Thần Mật Khách Đặng Công Huyền đã nói cùng tôi rằng:
nếu kẻ nào mạo nhân danh nghĩa của lão ta đi gây tội ác, lão ta sẽ không để yên thân đâu.
- Ô! Nguyên do vì hần không biết việc làm của lão phu đây thôi.
- Văn Tử Lăng nghiêm sắc mặt:
- Bất luận lão tiên bối có biện luận thế nào, tôi nhất định sẽ cứu nàng cho kỳ được.
- Nam Cung Minh nhìn thẳng vào mặt Tử Lăng:
- Cũng được...! Người một lòng muốn cùng lão đối địch, vậy hãy đến Hồng Phong Cốc trong dải Hồng Phong Sơn tìm ta. Trong vòng một tháng, lão phu sẽ về đây.
- Thình lình... Một bóng đen từ ngoài bay vụt vào, chân chưa chấm đất liền quát to:
- Nam Cung Minh! Hãy trả tiểu thơ nhà ta lại.

13. Một Tháng Ước Hẹn

- Văn Tử Lăng nhìn kỹ, thì ra chính là lão nô áo xanh đi tìm Giang Tâm Mỹ hôm trước.
- Nam Cung Minh hơi giật mình:
- Chỉ có một mình bà đến đây ư ?
- Lão nô áo xanh cả dận hét to:
- Một mình già này cũng đủ hạ người rồi. Hà tất phải nhiều người.
- Vừa nói xong liền vung tay phát ra một chưởng... Nam Cung Minh bật cười ha hả:
- Hãy thử sức xem nào.
- Đoạn lão liền xuất chưởng nghênh đỡ.
- Chưởng lực của lão xem rất bình thường, nhưng bên trong có luồng hắc khí, cách đây hơn trượng cũng ngửi thấy được mùi tanh.
- Văn Tử Lăng kề tai Mộ Dung Hồng nói nhỏ:
- Chưởng lực của lão thuộc về tà môn độc công, chúng mình nên lánh xa nơi đây là hơn.
- Mộ Dung Hồng khẽ gật đầu, cả hai cùng tiến xa ra mấy bước.
- Thanh y lão bà cười the thé:
- Người khởi đầu đã dùng độc chưởng rồi à ?
- Chưởng phong của bà ta vụt biến ra moat luồng khí hồng. Luồng hắc khí gặp phải hồng khí lập tức hóa giải tan đi mất.
- Thanh y lão bà đắc chí cười to:
- Nam Cung Minh! Ngũ độc chưởng của ngươi hãy còn non nớt lắm.
- Nam Cung Minh cười ha hả:
- Hãy đồ tiếp chiêu ám khí của lão phu thử xem.
- Lão liền vung tay, một hồng quang từ tay lão bắn vụt ra.
- Không do dự, lão nô đưa tay ra đỡ.
- Thủ pháp phóng ám khí xem rất bình thường, nên bà ta đưa tay đón lấy một cách dễ dàng... Không dè ám khí ấy lại là một vật sống, và trơn. Bà ta vụt cảm thấy nơi kẻ tay như bị kim đâm đau nhức vô cùng.

Bà vội đưa tay lên xem, thì ra đây là một con rắn độc nhỏ, màu vàng óng ánh.

Nổi xung, bà ta nghiêng rặng vò con rắn tan nát:

Bỗng nhiên xác diện bà vụt tái nhợt, rồi thất thanh kêu to:

- Nam Cung Minh! Ta không ngờ người giám dùng rắn độc này hại ta.

Lão đắc chí cười ha hả:

- Nọc độc của rắn Kim Tuyền Nương, trên đời này không thuốc cứu chữa.

Nhưng người có thể vận nội công ngăn chặn nó lại nơi lồng ngực, trong vòng một tháng chưa đến nỗi chết.

Lão bộc áo xanh lộ vẻ sợ hãi:

- Kim Tuyền Nương tuy độc thật, nhưng trong mình người tối thiểu cũng có thuốc để giải cứu.

Nam Cung Minh cười to:

- Sự nhận định ấy rất đúng, nhưng lão phu không có ý định giải độc giùm người.

Nếu khi nào người dám đến Hồng Phong cốc trong dải Hồng Phong sơn cùng ta thử sức rồi ta sẽ tính cho.

- Ngộ nhỏ ta thắng, thì mi sẽ tính sao?

Nếu người thắng được thì ta sẽ giao trả Giang Tâm Mỹ, và ta sẽ giúp trị liệu vết thương. Bằng không! Người đành phải mất mạng.

Lão bộc áo xanh dận đến tím mặt:

- Tiểu thơ nhà ta bị người giam giữ ở Hồng Phong cốc...? Nam Cung Minh cười bí mật:

- Việc ấy... lão phu không thể nói trước được. Nếu bà thắng được, lão phu sẽ giao trả Giang tiểu thơ tức khắc.

Nhưng hãy nên thận trọng. Nọc độc của Kim Tuyền Nương mặc dầu được ngăn chặn nơi lồng ngực, nhưng công lực của bà vì đó mà giảm sút nhiều. Muốn cùng lão so tài, trước tiên bà phải lượng sức mình.

Lão bộc áo xanh nghiêng rặng ken két:

- Việc đó không cần người lo lắng. Đến lúc ấy không phanh thây người ra làm muôn đoạn, già này thề chẳng làm người.

Vừa nói xong, lão nô như bàng diểu vỗ cánh bay vút lên không, chớp mắt đã biến mất.

Văn Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, đã thụ thông nhưng kinh công của bà ta vẫn còn mãnh liệt như thế. Đủ biết công lực còn lợi hại dường nào.

Hận cũ vẫn chưa nguôi, Nam Cung Minh gằn từng tiếng:

- Bà ăn mày ấy đã từng làm khổ lão phu quá nhiều. Món nợ này đã đến lúc phải thanh toán mới được.

Văn Tử Lăng lấy làm lạ:

- Lão tiên bối định chơi trò hú tìm gì đây? Đã hẹn với tôi, còn đi giao ước với bà ấy để làm gì ?

- Nếu không muốn gặp mặt bà ấy, thì đến ngày hẹn, cậu đến trước hoặc sau một ngày. Có hại gì đâu ?

- Nhưng... lão tiên bối muốn rửa mối hận khi xưa, lão nô này là người ngoại cuộc, hà tất phải ước hẹn với bà ấy làm gì ?

Mộ Dung Hồng vội xen vào:

- Thâm ý của lão tiên bối là nhờ lão nô ấy về nhắn lại cùng tổ mẫu của Giang cô nương.

Đoạn nàng hướng về Nam Cung Minh, tiếp:

- Bà áo xanh ấy chỉ là một nô bộc võ công còn lợi hại như thế. Nếu là chủ nhân của bà ta, liệu lão tiên bối có đủ sức để đối địch hay không ?

Nam Cung Minh ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Chuyện thắng bại lão phu chưa lường trước được. Nhưng trong thời gian một tháng, lão phu có thể mưu toan bố trí. Rất có thể name được phần thắng.

Hướng về phía Tử Lăng, Mộ Dung Hồng khẽ cười:

- Công tử có nghe đấy không? Lão già ấy định dùng độc kế. Nếu chúng mình đắm đầu vào đấy, chắc là bị mắc mưu của lão.

Nam Cung Minh đưa đôi nhãn quan kỳ dị quét nhìn hai người giây lâu, đoạn thở dài nói:

- Hai người không khéo lại mắc phải chữ tình... phải biết rằng:

chữ tình đem lại hạnh phúc và cũng gây ra đau khổ.

Mộ Dung Hồng then đỏ mặt:

- Ố! Lão già! Chớ nói nhảm.

Sắc mặt của Nam Cung Minh có vẻ trịnh trọng, lão lẩm bẩm:

- Tuy bị thất bại vì tình, đau khổ suốt đời, nhưng lão phu không phải người ích kỷ. Lão ước mong dưới gầm trời này tất cả tình nhân đều thành giai ngẫu. Tự nhiên lão không cố tâm hãm hại hai người đâu.

Vừa nói, lão dương tay lên, hai điểm sáng từ tay lão bay vọt ra.

14. Biển Ghen Nổi Sóng

Thình lình hai điểm sáng vọt bay đến trước mặt, Văn Tử Lăng và Mộ Dung Mỹ muốn né tránh cũng không kịp, đành phải đưa tay ra đón lấy.

Cả hai đều ngỡ là ám khí, nào ngờ khi xem kỹ lại là hai hoàn thuốc đỏ tươi.

Tiếng cười ha hả của lão bià lại vang lên:

- Lão phu không muốn hai người bị hại vì độc công. Đến lúc ấy hãy uống hai hoàn thuốc này vào, tự nhiên sẽ thoát khỏi khí độc của lão.

- Thôi... đường đời còn dài, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Nói xong, lão nhún mình bay vút ra ngoài. Trong chớp mắt bóng lão đã biến mất sau màn đêm dày đặc.

Hai người đứng lặng nhìn nhau giây lâu, không nói lời nào.

Mộ Dung Hồng vọt kêu lên:

- Văn ... Văn công tử! Tử Lăng đỏ mặt.

- Cô nương khách sáo quá. Hãy kêu tên tôi, coi chẳng tiện không ?

Mộ Dung Hồng vọt bật cười:

- Nêu danh gọi tánh cũng không mấy đẹp. Thôi! Thế này nhé:

công tử chắc hơn tôi một hai tuổi, thì tôi gọi bằng Lăng huynh cho tiện hơn.

Tử Lăng càng đỏ mặt, ấp úng không ra lời.

Mộ Dung Hồng âu yếm nhìn chàng, tiếp:

- Thế Lăng huynh hãy gọi em bằng Hồng muội nhé.

Tử Lăng khẽ gật đầu đồng ý, đoạn dục:

- Hồng muội! Chúng mình lên đường đi thôi, trời naom gần sáng rồi.

Mộ Dung Hồng ngược mặt nhìn trời:

- Gần đến canh ba thôi, nhưng chúng mình định đi đâu ?

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, vội thốt:

- Cuộc hẹn nơi Hồng Phong cốc còn đến cả tháng nữa. Hiện tại thì giờ còn nhiều, tiểu huynh định viếng Hải Tâm sơn ở Thanh Hải một chuyến. Hồng muội nghĩ sao ?

- Lăng huynh đã quyết định, tự nhiên Hồng muội nghe theo.

Tử Lăng khẽ liếc nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô bé. Bụi trần chưa hề thấm nhuộm, chàng bồi hồi luyến tiếc:

- Hồng muội! Chốn giang hồ nguy hiểm muôn phần, em có cảm thấy lo sợ hay không ?

- Tôi chẳng sợ gì... nếu có Lăng huynh bên cạnh, dù có phải vượt qua thiên sơn vain hải, tôi cũng không nao núng chút nào.

Tử Lăng âu yếm nhìn nàng, dục:

- Thôi... chúng mình lên đường.

Trên bàn phật, ngọn đèn dầu vẫn còn leo lét cháy. Trước bàn đồ vật đồ vỡ ngổn ngang. Hai người chưa xốt trông qua một lượt rồi quay gót ra đi.

Mộ Dung Hồng nhẹ nhàng khép kính cửa ngõ, đoạn quay nhìn tòa âm tự một lần chót, rồi cùng Tử Lăng song bước lần xuống núi.

Dưới lớp màn đêm mờ ảo, hai người trẻ tuổi âu yếm sánh vai đếm bước. Dần dần bóng họ khuất sau dãy đồi xa.

Tiếng gà rừng từ đâu nghe vắng lại! Ba ngày hôm sau.

Bên bờ Thanh Hải, xuất hiện đôi thiếu niên, một nam một nữ.

Họ đang bài hoài đếm bước gèn bờ bể, dương mắt nhìn ngọn Hải Tâm sơn dương cao sừng sững ở trước mặt.

Hải Tâm Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ từ dưới bể nhô lên, cách khoảng với bờ độ một dặm.

Một dải nước mênh mông, chỉ có sóng vỗ nhấp nhô. Họ cố tìm nhưng không thấy một thuyền con nào cả.

Tử Lăng tỏ vẻ lo âu:

- Tiểu huynh không quen thủy tánh, nếu chúng mình kiếm không ra thuyền, sợ e chờ đợi ba ngày cũng không qua đến Hải Tâm Sơn được.

Mộ Dung Hồng vụt phì cười:

- Việc rất dễ... chúng mình tự đóng một chiếc.

- Đóng thuyền? Hồng muội... tay không định đóng thuyền... bộ em nói đùa đấy chứ ?

- Một dặm thủy trình, xem cũng không xa lắm, không cần dùng thuyền. Một chiếc bè con cũng đủ rồi.

Văn Tử Lăng vụt sực tỉnh:

- À! Hồng muội! Em thông minh quá. Thôi chúng mình lập tức khởi công.

Nói xong, chàng đi thẳng về phía cụm rừng.

Bỗng nhiên... Mộ Dung Hồng dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:

- Lăng huynh! Trong rừng có tiếng người.

Văn Tử Lăng cũng vừa phát giác tiếng động lạ, chàng gật đầu hội ý. Rồi cả hai đồng hướng về phía tiếng người đi thẳng tới.

Nơi bìa rừng có một sơn động thấp, một luồng khói từ trong sơn động tỏa ra bay lên không.

Hai người chia hai cánh tả hữu mai phục.

Tử Lăng cất tiếng quát to:

-Ai ở trong động ?

Một tiếng gầm vang dội làm rung chuyển cả rừng. Thành linh, một quái vật to lớn, lông vàng, từ trong động lao vụt ra, nhắm thẳng vào Tử Lăng nhảy bổ đến.

Định thần nhìn kỹ, thì ra đấy là một con khỉ đột khổng lồ, cao hơn trượng, toàn thân lông vàng óng ánh, hai tay cực dài thô kịch, trông rất đáng sợ.

Không do dự, chàng vung tay phất ra một chưởng.

Bằng... Cát bụi mù mịt bay, đá vụn rơi xuống như mưa. Nhưng, khỉ đột có một thần lực thiên phú, chỉ loạng choạng bước thối về cửa động, “khệt” “khệt” kêu lên mấy tiếng. Xem lại thì nó chưa hề hấn gì.

Bị một noon quá đau, nó liền nổi xung, đưa hai tay lên, rồi lập tức nhảy bổ vào người Tử Lăng.

Mộ Dung Hồng khẽ nhún mình nhảy vọt đến bên Tử Lăng, đưa mắt hội ý, rồi cả hai hợp lực lại, định tung ra một lượt bốn chưởng, quyết tặng cho khỉ đột một đòn chí mạng.

Từ trong động đá, một tiếng quát lạnh lạnh vang ra:

- Lão Huỳnh Mao! Không được vô lễ.

Liền khi ấy một thiếu nữ áo vàng dung nhan diễm lệ từ trong cửa động bước ra.

Vẻ mặt tươi như hoa, nàng gật đầu thi lễ:

- Súc sanh này của tiểu nữ nuôi dưỡng vừa rồi đắc tội với nhị vị, tiểu nữ xin có lời cáo lỗi.

Lần thu ba khuynh động phớt đưa về phía Tử Lăng.

Thấy tiểu nữ có vẻ đẹp sắc xảo, Mộ Dung Hồng lộ vẻ khó chịu - Người khá thông minh đấy! nếu súc sanh lông vàng mà quật chết chúng ta, chắc người không chường mặt ra đấy. bây giờ người xuất đầu lộ diện, chắc có lẽ người sợ chúng ta giết nó chứ gì ?

vẫn giữ vẻ hồn nhiên, thiếu nữ cười ngọt nói:

- Cô nương sao quá đa nghi. Hai ta chưa quen biết, đã không ân lại không thù, hà tất phải hại lẫn nhau. Chẳng qua chỉ vì vô tình đó thôi.

Tạm ngừng giây lâu, nàng hỏi tiếp:

- Nhị vị đến đây có việc gì?

Tử Lăng vội chấp tay thi lễ, đáp:

- Chúng tôi ngẫu nhiên du ngoạn đến đây, thật ra chẳng giám quấy rầy cô nương, nhưng cũng là do sự tình cờ mà thôi.

Thiếu nữ áo vàng ngấm nhìn hai người giây lâu, đoạn hỏi:

- Tôi mạn phép hỏi hai vị đây là... văn Tử Lăng vội đỡ lời:

- Chúng tôi là... hai anh em... - Ô! Anh em cùng xông pha trong chốn giang hồ, tôi thiết nghĩ hai vị đây là thế gia tử đệ trong giới võ lâm, vậy xin cho biết quý danh đại tánh... - Tôi tên Văn Tử Lăng... nói đến đây chàng ngáp ngừng nín lặng... vì chàng vụt biết mình lỡ lời. Nếu nói tên thật của nàng ra, chẳng là đầu đuôi không ăn khớp... nào ngờ Mộ Dung Hồng vụt ứng khẩu:

- Tôi tên Văn Mộ Dung... thiếu nữ áo vàng khẽ nhếch môi cười:

- Tên tuyệt đẹp!... nhưng Mộ Dung hình như là họ đấy mà... sợ hai người lại cãi vả lời thôi, Tử Lăng vội cướp lời:

- Ô! Này giờ phượng danh của cô nương tôi chưa hỏi:

- Tôi họ Giang tên Thu Lăng... tử Lăng liền vụt nhớ câu thơ Đường, liền ứng khẩu đọc:

- Tuyệt đẹp... Giang thủy thu thiên Lăng hoa hương... Mộ Dung Hồng gất to:

- Chẳng cần phải nhiều lời. Bèo mây gặp gỡ, chính mình lập tức sẽ chia tay, chắc đâu còn cơ hội gặp nữa, hà tất phải thông danh hỏi tánh chi cho mệt.

Con khi đột lòng vàng này giờ đang đứng yên một góc, vụt kêu khẹt, khẹt quét về phía Mộ Dung Hồng bằng một tia mắt giận dữ... Đường như linh tánh của nó hiểu rõ lời nói nhất gừng của Mộ Dung Hồng xuyên qua gương mặt hân học của nàng.

Giang Thu Lăng vội chạy lại quát to:

- Lão Huỳnh Mao, hãy nghe ta... Sao không cút vào mau ?

khí đột đường như nghe được tiếng người, vội bước lui vài bước đứng dựa cửa động.

Ngẫu nhiên gặp gỡ giữa rừng, hành vi của thiếu nữ làm Tử Lăng hồ nghi.

Chưa hiểu nổi, nhưng vì Mộ Dung Hồng đối với nàng không có thiện cảm nên chàng nghĩ:

càng sớm rút lui càng tốt, liền mỉm cười nói:

- Ngu huynh! Muội vì có việc gấp, nên xin lỗi cáo từ nhé.

Giang Thu Lăng ung dung:

- Hai vị định đi đâu đấy ?

Mộ Dung Hồng lãnh đạm Đáp; - Góc bể chân trời chúng tôi cũng chưa có mục tiêu nhất định, nhưng chắc phải xa lắm.

Văn Tử Lăng ngập ngừng:

- Đúng vậy!... chúng tôi định đi thật xa. Thôi xin từ biệt nhé.

Nói xong chàng quay mình cất bước... Không có ý vẫn lưu, Giang Thu Lăng chỉ hỏi với theo:

- Hai vị định đi Hải Tâm Sơn chứ gì ?

giật mình, Văn Tử Lăng vội ngừng bước... - Nguyên do nào cô nương biết được ý định đó ?

nắm được yếu điểm của hai người, Giang Thu Lăng đắc ý mỉm cười:

- Việc ấy rất dễ nhận, nhị vị thơ thần trên bờ biển rất lâu, hiển nhiên là định tìm thuyền vượt biển. Sau cùng không có thuyền, nên mới định vào rừng đốn cây làm bè. Thế nếu không đến Hải Tâm Sơn thì còn đi đâu nữa... Mộ Dung Hồng cười nhạt nói:

- Cho rằng đi Hải Tâm Sơn! Nhưng với người có quan hệ gì ?

- Đường nhiên là không dính dáng gì, chẳng qua tôi chỉ ước đoán thế thôi.

Khẽ hừ một tiếng, Mộ Dung Hồng âu yếm nhìn Tử Lăng:

- Lăng huynh!... chúng mình đi thôi.

Với sắc mặt hòa dịu, Giang Tử Lăng mỉm cười nín lặng, nàng đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng.

Càng nghi hoặc, Tử Lăng dường như không nghe lời nói của Mộ Dung Hồng nhìn chăm chú vào Giang Thu Lăng, hỏi:

- Chẳng hay nhà cô nương ở đâu ?

- Hải Tâm Sơn... như bắt gặp vật quý, Tử Lăng vội hỏi tiếp:

- Gia đình cô nương cả thầy được mấy người ?

tỏ vẻ không vui, Mộ Dung Hồng dương đôi mày liễu gọi to:

- Lãng huynh!.. tại sao lại theo hỏi nàng tận tường quá vậy ?

tử Lãng ôn hòa đáp:

- Giang cô nương cư trụ tại Hải Tâm Sơn, rất thích hợp lại vừa đúng lúc cho mình hỏi đường.

Mộ Dung Hồng sắc diện tái xanh vì ghen tức:

- Một hòn đảo nhỏ bé, chẳng cần đến một giờ chúng mình đã đi giáp hết, hà tất phải dò hỏi đường... Lãng huynh runf động trước sắc đẹp của cô nương này hay là con khỉ đột lông vàng kia làm mê hoặc ?

Bị xúc phạm quá nặng, Tử Lãng nhin không được kêu to:

- Hồng muội! Lời nói của em vượt quá lễ giáo rồi đấy.

Mặc dù biết mình đã nói quá lời, nhưng sự ghen tức làm ám mờ tất cả, nàng cười lạt:

- Lời nói của tôi tuy thất lễ đôi chút, nhưng đấy là sự thật.

Lời nói của nàng làm thương tổn đến lòng tự ái của Tử Lãng quá nhiều.

Chàng cảm thấy nàng quá ư vô lý. Nhưng nhờ đến ân cứu tử, chàng không muốn có sự cãi vã lời thôi, đành đỏ mặt tía tai ngậm miệng nín lặng.

Giang Thu Băng thản nhiên đứng nhìn, không một lời can thiệp.

Được nước, Mộ Dung Hồng càng làm già:

- Hiện tại có hai con đường, Lãng huynh hãy lựa chọn:

một là theo tôi, hai là ở lại đây lãng nhăng với con nhỏ đó.

Tử Lãng nghiêm sắc mặt:

- Hồng muội!... em nói chuyện đứng đắn một chút không được sao ?

Mộ Dung Hồng nhảy dựng lên:

- Đứng đắn quá rồi. Hiện tại anh hãy quyết định nhanh đi.

- Hồng muội! Anh nghĩ chúng mình không nên vì một chuyện không đâu gây cãi vã, chẳng là trẻ con lắm hay sao ?

Mộ Dung Hồng như mất lý trí:

- Chẳng cần phải nhiều lời, anh hãy mau quyết định đi.

Văn Tử Lãng cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng có thể bước theo Mộ Dung Hồng tức khắc để khỏi gây cảnh đổ vỡ. Nhưng... cặp mắt xoi mói và chế nhạo của Giang Thu Lãng kêu gọi lòng tự tôn của chàng nổi dậy.

Vô lý quá! Đường đường là một chàng thanh niên hiên ngang, lý đâu lại khuất phục dưới mệnh lệnh cô ý thức của một thiếu nữ ghen sẵn.

Một mệnh lệnh hợp lý cũng còn cho được. Đằng này nàng ghen suồng nhâm. Chàng muốn dò hỏi thiếu nữ ấy chỉ vì mục đích đi Hải Tâm Sơn kia mà.

Thấy Tử Lãng trù trù, Mộ Dung Hồng trợn tròn đôi mắt:

- Xem ra Lãng huynh không nở rời cô gái ấy à ?

- Hồng muội! Em cần phải suy nghĩ kỹ trước khi nói chớ.

Mộ Dung Hồng cắn chặt đôi hàm răng:

- Không cần phải đóng kịch làm chi, tôi đoán không sai mà... nói xong, nàng quay quả bỏ đi.

Không ngờ nàng có thái độ quyết liệt ấy, Tử Lăng vội vã gọi to:

- Hồng Muội! ... Hồng muội!... vừa nói chàng định cất bước đuổi theo... Giang Thu Lăng bật cười to:

- Hãy đuổi theo cô nương ấy đi, năn nỉ nàng là xong chuyện chứ gì.

Lời nói ấy làm tổn thương đến lòng tự ái của Tử Lăng quá nhiều, chàng vội đứng dừng lại.

Giang Thu Lăng bật cười tiếp:

- Ồ! Chàng nghỉ gì mà dừng lại. Chẳng đuổi theo cô ấy nữa sao ?

Tử Lăng khẽ hừ một tiếng:

- Thôi! Mặc thầy nó! Đứa em gái của tôi nhõng nhẽo quá rồi.

- Nàng ấy chắc không phải là em ruột của công tử chứ gì?

Giật mình, Tử Lăng quay lại hỏi:

- Do đâu cô nương lại muốn nhận định như thế ?

- Chuyện rất rõ ràng, đơn dựa vào cách nói chuyện với nhau, không giống tình anh em ruột chút nào. Điểm kế tiếp là cô nương ấy tự xưng tên là Văn Mộ Dung, nhưng công tử lại gọi cô ấy là Hồng muội... Đây không phải là giả dối hay sao ?

Điểm quan trọng là nàng không muốn cho tôi và công tử nói chuyện, rõ ràng nàng sợ tôi cướp mất công tử của nàng đi chứ gì ?

Nói đến đây, nàng thẹn đỏ cả mặt.

Tử Lăng cũng cảm thấy ngại ngùng và hổ thẹn. Nhưng sự nhận xét tế nhị và chính xác của nàng làm chàng khâm phục.

Khẽ đưa mắt kiếc Tử Lăng, Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Văn công tử định đến Hải Tâm Sơn có việc gì đấy ?

vụt nhớ sự nhiệm vụ quan trọng của mình, Tử Lăng hỏi ngược lại:

- Văn cô nương cư trú trên Hải Tâm Sơn, xin cho tôi được biết nơi đây có bao nhiêu gia cư ?

Giang Thu Lăng vụt bật cười:

- Hải Tâm Sơn bốn bề biển cả, tới lui bất tiện, vả lại trên núi chẳng có thổ sản, đâu có ai thích cư trú nơi cô đảo ấy. Duy chỉ có gia đình tôi mà thôi.

- Thế nhà cô nương còn ai nữa không ?

Giang Thu Lăng vụt xa xăm nét mặt:

- Chỉ cô tôi và ông nội tôi thôi.

Văn Tử Lăng hỏi tiếp:

- Phải chăng lệnh tổ phụ mắc bệnh từ lâu, hai chân tê liệt không đi được ?

ngạc nhiên, Giang Thu Lăng kêu lên:

- Chúng tôi rất ít giao du cùng người lạ, đặc biệt gần mười năm nay, chẳng có người nào đến viếng cả. Công tử làm sao biết được việc ấy ?

- Hiện tại chưa có thời giờ để giải thích cặn kẽ, cô nương có thể dẫn tôi đến yết kiến lệnh tổ phụ được không ?

Giang Thu Lăng vui vẻ đáp:

- Việc ấy rất dễ, để tôi đưa công tử đến đây.

Nàng quay mình lại gọi to:

- Lão Huỳnh Mao! Chúng mình về đi thôi.

Khí đột khổng lồ nghe gọi, liền kêu lên mấy tiếng khẹt khẹt rồi vội vã chạy bay về phía bờ biển. Giang Thu Lăng đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng rồi cả hai sánh bước theo sau.

15. Thám Hiểm Hải Tâm Sơn

Từ trong hốc đá, khí đột lòi ra một chiếc thuyền con, đoạn nhanh nhẹn kéo xuống mé nước Giang Thu Lăng mỉm cười dực:

-Chúng mình về đi thôi! Nàng nhẹ nhàng nhún mình nhảy xuống thuyền.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn theo sau.

Lão Huỳnh Mao chồm chệ ngồi sau lái thuyền, dùng đôi tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Phút chốc, họ đã vượt qua một dặm thủy trình, thuyền nhẹ hàng cặp bến.

Từ mé biển nhìn lên, Hải Tâm Sơn là một ngọn đồi diện tích chỉ vài dặm vuông, dốc núi thoải thoải, cỏ thụ xanh um. Cảnh vật hoang vu tịch mịch.

Giang Thu Lăng đi trước dẫn đường, theo đường núi ngoằn ngoèo tiến bước.

Vượt qua một cụm rừng tùng, xa xa trước mặt xuất hiện một tòa trang viện tổng hợp chỉ năm ba gian nhà nhỏ, mây soán leo quanh. Cảnh vật mười phần u nhã.

Văn Tử Lăng nghĩ thầm:

-“Đây là quê hương của tay chọc trời khuấy nước, Túy Tâm Tiên Tử cơ à” Lão Huỳnh Mao nhảy vọt đi trước mở cửa ngõ, hai người thông thả bước vào tiểu viện.

Giang Thu Lăng cảm động kêu to:

- Gia Gia!... cháu đã về đây... Nàng vội chạy vụt vào đại viện.

Tử Lăng thư thả theo sau.

Trong nhà kiến thiết rất đơn giản, chỉ một bàn, một ghế và chiếc giường con.

Một cụ già tuổi độ bảy mươi, đang dựa lưng vào giường, bên cạnh hông có cây gậy sắt.

Thân bệnh hoạn lại tê liệt, đơn độc giữ nhà, không người hầu hạ thuốc men.

Hoàn cảnh lão già làm Tử Lăng xúc động.

Giang Thu Lăng chạy đến bên giường gọi:

- Gia Gia... Mấy hôm rồi vẫn khỏe mạnh chứ ?

Bất giác giật mình, Tử Lăng nghĩ thầm:

-“Chỉ có hai ông cháu nương sống với nhau, thế mà Giang Thu Lăng bỏ đi mấy ngày, để cụ già bệnh hoạn ở nhà..., nàng có thể yên tâm được sao?” Cụ già đưa tay khấn khịu vuốt mái tóc óng ả của Giang Thu Lăng âu yếm bảo:

- Gia Gia không vội chết đâu. Này... cháu đã tìm ra ý trung nhân rồi chưa ?

Giang Thu Lăng vụt đỏ ửng mặt, nàng chỉ nín lặng đưa mắt liếc về phía Tử Lăng.

Bấy giờ cụ già mới biết rằng có Tử Lăng đứng phía sau, sắc diện lộ vẻ vui mừng và an ủi:

- Cậu ấy tên gì ? Năm nay được bao nhiêu tuổi ?

Giang Thu Lăng đỏ mặt thẹn thùng:

- Cậu ấy tên Văn Tử Lăng, độ chừng hai mươi tuổi.

Cụ già đắc chí cười ha hả:

- Gọi cậu ấy lại đây. Gia Gia muốn xem cho rõ một chút.

Văn Tử Lăng ngại ngùng, chàng cảm thấy như bị dối gạt, định quay mình lui ra, nhưng sau phút suy nghĩ, chàng liền bỏ ngay ý định ấy.

Có thể vì tình cảnh đáng thương của cụ già làm chàng cảm động. Dù sao chàng không nỡ để cụ già gần đất xa trời ấy thất vọng.

Chàng vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Giang Thu Lăng:

- Cô nương! Như thế là nghĩa lý gì ?

Giang Thu Lăng ung dung dùng phép truyền âm đáp:

- Gia Gia tôi mỗi ngày đều nhắc nhở và quan tâm đến việc hôn nhân của tôi. Có lẽ gần đây người tự cảm thấy không thể sống lâu được, cho nên hối thúc tôi phải gấp rút đi tìm một người vừa ý để lo việc trăm năm. Việc gặp công tử đây chẳng qua là tình cờ đấy thôi.

Văn Tử Lăng bực bội gắt:

- Cô nương là người thông minh, nhưng việc này lại có hành động quá khinh suất... tối thiểu cô nương phải nói trắng ra cho tôi hiểu rõ, để khỏi có cảnh kỳ cục như thế này.

Giang Thu Lăng vội phân trần:

- Tôi không nỡ cự tuyệt ý định của người, nên giả đồ bằng lòng đi tìm một người, kỳ thật ra chẳng qua là đóng kịch đấy thôi.

- Trời! Đóng kịch bằng lối này à ?

- Nhưng có thật đâu mà công tử lo ngại. Muốn kén một tấm hồng dâu phải dễ dàng như vậy đâu.

- Vậy cô nương muốn tôi phải làm gì ?

- Công tử hãy xem thái độ của người, tôi nỡ lòng nào cự tuyệt hay sao? Chỉ mong có một điều là công tử hãy chịu thiệt thòi đôi chút, giúp tôi dối gạt giùm.

Văn Tử Lăng bị kẹt trong tình thế khó xử. Chàng không thể không chấp nhận ý kiến của Giang Thu Lăng, chàng không nhẫn tâm nhìn thấy cụ già bệnh hoạn với mớ tuổi sắp tàn ấy lộ vẻ đau đớn thất vọng.

Hai người này giờ dùng phép truyền âm nhập mật nói chuyện, nên cụ già không hề hay biết.

Cụ già reo lên vì cảm động, chăm chú nhìn Tử Lăng tấm tắc khen:

- Lăng nhi! Cháu khéo chọn quá! Thật là xứng đôi vừa lứa. Tướng mạo khôi ngô, cốt cách thanh kỳ nho nhã, chỉ rất tiếc tướng sát nghiệp hơi nhiều. Đây! Đây cậu bé hãy gọi lão bằng gia gia nhé.

Cụ già bị kích thích cực độ, đưa tay run run nhẹ rờ vào má Tử Lăng.

Chàng hoàn toàn bị tình cảnh đáng thương của cụ già chi phối. Đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Có một người là Hiệp Lệ Tửu Tẩu Thôi Thường Viễn, không biết lão gia gia có biết hắn ta không ?

Nghe nhắc đến tên, cụ già vội nổi xung:

- Phản chủ chi nô, nhắc đến tên hắn làm gì ?

- Duyên cớ gì lão nhân gia gọi hắn là phản chủ ?

Cụ già khẽ thở dài:

- Gia Gia phải hẳn đi dò xét một việc quan trọng, thế mà hơn mười năm nay, không một tin tức. Vậy không phải là phản chủ hay sao ?

- Theo tôi phỏng đoán thì mười mấy năm nay, lão ta cố công dò xét, nhưng không tìm ra đầu giây mối nhợ nào, vì thế cho nên lão bỏ hẹn chưa chịu về gặp mặt lão nhơn gia đấy thôi.

Cụ già thở dài:

- Thôi chúng mình chớ nhắc đến hần nữa. Gia gia tự cảm thấy sức khỏe rất kém, định trước khi nhắm mắt lìa khỏi đời này phải hoàn thành việc hôn nhân cho hai cháu.

Giang Thu Lãng cả thẹn, cúi gầm mặt xuống.

Tử Lãng ấp úng thưa:

- Việc... ấy... tôi nghĩ không nên quá gấp.

- Tại sao lại không nên gấp ?

- Vì cừu thù chưa trả, võ học lại chưa thành, cháu nghĩ chưa nên thành giai thất vội.

Cụ già “À” một tiếng rồi cười nói:

- Việc ấy rất dễ! Khi kết hôn xong, gia gia bảo đảm việc trả thù của cháu sẽ dễ như trở bàn tay.

Tử Lãng càng cảm thấy tình thế phức tạp quá.

Dụng ý của chàng đến đây là dò xét lai lịch của Túy Tâm Tiên Tử, nào ngờ tình cảnh lại đưa chàng đến non nước này.

Cụ già này quả thật là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử... nhưng Giang Thu Lãng?

Cụ già lại dục:

- Lãng nhi! Sao không mau thu xếp chuẩn bị để gia gia lo hoàn thành cuộc hôn lễ.

Giang Thu Lãng ấp úng mãi không ra lời.

Cụ già liền quở:

- Cậu bé này chính cháu vừa ý mời về đây, tại sao còn chần chờ mãi?

Giang Thu Lãng mặt đỏ như gấc chín:

- Cho rằng cháu đã đồng ý, nhưng điều kiện chính là người ta có đồng ý mới được chứ ?

Cụ già “À” một tiếng:

- Việc ấy lại càng dễ tính. Cậu ấy đã bằng lòng theo cháu về đây, tự nhiên là đồng ý việc hôn nhân rồi. Ngoài việc xứng đôi ra, ông nghĩ cậu ta không chọn chỗ nào hơn.

Quay sang Tử Lãng lão tiếp:

- Phải không cậu bé ?

Văn Tử Lãng đỏ mặt tía tai ấp úng:

- Việc này... thật ra... quá đột nhiên... Cụ già cười lên ha hả, ngắt lời:

- Thế thì cậu đã bằng lòng rồi. Nam nữ trong giới giang hồ không vì việc ấy mà hổ thẹn. Sau khi thành hôn, hai vợ chồng cháu đồng tâm hiệp lực, thì bất luận là báo thù rửa hận, hay trừ gian diệt bạo cũng không sợ gian lao nguy hiểm gì cả.

Tử Lãng dậm chân tức tối. Đôi mày khóa chặt, chành âm thầm tính toán làm sao có được thượng sách để giải cứu tình thế hiện tại.

Cụ già đắc chí cười khanh khách:

- Lãng nhi! Hãy chuẩn bị đi cháu.

Giang Thu Lăng tuy có vẻ thẹn, nhưng mặt lộ vẻ vui tươi cất tiếng vang dạ:

- Cháu xin tuân mệnh.

Nói xong nàng định cất bước đi vào hậu thất.

Bỗng nhiên... Lúc Tử Lăng đang bị dồn ép đến mồ hôi tuôn ra ướt áo, thình lình tiếng tiêu xé bầu không khí từ xa vọng lại.

Cả ba điều biến sắc, nín lặng... Trong khoảng khắc, tiếng tiêu đã đến trước cửa viện... Cụ già mặt tái nhợt, vội gọi nhanh:

- Hai cháu hãy mau trốn đi! Giang Thu Lăng ý thức được biến cố sẽ đến rất nghiêm trọng, đưa tay kéo Tử Lăng đến bên vách đá... Tiếng “sè” “sè” chuyển động, vách đá nứt ra làm đôi, cả hai vội vã chun vào, vách đá từ từ khép kín lại.

Văn Tử Lăng định thần nhìn kỹ, thì ra đây là một hang đá nhỏ xuyên qua kẻ hở có thể nom thấy tất cả sự việc xảy ra ở trong phòng... Hai người nín thở chờ đợi... Tiếng tiêu đột nhiên ngừng bật... Một giọng the thé từ ngoài vọng vào:

- Giang Nam Hạo! Người định ra mở cửa hay là đợi ta xông vào ?

Giang Nam Hạo chẳng chút nao núng đáp:

- Người hãy tự động vào đi.

Người kia quát to:

- Lão thất phu! Đến bây giờ mà người vẫn còn kiêu ngạo ?

Tiếng ầm ầm bỗng nổi lên liên tiếp, chắc có lẽ người lạ đã dùng chưởng phong để đánh ngã cửa tiểu viện.

Không bao lâu thì cửa phòng xịt mở, một bà lão tóc bạc da nhăn, nhưng đôi mắt sáng như điện, chậm rãi bước vào.

Văn Tử Lăng còn đang phân vân, chợt nghe Giang Thu Lăng dùng phép truyền âm bảo:

- Bà lão là tổ mẫu tôi đấy.

Văn Tử Lăng kinh ngạc:

- Thân mẫu của Túy Tâm Tiên Tử ?

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Phải! Bà ta đấy.

Tử Lăng hơi ngạc nhiên:

- Cô nương đã từng gặp qua bà ta rồi chứ?

- Thưa không! - Thế tại sao cô nương biết được ?

- Nhờ gia gia thuật lại cho tôi nghe đấy thôi.

Văn Tử Lăng không hỏi nữa, chăm chú nhìn bà lão đang chậm rãi bước đến trước mặt Giang Nam Hạo.

Cụ già cảm động chớp đôi mi, lẩm bẫm:

- Hoa Diễm! Em đã về đấy ư ?

Bà lão vụt cảm thấy hơi sượng sùng, đứng lặng giây lâu, đoạn cất giọng sỗ sàng đáp:

- Ông nói đúng đấy, tôi đã về đây.

Hai hàng lệ đột nhiên từ đôi khóe mắt lão tuôn xuống, Giang Nam Hạo run lên vì cảm động:

- Tôi biết em sẽ về đây! Bao nhiêu năm qua tôi tin tưởng rằng sớm muộn gì rồi em cũng sẽ quay trở về. Chuyện đã qua thôi đừng nhắc nữa. Chỉ mong em hồi tâm về đây là được rồi.

Tiết Hoa Diễm với vẻ lãnh đạm:

- Ông không muốn nhắc nhở chuyện cũ, nhưng tôi thì ngược lại muốn truy cứu sự việc đã qua. Hừ! Không nhắc sao được.

Đoạn bà gằn từng tiếng:

- Bộ sách ấy đâu ?

- Ồ! Nhưng sách nào mới được chứ ?

- Thôi! Ông đừng giả vờ vô ích, ý tôi muốn nói là quyển Mai Hậu Bửu Lục> - Nhưng bộ sách ấy đã qua tay bà từ lâu rồi kia mà ?

Tôi chỉ được quyển nhứt, bây giờ tôi muốn có quyển nhì.

Thần sắc của Giang Nam Hạc vụt biến đổi, mặt tái nhợt hốt hoảng kêu lên:

- Quyển ấy đã mất từ lâu rồi.

Tiết Hoa Diễm nhảy dựng lên:

- Ông đã đưa cho ai ?

- Tôi đã đem nó đốt tiêu! - Láo...! Láo...! Tiết Hoa Diễm như nổi cơn điên, cười lên the thé. Bỗng nhiên bà đảo mắt một lượt, đoạn bắt đầu ra tay lục lợi khắp cả gian phòng... Đôi mắt Giang Nam Hạc mờ lụi:

- Hoa Diễm! Nhứt nhứt phu thê bá vạn ân... bá nhứt phu thê tự hải thâm. Chẳng lẽ em đối với tôi thật sự dứt tình phu thê hay sao ?

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo quát:

- Lão già quý! Chớ nhiều lời.

Vừa nói, bà ta vừa đưa tay lục soát khắp mình cụ già.

Giang Nam Hạc vùng vẫy kêu to:

- Hoa Diễm! Thật không dối gạt em đâu. Hãy nhẹ tay một chút, chân tôi đang đau, sao em lại tàn nhẫn thế ?

Nhưng Tiết Hoa Diễm chẳng đếm xỉa đến lời van xin ấy, bỗng nhiên từ tay áo tả của lão, bà lôi ra được một quyển sách dày bọc bằng da cừu, lật xem qua vài trang, bà cả mừng:

- Hừ! Lão già quý quá! ta sớm thừa biết người tâm dạ thật bất lương.

Bà gằn giọng tiếp:

- Ngoài việc tìm quyển sách, hôm nay già này đến đây với mục đích khác nữa là báo thù.

Giang Nam Hạc ai oán kêu lên:

- Mấy chục năm tình nghĩa phu thê mặn nồng, có việc chi mà bà định báo thù ?

- Nếu muốn mình bạch đầu đuôi thì tốt hơn là xuống diêm vương mà hỏi.

Nói đoạn, bà vùng chường nhấm cụ già quật mạnh.

Giang Nam Hạc kêu to:

- Hoa Diễm!.. tôi còn có đôi lời.

Nhưng hơi muộn! Chường phong của bà ta đã ập tới, lão chỉ còn kịp đưa ra song chường để nghinh đỡ.

16. Tiền Căn Hậu Quả

“Ầm!”

Cả gian thạch động rung chuyển dữ dội! Mãnh cây vụt bay tứ tung. Chiếc giường của Giang Nam Hạt đang ngổn bị chũng phong đánh vỡ ra tan nát.

Núp trong vách đá, Văn Tử Lăng trông rất rõ, chàng khiếp phục cụ già. Tuy đôi chân đã tàn phế, nhưng công lực vẫn còn dũng mãnh phi thường.

Sau cuộc độn độ nảy lửa, Giang Nam Hạt té phịch xuống đất, một ngum máu tươi từ miệng lão trào ra.

Nhìn lại, Tiết Hoa Diễm cũng không hơn gì, bà run run thối lui mấy bước, sắc mặt tái xanh như tàu lá.

Văn Tử Lăng lập tức định đẩy vách đá xông ra.

Bất thần chàng bị Giang Thu Lăng kéo tay giữ lại. Chàng cố vùng vẫy, nhưng không tài nào thoát được.

Kinh ngạc, chàng dùng phép truyền âm hỏi:

- Giang cô nương! Như thế là nghĩa lý gì ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

-Chúng mình không thể đi ra được.

- Tại sao thế ?

- Võ công của gia gia so với chúng mình cao hơn mấy chục bậc còn địch không lại. Nếu công tử xông ra, chẳng khác nào đem trứng chọi đá.

Tử Lăng lộ vẻ khinh khỉnh:

- Lập trường của tôi thì khác. Tổ phụ thân yêu của mình bị người khác sát hại mà thần nhiên khoanh tay. Thử nghĩ, còn mặt mũi nào đứng là m người ở thế gian này.

Đôi hàng lệ tuôn trào như xối, Giang Thu Lăng phân trần:

- Thật tôi không còn biện pháp nào hơn, chính gia gia đã căn dặn như thế.

- Lệnh tổ phụ biết được bà ấy đến đây à ?

- Gia gia đã căn dặn không biết bao nhiêu lần rồi. Người biết rằng chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, cho nên một khi tổ mẫu có đến đây, tuyệt đối không được ra mặt.

Tử Lăng thắc mắc gạn hỏi:

- Nếu biết được có ngày hôm nay, tại sao không tìm cách rời khỏi nơi đây. Trời cao bể rộng, bộ hai ông cháu sợ không có chỗ dung thân hay sao ?

Đưa tay gạt lệ, Giang Thu Lăng đáp:

- Chẳng qua ý gia gia muốn thế... người muốn thác dưới tay t mẫu.

- Nhưng xem ra cụ già đã gần chết đến nơi rồi.

Giang Thu Lăng hơi rung động:

- Gia gia rất ghét kẻ nào không nghe lời của người, thật ra tôi đâu phải là tham danh ký tử.

Nói đoạn, nước mắt nàng tuôn như mưa.

Tử Lăng càng kinh ngạc bội phần, chàng đưa mắt chăm chú nhìn bên ngoài.

Bị sức phản công cực mạnh vừa rồi, Tiết Hoa Diễm dường như bị nội thương nặng. Bà ta lấy hơi dưng sức giây lâu, đoạn trầm giọng quát:

- Giang Nam Hạt! Người muốn cùng ta đối địch hử ?

- Giang Nam Hạt điềm nhiên thốt:

- Thật tình mà luận, thì võ công của bà chưa chắc hơn tôi.

Thế ra ông định liều mạng đấy ư ?

- Không! Chiêu thứ nhất chỉ là để phát tiết oán khí chất chứa từ lâu nay. Chiêu thứ hai sẽ do bà định đoạt, tôi không chống đỡ nữa.

Nói đoạn ông nhắm đôi mắt lại, điềm nhiên chờ chết.

Không một điềm tiếc thương, Tiết Hoa Diễm cất giọng mặt sát:

- Lão hắt phu! Một đời oán hận, chấm dứt từ đây nhé.

Không một chút do dự, bà liền liên tiếp tung ra sáu bảy chiêu.

Tiếng nổ vang rền, cả tòa thạch thất rung chuyển cực mạnh.

Quả nhiên cụ già không phản ứng, mặc tình cho đối phương tấn công tới tấp. Để sau cùng, xác cụ biến thành một đồng nhầy nhụa, nằm dài dưới đất không còn cử động nữa, bà mới chịu ngừng tay.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Tử Lăng vội quay mặt không nhìn.

Giây lâu... Tiết Hoa Diễm như đã thỏa mãn, hét lên một tiếng rồi phi thân bay vụt mất đi.

Tiếng tiêu nghe văng vẳng xa dần.

Cảnh vật trở nên im lặng.

Biết đối phương đã đi xa, hai người mới đẩy cửa chắn, vội vã chạy đến xốc Giang Nam Hạt dậy.

Giang Thu Lăng thê thảm gào to:

- Gia Gia! Gia gia! Chuyện rất lạ! Làm hai người kinh ngạc vô cùng. Mặc dù dưới chưởng phong ác liệt của Tiết Hoa Diễm nhưng cụ già vẫn chưa chết. Ngực còn thoi thóp thở, đôi mắt từ từ mở ra.

Lão mấp máy đôi môi một cách khó nhọc:

- Hãy... đỡ ta dậy! Văn Lữ Lăng nhẹ nhàng đỡ lão dựa vào mình chàng.

Thờ trong tay áo, cụ già mệt nhọc rút ra một chiếc lọ con, đoạn trút toàn thuốc vào miệng.

Trong khoảng khắc tinh thần cụ già từ từ tỉnh táo lại.

Cố gắng cho tay vào lòng, lão khổ nhọc lấy ra một quyển sách dày bọc da cừu run run trao cho Văn Tử Lăng hỗn hển thốt:

- Hãy cầm lấy...! Văn Tử Lăng cảm động đưa tay tiếp quyển sách.

Giang Nam Hạt trịnh trọng nhìn Tử Lăng:

- Đây là quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục! - Thế thì tổ mẫu mang đi là quyển giả à ?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Không! Quyển thật đấy! Còn đây là phó bản tự tay ta chép lại.

Giang Thu Lăng xen vào hỏi:

- Quyển thật bị tổ mẫu đoạt mang đi, còn phó bản này dùng để làm gì ?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Cháu thì biết một nhưng không biết hai. Mai Châu Bửu Lục là một quyển quý giá vô song, từ thượng cổ truyền lại, phân làm thượng hạ hai quyển... - Quyển thượng rất mực tinh vi và quan trọng hơn. Nó đặc biệt thuộc về phái nam luyện tập, còn quyển hạ thuộc về phái nữ.

Giang Thu Lăng à một tiếng:

- Như thế thì quyền thượng trong tay tổ mẫu không có tác dụng gì.

Giang Nam Hạt gật đầu:

- Cháu nhận xét đúng! Sớm đã liệu trước có ngày hôm nay, nên gia gia mới dày công chép lại pho bản này. Nói đến đây, cụ già run run, hơi thở hổn hển, máu tươi lại từ miệng lão trào ra.

Giang Thu Lăng đau đớn gọi to:

- Gia Gia! Gia gia! Hãy gắng gượng giây lát, cháu chạy đi tìm thuốc.

Cụ già lắc đầu:

- Vô ích! Thương tích của gia gia là vô phương cứu chữa rồi. Hai cháu hãy nhớ kỹ:

cố giết cho kỳ được cụ già ấy. Nếu cụ ấy còn sống trên thế gian này thì đây là một đại họa. Một khi quyền hạ Mai Châu Bửu Lục luyện thành thì trong giới võ lâm này khó có người cùng cụ ấy đối địch. Phương pháp duy nhất là cháu hãy cố nhanh đem quyền thượng Mai Châu Bửu Lục học cho xong.

Văn Tử Lăng cảm động:

- Cháu sẽ tuân lời di chúc, mong rằng không phụ lòng của gia gia.

Giang Nam Hạt lộ vẻ mãn nguyện gật đầu:

- Giờ phút này gia gia rất tiếc không còn đủ sức để đứng tác thành hôn lễ cho hai cháu. Mặc dù vậy, hai cháu đã là đôi vợ chồng thiết thố rồi.

Giang Tử Lăng giật mình, ấp úng:

- Việc này... cháu cảm thấy vội vã quá. Chỉ sợ tuổi hãy còn non nên khó bảo đảm cho Giang cô nương được.

Giang Nam Hạt xoa tay:

- Không giải thích nhiều! Nhấn quang của Lăng nhi thiệt không sai, trông vào cốt cách, cháu là một người luyện võ lý tưởng nhất. Cố gắng lên! Cháu chắc chắn sẽ thành công.

Cụ già tạm ngưng lấy hơi rồi tiếp:

- Xem nét mặt của cháu rất trung hậu, gia gia mong rằng dù sao đi nữa cháu cũng đừng phụ lòng Lang nhi.

Những lời chân thành của cụ già sắp nhắm mắt lìa đời, làm Tử Lăng xúc động, chàng bất giác quì xuống tuân lệ thốt:

- Gia gia hãy yên tâm, cháu nguyện thề không quên lời.

- Bất tất phải thề thốt! Gia Gia tinh tưởng hai cháu.

Cụ già ngưng giây lâu tạm lấy hơi, đoạn quay qua Giang Thu Lăng:

- Gia Gia sống không bao lâu nữa, hiện tại cháu có việc gì thắc mắc thì cứ hỏi:

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây rồi thốt:

- Gia Gia định bảo hai cháu giết chết tổ mẫu, tại sao lại cam nguyện chết dưới tay của người ?

Giang Nam Hạt gượng cười đau đớn:

- Đây là chuyện đại bí mật của đời gia gia. Tên thật của tổ mẫu cháu là La Sát Nữ Tuyết Hoa Diễm... hơn hai mươi năm về trước, nàng nổi tiếng đẹp nhất trong giới giang hồ. Gia gia say mê sắc đẹp của nàng nên một hôm say túy lúy, gia gia cưỡng ép và chiếm được nàng.

Gia gia nguyện thác dưới tay nàng là bởi lý do đó.

Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Gia Gia tự cảm thấy có lỗi cùng tổ mẫu, tại sao lại muốn chúng cháu phải giết chết người ?

Giang Nam Hạt đáp:

- Bà ta là mối nguy hại cho giới võ lâm, nên gia gia mới có ý kiến đó. Không phải giết người để báo tư thù.
- còn một việc cần thiết cháu muốn biết, vậy người sanh ra cháu là ai ?
- Mẹ ruột cháu chính là con gái thứ hai của gia gia, nhũ danh Giang Thanh Quân, nổi danh ở chốn giang hồ với tên :

Túy Tâm Tiên Tử.

Giang Thu Lăng ngập ngừng giây lâu đoạn hỏi tiếp:

- Cái chết của người cìn ttring vình bí mật, gia gia dựa vào đâu để minh xác vụ này ?

Giang Nam Hạt đáp:

- Mười bảy năm về trước, một bạn tốt của gia gia tên Nhứt Thốc Dã mang cháu đến đây. Lai lịch của cháu đều do lão ta thuật lại... Văn Tử Lăng xen vào:
- Lão ta là người thành thật chứ ? Lời nói của lão ta có tin được không ?
- Trên thế gian này, không a thành thật hơn lão ta! Đoạn hướng về Giang Thu Lăng, cụ già tiếp:
- Cháu muốn biết rõ tường tận, hãy đến Đại Hoang Sơn tìm lão ấy.

Giang Thu Lăng hàm lự gật đầu... Nói đến đây, cụ già nắc lên mấy tiếng, máu tươi từ trong miệng trào ra, toàn thân co giật, đầu ngẹo sang một bên, mắt nhắm lại.

Giang Thu Lăng thất thanh gọi to:

- Gia Gia! Gia Gia! Hơi thở của cụ già đã hết, tay buông thõng xuống, nhưng đôi môi hơi nhếch tỏ vẻ hài lòng, vì đã thỏa mãn ước vọng trước khi lìa đời.

Giang Thu Lăng ôm thầy cụ già khóc nức nở.

Đứng trước tình cảnh nào lòng ấy, Tử Lăng cũng lệ đổ như mưa.

Giây lâu! Văn Tử Lăng dơ tay lay nhẹ vai Giang Thu Lăng:

- Lăng muội! Nhiệm vụ của chúng mình là nên đem thi hài gia gia đi mai táng.

Đôi mắt đầy lệ, Giang Thu Lăng khóc thốn thức:

- Lăng ca! lời nói của gia gia anh vẫn còn ghi nhớ chứ ?

Văn Tử Lăng thờ thần gật đầu.

Độ một giờ sau! Trên đỉnh Hải Tầm Sơn, một mộ phần mới được đắp.

Dưới ánh tà dương! Một đôi trai gái trẻ đang đứng mặc niệm.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi bang khuâng luyến tiếc.

Cuộc đời sao lắm trò cay nghiệt ? Giang Thu Lăng nhìn cảnh rừng tòng, ngọn đồi quen thuộc, mái nhà thân yêu mà nàng đã lớn lên qua bao n ăm tháng. Rồi nàng vụt cảm thấy một nỗi cô đơn vô cùng. Khẽ đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng như thầm nhắc nhở lời di chúc của cụ già vừa mất.

Văn Tử Lăng tự cảm thấy trách nhiệm mình quá nặng. Chàng nghĩ đến Ging Thu Mỹ còn đang bị giam cầm, Mộ Dung Hồng cô độc bỏ đi, và mối cừu thù còn nhiều còn nhiều mối éo le khúc chiết.

Chàng cất tiếng thốt:

- Chúng mình lên đường đi thôi! Giang Thu Lăng nhìn mộ phần lần chót rồi theo Tử Lăng song song xuống núi.

Khí đột Lão Huỳnh Mao đã đợi sẵn bên bờ biển. Dưới nước đậu sẵn một chiếc thuyền con.

Hai người lặng lẽ xuống thuyền.

Lão Huỳnh Mao dùng hai tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

17. Kỳ Tài Xuất Hiện

Phút chốc thuyền đã dẫn bờ.

Giang Thu Lãng nước mắt đầm đìa đưa tay vỗ vào vai khi đột:

- LãoHuỳnh Mao! Hãy về đi! Ta có việc phải lên đường.

Khi đột vừa nhảy vừa kêu la thảm thiết, tỏ vẻ không đồng ý.

Giang Thu Lãng tiếp - Mộ phần của gia gia không người coi sóc, ta vì nhiệm vụ quan trọng phải ra đi.

Mi phải thay ta trông nom giữ gìn mới được.

Lão Huỳnh Mao tần ngần đứng lặng.

Giang Thu Lãng căn dặn tiếp:

- Hãy ở lại đây coi sóc trang trại và phần mộ, nhớ thường xuyên mang hoa quả đến tế mộ gia gia. Chẳng những gia gia được thỏa dạ nơi chôn chửu tuyền, mà ta cũng cả ơn mi không ít.

Giang Thu Lãng vỗ vào vai lão Huỳn Mao an ủi:

- Nhanh độ ba tháng, chậm chừng một năm ta sẽ về thăm nhà.

Nàng nói xong, quay nhìn Tử Lãng dục:

- Lãng ca! chúng mình hãy lên đường.

Nói xong, nàng nhanh nhẹn đi trước, Tử Lãng vội vã bước theo.

Cuộc đời mới vẫy tay chào đón hai người trẻ.

Năm hôm sau.

Tử Lãng và Giang Thu Lãng đặt chân đến Đại Hoàng Sơn.

Bây giờ cả hai mới biết mình vội vã sơ sót lúc mới đi không hỏi cho kỹ vùng Đại Hoang Sơn rộng hàng trăm dặm vuông, núi non trùng trùng điệp điệp. Muốn gặp được Nhứt Thốc Dã đầu phải là chuyện dễ.

Trọn ngày khổ công lục lội nhưng không tìm ra manh mối. Hỏi thăm tất cả tiểu phu và thợ cấy, nhưng không ai hiểu biết tên Nhứt Thốc Dã Tẩu.

Mệt mỏi và thất vọng, hai người tạm mượn một nơi cổ miếu làm trạm trú.

Nhằm tính lại, cuộc ước hẹn nơi Hồng Sơn Cốc ở Hồng Vân Sơn còn đến hai chục ngày, nên Văn Tử Lãng không vội dự tính đi đâu. Họ quyết định ở lại tìm lão già thêm một vài ngày nữa.

Đêm khuya trời lạnh, hai người ngồi dựa lưng nhau, lắng nghe tiếng gió rít thông reo, tâm sự ngổn ngang trăm mối. Văn vợ mãi không thể ngủ được.

Thấy Văn Tử Lãng lo lắng bồn chồn, Giang Thu Lãng bèn gợi chuyện:

- Lãng ca! anh còn nhớ lời căn dặn của gia gia chứ ?

Nếu tiểu huynh còn sống trên trần gian này thì mãi sẽ không quean.

Giang Thu Lãng vụt bật cười:

- Ý em muốn nói đây là vấn đề tổ mẫu, nếu bà ta luyện tập xong quyển hạ Mai Châu Bửu Lục, thì sẽ là một mối họa lớn cho giới võ lâm.

Văn Tử Lãng vội cướp lời:

- Muốn trừ mối hại ấy, chỉ có phương pháp duy nhất là anh phải tập xong quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào lòng rút ra quyển sách quý giá ấy. Vấn đề hiểu biết của chàng có giới hạn thôi, ngẫu nhiên đọc được sách quý, dường như laic vào mệnh mông biển cả, không biết đâu là bờ bến.

Lúc sực tỉnh nhìn lại thì trời đã hừng sáng... Giang Thu Lăng hỏi:

- Lăng ca! anh hấp thụ được những gì chưa ? em thấy anh đọc say mê quá, nên không dám quấy rầy.

Tử Lăng đáp:

- Hôm nay tiểu huynh mới biết rằng mô học của võ công sâu rộng vô cùng. Sự hiểu biết của mình chỉ thiên cận mà thôi.

Nói đoạn chàng liền chăm chú nhìn vào sách.

Thấy chàng quá say mê đọc sách, Giang Thu Lăng không dám quấy rầy nữa đứng dậy đi ra.

Trọn ngày hôm ấy, nàng tiếp tục đi tìm Nhứt Thốc Dã Tẩu. Đến tối nàng trở về cổ miếu và bất thần ngạc nhiên khi thấy Tử Lăng vẫn còn ngồi yên chỗ cũ, cắm đầu vào sách.

Nhẹ nhàng nàng bước đến bên Tử Lăng, đưa đến tay chàng vài món thực phẩm, nàng ngọt ngào hỏi:

- Lăng ca! anh say mê đến cả ngày không nghỉ à ?

tử ăng giật mình:

- Ồ! Tiểu huynh đã đọc sách suốt ngày mà không hay ?

- Thế anh hãy xem! Mặt trời đã gần khuất sau giải núi, anh phải nghỉ để ăn chút.

Tử Lăng cúi đầu nhìn nàng mỉm cười.

Từ đây trở đi, mỗi ngày Tử Lăng ở lại tòa cổ miếu luyện tập võ công. Thu Lăng ra ngoài lòng kiếm Nhứt Thốc Dã Tẩu và thực phẩm.

Thời gian vùn vụt trôi qua... thấm thoát đã hai mươi ngày.

Bóng hình Nhứt Thốc Dã Tẩu vẫn mịt mù tăm tối, ngược lại võ công Tử Lăng tiến triển rất nhanh.

Đêm ấy, Giang Thu Lăng mang về một đùi thịt rừng, nàng đốt lửa rồi cùng Tử Lăng vừa nướng thịt ăn vừa trò chuyện.

Giang Thu Lăng vui miệng hỏi:

- Lăng ca! võ công của anh đã tiến tới mức nào rồi ?

vẫn Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh tuy chẳng học được bao nhiêu nhưng cũng có thể biểu diễn cho em xem một vài chiêu.

Nói xong chàng lật tay tung ra một chưởng.

Chưởng phong của chàng thực nhẹ nhàng, không có tiếng rít gió, cũng không thể lấp biển dời non, nó âm thầm bay thẳng vào tảng đá trước mặt.

Tảng đá cao hơn một trượng, độ bốn chục thước rộng, vẫn đứng yên không mấy lay động.

Giang Thu Lăng cười bảo:

- Chưởng pháp của anh xem cũng kỳ lạ thật, nhưng công dụng của nó ở chỗ nào, em không hiểu nổi.

Vẫn Tử Lăng điềm nhiên bảo:

- Lăng muội! Em thử đánh vào tảng đá một chưởng xem.

Không hiểu Tử Lăng có dụng ý gì. Thu Lăng mặc dù ngạc nhiên, nhưng cũng nghe lời đưa tay phất vào tảng đá một chưởng.

Lạ lùng thay! Tầng đá theo đà chưởng phong của Thu Lăng tan ra thành bột, rồi theo gió bay biến mất hết.

Bây giờ Giang Thu Lăng mới hiểu cường lực của Tử Lăng đã luyện đến mức siêu phàm. Thì ra một tầng đá đã bị chưởng phong của chàng ép nát.

Nàng kinh ngạc và hân hoan vô cùng. Công lực này nàng chưa từng thấy bao giờ.

Sẵn đà cao hứng, Tử Lăng đột nhiên lại tung thêm một chưởng.

Chưởng tâm cuốn theo một luồng hồng quang chói lọi, bay vút đến đổ ập vào một cột tùng các đẫy hơn ba trượng.

Bỗng nhiên như bị sét đánh, cành và lá tùng vụt cháy bùng lên.

Bấy giờ mới độ vào thu, cây khô lá héo, gặp lửa cụm rừng vụt cháy lan rộng ra dữ dội.

Giang Thu Lăng kinh ngạc kêu to:

- Không xong rồi... Lăng ca! cánh rừng này sẽ cháy tiêu hết.

Tử Lăng điềm nhiên mỉm cười:

- Tiểu huynh đã tự tay nổi lửa, thì tự nhiên phải có phương pháp cứu chữa.

Nói xong chàng vung tay phát tiếp một chưởng.

Một luồng gió mù lạnh như băng từ chưởng tâm chàng bắn vọt ra.

Ngọn lửa đang cháy rần rần vụt tắt lịm.

Giang Thu Lăng như rơi vào cõi mộng. Nàng không ngờ trong khoảng thời gian ngắn mà tài nghệ của Tử Lăng từ bậc bình thường đã đến mức cao siêu tuyệt đỉnh.

Quá đổi vui mừng nàng lay nhẹ vai Tử Lăng:

- Lăng ca! võ công tuyệt học của anh có thể lay động cả giới giang hồ. Tổ mẫu chắc khó thoát khỏi chưởng pháp tuyệt kỹ của anh.

Tử Lăng khẽ lắc đầu:

- Vị tất được như ý muốn! Trong quyển Mai Châu Bửu Lục này, tiểu huynh mười phần chỉ có học được một mà thôi. Nếu muốn học xong toàn bộ, không biết còn phải phí bao nhiêu thời gia nữa. Vả lại tiểu huynh mới luyện tập chỉ có vài ngày.

Giang Thu Lăng mỉm cười cải chính:

- Hai Mươi ngày rồi đấy! Tử Lăng giật mình kêu lên:

- Ô! Mãi mê vui đùa vào sách, tiểu huynh quên mất cả ngày tháng. Thế cuộc ước hẹn nơi Hồng Phong Cốc còn bao lâu nữa ?

Vốn vẹn chỉ ba ngày thôi! Rất may là từ đây đến Hồng Vân Cốc không xa mấy, chỉ độ hai ngày đường thôi. Nếu Lăng ca dời cuộc hẹn ước lại một ngày, thì thời giờ của chúng mình không đến nỗi cấp bách cho lắm.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu rồi quyết định:

- Chúng mình đến sớm hay hơn là trễ.

- Thế cũng tốt! Thôi thì chọn ngày mai lên đường.

- Ý của Lăng muội hay đấy! đêm nay tiểu huynh nghỉ luyện võ công, tịnh dưỡng để lấy sức mai lên đường.

Hai hôm sau.

Tử Lăng và Thu Lăng đến Hồng Vân Sơn thì trời đã hoàng hôn.

Khi hai người đang tìm đường để đến Hồng Phong Cốc, Văn Tử Lăng vụt sức nhớ lại, kêu to:

- Nguy to rồi! Cuộc ước hẹn của chúng mình và lão Nam Cung Minh trùng hợp một ngày.
Giang Thu Lăng nghe nói giật mình ngơ ngác.

18. Hồng Phong Hội Ngộ

Tử Lăng và Thu Lăng đang tìm đường đến Hồng Phong Cốc, bỗng nhiên Tử Lăng đứng dừng lại khẽ gọi:

-Lăng muội! Em có nghe thấy tiếng người đi không ?

Giang Thu Lăng chăm chú lắng nghe đoạn thốt:

-Hình như có tiếng chân của người that. Lăng ca! anh có nghe rõ tiếng chân của mấy người đi không ?

-Hình như là bốn đến năm người.

Giang Thu Lăng duyên dáng cười:

-Công lực hiện tại của anh tiể bộ vượt bậc, thính lực của anh đã hơn tôi nhiều.

Tử Lăng vỗira đầu bảo nàng im. Lăng nghe giây lâu, khẽ bảo:

-Không xong rồi! Bean cánh tả lại có người đã đến.

-Thế thì rất tốt! Đêm nay chúng mình sẽ mục kiến nhiều trò vui lạ.

Nói xong, nàng kéo tay Tử Lăng đồng phi thân vào cánh rừng bên cạnh.

Cánh rừng nằm nghiêng theo ngọn đồi, vượt qua ngọn núi trước mặt là đến Hồng Phong cốc.

Bây giờ hai người nghe rất rõ, tiếng chân của hai toán người đều hướng về phía Hồng Phong cốc.

Trời đã nhá nem tối, họ lại toàn dùng thuật kinh công nên cả hai không tài nào phân biệt được họ là hạng người gì.

Cẩn thận hơn, hai người tuyệt đối giữ im lặng, nhẹ nhàng trèo lên đỉnh núi.

Phút chốc cả hai đã nghiễm nhiên đứng trên chót vót của đỉnh núi, đưa mắt dò thám.

Vàng trắng vừa nhô lên khỏi đỉnh đồi, cảnh vật trước mặt đột nhiên sánh lạng.

Hồng Phong cốc quả nhiên danh bất hư truyền, trong và ngoài cốc toàn là rừng Hồng Phong.

Lúc bấy giờ trời đã vào thu, lá hồng phong đã nhuộm màu đỏ rực. Tiếng trùng để nỉ non bài ca bất tận. Cảnh vật huyền ảo vô cùng.

Tử Lăng gọi chuyện:

-Tiểu huynh nghĩ rằng:

trong số người đến đây thế nào cũng có của mặt thanh y lão nô.

Giang Thu Lăng chưa từng biết mặt bà ta, nhưng cũng nói hùa theo:

-Lẽ đương nhiên bà ta sẽ đến, vì đây là cuộc ước hẹn của con nhà võ cơ mà.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, rồi nói:

-Biết đâu bà ta chẳng nói chủ nhân của bà cùng đến.

-Nếu muốn hạ lão Nam Cung Minh, tự nhiên phải cần tay cao thủ, chứ bà ta đã bị hại một lần rồi, chẳng lẽ lại mang xác đến đây nộp mạng.

Tử Lăng đợi mãi chẳng thấy động tĩnh gì, bèn đề nghị:

-Chúng mình ở đây mãi vô ích, chi bằng vào cốc dò thám thử sem.

Giang Thu Lăng gật đầu:

-Không vào hang hùm sao bắt được cọp, chúng mình đi thôi.

Tử Lăng sực nhớ một việc quan trọng, vội đưa tay ra cản:

-Thoạt trông bean ngoài, Hồng Phong cốc trông có vẻ đẹp dễ hiền lành, theo ý tiểu huynh thì bên trong của nó chắc chứa đựng nhiều cạm bẫy. Bất cứ lúc nào sự nguy hiểm cũng chực sẵn chờ đón chúng ta. Chi bằng em ẩn núp lại đây, để tiểu huynh và trước, nếu quả xảy ra biến cố, chúng mình có thể tiếp ứng lẫn nhau.

Giang Thu Lăng sa sầm nét mặt:

-Lăng ca! em không đồng ý đề nghị ấy, chúng mình mặc dù chưa thành hôn, nhưng... theo lời di chúc của tổ phụ thì đã là đôi vợ chồng rồi. Lý đương nhiên họa phước đồng chung hưởng..., đâu có lý nào anh và nơi nguy hiểm, em đứng đây ngồi ngó cho đành.

Tử Lăng miễn cưỡng cười thốt:

-Tình cảm của em quá khảng khái, nhưng gặp trường hợp bất buộc, chúng mình cũng phải tạm chia tay chứ! Giang Thu Lăng bẽn lẽn cúi đầu không đáp.

Thấy nàng quá quyến luyến, không làm sao hơn được, Tử Lăng đành chiều theo ý nàng.

Cả hai đồng name tay, nhẹ nhàng bay vọt xuống núi.

Thung lũng trước mặt, rừng Hồng Phong rậm rạp, lối đi quanh co khúc khuỷu.

Cốc khu dần dần hiện ra trước mặt, Tử Lăng vụt nhớ ra một việc, vội cho tay vào lòng đem ra một viên hoàn thuốc trao cho Giang Thu Lăng:

-Lão Nam Cung Minh là ay chuyên môn dùng độc, em hãy uống hòn thuốc vào, nó có công dụng trừ được độc khí.

Giang Thu Lăng hơi do dự:

-Còn anh ?

Tử Lăng mỉm cười:

-Tiểu huynh còn dự trữ hơn mười hòn.

Nói xong chàng lấy ra một hoàn cho vào mồm nuốt.

Kỳ thật thì đây là một động tác giả dối để trấn an Giang Thu Lăng.

Nơi Bạch Vân Am, lão Na Cung Minh tặng chàng và Mộ Dung Hồng mỗi người chỉ một hoàn thôi. Khi nàng nổi giận bỏ đi, tự nhiên hoàn thuốc đã được nàng mang theo luôn bên mình.

Chàng thừa hiểu Hồng phong cốc lão già này chắc chắn đã rã đầy độc tố, nên hoàn thuốc chàng giao lại cho Giang Thu Lăng. Còn chàng có thể vận dụng nội công để đối phó.

Giang Thu Lăng nào hiểu thâm ý của chàng, hoàn thuốc nuốt xong, cả hai tiếp tục dần bước.

Hai người còn cách miệng cốc chỉ độ năm trượng, một sơn lộ ngoằn ngoèo sâu hoắm như một lòng sông khô cạn chạ xuyên qua cửa hang, đi thẳng về phía triền núi bên kia.

Con lộ tuy được cả Hồng Phong che phủ, nhưng theo ngõ ọ vào cốc thì khó thoát khỏi bị phát giác. Còn theo vách núi sừng sững cheo leo, phải mất rất nhiều thì giờ, vả lại kinh công của hai người có được hay không, cũng chưa lấy gì làm chắc.

Hai người còn đang do dự, chợt nghe có tiếng chân người.

Việc đáng để ý là toán người lúc này dẫm chân thật mạnh, cố ý cho kẻ khác nghe rõ.

Giang Thu Lăng khẽ bảo nhỏ:

-Lăng ca! anh đoán thử xem, người đang đi đến là ai ?

Tử Lăng nhìn nàng âu yếm:

-Em còn phải hỏi... lão Nam Cung Minh ước hẹn có Thanh y lão nô và chủ nhân của bà ta chứ còn ai ?
đã hẳn là thế, nhưng bà ta đâu có ngờ rằng có nhiều người trùng hợp đến đây kia mà.

-Nhưng tiểu huynh nghe có hai toán người âm thầm đi trước, chưa hiểu họ có ý gì?

-Lăng ca! ở đời có nhiều việc bất ngờ, chúng mình nên cẩn thận là hơn.

Mặc dù tuổi nhỏ, lại mới bước chân vào chốn giang hồ, nhưng sự xét đoán của nàng tỏ ra thông minh lỗi lạc, Tử Lăng không khỏi khâm phục.

Hai người đang nói chuyện thì bóng đen đã chậm rãi bước đến gần miệng cốc.

Tiếng chân của họ nghe vang vang, âm thanh truyền lan ra hơn trăm trượng.

Cả hai đều có vẻ đen che kín mặt.

Tử Lăng dùng phép truyền âm bảo:

-Lăng muội! Em có thể nhận ra có tổ mẫu trong hai người đó không ?

Giang Thu Lăng ngẩng nhìn giây lâu rồi đáp:

-Họ đều che kín mặt, em không thể nào nhận ra được.

Hai bóng đen bước dần đến miệng cốc, nghe ra rõ ràng là tiếng của thanh y lão nô.

Hồi thanh trong cốc dội ra vang vang, tuyệt nhiên không một tiếng trả lời.

Thanh y lão nô lại gọi tiếp:

-Nam Cung Minh! Người đã chết mất rồi à ?

Chỉ có một loạt hồi thanh. Cảnh vật vẫn hoàn toàn im lặng.

Tử Lăng bất giác hoài nghi, lão Nam Cung Minh định giở trò gì đây ?

Tiếng thanh y lão nô lại vang lên:

-Nam Cung Minh! Nếu người không dám ra mặt gạt ta... được! Ta nổi lửa đốt tiêu Hồng cốc này cho mà xem.

Lần này một chuỗi cười khanh khách từ trong cốc vang vọng ra:

Quả nhiên đây là tiếng cười quen thuộc của Nam Cung Minh.

Cảnh vật lại hoàn toàn im lặng.

Giây lâu, một bóng đen cao lớn từ trong thâm cốc thông thả đi ra... Thanh y lão nô cả giận quát to:

-Nam Cung Minh! Người đỡ chúng không phải lúc.

Lão già đến trước mặt hai người dừng bước lại, đoạn mỉm cười châm chọc:

-Người trách sự nghênh tiếp của ta không chu đáo phải không ?

Chớ phí lời! Hãy trả tiểu thư nhà ta lại đây.

Nam Cung Minh đưa tay chỉ vào cốc:

-Con liễu đầu ấy được lão phu nuôi dưỡng ở trong cốc, nếu nhà người thắng được lão phu, lập tức nàng sẽ được thả tự do ngay.

Quay sang người kế bên lão hỏi tiếp:

-Nhà người mời được thêm tay trợ thủ đắc lực đây phải không ?

bóng đen cười lạnh lạnh:

-Lão già! Người không còn nhận ra ta à ?

Nam Cung Minh gắt to:

-Người đã bịt mắt lại làm sao bảo a nhận ra được ?

thâm tâm Tử Lăng đành ninh rằng:

bóng đen chắc là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm, nào ngờ khi nghe kỹ giọng nói hoàn toàn xa lạ, giọng nói của bà ta đánh đả hơn nhiều, không thể lầm lẫn với giọng khác được.

Người áo đen bịt mắt cười the thé:

-Người mà người ghét cay đắng hiện đang đứng đây. Vậy chúng ta nên thanh toán nợ củ cho xong.

Tỏ vẻ hồ nghi, Nam Cung Minh hỏi:

-Người là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm ?

-Chẳng lẽ người lại mau quên thế ?

Lão già ngơ ngẩn giây lâu, đoạn thở dài:

-Chuyện đã trải qua mấy chục năm, tất cả đã biến đổi.

Đi vắng trôi qua như giấc mơ, mối tình năm xưa người còn giữ mãi trong lòng à ?

Nam Cung Minh thở dài không đáp.

Thanh y lão nô xen vào:

-Hãy nghe già này khuyên bảo, mau đem tiểu thơ nhà ta ra trao trả, chúng mình giải hòa với nhau. Chẳng là đẹp biết mấy.

Nam Cung Minh quay sang người áo đen bịt mắt:

-Cả đời hạnh phúc của lão phu và Nhận Dung vì một tay người mà hoàn toàn hủy hoại. Lão phu đã từng thề rằng phải phanh thây người ra làm muôn đoạn mới hả hận này.

-Thế còn bây giờ ?

-Bây giờ mối hận đã nguôi, chuyện năm xưa ta không truy cứu nữa.

Người áo đen bịt mắt thốt:

-Thế người hãy mau đem cháu ngoại ta ra giao trả, chúng mình hòa nhau, chẳng vui vẻ hơn sao ?

Nam Cung Minh gật đầu:

-Lão phu đồng ý điều ấy... nhưng phải có điều kiện.

-Nếu hợp tình hợp lý, tự nhiên ta sẽ đáp ứng liền.

Nam Cung Minh cười ranh mãnh:

điều kiện ấy rất đơn giản. Hãy kéo mảnh che đen trên mặt người xuống để lão phu chiêm ngưỡng dung nhan người một chút.

Người áo đen bịt mắt áp ứng:

-Không... không thể được.

-Ồ! Tạo sao thế ?

-Mấy chục năm qua ta thề không cho người đời thấy mặt. Bây giờ cũng vậy, ta không thể làm khác hơn.

Nam Cung Minh gần giọng:

-Thế thì ta còn điều kiện khác.

-Hãy nói mau.

-Thử sức để quyết định hơn thua.

Người áo đen bịt mặt nổi giận quát:

-Người liệu xem có phải là tay đối thủ của già này hay không ?

Nam Cung Minh cười ha hả:

-Lão phu có rủi đối địch không lại mà chết, sẽ không một lời oán hận. Hiện tại ta chấp cả hai người đồng một lượt tấn xem thử.

Người áo đen bịt mặt cười gào:

-Thế thì mạng người đã đến ngày tận. Được! Nếu muốn thác thì ta sẽ thi ân giùm cho.

Vừa nói, tay bà ta vung lên, một luồng kinh lực nhắm vào ngực Nam Cung Minh chém tới.

Như có mặt ước sẵn, thanh y lão nô vội tạt qua cánh hữu, vung năm ngón như thép vuốt, chụp vào mấy huyệt đạo trọng yếu của lão già.

Thế khí hai người tấn công quá dũng mãnh. Tử Lăng bất giác lại lo âu cho số phận lão già... Nào ngờ... Nam Cung Minh vẫn ung dung xem thường, đưa ra hai chưởng nghênh đỡ.

Lão xuất chưởng nhẹ nhàng, xem ra chỉ dùng có năm phần công lực.

“Àm!” hai bóng đen bị bắn ngã nhào ra mặt đất.

Thì ra khi hai người nhẩy bổ vào tấn công, bỗng nhiên thấy đau nhói nơi tâm, công lực nửa chừng tiêu tan hết. Chưởng phong của lão già nhẹ nhàng phát đến, đủ hất hai bà văng ra hơn trượng.

Nam Cung Minh vội vàng bước tới, cúi xuống hỏi:

-Bây giờ hai người mới biết lão phu không phải dễ triêu chọc đấy nhé.

Thanh y lão nô gượng gạo kêu to:

-Lão thất phu.. hôm nay người dùng thủ đoạn nào mà có một uy lực kỳ lạ như vậy ?

Tử Lăng tự nhủ:

“Lão già này quái ác thật, hai bà đã nhiễm phải độc tố, bằng không đâu có bị hại một cách dễ dàng như vậy.” Chàng liền vận dụng công lực gửi thử nhưng chỉ thấy không khí trong lành, không có gì đáng nghi.

Nam Cung Minh chế diếu:

-Hai người dầu rằng có sảo quyết đa mưu mấy đi nữa, cũng khó thoát khỏi bàn tay của lão.

Thanh y lão nô gất to:

-Già này chỉ muốn hỏi người đã dùng thủ đoạn gì ?

-Hai bà chắc thường hiểu, lão phu là tay chuyên môn dùng độc.

-Nhưng nào có thấy người rải độc ở đâu ?

Nam Cung Minh cười ha hả:

Đùng độc không để lại dấu vết mới là tay bản lĩnh... thử ra trong và ngoài cốc này ba bước lão phu đã rải đầy độc tố rồi.

-Theo lời mi nói, thì ta bước chân đến đây đã bị truang độc ?

Nam Cung Minh đắc chí cười to:

-Sự thật là như vậy! Lúc nãy lão phu cố ý dằng dai kéo nhiều thì giờ để hai người thẩm thuốc độc cho thật nhiều, mới dễ đánh ngã.

Lão thừa biết, độc tố thông thường khó chế phục được hai người. Trước khi đến đây chắc chắn các người đã uống khử độc cho nên cả tháng nay lão khổ công chế ra một độc tố đặc biệt.

Loại độc này có chỗ khuyết điểm là phải một thời gian khá lâu mới thấm vào người, và hiệu năng của nó rất chậm.

Thanh y lão nô vô cùng tức giận:

-Thủ đoạn của mi thật vô cùng ác độc... tại sao ta ngửi chẳng thấy mùi gì cả ?

đấy mới gọi là kỳ công của những tay chuyên môn. Độc tố được chế nhờ nhiều thứ thuốc tổng hợp lại, nó chưa có tên, thôi bây giờ tạm gọi là “Tuyệt Hận Tán” thần sắc thanh y lão nô bỗng nhiên tươi hẳn lên:

-Hiện tại người không chế phục được ta nữa. Kế hoạch đã giúp ta thoát khỏi phút nguy hiểm rồi.

Lão già cả kinh hãi:

-Chẳng lẽ hai người có một công lực huyền thông, đủ sức đem độc tố phát tiết ra ngoài... ?

-Việc ấy già này chưa từng thử qua, nhưng bây giờ liệu hồn, ta e tánh mạng người khó bảo tồn.

Lão già nổi giận quát to:

-Lão phu không tin tà đạo. Để xem hai người cá bản lĩnh gì ?

nói xong, tay lão đưa lên phát ra một chưởng.

Một tiếng hét rung chuyển rừng núi:

-Lão thất phu! Hãy ngưng tay... một bóng người như ngôi sao rơi... từ lưng chừng núi cách đây mấy trăm bước bay xẹt đến...

19. Mối Tình Khó Dứt

Bóng đen nhắm đầu Nam Cung Minh bay xẹt tới, nhanh đến nỗi mắt người trông không kịp.

Một ý niệm vụt thoáng qua tiềm thức của Tử Lăng:

“À! Đây mới là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm” Biết gặp phải tay địch thủ vô cùng lợi hại, Nam Cung Minh chỉ kịp bổ nhào né tránh.

Người lạ khẽ hừ một tiếng:

-Lão già kia! Thủ đoạn của ngươi quá tàn ác, ngươi khó thoát khỏi tay ta.

Tiếng nói chưa dứt, người lạ vội đưa chưởng quét mạnh.

Nam Cung Minh thừa biết đối thủ vô cùng lợi hại, nên vội đưa song chưởng nghênh đỡ, đồng thời quát to:

-Tiết Hoa Diễm! Lão phu đã sớm biết quỷ kế của ngươi rồi.

Thừa biết năng lực của Tiết Hoa Diễm, nên lão già tận dụng mười phần công lực ra đó đỡ, nào ngờ kinh lực của lão ta chạm phải chưởng phong mềm nhũn của đối phương, biến ra vô dụng. Chưởng lực đưa ra quá sức làm lão mất thăng bằng, thân hình bị mất đà ngã ra phía trước... Đòn dụ của Tiết Hoa Diễm hoàn toàn thành công, bà ta cất tiếng cười lên khanh khách. Nhanh như cắt, bà đưa thêm một chưởng chí mạng nhắm vào lưng lão già.

Nam Cung Minh nổi tiếng là tay dùng độc chuyên môn, võ công được liệt vào hạng xuất chúng, thế mà mới một chiêu đã bị Tiết Hoa Diễm quật ngã, mồm mũi đầy máu. Thương tích xem ra rất nặng.

Mặc dù Tiết Hoa Diễm đối với Tử Lăng và Thu Lăng có sẵn mặc cảm, nhưng thấy võ công của bà ta xuất quỷ nhập thần, hai người không khỏi tấm tắc khen thâm.

Lúc bấy giờ lão Nam Cung Minh đã không còn sức để chống cự, nhưng cũng gắng gượng quay mình lại, trợn trừng đôi mắt kêu to:

-Tiết Hoa Diễm! Ta hận không thể phân thân ra nghìn mảnh mới vừa mới cự thù chết chóc mấy chục năm nay.

Bà lão cười chua chát:

-Hiện tại và tương lai người sẽ mãi mãi không còn cơ hội ấy nữa.

Nam Cung Minh thở dài:

-Chưa hẳn là đúng... người chưa chắc sống quá ba ngày nữa.

-Tại sao thế ?

-Có gì lạ đâu! Từ trong cốc cho đến ngoài đều được lão rải đầy chất độc. Chất này đã được dày công nghiên cứu và điều chế, nên người lạ vào đây, không tài nào ngửi thấy được. Hiện tại chất độc đã thấm vào tạng phủ người quá nhiều rồi, dù rằng công lực người có hơn người đi nữa, cũng không thể chịu đựng lâu quá ba ngày.

Tiết Hoa Diễm bật cười khanh khách:

-Thật như vậy hử ? ta thật rất tiếc là người đã tính sai một nước.

-Chẳng nhẽ thân thể của bà đã luyện thành gang thép, không sợ thuốc độc của lão phu ?

Tiết Hoa Diễm vẫn thản nhiên:

-Không phải như ý của lão tướng, có một điều là già này đã phòng xa, cho nên dù lão có dùng dù lão có dùng chất độc mấy đi nữa cũng không thể thương tổn đến thân thể ta được.

Nam Cung Minh tức tối thở dài:

-Mặc dù vậy, nếu lão phu thác xuống thành quỷ cũng sẽ tìm người thanh toán... Tiết Hoa Diễm nghiêm nét mặt, đưa tay lên:

-Lão thất phu, trước khi chết còn muốn nói gì nữa không ?

Nam Cung Minh diễm nhiên nhắm mắt lại:

-Người chết là xong mọi việc, hà tất phải nhấn gỏi làm chi cho nhọc.

-Thế thì tốt! Để ta hóa độ giùm người.

Vừa nói xong, tau hữu của bà nhắm Nam Cung Minh chụp mạnh xuống.

Tình cảnh quá bi thương, Văn Tử Lăng bất giác cảm thấy lạnh cả xương sống, quay mặt đi chỗ khác.

Giây lâu, không nghe thấy có tiếng động, Tử Lăng mới từ từ quay đầu lại.

Lão Nam Cung Minh vẫn nằm nghiêng dưới đất, còn tay hữu của bà Tiết Hoa Diễm đã buông thõng xuống tự bao giờ.

Một bầu không khí đột ngột bao trùm cả không gian.

Giây phút nặng nề trôi qua, lão già từ từ mở mắt ra, ngạc nhiên hỏi:

-Sao bà chưa chụp xuống tay ?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu chua xót:

-Khi chưa gặp mặt, ta nguyện sẽ phân thây người ra làm muôn đoạn. Nhưng trong tình cảnh này ta vụt cảm thấy nao nao tắc dạ.

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, Nam Cung Minh vụt kêu to:

-Lão phu tung hoành nơi chốn giang hồ mấy mươi năm dư, chưa từng bị ai xem thường khinh rẻ ra mặt. Thật ra tôi cảm thấy bà mới chính là người đáng thương nhất. Tuy võ công của bà đã đạt tới mức siêu quần, nhưng nỗi đau khổ vẫn không thể giải được.

Nước mắt tuôn như mưa, Tiết Hoa Diễm cất giọng run run:

-Nam Cung Minh! Chỉ người mới hiểu rõ ta. Cả đời ta bị tình lụy. Đúng! Sự đau khổ của ta hơn người thập phần.

Nam Cung Minh cười đau đớn:

-Sự gặp gỡ của tôi và bà hơi muộn, bằng không chúng mình đâu đến nỗi này.

Tiết Hoa Diễm thở dài:

-Aét đây là tạo hóa! Chúng mình khó cưỡng lại được số mệnh. Hồi tưởng lại những việc đã làm thì không riêng hại người mà còn hại luôn chính mình.

-Chính tay bà đã hủy hoại một đời hạnh phúc của tôi và Nhận Dung, nhưng vừa gặp mặt, lòng trắc ẩn đã xuôi tôi tha thứ cho bà vô điều kiện. Tại sao thế ? tôi vẫn chưa hiểu nổi. Rất có thể là do đau khổ đã dày vò tôi quá nhiều, cho nên tôi thấy dù giết bà để rửa hận cũng bằng thừa, vì bà đã bị sự trừng phạt của lương tâm cũng đã nặng lắm rồi.

Tiết Hoa Diễm lắc đầu thở dài:

Đù sao đi nữa, mấy chục năm về trước, lòng si tình của tôi đối với ông là sự thật, ông có hiểu không ?

-Chính vì thế, cho nên tôi mới tha thứ cho bà.

Tiết Hoa Diễm ngại ngần hỏi:

-Chỉ có tha thứ thôi sao ?

-Tôi đã nói:

nếu không gặp Nhận Dung trước thì có lẽ tôi và bà đã thành đôi bạn rồi.

Vừa nói xong, máu tươi từ miệng lão trào vọt ra, đôi vai run run, lão té ngã xuống đất, không còn cựa quậy nữa.

Trông thấy tình trạng nguy ngập của lão già, Tiết Hoa Diễm vụt cảm thấy đau nhói trong tâm, vội cúi xuống lắc vai lão già hỏi:

-Nam Cung Minh! Ông bị thương nặng đấy ư ?

không thấy lão trả lời, bà vội đưa hai tay xoa bóp khắp thân thể lão.

Thanh y lão nô và bà hắc y che mặt bị thương ngồi cách xa đấy hai trượng, thấy ngôn ngữ và động tác của Tiết Hoa Diễm, cả hai ngạc nhiên vô cùng, nhưng không một ai dám nói lời nào, chỉ ngồi yên tĩnh dưỡng.

Sau một hồi xoa bóp, Nam Cung Minh dần dần tỉnh lại, lão thở phào một hơi dài:

-Võ công của bà quá đổi lợi hại, lão phu sợ e khó sống nổi.

Tiết Hoa Diễm ngắt lời:

-Chớ nên phí sức...! Hãy đỡ chân khí. Tôi sẽ có biện pháp làm cho ông khôi phục lại sức khỏe.

Nam Cung Minh lắc đầu:

-Tôi chỉ sợ cho tánh mạng của bà đó thôi.

-Ông đã dùng độc được ?

-Vâng! Tôi đã dùng Bạch Đầu Ô và Hắc Vĩ Phúc luyện thành. Một khi độc tố ấy đã nhập vào cơ thể thì không phương giải cứu.

-Như lời ông nói, tôi chắc khó thoát khỏi tử thần ?

-Tôi chắc cũng sắp chết, tâm mạch lúc nhịp lúc ngừng, tánh mạng sợ e duy trì không được bao lâu nữa.

Tiết Hoa Diễm lắc đầu chua xót:

-Ngày kết cuộc của đôi ta thế này cũng tạm vừa. Suốt đời tình ái hận chồng chất, sau rốt hiểu rõ và thông cảm nhau, được nắm tay cùng thác, nghĩ lại không còn ân hận gì nữa.

Nam Minh Cung lặng thinh không đáp.

Tạm ngưng giây lâu, Tiết Hoa Diễm nói tiếp:

-Tôi ngại rằng:

ông chết nhưng dạ chưa nguôi, vì trong thâm tâm ông vẫn còn hình bóng của Ngũ Nhạn Dung kia mà.

Lão già vẫn mặc nhiên không lên tiếng.

Bỗng nhiên như nhớ sự việc quan trọng, Tiết Hoa Diễm kêu to:

được ...! Nếu muốn sống sót, chúng ta còn có biện pháp.

Nam Cung Minh ngạc nhiên hỏi:

-Bà còn phương pháp nào ?

Đĩ độc trị độc! Nam Cung Minh như tỉnh ngộ kêu to:

-Kết quả chúng mình sẽ biến thành một kẻ khủng khiếp.

-Bất luận thành người gì cũng được...! Vì chúng mình không muốn chết...! Cho nên bất cứ với giá nào miễn sao chúng mình sống sót là được.

Bà trầm ngâm giây lâu rồi đoạn tiếp:

-Con bá Giang Tâm Mỹ hiện nay ở đâu ?

-Nó hiện đang ở trong cóc.

-Ông đã đối đãi nó bằng cách nào ?

-Chẳng có chi! Chỉ tạm giam trong thạch động.

Tiết Hoa Diễm vụt quay về phía thanh y lão nô và người vận hắc y bịt mặt, quát:

-Hãy mau đi cứu tiểu thơ ra! Và lập tức mang ngay về Hiệp Lệ mật cung.

Thanh y lão nô hơi trù trừ đáp:

-Chúng tôi cả hai đều bị trúng độc.

Độc tố này không giết ngay sinh mạng của hai người đâu. Hiện tại vẫn còn đủ thời giờ để đưa tiểu thơ về Hiệp Lệ sơn.

-Chúng tôi xin tuân mạng! Nói xong, cả hai cùng đứng dậy bước nhanh vào động.

Nam Cung Minh mặt nhọc hỏi:

-Lão phu tuy biết bà rất quý Giang Tâm Mỹ, nhưng chưa biết bà với nó có quan hệ gì ?

Tiết Hoa Diễm đáp:

-Nó là con gái của nhị nữ ta như danh Giang Thanh Quân, nhưng nó không giống tánh mẹ nó chút nào.

-Bà vừa nói là sự thật đấy chứ ?

Tiết Hoa Diễm hừ một tiếng:

-Già này hà tất phải dối gạt ông làm gì...! Kỳ thật, những chuyện ấy không quan trọng mấy, điều cốt yếu là chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi đây...

Chẳng đợi sự đồng ý của Nam Cung Minh, bà ta vội vàng cúi xuống xốc lão lên, nhún mình nhảy vút lên không, phút chốc đã biến mất. Tuy đã thấm độc, nhưng kinh công bà ta vẫn nhanh nhẹn vô cùng. Tử Lăng không khỏi âm thầm kính phục.

Mấy lời trao đổi sau cùng của hai người, làm chàng nghi hoặc khó giải... Giang Nam Hạp quả quyết rằng Giang Thu Lăng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử, Tiết Hoa Diễm lại nói rằng Giang Tâm Mỹ Túy do Tâm Tiên Tử sinh ra. Thế thì người nào nói đúng ?

Chàng quay lại nhìn Giang Thu Lăng, lời nói của tổ mẫu làm nàng bối rối vô cùng. Vì lai lịch nàng còn trong vòng nghi vấn.

Chàng suy nghĩ giây lâu đoạn tiếp:

-Tiểu huynh phải vào trong cốc ngay mới được.

Giang Thu Lăng vội vàng tiếp lời:

để tiểu muội cùng Lăng ca đồng vào một lượt.

Tử Lăng biết không thể để nàng chờ đợi ở ngoài một mình được, chàng đưa mắt cân nhắc địa thế sơn cốc:

Trong và ngoài cốc đều có rải đầy chất độc, tốt hơn là chúng mình nên trèo núi mà vào. Nhưng phải khó nhọc lắm! -Tiểu muội tán thành ý kiến của Lăng ca.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, rồi đồng phi thanh nhảy vọt lên vách đá.

Hai người dùng thuật kinh công từ mõm đá này vượt qua mõm đá khác.

Một thời gian khó nhọc leo trèo, hai người đã tiến đến chót núi.

Trong cốc, cây Hồng Phong chen chúc dày đặc. Thoạt nhìn qua, một màu đỏ rực.

Rất may sơn cốc không rộng lắm. Tuần lưng chừng núi trèo xuống, đã nom thấy ẩn hiện dưới đám rừng Hồng Phong những tòa kiến trúc bằng đá màu trắng.

Trong khoảng khắc, cả hai đã vượt được đoạn đường ngăn cách và nghiêm nhiên đứng trước nơi cư trú của lão Nam Cung Minh.

Tòa kiến trúc chừng độ sáu bảy tòa thạch thất trông có vẻ kiên cố vô cùng.

Văn Tử Lăng rất nóng lòng cho sự an nguy của Giang Tâm Mỹ nên không kịp suy nghĩ ra trong động có bị lão già rải độc hay không. Chàng hăng hái xông vào.

Xuyên qua mấy gian thạch động, chàng chợt nhìn thấy thanh y lão nô va bà áo đen bịt mặt đang cố sức để phá vỡ cửa một thạch động.

Một ý tưởng vụt qua óc Tử Lăng:

“Có lẽ hai người đã khám phá ra đây là nơi giam giữ Giang Tâm Mỹ” sau khi bị nhiễm độc, sức hai bà đã suy giảm nhiều nên gian động đá nhỏ nhỏ hai người hiệp sức rất nhiều nhưng nó vẫn trơ trơ... tử Lăng vụt nhún mình nhảy tới quá to:

-Hãy dang ra! Nghe tiếng Tử Lăng hai bà cả kinh nhảy toang ra hai bên né tránh.

Một động tác thật nhanh, Tử Lăng tung vào cửa một cước thật mạnh “Ầm” Cánh cửa đá hàng nghìn cân bị chưởng phong ép bật tung ra.

Cả ba người không hẹn đồng xông và một lượt.

Động đá vắng lạnh, tuyệt nhiên không một bóng người. Chỉ có mùi ẩm thấp và tanh hôi của riêu đá xông lên khó ngửi.

Rảo mắt nhìn quanh quẩn, Tử Lăng bất chợt kêu to lên... Thì ra chàng vừa trông thấy Giang Thu Mỹ đang bị trói gò lại, treo lủng lẳng trên nóc động.

Nhanh nhẹn... chàng chỉ phong cắt đứt giây treo rồi đưa tay đón lấy thân hình cô bé đang rơi xuống.

Không chậm trễ, chàng kẹp cô vào tay rồi chạy bay ra khỏi động.

Giang Thu Lăng vội vã phóng mình đuổi theo bên gót.

Vừa lúc hai người vừa đạp chân đến cửa đại sảnh, bỗng nhiên ba tiếng rít gió từ xa đưa đến, kế tiếp ba bóng đen bay xẹt vào động.

Thân pháp của họ cực kỳ nhanh lẹ, thoạt trông cũng đã biết họ là ba tay có bản lĩnh tuyệt vời.

Thanh y lão nô và bà áo đen bịt mặt định rượt theo Tử Lăng để đoạt lại Giang Tâm Mỹ, nhưng chợt trông thấy kẻ lạ bay đến, vội vã quát to:

-Hãy đứng yên...! Các người vào đây có dụng ý gì ?

đường ra cửa động bị ba người cản lại, Tử Lăng và Thu Lăng đành phải dừng bước.

Nhìn kỹ lại thì họ là ba vị đại sĩ già, mỗi người trên tay lâm le một thanh trường kiếm sáng loáng. Chéo áo vàng phát phơ, ba đạo sĩ chia ra đứng hình chân đỉnh, xem qua đủ biết họ quen lối ứng chiến tập thể.

Đạo sĩ đứng giữa bật cười ha hả:

-Bần đạo chúng tôi muốn mượn tánh mạng tiểu thơ của mấy vị để đổi lấy một vật nho nhỏ thôi.

Thanh y lão nô hét to:

-Chớ nói nhảm...! Bộ các người không thích sống hay sao ?

vị đại sĩ mỉm cười:

-Người biết chúng ta là ai không ?

-Là ai cũng mặc...! Nếu muốn sống, ta khuyên các người đừng nên chạm đến chủ nhân của ta.

Đạo sĩ niệm phật và thốt:

-Lao Sơn Tam Đạo không đến nỗi hèn nhất như người tưởng, bằng không đâu giám từ đường xa ngàn dặm đến đây.

Vị đạo sĩ đứng một bên có vẻ nóng tánh:

-Hai kẻ này là bộ hạ của yêu phụ, hà tất phải phí lời với họ vô ích, để bần đạo siêu độ giùm cho.

Nói xong lão liền vung kiếm đâm.

Ba đóa kiếm hoa từ trường kiếm lão đạo sĩ bay tỏa vây chặt lấy thanh y lão nô.

Một tiếng hét thê thảm vang lên, thân thể bà ta bị chém văng làm hai đoạn, máu tươi trào ra lênh láng.

Vị đạo sĩ kể bên cười khanh khách:

-Còn một bà, đến phiên bần tăng ra tay siêu độ.

Trường kiếm lão vung lên, kiếm quang vụt túa ra sáng rực.

Hắc y lão phụ vì thấm độc quá nhiều, hơi mòn sức kiệt, không đầy một chiêu, bà cũng đồng chung số phận với thanh y lão nô.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Tử Lăng hét to:

-Thủ đoạn của ba vị tàn nhẫn vô cùng, dù rằng họ có lỗi chẳng nữa! Lão đạo sĩ đứng giữa gằn giọng:

-Việc làm của chúng ta nhà ngươi không quyền chất vấn...! Bây giờ hãy nghe ta, để con bé ấy xuống cho mau.

Tử Lăng cười lạt:

-Hành động của ba vị thiếu gia chưa phân biệt được chánh tà..., hãy thứ lỗi cho..., việc ấy không thể tuân mạng.

-Thế ra nhà ngươi không thích sống ?

tử Lăng điềm nhiên đáp:

-Ba vị nhất định muốn ra tay, thiếu gia đương nhiên phải tự vệ. Việc thắng bại thì còn đợi thử sức mới biết được.

20. Anh Hùng Lữ Bước

Lời nói của Tử Lăng làm Lao Sơn Tam Đạo nổi nóng, cả ba lập tức vung trường kiếm lên chuẩn bị tấn công.

Không chút hoang mang, Tử Lăng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Giang Thu Lăng:

-Tiểu huynh tấn công hai vị giữa và hữu, nếu thắng được một chiêu, chúng mình nên lập tức rút lui ngay.

Giang Thu Lăng gật đầu hội ý, nhắm lão phía tả tung ra một chưởng... Không ngờ cô bé có một kinh lực cực kỳ hùng mạnh, đạo sĩ phía tả không phòng bị bị chưởng lực của nàng đánh bật lui năm sáu bước.

Tự thấy sức mình có thừa để đẩy lui hai vị đạo sĩ kia, vì quần bí kíp Bửu Lục đã giúp chàng tiến bộ rất xa, nên chàng chỉ đẩy nhẹ ra một chưởng.

Nàng ngờ chưởng lực chỉ vừa đưa ra một nửa, thỉnh linh chàng cảm thấy đau nhói nơi tim, công lực hoàn toàn tiêu tan mất hết.

Từng tham gia nhiều trận chiến đấu, hai vị đạo sĩ thấy đối phương thất thế, vội đưa mũi kiếm dí ngay vào mấy điểm trọng yếu của huyệt mạch chàng.

Tử Lăng biết rằng độc tố do lão Nam Cung Minh rải ra đã thâm nhập vào phủ tạng của chàng rồi! Dưới sự kèm chế chặt chẽ của đối phương, chàng đành nhắm mắt chờ chết.

Một vị đạo sĩ đắc chí cười ha hả, đưa năm chỉ ra điểm vào huyệt đạo khắp thân thể Tử Lăng, đồng thời thuận tay cướp Giang Tâm Mỹ.

Một đạo sĩ quát to:

-Con tiểu đầu kia! Sao chưa chịu trối tay nạp mạng, còn đợi gì nữa.

Tim Giang Thu Lăng như bị vò xé, nàng vội kêu lên:

-Hãy thả chàng ra...! Còn cô bé ấy các vị cứ tùy tiện mang đi... khê vận thử khí lực, nàng phát giác mình không bị nhiễm độc! Sự kiện kỳ lạ làm nàng không giải thích được. Tại sao Tử Lăng và nàng cùng uống khử độc hoàn mà riêng nàng thì vô sự, còn chàng trúng độc, bằng không đâu đến nỗi này.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng hỏi:

-Liều đầu! Con bé này và người có liên hệ gì ?

Giang Thu Lăng vụt nổi giận hét to:

-Không can gì các người! Hà tất phải hỏi.

-Hà, hà! Tánh mạng hai người ở trong tay bản đạo, chớ dờ chừng. Ta không nương tay rồi đừng oán trách nhé! Tử Lăng cố vùng vẫy kêu to:

-Thiếu gia chẳng may bị hại dưới tay chư vị! Dù chết không oán than! Nhưng chưa hiểu nổi, chư vị đến đây vì mục đích gì ?

Vừa nói, chàng vừa âm thầm vận thử nội công, chỉ thấy toàn thân đau như dầm.

Nhưng nếu gan dạ có thể chịu đựng, chàng vẫn có thể cố gắng xuất thủ một chiêu.

Lão đạo sĩ nghe nói mỉm cười đáp:

-Hiện tại có cho người biết cũng không hại gì! Lão nghe nói rằng quyền sách quý giá mà Túy Tâm Tiên Tử nhờ nó vang danh khắp thiên hạ, mất tích từ hồi mười bảy năm về trước nay lại xuất hiện.

Đưa tay chỉ về phía Giang Tâm Mỹ đang bị trói nằm ngèo dưới đất lão tiếp:

-Con bé này là do Túy Tâm Tiên Tử sinh ra, bản đạo định mang nó đến Hiệp Lệ Sơn, đánh đổi lấy quyển Vô Cực Kinh ấy.

Văn Tử Lăng cười nhạt:

-Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ không đúng sự thật, chư vị đã bị lầm to... đạo sĩ nổi giận:

-Nhãi con! Mi sắp chết tới nơi rồi mà còn cả gan xúc phạm đến lão phu à ?

Tử Lăng cười ha hả:

đây là lời nói thật để chư vị hiểu rõ căn nguyên, dù cho có đào xới cả phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử lên đi nữa thì cũng không tìm gặp quyển sách ấy. Thật ra chẳng có tác dụng gì.

-Ồ! Tại sao thế ?

-Vì đó là quyển sách dành cho giới phụ nữ luyện tập mà thôi.

Đạo sĩ đứng giữa quát to:

-Chớ nói nhảm! Nguyên do nào mà người biết rằng rõ vậy ?

-Vì tôi đã từng đột nhập vào mộ của Túy Tâm Tiên Tử.

Vừa nói chàng vừa âm thầm vận thử nội công, gân cốt vụt chuyển động, huyết đạo bỗng nhiên tự mở ra... Thấy động, hai đạo sĩ vội vã nhảy đến thọc hai lưỡi kiếm vào nách chàng, đồng thời quát to:

-Nhãi con! Nếu mi xuẩn động, chúng ta lập tức đưa mi về châu diêm vương... Đưa tay vào lòng, Tử Lăng chậm rãi rút quyển Mai Chu Bảo Lục ra cầm nơi tay... Giang Thu Lăng cả kinh kêu to:

-Lăng ca! Quyển sách quý giá tại sao anh làm như thế ?

Tử Lăng cười nhạt:

-Lăng muội chớ ngại, dù sao tiểu huynh cũng phải thác. Cho họ xem một chút, thuận tiện nhờ họ truyền tụng ra khắp giới giang hồ, để sau này khỏi có người mơ tưởng chiếm giữ quyển sách ấy nữa.

Chàng hướng về phía Lao Sơn Tam Đạo thốt:

-Các người ngày đêm hy vọng chiếm lấy quyển sách này, rất tiếc là vào tay các người nó sẽ trở nên vô dụng.

Lão đạo sĩ đưa tay ra bảo:

-Hãy đưa đây cho bản đạo xem thử! Tử Lăng lắc đầu cười nhạt:

-Thiếu gia đã bảo nó là vật vô dụng, đạo trưởng xem nó có ích gì ? chi bằng để tôi đem hủy nó cho xong.

Vừa nói, hai tay chàng ép mạnh vào nhau.

Soạt... Quyển Mai Châu Bửu Lục vụt nhoáng lửa, rồi cháy bùng lên. Phút chốc đã biến thành tro bụi.

Hành động quá nhanh, ba vị đạo sĩ giật mình ngơ ngác. Muốn chạy đến cứu chữa cũng không kịp.

Đạo sĩ đứng giữa tức tối quát to:

-Nhãi con! Hành động của mi có dụng ý gì ?

Văn Tử Lăng im lặng, hai mắt nhắm nghiền, thình lình chàng nằm nhoài người xuống đất, mê man bất tỉnh.

Nguyên do là chàng cảm thấy không hy vọng sống sót. Nếu quyển sách quý giá này lọt vào tay kẻ ác, hậu quả của nó sẽ tai hại vô cùng. Cho nên sau khi sử dụng điểm chân khí cuối cùng, chàng liệt lực ngã ra bất tỉnh.

Lão đạo sĩ hướng về Giang Thu Lăng quát hỏi:

-Liều đầu! Người tên chi ?

Giang Thu Lăng nổi giận quát to:

-Cô nương đây mới thật là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Đạo sĩ bật cười ha hả:

-Như thế thì năm ấy nàng sanh ra một lượt tới hai người đấy à ?

nói đến đây, lão nghiêm sắc mặt hỏi tiếp:

-Lúc nãy thằng nhãi con mới hỷ xong có phải là quyền Vô Cực Kinh thật hay không ?

đương nhiên là thật, chứ vị đừng mong chiếm đoạt lấy sách ấy. Nhưng trên thế gian này không phải chỉ có một quyển ấy mà thôi.

Đạo sĩ vụt tươi ngay nét mặt:

-Như lời người nói thì đang còn một phó bản ?

-Không! Chàng vừa hủy đấy mới là phó bản.

-Còn quyển chánh ở đâu ?

-Tôi không thể cho chư vị biết được.

được! Người cố cương ý, hãy xem đây.

Vừa nói, lão vừa vung trường kiếm lên, nhắm ngực Tử Lăng đâm mạnh tới.

Giang Thu Lăng hốt hoảng kêu to:

-Hãy khoan! Đạo sĩ đắc chí:

-Hiện tại người bằng lòng nói thực đấy chứ ?

Giang Thu Lăng thở dài:

-Chư vị phải bảo đảm không làm thương tổn đến chàng.

-Việc ấy cô nương cứ yên tâm, bản đạo chúng tôi chỉ cần quyển Mai Châu Bửu Lục, còn sanh mạng của nhãi con này có xá gì đâu.

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây lâu đoạn thốt:

-Quyển sách hiện ở trong mộ huyết mẹ tôi. Nhưng ba vị muốn đột nhập vào nơi ấy, tôi e rằng mộng khó thể thành tựu được.

-Tại sao ?

-Chẳng những trong mộ cơ quan bí hiểm, vả lại còn có nhiều cao thủ canh giữ.

-Còn việc sách chỉ dùng cho nữ giới, có đúng vậy không ?

-Thực ra trái ngược lại, nó chính là dùng cho phái anm luyện tập.

Vị đạo sĩ suy nghĩ giây lâu rồi nói:

được! Chúng tôi có lời giao hẹn, cô nương hãy đánh cắp quyển sách ấy về đây, đánh đổi lấy tánh mạng của gã này.

Bị dồn vào thế bí, Giang Thu Lăng hoang mang vô cùng, nàng đánh liều hứa bừa:

đánh cắp quyển sách không phải là việc dễ dàng, tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành việc ấy. Nhưng một khi lấy được quyển sách ấy rồi, tôi phải đến đâu để gặp chư vị ?

đạo sĩ đứng giữa đưa mắt trao đổi ý kiến của hai bạn, đoạn nói :

-Long Thủ Sơn cách Hiệp Lệ Sơn không xa lắm, chúng ta ở đó đợi người, kỳ hẹn ba tháng, nếu người không đem sách đến, ta sẽ giết chết nhãi con này.

Giang Thu Lăng gật đầu:

-Quân tử nhất ngôn, các người chớ nuốt lời.

Lão đạo sĩ nghiêm nét mặt:

-Cô nương hãy yên tâm, chúng tôi nhất định hứa sẽ không đụng đến một sợi tóc của hân. Nhưng hãy nhớ kỹ... nhớ đừng quá hẹn ba tháng.

Giang Thu Lăng định từ giã lui bước, vụt nhớ ra một việc vội hỏi:

-Trong và ngoài cốc đã bị Nam Cung Minh rải đầy chất độc, tại sao chư vị vào đây bình yên vô sự ?

lão đạo sĩ đáp:

-Cô nương không thấy miệng và mũi chúng tôi được bịt kín hay sao ?

Giang Thu Lăng đến bây giờ mới để ý, ba đạo sĩ mỗi người đều có cột trên miệng và mũi một miếng vải đen, đầu vải thắt lại phía sau gáy.

Lão đạo sĩ tiếp:

-Trên vải chúng tôi đã có thấm qua thuốc giải độc nên vào đây không hề hấn gì.

-Chư vị dùng thuốc gì ?

Đạo sĩ đứng giữa có vẻ khó chịu gắt:

-Không phải thuốc mà là tiểu tiện...! Thôi...! Liều đầu...! Chớ lãng nhăng mãi.

Người nên lui bước đi.

Giang Thu Lăng khẽ thở hứ một tiếng, ngẩn lẹ nhìn Tử Lăng lần chót, rồi quay mình phi thân nhẩy vọt về phía ngọn núi.

Nàng không làm gì hơn. Ngoài kế hoãn binh này ra, không còn cách nào khác.

Tối thiểu có thể tạm thời bảo toàn tánh mạng cho Tử Lăng.

Thật ra việc đoạt quyền Mai Châu Bửu Lục từ tay tổ mẫu, để đánh đổi lấy Tử Lăng, vượt quá năng lực của nàng.

Mặc dù thế... bằng mọi giá, nàng cũng phải cứu Tử Lăng.

Lúc bấy giờ đã quá canh ba, sương đêm dày đặc, nàng mắt nhắm lẹ, cố gắng trèo lên đỉnh núi sừng sững trước mặt. Phút chốc nàng đã lên tận đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, nàng có thể quan sát tường tận tất cả sự việc xảy ra trong cốc.

Lao Sơn Tam Đạo thấy Giang Thu Lăng đi đã xa, hai trong ba vị vội vã cấp Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ lên đỉnh sửa soạn rút lui. Bỗng nhiên.

Một tiếng cười lạnh leo từ sau lưng ba người vang lại:

-Ba vị định đi đâu thế ?

Cả ba giật mình quay đầu lại, bất giác kinh tâm tán đởm, thì ra sau lưng họ năm người phục sắc cổ quái đã đứng đấy tự nãy giờ.

Mỗi người đều đầu bịt khăn đỏ, mình vận áo ngũ sắc, lưng dắt bảo đao sáng loáng.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng vái chào:

-Ngũ vị từ đâu đến ? có việc chi cần đến bản đạo ?

một lão già người nhỏ thó nhe răng cười:

-Ba vị lẩn lóc giang hồ chắc đã nghe danh Bá Tà Môn ?

-Bá Tà Môn ? bản đạo ít khi nghe đến.

Thực ra bá tà môn lâu nay hoạt động ở biên cương, ít khi vào cõi trung nguyên nên Lao Sơn Tam Đạo không sao biết được.

Lão già nhỏ thó đưa tay chỉ vào một lão râu đỏ chấm ngực nói:

-Vị này chính là môn chủ muốn hỏi quý vị vài lời.

Bá Tà Môn chủ trầm giọng thốt:

-Ta không thích cùng họ lãng nhăng mất thì giờ, kêu họ hãy để người trẻ tuổi lại đây, rồi cút đi cho rảnh mắt.

Bị hạ nhục, lão đạo sĩ nghiêm giọng thốt:

-Thí chủ muốn ngồi không hưởng lợi đấy à ?

Bá Tà môn chủ nổi giận gất to:

-Nếu không nghe lời... thì chỉ có nước ra tay, môn đệ hãy cho chúng lĩnh giáo vài chiêu.

Nghe lệnh ba vị môn đệ lập tức rút đao xông tới.

Lao Sơn Tam Đạo vội vã rút kiếm nghênh đỡ. Nhưng họ cảm thấy sự chiến đấu quá chênh lệch. Một là võ công của Bá Tà môn rất lạ, lối chiến đấu không giống người trung nguyên, hai là họ còn phải vướng víu Văn Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ.

Lao Sơn Tam Đạo cảm thấy bối rối... nhưng muốn thoát thân cũng không phải dễ dàng.

Thình lình... một bóng vàng xẹt đến rất nhanh, cướp Tử Lăng trên tay lão đạo sĩ rồi bay vụt đi mất.

Cuộc diện diễn biến quá đột ngột, làm hai bên phải ngưng chiến đấu, ngơ ngác nhìn nhau.

Họ thừa hiểu rằng người đến cứu Tử Lăng bản lĩnh phi thường.

Tám người đang còn hoang mang, thì bỗng nhiên tiếng mõ từ xa vọng lại.

Tiếng mõ nổi lên liên hồi, càng lúc càng gấp rút. Kế tiếp là giọng niệm kinh nghe vang dội cả sơn cốc.

Họ bị như mê như dại, ngây ngất nhìn nhau. Dường như tiếng mõ và câu kinh làm họ thích thú.

Một thời gian trôi qua.

Đạo sĩ đang kẹp Giang Tâm Mỹ trên tay bỗng dưng thả phịch nàng xuống đất.

Kế tiếp là tiếng binh khí leng keng rơi xuống đất.

Nhìn kỹ lại, đao kiếm của tám người đều tuột khỏi tay rơi ngổn ngang trên mặt đất.

Bá Tà Môn chủ và lão đạo sĩ đứng giữa bỗng dưng hét to, rồi vụt phi thân nhắm ngoài cốc bay biến mất.

Mấy người còn lại như sực tỉnh, không ai bảo ai, nhắm hướng hai người chạy trước cùng lao theo thực mạng.

Cảnh vật bây giờ trở nên yên tĩnh dị thường. Hai thi hài, một mớ đao kiếm, và Giang Tâm Mỹ bị trói gò đang nằm ngổn ngang.

Giây phút nặng nề trôi qua.

Từ cánh rừng Hồng Phong bay xẹt đến một bóng hình yếu điệu. Đi rảo một vòng quan sát, đoạn từ trong mình rút ra một đoản đao, đến bên Giang Tâm Mỹ cắt giây trói cho nàng.

Bóng đen giúp nàng chà xát một hồi, thì nàng từ từ hồi tỉnh lại.

Giang Tâm Mỹ mở mắt ra nhìn kẻ lạ, rồi khẽ hỏi:

đây là đâu ? còn người là ai ?

bóng đen cười ngọt ngào:

-Tôi tên Mộ Dung Hồng.

-Thế ra cô nương vừa cứu tôi đây à ?

Mộ Dung Hồng đáp:

-Hình như phải đây.

Giang Tâm Mỹ ngồi nhòm dậy.

Trong giây phút huyết mạch nàng đã khôi phục. Nàng rảo mắt nhìn quanh, bất chợt nom thấy thi hài của thanh y lão nô, nàng vụt biến sắc quát to:

-Hừ! Mi thiệt là quân lừa dối.

Không cần suy nghĩ, nàng đưa song chưởng đẩy ra liên tiếp, nhắm Mộ Dung Hồng tấn công tới tấp.

21. Thiếu Nữ Si Tình

Mộ Dung Hồng không ngờ hậu quả của sự ngộ nhận trở nên ác liệt như thế.

Nhưng Giang Tâm Mỹ tấn công như vũ bão làm nàng chỉ kịp né tránh.

Không nói được lời nào. Liên tiếp hơn hai chục chiêu, mấy trượng vuông vức chỗ hai người đứng, cát bụi bay mù mịt.

Vừa thối lui được mấy bước, nàng thuận tay với lấy cây trường kiếm của ba đạo sĩ bỏ lại vung lên.

Giang Tâm Mỹ cũng nhặt một bảo đao.

Không nhịn được nữa, Mộ Dung Hồng vừa chém vừa quát to:

-Mi rõ là đồ vô lương tâm, lấy oán để báo ân.

Giang Tâm Mỹ vội đưa đao lên đỡ và đáp:

-Người khéo già vờ, nhưng không gạt được ta đâu.

Mộ Dung Hồng cười nhạt:

-Nếu cô nương đây không ra tay mi chắc gì bây giờ vẫn còn sống. Bằng không thì cũng bị ba đạo sĩ và mấy tên côn đồ bắt đi mất rồi. Lúc này bị trói trông rất thảm bại, nhờ ta mở trói giùm cho nên bây giờ mới thông thả chân tay, lại còn lấy oán trả ân.

-Người nói đạo sĩ và lũ côn đồ nào. Sao ta không hiểu gì ?

-Những đao và kiếm này là của chính họ để lại trong khi họ tìm lối thoát thân.

-Thế bọn chúng hiện tại ở đâu ?

-Bị ta đánh đuổi chạy mất cả rồi.

Giang Tâm Mỹ đưa mắt rảo quanh một lượt, đoạn cười lạt:

-Bố cục của mi kể cũng khéo đấy, cố nhặt một mớ đao kiếm từ đâu đem đến để che mắt người.

Nàng chỉ hai thi hài rồi tiếp:

-Hai người này là lão nô tỳ rất mực trung thành, theo gia đình ta mấy chục năm nay, người nỡ giang tâm giết họ. Còn gì đau đớn cho bằng.

Mộ Dung Hồng nổi giận quát to:

-Chớ có hồ đồ! Thử hỏi tôi có ý sắp đặt thì để mong hưởng được ân huyệt gì chứ ?

Giang Tâm Mỹ gần từng tiếng:

-Có lẽ người đã biết rõ lai lịch của ta. Vì thèm muốn quyền Mai Châu Bảo Lục, nên mới bày vẽ ra chuyện này.

Cơn tức giận của Mộ Dung Hồng nổi lên đến cực điểm, nàng hét to:

-Bệnh ngu muội của mi không còn thuốc gì chữa được. Nếu muốn giết thác mi thì dễ như trở bàn tay. Thôi được! Không cần phải cùng mi đấu lý chỉ cho nhọc, vả lại có đánh nhau cũng chẳng ích gì. Ta sẽ dùng biện pháp đối phó bọn kia để đối phó với mi cho gọn.

Nói xong, nàng đưa tay vào lòng lấy ra một chiếc mũ nhỏ rất đẹp màu đỏ thắm và chiếc đuôi gỗ bằng tre xinh xắn.

Giang Tâm Mỹ bật cười:

-Người định niệm kinh đây ư ?

mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

-Mi nói phải! Ta sẽ niệm Nhiếp Thần Kinh để răn dạy những kẻ vô ơn bội nghĩa.

Nói đoạn, nàng bắt đầu khua mũ, tiếng mũ từ khoan đến nhặt, tiếp đấy giọng niệm kinh e a nổi lên.

Giang Tâm Mỹ lúc đầu mỉm cười khinh bỉ, dần dần nàng cảm thấy tiếng mũ câu kinh nghe hay hay, lại có đôi phần thích thú.

Giây phút trôi qua, mắt nàng trừng trừng mở to, tâm thần nàng đã bị tiếng mũ câu kinh hấp dẫn, và dấy đưa đến một thế giới xa lạ huyền bí.

Bỗng nhiên, nàng vụt rú to một tiếng, buông bảo đao trên tay rồi nhắm hướng ngoài cốc chạy như bay biến mất.

Mộ Dung Hồng thu mũ vuốt vào lòng khẽ mỉm cười tự lẩm bầm:

-Bản cô nương cho mi chạy vài chục dặm đường để từ bỏ lối tự phụ kêu căng.

Từ lúc Mộ Dung Hồng đến mở trời cứu Giang Tâm Mỹ, rồi cãi vả đánh nhau cho đến lúc cả hai bỏ đi, tất cả chi tiết đều lọt trong mắt Giang Thu Lăng đang núp trên đỉnh núi gần đấy.

Trong lúc không có lối thoát, nàng đành hứa bữa để mong dục hoãn cầu mưa, để chờ cơ hội. Đã vờ bỏ đi nhưng nàng đến ẩn núp gần đấy chờ xem động tĩnh. Hy vọng tìm kẻ để cứu thoát Tử Lăng.

Khi bóng người áo vàng bay xẹt đến cướp lấy Tử Lăng đi, hành động quá nhanh nàng không kịp nhìn thấy được.

Nàng cảm thấy tâm thần phơi phới, người vừa cứu thoát Tử Lăng từ tay bọn côn đồ, với thuật kinh công ấy, tự nhiên phải là tay cao thủ tuyệt luân.

Mộ Dung Hồng đột nhiên xuất hiện, nàng vụt có cảm tưởng rằng người áo vàng cùng Mộ Dung Hồng có quan hệ, nên khi Mộ Dung Hồng bỏ đi nàng liền đuổi theo... Như bóng với hình, nàng lặng lẽ theo sát Mộ Dung Hồng, khoảng cách độ hai chục trượng.

Vượt qua hai rặng núi, xuyên qua một cụm rừng tùng, trước mặt xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cổ miếu xem như đã hoang phế từ lâu. Tấm biển trên sơn môn còn in ba chữ to tướng :

“Linh Vân Tự” Tòa đại diện tương đối lạnh lẽo, nhưng mặt đất riêu phong phủ kín.

Vượt qua đại điện, Mộ Dung Hồng đi rẽ về giầy phòng phía hữu. Trong ấy le lói có ánh đèn.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, chính giữa phòng một lão ni cô đang ngồi nhập định.

Nàng khẽ gọi:

-Sư phụ! Ni cô chậm rãi đứng dậy, cất tiếng hỏi:

đồ nhi! Bây giờ đã canh mấy rồi con nhỉ ?

mộ Dung Hồng cung kính thưa:

-Sư phụ! Đã quá canh tư rồi. Hiện tình chàng ra sao ?

thì ra lão ni cô là Lãnh Tâm Thần Ni, chăm chú nhìn Mộ Dung Hồng, rồi như không nghe thấy câu hỏi của nàng, cất tiếng dục:

đồ nhi! Chúng mình lên đường đi thôi.

Mộ Dung Hồng rảo mắt nhìn quanh, sắc mặt nàng vụt biến đổi, cả kinh nàng áp úng hỏi:

-Sư phụ! Chàng đâu rồi ?

lãnh Tâm Thần Ni thở dài:

-Sư phụ không phương cứu chữa rồi, sợ e tánh mạng gã dữ nhiều lành ít.

Mộ Dung Hồng đau đớn gần muốn khóc. Nàng quá lo lắng, đứng ngẩn người ra.

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ nheo đôi mày bạc:

đã không thể cứu chữa được, chi bằng đừng gặp mặt còn hơn. Cuộc đời đồ đệ còn dài, hà tất chỉ vì một chàng trai mới gặp gỡ, thương tâm đến nỗi... thôi! Chúng mình sửa soạn lên đường.

Mộ Dung Hồng cúi gằm mặt xuống, nàng lê bước nặng nề, lảo đảo theo sau Lãnh Tâm Thần Ni, bước mãi chưa ra khỏi cửa miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni đứng ngoài sơn Môn đợi mãi mới thấy nàng bước ra. Đường như bị cảnh si tình của nàng làm cảm động, cất tiếng thở dài:

đồ nhi! Chớ nên quá bi thương. Cậu bé ấy thiên đĩnh no đủ, cầm rộng lại tròn, không phải là yểu tướng, rất có thể cứu chữa được. Nhưng khả năng hai thầy trò chúng mình không làm nổi.

Sư phụ đã đem gã đặt nằm ở giữa đại điện, nếu số mạng gã chưa đến ngày tận, tự nhiên sẽ có cao nhân đến cứu.

Mộ Dung Hồng đôi mắt đầy lệ:

-Sư phụ! Hãy cho phép con đi thăm chàng lần chót.

Chẳng đợi ni cô trả lời, nàng quày quả phóng mình chạy vào miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni nhìn theo bóng nàng, thở dài lẩm bẩm:

-Nghịch chương! Nghịch chương! Nói xong bà cũng lần bước theo vào.

Giữa đại điện, trên cung đài có phủ lớp cỏ khô, Tử Lăng được đặt nằm dài, mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh.

Mộ Dung Hồng đứng dựa bên, ngẩn người ra nhìn đau đớn, nướa mắt tuôn như mưa.

Lãnh Tâm Thần Ni bước đến bên vỗ vai nàng:

đồ nhi! Tử sanh hữu mạng. Chúng mình không cứu chữa nổi, chắc sẽ có tay cao nhân khác đến cứu. Thôi! Chúng mình nên đi là hơn.

Mộ Dung Hồng vụt quỳ xuống:

-Sư phụ! Xin thứ tội nghịch đồ! Đệ tử yêu cầu sư phụ cho phép đệ tử lưu lại đây hầu hạ chàng.

đồ nhi! Con đừng vì chỉ một lúc tình cảm mà đi hại cả cuộc đời.

-Thưa sư phụ ý con đã quyết định, con không thể để chàng nằm hấp hối nơi đây mà không người săn sóc.

Lãnh Tâm Thần Ni trầm ngâm giây lâu, đoạn thở dài:

-Bản ni vì lời di chúc của song thân nhà ngươi, nên có nhiệm vụ săn sóc cho tương lai và hành động của ngươi. Bây giờ ta hỏi thật! Ngươi thật tâm yêu gã trai trẻ ấy chứ ?

Mộ Dung Hồng đỏ ửng mặt gật đầu.

Ni cô khẽ lắc đầu tiếp:

-Sư phụ có học qua tướng số nên biết chàng trai này có số đào hoa, suốt đời sẽ gây sóng gió cho biết bao con tim thiếu nữ. Đồ đệ đối với gã si tình như thế, chắc chắn rồi sẽ tự chuốc lấy khổ não vào thân.

Mộ Dung Hồng cúi đầu ấp úng:

-Sư phụ! Đồ đệ chẳng còn biện pháp nào hơn.

Lãnh Tâm Thần Ni nét mặt trầm lặng như nước trong giếng cổ:

-Cỏi trần mênh mông! Nào có ai thoát khỏi chữ tình. Sư phụ tuy đã bước chân vào cõi thiền mấy chục năm nay nhưng sự khổ đau vẫn còn vương vấn.

Nói đến đây tự biết mình lỡ lời, ni cô liền chuyển sang câu chuyện khác:

-Gã thanh niên này không phải yếu tướng, ta xem không đến nỗi nào.

Vừa nghe lời nói, Mộ Dung Hồng như bắt được bảo vật:

-Như lời sư phụ nói thì chàng có thể cứu sống được ?

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ gật đầu:

-Cứu sống thì có thể được, nhưng không phải là một việc dễ. Nếu muốn cứu gã thì một đời hạnh phúc của đồ đệ phải hoàn toàn dính chặt vào đời sống của chàng trai trẻ này.

Hãy nghe lời sư phụ khuyên bảo, nên can đảm dứt khoát bỏ đi là hay hơn hết.

Mộ Dung Hồng cương quyết:

-Không cứu chàng, đồ đệ sẽ ân hận suốt đời.

Đù cho có hy sinh con cũng không sồn lòng chứ ?

Đệ tử dù có tan thân nát thịt cũng cam đành.

-Thôi được! Aâu cũng là số mạng. Bần ni sẽ ra tay tế độ, sau này cuộc đời dù biến đổi, con cũng khỏi trách phiền sư phụ khỏi phiền lòng.

Nói đoạn, ni cô rảo mắt một lượt rồi ra lệnh:

-Hãy mau nổi lửa lên! Mộ Dung Hồng vâng dạ một tiếng rồi nhanh nhẩu lượm một bó củi tòng, khẻ đá nổi lửa phút chốc lửa cháy lên đỏ rực.

Lãnh Tâm Thần Ni từ trong lòng rút ra một túi lụa nhỏ trao cho Mộ Dung Hồng rồi bảo:

-Trong túi có hai cây kim bạc con hãy rút ra để vào lửa đỏ. Trên bàn thờ thần có chiếc lư trầm, con lấy xuống chùi sạch để đốt cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ làm y theo lời.

Ni cô tiếp:

-Sư phụ truyền dạy võ công, những mạch huyết khắp châu thân con hãy còn nhớ chứ ?

-Sư phụ dạy đồ mười mấy năm trời nên môn học nhập môn đồ đệ vẫn còn ghi nhớ.

Ni cô trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

-Chất độc đã ngấm sâu vào tạng phủ của hần rồi. Đơn dựa vào dược lực, không thể tống đẩy ra được, phải dùng đến phương pháp hỏa diễm châm chính, tức là dùng kim bạc nung lửa, khai thông tất cả châu thân mạch huyết, mới mong cứu chữa khỏi được.

Nhưng điểm đặc biệt là sư phụ không thể động thủ.

-Sư phụ đã đổi ý ?

-Không! Sư phụ sẽ chỉ điểm cho con thay ta làm việc ấy.

Nón xong, ni cô bước đến ngạch cửa đại điện, ngồi xoay lưng lại đoạn ra chỉ thị:

-Nghe kỹ lời sư phụ dặn, đem hai cây kim bạc nướng trên lửa cho đỏ, khi có lệnh con phải đâm vào mạch huyết của hần.

22. Ruột Đau Từng Đoạn

Ni cô đồng dục truyền lệnh:

- Hãy cời tất cả y phục của hần ra.

Mộ Dung Hồng đỏ mặt do dự...

Lãnh Tâm Thần Ni giục:

- Nếu không qua thể thức ấy, sư phụ sớm đã ra tay cứu chữa cho hần rồi...! Thử hỏi khắp châu thân hơn ba trăm điểm huyết đạo, nếu không loại bỏ y phục làm sao châm đúng nhịp mạch?

Ni cô trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- Sư phụ vừa bảo, cứu chữa cho hần không phải là việc dễ dàng, nếu con không quyết tâm thì chúng mình sớm bỏ đi là hơn !

Nói xong, ni cô rũ tay áo định đứng dậy...

Mộ Dung Hồng cả kinh cuống cuống kêu to:

- Sư Phụ ! Sư Phụ ! Con xin tuân lệnh.

Giây phút hồ thẹn trôi qua, nàng tự cảm thấy có bốn phận thiêng liêng phải cứu sống Tử Lăng , cho dù với hình thức nào.

Lệnh của Lãnh Tâm Thần Ni lại vang vang:

- Hãy sửa hần nằm thẳng ... ! Lấy kim từ lửa ra... Khởi sự đâm vào Huyền trung huyết, đâm vào độ ba phân, thấy có máu mới thôi !

Nhìn cây kim nướng đỏ rực, Mộ Dung Hồng bất giác rung mình, tay run run nàng y theo lời Sư Phụ dặn.

Nàng có vẻ xúc động:

- Sư Phụ ! MÁU đã chảy ! Nhưng toàn một màu đen thẫm .

Tiếng ni cô đồng dục:

- Con cứ tiếp tục để kim vào lửa nướng đỏ rồi đâm vào Kiến Lý Huyết... Đến lúc có máu chảy lại rút ra và cho vào lửa nóng lại.

Dưới sự hướng dẫn của Lãnh Tâm Thần Ni, Mộ Dung Hồng liên liên tiếp đâm vào huyết mạch của Tử Lăng ba trăm sáu mươi sáu điểm trước sau phỉ mất hai canh trợn.

Bấy giờ trời đã sáng hửng, một tia sáng mặt trời từ cửa sổ rơi vào đem lại sự phấn khởi cho Mộ Dung Hồng sau một đêm một nhọc. Thần sắc Tử Lăng dần dần tươi hửng lên, hơi thở cũng từ từ mạnh hơn.

Mộ Dung Hồng mừng mừng rỡ đến muốn khóc, nàng xức động kêu lên :

- Sư Phụ ... chàng đã khỏe nhiều rồi !

Lãnh Tâm Thần Ni truyền lệnh:

- Đồ nhi ! Con hãy mặc y phục vào cho hần !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn y theo lời dặn.

Thong thả đứng dậy, ni cô bước đến bên Tử Lăng ngắm nhìn thần sắc chàng rồi thốt:

- Cậu trai trẻ này có một sức khỏe Thiên phú. Sư Phụ cho hần uống vào một hoàn thuốc giải độc, thì không còn lo ngại gì nữa ! Nhưng cần phải có huyết người để dẫn thuốc.

Mộ Dung Hồng vội vàng thốt:

- Sư Phụ ! Máu của con có dùng được không ?

- Đương nhiên rất tốt !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn với lấy chiếc lư trầm chùi xong lúc nấy, rút đoản dao bên mình ra, đưa tay vạch nhẹ một lần, máu tươi theo vết thương chảy chảy vọt xuống phút chốc đã ngập nửa lư...

Ni cô đưa tay ra dấu bảo thôi...

Từ trong tay áo bà ta rút ra một chiếc lọ con bằng ngọc, trút ra ba hoàn thuốc màu vàng...

Tử Lăng còn trong tình trạng hôn mê, hai hàm răng cắn chặt, làn ni cô khẽ đưa tay phất nhẹ vào huyệt của chàng, mồm chàng vụt há rộng ra... Bà nhanh nhẹn cho thuốc vào mồm chàng, kế tiếp đem 1/2 lư trầm máu tươi đổ vào từ từ ...

Đoạn bà dùng tay chà sát ngực và lưng chàng.

Hơi thở Tử Lăng dần dần mạnh hơn lên...toàn thân chàng nóng rang, mồ hôi toát ra ướt áo.

Từ ánh đến ngó ni cô và Mộ Dung Hồng không ngừng chà sát thân thể nắn bóp tay chân... Rốt cuộc chàng khẽ cử động tứ chi, rồi từ từ nhồm ngỗi dậy.

Như vừa tỉnh giấc chiêm bao, chàng giương đôi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh một lượt, vụt nom thấy ni cô và Mộ Dung Hồng đang ngồi kế bên chàng đưa tay vỗ trán, đoạn buộc miệng kêu lên:

- Cô nương...

Chàng bẽn lẽn tiếp:

- Hơn tháng trước việc xảy ra ngoài ý muốn của tôi, xin cô nương thứ lỗi !

Mộ Dung Hồng lạnh nhạt thốt:

- Lúc đó nguyên do tại tôi nổi giận bỏ đi, trách Lăng huynh sao được.

Văn Tử Lăng vội nói:

- Tại sao tôi lại được nằm nơi đại điện này, còn Giang cô nương cùng đi với tôi sao không thấy?

Mộ Dung Hồng nheo mày gắt:

- Lăng huynh định hỏi Giang cô nương, nhưng cả hai đều họ Giang thế hỏi người nào mới được ?

Cả hai người tôi đều muốn biết !

Mộ Dung Hồng cười lạt:

- Lăng huynh đối với hai vị cô nương ấy có sự liên hệ gì mà quan tâm như thế ?

Văn Tử Lăng đỏ mặt nín lặng.

Mộ Dung Hồng thở dài tiếp:

- Tôi không thể cho Lăng huynh biết nhiều hơn, chỉ có thể biết rằng: hai vị ấy đã an toàn rời khỏi chỗ này.

Tử Lăng vẫn còn thắc mắc:

- Chính cô nương đã cứu nàng thoát hiểm ?

Mộ Dung Hồng hỏi vặn:

- Lăng huynh đã gặp và quen biết Giang cô nương nơi bờ Thanh Hải, tôi đã bảo nàng đã bình an thoát nạn, hà tất phải hỏi chi cặn kẽ, để mà làm gì ?

Đến gia đoạn này Tử Lăng không thể duy trì tình trạng ấp úng mãi được. Chàng thừa biết Mộ Dung Hồng đối với chàng tình cảm vẫn nồng nàn như độ nào.

Lời trao đổi bao hàm những ý nghĩ ghen tương tế nhị làm lòng chàng xao xuyến ! Không yêu thương hà tất phải quan tâm làm gì !

Việc hức hẹn cùng Giang NAM HẠT trước khi nhắm mắt lìa đời, chàng không sao quên được.

Đứng trước ve

‘ đẹp yêu kiều 1/2 giận 1/2 thương của Mộ Dung Hồng, chàng muốn quên đi tất cả.

Thình lình một ý định cương quyết từ tiềm thức chàng nổi dậy chàng phải nói sự thật, để khỏi di hận về về sau.

Ấp úng giây lâu, chàng mới nói ra thành tiếng:

- Thật không giấu gì cô nương. Tôi đã cùng nàng đính hôn rồi.

- À! ra thế.

Như bị tạt một gáo nước lạnh, Mộ Dung Hồng suýt chút 1/2 ngất xỉu té nhào, trước mắt nàng ccảnh vật quay cuồng đảo lộn, rồi không chịu đựng nổi nàng ôm mặt khóc nức nở.

Tử Lăng cả kinh kêu lên:

- Cô nương ! Tại sao thế ?

Bỗng nhiên có tiếng niệm Phật sau lưng, chàng giật mình quay đầu lại thấy lão ni cô bước đến, chàng vội cung tay váy chào:

- Kính chào lão sư thái !

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên thốt:

- Thí chủ trúng độc cực nặng, sanh mạng sắp lâm nguy, có biết chẳng ai dè cứu thoát khỏi cảnh hiểm nghèo này không ?

Vụt nhớ sự tình trạng trúng độc của mình, Tử Lăng tự cảm thấy mình đi quá trớn, quên cả bổn phận, nên tỏ vẻ ăn năn !

Lão sư thái hãy thứ lỗi cho kẻ hậu sinh này. Chính lão sư thái đã giải cứu cho tôi chứ gì?

Lão ni cô định đáp nhưng Mộ Dung Hồng vội vả cướp lời:

- Không .. không phphải đâu ! Chúng tôi hai thầy trò ngẫu nhiên đi qua đây, lúc ấy độc thương của Lăng huynh đã gần khỏi rồi.

- Thế ra ai đã cứu tôi thoát nạn ?

Lãnh Tâm Thần Ni biến sắc gằng giọng háng một tiếng:

- Đồ nhi con !

Mộ Dung Hồng dường như không nghe thấy!

- Việc ấy khó đoán quá, rất có thể vị cao nhân nào đó, đi ngang qua đây thấy tình cảnh chàng thảm thương nên ra tay tế độ, thi ân chẳng cầu báo, làm xong bổn phận, họ âm thầm từ giả bỏ đi.

Cùng có thể/ là do công lực của chàng đạt đến mức cao siêu, nên có đủ khả năng tổng đẩy độc tố ra khỏi cơ thể.

Thấy thần sắc của hai thầy trò nàng vụt thay đổi, thêm vào đấy chàng cảm thấy y phục sốc sếch nút áo gài không kín, càng làm chàng hồ nghi không giải thích nổi.

Mộ Dung Hồng giả vờ ho nhẹ, xoay mặt sang chỗ khác thực ra chỉ để lau khô hai hàng lụy nóng.

Cử chỉ ấy giấu không qua mắt tinh đời của lão ni cô, bà ta đau đớn nhìn nàng ứa lệ !

Nàng khẽ gượng cười hỏi:

- Hiện tại Văn công tử đã thấy khoẻ hẳn rồi chứ ?

Văn Tử Lăng bẽn lẽn đáp:

- Nhờ ân đức của nhị vị, tại hạ đã hoàn toàn bình phục rồi !

Mộ Dung Hồng cất tiếng thở dài, xoay qua phía Ni cô:

- Nhiệm vụ chúng mình đã xong ! Sư Phụ ! Trời đã xế bóng, chúng mình nên lên đường cho sớm.

Lãnh Tâm Thần Ni đôi mày khóa chặt:

- Đồ nhi ! Con không nên có hành động quá nông cạn, thiếu suy nghĩ.

Mộ Dung Hồng nghiêm mặt:

- Nếu trù trừ, con e chúng mình đến Quế Phủ không kịp để thưởng thức.

Lãnh Tâm Thần Ni lắc đầu thở dài:

- Thôi cũng được ! Chúng mình khởi hành !

Nói xong bà n(a)ng nề đứng lên cất bước.

Tử Lăng vô cùng bối rối không biết phải làm gì, vội vã chạy theo.

- Cô nương không có gì đáng nói nữa chứ?

Lãnh Tâm Thần Ni xem ra không thể nhẫn nại được nữa, lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Sư đệ của tôi còn nhiều điều muốn nói, hiện tại muốn mở miệng nhưng không ra lời !

Tử Lăng ấp úng thốt:

- Thưa sư thái ! Tại sao thế ?

Mộ Dung Hồng mỉm cười đáp thế:

- Thực ra không có gì đặc biệt cho lắm ! Lúc trước tôi định du lịch giang hồ, nhưng không mấy am tường nhân tình thế thái, nên mới cùng Văn công tử có bạn, bây giờ sư phụ tôi nhận lời dẫn tôi theo cùng, cho nên chẳng cần phiền nhiễu đến Văn công tử nữa...! Sư phụ ! Chu"ng mình đi thôi.

Mặc dù cố gượng gạo, nhưng làm sao che dấu nét đau thương cày sâu rên gương mặt ngây thơ kiêu diễm của nàng.

Văn Tử Lăng suy nghĩ giây phút đoạn nói:

- Tôi cũng định lên đường , vậy xin phép lão thái và cô nương cho phép tôi theo đưa một đoạn đường.

Mộ Dung Hồng vội xua tay:

- Không...không dám làm phiền đến Văn công tử...! Sư phụ ! Thôi chúng mình chậm lại khoan đi, vì từ đây đến Quế phủ còn cả trăm dặm đường xa, hôm nay sợ e không tới kịp, phiền hà lắm.

Lãnh Tâm Thần Ni gắt:

- Tùy con đấy !

Mộ Dung Hồng đưa mắt nhìn Tử Lăng lãnh đạm thốt:

- Bây giờ Văn công tử có thể lên đường được rồi.

Bị đuổi khéo Văn Tử Lăng tâm nặng như chì, chàng trầm ngâm nói:

- Nơi Bạch Vân Am, may nhờ cô nương cứu mạng, ơn này xin khắc cốt ghi tâm, ngày khác cô có duyên gặp gỡ quyết sẽ báo đáp.

Mộ Dung Hồng mỉm cười chua chát:

- Việc nhỏ ấy không đáng gì đâu, hãy quên nó đi.

Văn Tử Lăng chấp tay vái chào từ biệt, đoạn quay mình bước ra khỏi miếu, phi thân bay vút đi, phút chốc đã mất dạng.

Thấy Tử Lăng đi xa..., Lãnh Tâm Thần Ni nặng nề thở dài:

- Đồi nê ! Sao con lại tự làm khổ lấy mình ?

Mộ Dung Hồng buồn bã đáp:

- Mạng số đã định , chàng lỡ đã đính hôn, đồ đệ không làm gì hơn được.

Nét phong trần lại ghi đậm lên gương mặt lão Ni cô :

- Thi ân bất cầu báo. tuy là một hành động cao quý nhất của người đời, nhưng việc cỡi y xiêm kẻ khác phái để trị độc thương, đã biến đổi đời đồ đệ, con không phải là một cô gái ngây thơ trong trắng nữa rồi.

23. U Minh Giáo Phái

Mộ Dung Hồng buồn bã thốt :

- Việc ấy đồ đệ đã hiểu rõ... chẳng lẽ sư phụ cho rằng đồ đệ còn có thể chọn lựa được người khác để trao thân gởi phận hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh hỏi:

- Vậy con có ý định gì ?

Đột nhiên nàng vụt quỳ xuống :

- Sư phụ hãy xuống tóc dùm đệ tử, từ đây con sẽ nguyện theo hầu sư phụ suốt đời!

Lãnh Tâm Thần Ni niệm phật:

- Chừ tình gầy biết bao nhiêu cảnh tang thương đổ vỡ. Đồ nê! Tuổi con hãy còn nhỏ, phải biết rằng qui y thì phải sớm khuya cầu kinh kệ, đâu phải việc sương sương cho cam !

Mộ Dung Hồng bình tĩnh đáp:

- Thế sự như phù vân, đồ tử hiện tại không còn thích gì nữa, chỉ muốn nương nhờ cửa Phật, để mong được yên tĩnh tấm lòng !

Ni cô gạt ngang:

- Chớ nhiều lời... ! Đồ nê ! Sư phụ không tán đồng ý định của con, từ đây con sẽ theo sư phụ du lịch một vòng chân trời, để cho con hiểu rõ được nhân tình thế thái, rất có thể vết thương lòng của con nhờ đây sẽ chóng bình phục ... !

Mộ Dung Hồng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hai thầy trò kẻ trước người, lặng lẽ bước ra khỏi miếu.

Gió thu hiu hắt thổi, lá vàng lác đác rơi, bóng hai người phút chốc đã biến sau sương chiều dày đặc...

oOo

Lòng đầy nghi vấn Tử Lăng âm thầm mãi lo suy nghĩ, phút chốc đã vượt hơn mười dặm đường, đến một ngã ba chàng dừng bước lại để định phương hướng.

Bỗng nhiên...

Đằng sau có tiếng phụ nữ lạnh lạnh gọi to:

- Lăng ca ! Lăng ca !

Tử Lăng quay lại , trông thấy Giang Thu Lăng đang vất vả chạy đến, chàng mừng quá đổi mừng...

Lăng muội ! Tiểu huynh đang vì sự an nguy của tiểu muội mà phân vân lo lắng đây!

Giang Thu Lăng mỉm cười sung sướng:

- Chúng mình chẳng hiện tại là bình an gặp mặt hay sao?

Lúc đuổi theo Mộ Dung Hồng đến tòa cổ miếu nàng núp kín một nơi , cho nên tất cả sự việc xảy ra chẳng những nghe rõ ràng , còn thấy được tường tận!

Lòng chân thành của Tử Lăng, dạ đại độ khoan hồng của Mộ Dung Hồng làm nàng cảm động đến rơi không biết bao nhiêu là nước mắt.

Nàng tự cảm ích kỷ quá! Lòng hy sinh của Mộ Dung Hồng sao cao cả quá, nàng là vật cực nhỏ bé so với đức độ của Mộ Dung Hồng.

Văn Tử Lăng cố dò hỏi nàng những sự việc xảy ra sau khi chàng hôn mê bất tỉnh!

Nàng cố bịa ra câu chuyện, ăn khớp với câu chuyện Mộ Dung Hồng kể cho chàng nghe lúc lúc này...

Đang lúc thập phần nguy hiểm một vị cao nhân chợt bay đến, trong vài chiêu ông ta đánh đuổi bọn Lao Sơn Tầm Đạo đem chàng cứu thoát..

Nàng đuổi theo không kịp, đang lạc lõng giữa rừng, duyên may run rủi bỗng gặp được chàng ...

Câu chuyện nàng kể , Tử Lăng nghe qua có vẻ gượng gạo, nhưng lại trùng hợp với lời thuật lại của Mộ Dung Hồng chàng không tiếp tục hỏi nữa , ngược mặt nhìn trời:

- Lăng muội... suốt đêm bôn tẩu tiểu huynh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bây giờ chúng mình nên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút!

Giang Thu Lăng hơi đỏ mặt:

- Chỗ này núi rừng hoang vu, chúng mình nên tìm chỗ khác tiện hơn!

Tử Lăng gật đầu:

- Thôi được ! Chúng mình nên vượt qua rừng núi nát rồi hãy tính, Vượt thêm một đoạn đường núi quanh co xa xa , dưới chân đồi, bỗng có một thị trấn nhỏ hiện ra.

Thị trấn chỉ độ hơn trăm gian nhà. Tử Lăng chọn một khách sạn kiêm tửu điếm, chàng mua chút đỉnh thức ăn, rồi cùng Giang Thu Lăng ngồi dùng cơm tối.

Phòng Tử Lăng muốn chia làm hai gian đối diện nhau, ăn xong hai người ai về phòng nấy an nghỉ...

Trong phòng bày biện đơn sơ, một giường một ghế. Khách sạn thanh tịnh, Tử Lăng tâm dạ như to vò trăm mối, lắng nghe ngoài cửa lá thu sào sạt, tiếng dế nỉ non, tâm tư vợ vẫn mãi, chàng không thể nào ngủ được!

Thình lình trên nóc nhà có tiếng động lạ, chàng cố lắng nghe, rõ ràng có một tay cao thủ đang dùng thuật khinh công di động trên nóc rình mò.

Chàng nghe, nhàng mở cửa sổ, bỗng mình bay vọt lên nóc nhà, định thần nhìn kỹ, bốn bề im lặng, trước mặt cách chỗ chàng đứng chừng năm chục trượng, một bóng đen đang dùng thuật khinh công bay biến.

Văn Tử Lăng khen thầm:

- Thực là một tay có thân pháp thật nhanh.

Khoảnh chậm trễ, chàng nhắm hướng bóng đen phóng mình đuổi theo.

Nhờ quuyến Mai Châu bửu lục, nên không riêng võ công của chàng tiến triển, mà khinh công cũng vượt bậc bội phần. Trải qua vài dặm đường bóng đen đã bị chàng đuổi kịp. Tử Lăng cố gắng đuổi tới, một mặt kêu to:

- Bằng hữu ! Nếu không dừng lại chớ trách Văn mỗ độc ác nhé!

Bóng đen chạy thêm vài trượng vụt đứng chân lại.

Tử Lăng giương mắt nhìn kỹ, kẻ lạ tuổi trạc năm mươi, gương mặt hồng hào, đôi mắt sáng quắc, lưng giắc cây đoản quan bút.

Chàng trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu từ đâu đến ! Dẫn dắt Văn mỗ đến chốn này có gì chỉ giáo?

Người nọ mỉm cười đáp:

- Các hạ tự xưng là Văn mỗ, chắc là đã nổi tiếng giang hồ Văn thiếu hiệp đây chứ gì ?

Thấy kẻ lạ không có ý thù nghịch, Tử Lăng vội đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên đi qua chốn này, nguyên do nào các hạ biết tên họ, vả lại nữa đêm có ý dẫn dắt đến đây, chắc có điều dạy bảo.

Người lạ chấp tay vái chào:

- Thiếu hiệp một mình đại náo Tử Lăng, vừa rồi dọ thám Hiệp Lê sơn, tiếng tăm vang dậy khắp chốn giang hồ, lão phu nghe danh nhưng chưa có dịp gặp mặt đây thôi!

Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, chuyện chàng làm hỉ vờn vện có vài người hay biết, thế sao gã này hiểu rõ một cách tường tận.

Chàng nhìn kỹ nét mặt người nọ rất phức tạp, khó đoán ra ẩn ý của hắn, điểm rất đặc biệt là lão ta thất nơi lưng một sợi giây màu tím trông rất chói mắt, chàng liền hỏi:

- Xin cho tôi được hỏi chẳng hay phương danh lão hiệp đây là chi ?

- Lão phu tên Đông Phương Vọng!

Lão hiệp dẫn dắt tại hạ đến đây chắc có điều dạy bảo?

- Thực ra không dám làm phiền Văn thiếu hiệp, chẳng qua vâng lệnh thượng cấp, muốn gặp mặt thiếu hiệp, nguyên vì khách sạn người đông nên không tiện gõ cửa.

- Thế ra chủ nhân của ông đây là một bậc cao thủ lừng danh ở chốn giang hồ!

Đông Phương Vọng cười ha hả:

- Nói đến tên tuổi thực ra ít ai biết đến, nhưng luận về võ công, có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ.

- chuyện cũng khá ly kỳ thật !

Đông Phương Vọng tiếp:

- Từ đây trở đi chủ nhân cùng chúng tôi vâng lệnh không giữ bí mật nữa, sẽ công khai hoạt động nơi chốn võ lâm giang hồ !

Văn Tử Lăng càng ngạc nhiên:

- Chủ nhân của ông còn có cả cấp trên nữa à ?

- Vâng chủ nhân của tôi chỉ là chi trưởng của một phân chi U Minh Giáo, tên Đan Vũ Vi Văn. Từ trước đến giờ thật ra ít người nghe đến tên bốn giáo, tôi tin rằng không bao lâu nữa bốn giáo sẽ hùng bá võ lâm.

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- vậy chẳng hay quý giáo chủ tên họ là gì?Đông Phương Vọng gượng cười đáp:

- Nói ra thật hổ thẹn , lão phu tuy đã nhập giáo mấy năm , nhưng chưa từng thấy qua mặt mũi của giáo chủ bao giờ.

- Như thế quý chủ nhân cho vời tôi đến có chuyện gì ?

- Lão phu chỉ biết vâng lệnh mà hành sự thôi... ! Ông ấy bảo rằng : chắc chắn thiếu hiệp sẽ đến, vì danh tiếng của U Minh Giáo sẽ gợi lòng hiếu kỳ của thiếu hiệp.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu rồi hỏi:

- Từ đây đến nơi cư trú của quý vị có xa không ?

Chỉ cách độ mười dặm đường thôi.

Tử Lăng trầm nghĩ:

- Hiện tại vừa qua canh 2, chàng đến nơi ấy thời gian đi lại tối đa chỉ phí độ một canh, rất có thể trở về lữ quán trước khi trời sáng. Khỏi phải kinh đông đến Giang Thu Lăng.

Đông Phương Vọng giục:

- Chủ nhân tôi có căn dặn, nếu thiếu hiệp từ chối không đi, tôi cũng đừng nài ép làm gì.

Tử Lăng mỉm cười bảo:

- Phiền lão tiên bối hãy đi trước dẫn đường.

Đông Phương Vọng gật gù:

- Thực không hổ lời đồn, Văn thiếu hiệp quả nhiên can đảm hào hiệp.

Nói đoạn hần nhanh nhẹn quay mình đi trước, Tử Lăng cũng vội vã theo sau.

Mười mấy dặm đường đối với khing công tuyệt đỉnh của hai người chỉ trong phút chốc đã đến nơi.

Đông Phương Vọng dừng chân đưa tay chỉ một trang viện, kiến trúc cực kì nguy nga tráng lệ nằm ẩn sau một cụm rừng, bỗng bảo:

- Xem kia ! Chúng mình đến rồi.

Hai người nhanh nhẹn bước đến trước cổng.

Đông Phương Vọng đưa tay gõ vào cánh cửa cổng bằng gỗ lim bóng láng.

Cửa cổng vụt mở rộng, hai đại hán mang đao đứng hai bên nghiêm chỉnh thi lễ.

Đông Phương Vọng ung dung dẫn Tử Lăng vào ngõ.

Đèn đuốc vụt sáng rực lên, Tử Lăng giật mình liếc nhìn hai bên, nào chậu kiểng bồn hoa, nào hồ sen núi giả, cảnh vật cực kỳ sa hoa vương giả, chàng bất giác kinh ngạc vô cùng, đà lỡ vào đây không còn thối lui được nữa, chàng chỉ im lặng đề cao cảnh giác.

Đông Phương Vọng dẫn Tử Lăng xuyên qua huê viên bước vào đại sảnh đường.

Khi hai người vừa bước chân vào, đèn nền lại sáng rực lên. Điều làm chàng kinh dị, từ ngoài cổng bước vào, ngoại trừ hai đại hán giữ cửa, tuyệt nhiên không thấy một bóng người....

Cảnh bày biện nơi đại sảnh cực kỳ hào hoa tráng lệ, không khác gì nơi cung điện của bậc vương hầu...

Đông Phương Vọng kéo Cẩm don mời Tử Lăng an tọa. Bức màn thêu vạt hé mở, hai ả tỳ nữ y xiêm lộng lẫy bưng trà bước vào, mỗi người bưng một khay trà, hương trà xông lên thơm ngát.

Tất cả điều kỳ lạ đượm vẻ huyền ảo. Tử Lăng chú ý đến hai gã đại hán và tỳ nữ, mỗi người đều thắt nơi eo một giây thắt lưng màu tím chói lọi.

Chàng còn đang hoang mang, chợt nghe Đông Phương Vọng đưa tay mời:

- Đây là chính hiệu trà Tây hồ long tỉnh, mời Văn thei^ u hiệp dùng thử !

Văn Tử Lăng tỏ vẻ sốt ruột:

- Tôi không thể ở lâu được, quý chủ nhân nếu có thành ý mời tôi, xin hãy ra gặp mặt, bằng không cho hẹn lại ngày khác.

Nói xong chàng liền đứng dậy định từ giã rút lui.

Đông Phương Vọng cười âm hiểm:

- Văn thiếu hiệp có lòng từ xa đến đây xin hãy nán lại giây lát, chủ nhân tôi ra hầu chuyện.

Vừa nói lão vừa vỗ tay ba tiếng.

Bỗng nhiên...

Tiếng du dương trầm bổng từ trong vọng lại, kế tiếp mười hai thiếu nữ mỹ miều, mình vận xiêm y nửa kín nửa hở, giở rèm nhung yếu điệu bước ra.

Nghiêm nét mặt, Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thưa tiền bối, như thế là nghĩa gì ?

Lão già điềm nhiên cười bảo:

- Chủ nhân tôi căn dặn không được làm mất thì giờ quý khách, cho nên trong khi người chưa đến, mời Văn thiếu hiệp thưởng thức một chén Nghệ thường vũ, chẳng nhẽ thiếu hiệp nỡ nào từ chối.

- Nhưng quý chủ nhân bao giờ mới đến ?

- Trong chốc lát người sẽ đến .

Văn Tử Lăng “hừ” nhẹ một tiếng, đành phải ngồi xuống rón rõi.

Mười hai vị bán lỏa thể mỹ nữ đứng giàn ra thi lễ, đoạn tản mác ra, chập chờn như bướm lượn vườn hoa, phiêu phiêu như mây vờn đỉnh núi, theo tiếng nhạc nhạc khoan, họ tấu vũ khúc nghệ thường.

Lúc đầu Văn Tử Lăng khinh thường không để ý tới, nhưng dần dần chàng thấy thần chí phiêu diêu, như lạc vào tiên cảnh...

Nghệ thuật khiêu vũ của mười hai thiếu nữ thật là tuyệt diệu, những đường cong tuyệt mỹ nồn nà sau những làn lụa mỏng phát phơ, thật vô cùng hấp dẫn , gây cho lòng người một cảm giác lâng lâng.

Từ bên trong tiếng nhạc vọng ra êm như mơ ... quyến rũ lòng say sưa để quên đi tất cả.

Văn Tử Lăng từ từ cảm thấy không thể khống chế lòng mình được nữa, chàng ngây ngất gật gù theo nhịp điệu khúc nhạc.

Thấy thànhsắc của Tử Lăng, Đông Phương Vọng âm hiểm mỉm cười.

Thình lình chén trà rơi xuống gạch đánh “soăng” vỡ tan tành.

Tử Lăng như người tỉnh cơn mê, nhớ sực lại địa vị của mình, chàng đứng dậy.

Đông Phương Vọng biến sắc, toan đứng dậy ngăn cản, mười hai vũ nữ lập tức ngưng hẳn lại.

Chợt một giọng nặng nề từ trong vọng ra:

__ Chủ nhân đã đến...

24. Ngụy Cơ Trùng Trùng

Đông Phương Vọng trầm ngâm quát:

- Các vũ nữ hãy rút lui.

Mười hai mỹ nữ nhanh nhẹn nhện vạch màn đi vào.

Có tiếng chân người truyền đến. Tử Lăng xoay người nhìn lại, từ bên rèm cánh hữu một lão già mình mặc áo gấm xanh, nơi cầm một chòm râu để phơ phất, trông có vẻ đạo mạo, từ trong khoan thai bước ra theo sau có bốn vị đại hán mình mang đại đao, đầy vẻ uy phong凛凛.

Đông Phương Vọng cung kính váy chào:

- Kẻ thuộc hạ xin ra mắt.

Lão chủ nhân hướng về phía Tử Lăng thốt:

- Vì quá bận việc , để Văn thiếu hiệp đợi lâu xin thứ lỗi cho vậy.

Nhìn kỹ gương mặt lão chủ nhân trong có vẻ âm hiểm, Tử Lăng có vẻ ân hận theo lão Đông Phương Vọng đến đây, chàng trầm giọng hỏi:

- Đan Vũ Văn đàn chủ, có lời mời tại hạ chẳng hay có gì chỉ giáo.

Đan Vũ Văn nghiêm giọng đáp:

- Bổng giáo tuy khai môn đã lâu, nhưng chỉ bế môn tự luyện võ, không can thiệp việc đời. Gần đây được lệnh của giáo chủ định chiêu mộ anh hào, quét trừ bọn tà gian, để đem lại sự hạnh phúc cho trăm họ.

Nghe những lời hóng hách của lão già Tử Lăng cười thầm nín lặng.

Đan Vũ Văn tạm ngưng giây lâu rồi tiếp:

- Văn thiếu hiệp khí phách hiên ngang, đúng là đối tượng mà bổng giáo rất hoan nghênh, nếu bằng lòng gia nhập bổng giáo, sau này thời cuộc bình định xong, sẽ không mất một địch vị cao sang quyền quý.

Tử Lăng đã biết mình lỡ bước đến, nếu phản đối sẽ khó thoát khỏi độc thủ của chúng, bèn tìm lời thoái thoát:

- Tại hạ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, võ công lại mức bình thường, dù rằng gia nhập quý giáo phái, phỏng cũng không đảm đương được nhiệm vụ gì ...

Đan Vũ Văn nghiêm sắc mặt:

- Văn thiếu hiệp chớ nên quá khiêm nhượng, sau này đường tiến còn dài, có lẽ sẽ hơn lão phu một bậc !

Tỏ vẻ như ưng thuận, Tử Lăng nói:

- Nơi tửu quán tại hạ còn một bạn hữu chí thân. Có để tôi về đấy rủ hắn đến đây cùng tham gia quý giáo phái.

Đan Vũ Văn thản nhiên mỉm cười:

- Văn thiếu hiệp không phải tự thân hành chi nhọc, chỉ cần viết, lão phu sẽ phái người đi mời quý hữu đến đây.

Văn L hơi biến sắc:

- Tôi vẫn chưa chính thức tham gia quý giáo phái, quý vị hà tất lại hạn chế hành động của tôi là ý nghĩa gì .

Đan Vũ Văn gần giọng:

- Lão phu dứt khoát hỏi thiếu hiệp một câu, vậy thiếu hiệp có thành ý gia nhập bổng giáo hay không ?

Tử Lăng giả giọng cương quyết:

- Trước khi gia nhập quý phái phải cho tại hạ có thời gian suy nghĩ mới được.

Đan Vũ Văn đưa mắt về phía Đông Phương Vọng:

- Đông phương đạo hữu hãy đưa thiếu hiệp vào khách xá suy nghĩ, sáng mai sẽ ra mắt ta .

Lão già cung kính chấp tay thi lễ:

- Thuộc hạ xin tuân mạng...

Đoạn hướng về phía Tử Lăng lạnh nhạt thốt:

- Nếu muốn suy nghĩ thiếu hiệp hãy tạm về khách xá nghỉ ngơi, ngày mai chủ nhân tôi ề đến viếng.

Không đợi Văn Tử Lăng trả lời, Đan Vũ Văn quay mình đi vào, bốn ị đại hán hộ tống theo sau, trong khoảnh khắc đại sảnh đường chỉ còn có hai người...

Đông Phương Vọng hướng về phía Tử Lăng âm hiểm cười:

- B^y giờ lão u đi trước dẫn đường Văn thiếu hiệp!

- Hiện tại đi đâu mới được chứ ?

Bộ Văn thiếu hiệp không nghe lời nói của chủ nhân tôi à ?

Tử Lăng cố ý làm ra vẻ thản nhiên:

- Tại hạ thật tình muốn gia nhập vào U Minh Giáo , nhưng một bạn đồng hành còn đang ở khách sạn, tôi nhất định phải về đây mới được, ngày mai chúng tôi sẽ đến !

Đông Phương Vọng xua tay lắc đầu:

- Không ! không được đâu ! Tiểu hiệp hãy thứ lỗi ! Việc này lão phu không dám tự chủ !

Không còn lý lẽ nào để giải thích nữa, thừa lúc lão già bất ý, Tử Lăng nhanh như chớp, thành linh nhảy đến khóa chặt mạch huyết tay lão già và nói:

- Trong này có cơ an mai phục hay không ?

Bị đòn tấn công bất ngờ, lão già tê dại nửa thân mình, không còn sức chống cự nữa , lắc đầu nín lặng!

Tử Lăng lạnh nhạt khẽ bảo:

- Nếu muốn sống thì hãy trả lời câu hỏi của ta mau !

Đông Phương Vọng thở dài :

- Điểm điểm này mới kiến thiết xong làm gì có cơ quan mai phục.

- Bất luận có mai phục hay không , phiền lão đưa ta ra khỏi trang trại này.

Lão già thở dài:

- Lão phu chẳng may thất thủ, chỉ còn có đường tháo mà thôi, vì U Minh Giáo luật lệ tuyệt đối nghiêm khắc.

Thấy không ai, Tử Lăng nói nhỏ:

- Nếu sợ bị khiển trách, sao lão không thừa cơ hội này thoát ly U Minh Giáo?

Thoát ly ! Hừ ! Người cho rằng việc ấy bộ dễ lắm hay sao?

Thành linh lão già đưa tay tả lên, cắn răng tự nhắm điểm thiên linh của mình đập mạnh..

Một tiếng bốp khô khan, đầu của lão vỡ ra, óc vọt tứ tung.

Tử Lăng cả kinh, chàng định nhún mình bay vọt ra ngoài, nào ngờ một bóng đen bay vụt đến chắn ngang, định thần nhìn kỹ, chính là Đan Vũ Văn.

Lão ta nhìn chàng quát to:

- Văn Tử Lăng ! Người thật to gan lớn mật !

Bỗng nhiên thoát nom thấy lão già, chàng chợt cảm thấy sợ hãi rùng mình .

Một sự khiếp sợ không biết từ đâu đến xâm chiếm tất cả lương tri của chàng.

Tiếng của Đan Vũ Văn hét vang bên tai chàng:

- Nhãi con ! Chẳng lẽ mi chẳng sợ chết hay sao?

Một sự kinh sợ khó mô tả, làm chàng run lên cầm cập, nhưng tâm linh chàng chưa đến nỗi mờ ám, cắn chặt răng, nhìn thẳng vào lão già, chàng lặng thình không cử động...

Bỗng nhiên có hai kẻ tả hữu , lưng thắt đai tím, từ hai bên chạy kề tai lão già bảo nhỏ:

- Nhãi con này linh trí chưa mất, chắc có lẽ hỏi nầy chúng mình đã dùng Chu thần tán hơi ít một chút.

Đan Vũ Văn lắc đầu:

- Không phải Chu thần tán, mà nguyên do là tại thiên bẩm của hắc đầy đủ, hơn hắc người thường... nhưng dù sao hắc chịu đựng không được lâu đâu.

Lão quát to:

- Nhãi con ! Sao chưa chịu quỳ xuống xin thứ tội!

Tử Lăng vẫn đứng trơ trơ như tượng gỗ !

Hai người nọ liền đề nghị :

- Nhãi con này tính tình cứng cỏi, Chu thần Tán đối với hắc không có tác dụng, bốn giáo không thể thụ dụng những kẻ như thế, chỉ bằng trừ đi cho xong !

Đan Vũ Văn đưa mắt đồng ý ...

Một người trong bọn liền nhanh nhẩu rút kiếm ra, nhắm lồng ngực Tử Lăng đâm mạnh..

“Soãng”

Thanh kiếm của gã thành linh bị đánh bật ra rơi xuống.

Biết có biến , Đan Vũ Văn vọt cất tiếng hú to ... âm thanh rú nghe rờn rợn như ma gào quỷ rêu.

Quả nhiên tiếng hú vừa dứt, tòa đại sảnh đèn nến vọt sáng rực hơn lên, bọn người rất đông toàn thất giây lưng tím, ồ ạt xông vào như nước lũ.

Tiếng hú ghê rợn ấy kéo Tử Lăng từ tình trạng ôn mê trở về thực tại, chàng lập tức vùng chưởng nhắm kẻ đâm chàng quát mạnh.

Người nọ bất thần bị chưởng phong quét ét phải thân hình hắc bị nhấc bổng tung ra hơn trượng, máu miệng trào ra nằm kiệt không dậy nổi.

Chàng sẵn cơn nộ khí, nhắm lão Đan Vũ Văn đánh tiếp. Lão già nhanh nhẹn nhảy tránh, đoạn vẫy tay ra hiệu cho nhóm thủ hạ vây phủ Tử Lăng .

Chàng nổi xung nhắm lão chủ nhân vùng chưởng đánh tiếp.

Biết khí thế chưởng phong của đối phương lợi hại, lão già chỉ nhảy tạt né đòn, đồng thời trầm giọng quát to:

- Chúng mình gặp phải cường địch ! Hãy mau lập U minh trận !

Một tiếng dạ vang như sấm trong khoảnh khắc, đao kiếm sáng ngời, toán người chia ra thành đội ngũ sắp thành trận thế.

Bỗng nhiên ...

Một tiếng như chuông ngân từ phía sau vang vọng lại:

- Văn Tử Lăng ! Hãy nhanh theo lão phu rời khỏi nơi đây...

Tử Lăng giật mình quay lại, một cụ già cao lớn đang đứng ở góc sảnh đường đưa tay vẫy chàng.

25. Lời Hẹn Tử Thần

Văn Tử Lăng bất giác mừng rỡ vô cùng, thì ra người gọi chàng chính là Thần mật Khách Đặng Công Huyền.

Chàng định phi thân nhảy vọt về phía cụ già, nào ngờ bốn phương tám hướng đao kiếm như rừng...

U minh trận đã phát động...hàng ngũ trận thế rất chặt chẽ, muốn thoát thân không phphải là chuyện dễ. Văn Tử Lăng cả kinh vừa nổi giận, chàng vận dụng toàn lực ra nhắm bốn hướng phóng ra bốn chưởng.

Tiếng kêu la nổi lên vang dậy... thì ra toán người bị kinh lực của chàng quật ngã bốn tên, vòng vây nơi rộng ra đôi chút.

Lão Đặng Công Huyền đột nhiên hét to rồi phi thân nhảy vút vào vòng chiến đứng sát dựa lưng Văn Tử Lăng cười lên ha hả:

- Văn lão đệ, hơn một tháng trời cách biệt nào ngờ công lực của cậu tăng tiến mười phần, đêm nay chúng mình hợp lực đánh cho chúng một trận toại bởi mới được...

Văn Tử Lăng vô cùng hăng hái:

- Lão tiền bối vội khen quá lời, tại hạ xin cảm tạ ơn cứu tử !

Toán người lại bức bách xông vào, chàng dốc toàn lực liên tiếp phóng ra bốn chưởng. Đặng Công Huyền cũng lập tức tung ra mấy chưởng trợ lực.

Tiếng kêu la thảm thiết lại vang lên, số người tử thương rất đông, mặc dù trận thế luôn luôn xiết chặt, toán người cuồng tín vẫn ráo riết xông vào.

Thình lình tiếng tù và rút lên từng hồi, toán người nghe hiệu lãn nh vợ vả rút lui, phút chốc tòa đại sảnh chỉ còn lại hai người và đám tử thương nằm la liệt.

Thần Mật Khách vội vàng thốt:

- Chúng mình mau rút khỏi chỗ này.

Tử Lăng chưa hiểu ý của lão già, chỉ gạt đầu vâng dạ, lúc nãy chính lão định tấn công, sao bây giờ vụt đổi ý.

Lão lại nói tiếp:

- Chúng mình nên theo ngã sanh lộ mà ra.

Nói xong lão lắc đầu vai phóng mình đi trước. Tử Lăng lập tức nhanh nhẹn theo sau.

Chàng hết sức ngạc nhiên, Thần Mật Khách lại chọn ngõ này lúc nãy bọn chúng rút về hướng ấy rất đông kia mà ?

Chuyện rất lạ kỳ, hai người đi đến đâu chúng tự động nhường lộ đến đấy, trong giây phút hai người tiến sát tới bờ tường rào, họ phi thân vượt qua bờ tường rào, rồi không chậm trễ một phút, cả hai dùng thuật phi hành, nhắm hướng trước mặt bay biến.

Trong phút chốc hai người đã vượt qua năm dặm đường, mới dừng chân đứng nghỉ.

Tử Lăng thở phào một tiếng:

- Lão tiền bối may mắn đến kịp, bằng không tại hạ đã bỏ mạng dưới tay bọn chúng rồi.

Thần Mật Khách mỉm cười:

- Lão đệ tuổi hãy còn trẻ, máu còn nóng, kinh nghiệm chưa dày nên dễ mắc mưu bọn chúng.

Tử Lăng hổ thẹn đỏ ửng mặt:

- Lúc nãy vừa gặp mặt lão đàn chủ Đan Vũ Văn, bỗng nhiên có một cảm giác khiếp sợ xâm chiếm tâm hồn tại hạ, đã từng xông pha nhiều trận chiến, nhưng cảm giác hèn nhát ấy, đây mới chỉ có lần đầu!

Thần Mật Khách gạt gù:

- Trong chốn giang hồ việc ấy xảy ra rất thường, nếu lão đệ sơ ý là bị mắc mưu bọn chúng ngay, lúc nãy chắc có lẽ chúng đã dùng mê thần dược ! Nếu thiên bẩm của cậu không đầy đủ, nội lực không cứng rắn, dù rằng lão phu có đến kịp cũng bằng vô ích.

Tử Lăng thắc mắc h:

- Nguyên do nào tiền bối lại đến vừa đúng lúc ?

Không giấu gì cậu, lúc cậu vừa ra khỏi lữ quán, lão phu đã lập tức theo liền.

- À ! Tại sao lão tiền bối lúc ấy lại không ngăn cản ?

- Thật ra lão phu định m*.n cơ hội ấy để dụ thám U Minh Giáo phái luôn thể.

Thế ra lão tiền bối đã sớm biết qua U Minh Giáo?

Thần Mật Khách gật đầu:

- Mấy năm qua có một giáo phái xuất hiện trong giới giang hồ, không thiếu gì nhân vật lừng danh đã theo bọn chúng, hành vi của chúng đại đa số đều tàn khốc bất lương.

Môn phái bí mật ấy chính là U Minh Giáo phái.

- Việc ấy chưa có bằng chứng cụ thể lão phu chưa dám quả quyết được.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu đoạn nói:

- Chuyện ấy cũng không khó, nếu mình nắm được một đức trong bọn, dò hỏi căn nguyên tự nhiên sẽ rõ chân tướng.

Thần Mật Khách thở dài:

- Hiện tại các đại môn phái, họ đều lo cũng cố thực lực, cho nên không ai d* ng ra lo việc ấy !

- Thưa tiền bối, bọn chúng hình như thắt dây lưng tím làm ký hiệu?

- Không lấy gì làm chắc , chúng có thể thay đổi tùy thời !

- Hình như chúng khởi sự phát động một trận quyết đấu để tranh bá võ lâm .

- Lão phu cũng có nghe đến việc ấy, hiện tại bát đại môn phái hợp toàn lực còn không đối địch lại bọn người trong mộ Túy tâm tiên tử, nếu bọn chúng nổi lên, sự nguy hại trong giới võ lâm không thể lường được.

Tử Lăng ra chiều suy nghĩ:

- Theo sự việc trùng hợp xảy ra, tại hạ nghĩ bọn chúng chắc có liên quan gì với nhau.

Thần Mật Khách lắc đầu:

- Hiện giờ chúng ta chưa có thể phán đoán được việc ấy. À này ! Tháng trước, khi từ già, tôi nghe cậu có ý định đến viếng Hải Tâm sơn, chẳng hay sự việc thế nào?

Tử Lăng chẳng chút giấu diếm, đem tất cả sự việc thuật lại !

Thần Mật Khách nghe xong gật đầu thốt:

- Hiện tại năm người trong bát đại môn phái bị giam giữ trong mộ huyết của Túy Tâm tiên tử, giới võ lâm đang sôi động bất an, bây giờ trước tiên lão phu phải cùng các đại môn phái hỗ trợ liên lạc và tiếp tục dò thám bọn U Minh Giáo, và toán người ẩn núp ở Túy Tâm tiên tử !

Lão đệ may mắn được hấp thụ thêm nhiều ph*^n tuyệt kỹ, đường tiến thủ còn dài, dòng đời còn nhiều nỗi chong gai, mong cậu hãy thận trọng, lão phu từ biệt nhé.

Tử Lăng cảm động áp ứng:

- Mong lão tiền bối thận trọng !

- Nói xong Thần Mật Khách rúng mình bay vút lên không phút chốc đã mất dạng!

Tử Lăng dùng thuật khinh công lặng lẽ trở về lữ quán...

Lúc bấy giờ gần hết canh năm , phương đông mây trắng ngang, lữ quán thừa thớt ít người...

Chàng nhẹ nhàng theo ngõ cửa sổ leo vào, thấy đồ vật không có chi thay đổi , chàng an tâm để nguyên đồ đạc hành, nhảy phốc lên giường đánh một giấc ngon lành.

Chàng ngủ mê man suốt ngày, lúc tỉnh dậy thì trời đã hoàng hôn. Nhớ sức lại GTK , chàng vội chạy qua phòng nàng gõ cửa.

Cửa vẫn đóng kín, chàng gõ nhiều lần vẫn không nghe động tĩnh, không nhằn nạy nữa chàng vội dùng chỉ phong cất đứt then cài, đoạn tông cửa bước vào.

Trong phòng đồ đạc vẫn y nguyên, nhưng không thấy bóng GTử Lãng !

Tâm dạ đang nóng nảy, bỗng nhiên chàng phát giác ra trên vách gần giường ngủ, một tấm thiếp được đóng đinh bằng một mũi ám khí hình thoi , trên đề mấy chữ:

- “Nếu dám y lời ước hẹn tử vong, hãy đến Tử vong động gặp gỡ” dưới đề tên Ngủ Độc Thần Quân.

Không giờ hẹn cũng không đề tên tuổi, tấm thiếp để lại đóng trên tường phòng của nàng, chẳng lẽ nàng âm thầm đi dự cuộc ước hẹn này ư ?

Ngủ Độc Thần Quân là ai?

Tử vong động ở đâu?

Chàng phải dò xét cho ra mới được.

Có một việc chàng đoán ra được, là GTử Lãng đã rời khỏi lữ quán trước khi chàng về đến nơi, bằng không nàng chắc sẽ chạy qua gõ cửa, trong khi chàng say sưa ngủ suốt ngày.

Phân vân bối rối, rốt cuộc chàng quyết định, phải tìm đến Tử vong động để tìm gặp lão Ngủ Độc Thần Quân.

Chàng gọi tiểu nhị đến tính xong tiền phòng, đoạn hỏi thăm anh ta có biết địa điểm của Tử vong động hay không ?

Tiểu nhị ngạc trả lời :

- Tử vong động ! Tôi ở đây đã lâu, nhưng chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ !

Tử Lãng băng từ giã tiểu nhị , rồi bước đi khỏi lữ quán.

Thị trấn tương đối nhỏ hẹp, người đi lại thưa thớt, chàng không ngại khó nhọc, gấp đầu hỏi đây, nhưng từ ân bản xứ, cho tới khách qua đường, ai cũng lắc đầu không biết, và nhìn chàng bằng đôi mắt kỳ dị.

Chàng thơ thẩn đi đến đ^u phố... bỗng nhiên nơi đầu đường, ánh đèn rực rỡ của một tửu lầu trần thiết đại qui mô, khách ra vào tấp nập làm chàng chú ý !

26. Nhất Thốc Dã Tẩu

Lúc bấy giờ trời đã sẩm tối, trong tửu lầu đèn nến sáng choang. Tửu lầu bày biện hào hoa, đối với thị trấn nhỏ hẹp này thật không tương xứng chút nào. Tử Lãng tự nghĩ thầm:

- Tửu quán trà đình là nơi tụ họp của giới võ lâm, mình vào đây không chừng có thể dò thám ra địa điểm của Tử vong động.

Chàng lẩn chen theo thực khách, ung dung bước lên lầu. Vừa đặt chân lên đến lầu bỗng dừng đứng khựng lại. Hơn hai chục chiếc bàn đều chật nức thực khách, thoạt nom cách phục sức, hết chín trong mười vị là thuộc giới võ lâm giang hồ.

Với chiếc áo xanh đầy vẻ phong sương, chen vào toán người y xiêm tươm tất, tự nhiên gây ra sự xúch động của nhóm thực khách, họ đều đổ dồn đôi mắt hiếu kỳ về phía chàng.

Vẫn Tử Lãng nheo mày tỏ vẻ khó chịu, chàng tìm mãi mới được một chỗ ngồi trong tận góc phòng.

Chiếc bàn đã được hai gã đại hán chiếm ngồi đối diện, có Tử Lãng thêm vào ự nhiên càng thêm chật chội.

Hai gã đại hán ó thân hình vạm vỡ, đôi mắt sáng quắc, lưỡng quyền nhô cao, thoạt trông cũng đủ hiểu họ là hai tay giang hồ hảo hán.

Thấy Tử Lãng chen vào ngồi cùng ban, cả hai lộ vẻ không vui, trừng mắt nhìn chàng..

Chàng cũng không buồn để ý đến họ, cất tiếng sang sảng gọi:

- Tửu bảo ! Hãy mang rượu đến cho ta !

Bọn tửu nhị dường như thấy tình thế đang căng thẳng lắm lét bỏ ra xa...

Văn Tử Lãng ừa định cất tiếng gọi nữa thì thành linh gã đại hán ngồi đối diện chàng vụt vỗ bàn la to:

- Lão nhị, hôm nay chúng mình thật là vận rủi... ai đời lại có tên ăn mày ngồi cùng bàn...!

Gã đại hán được bạn hán gọi là lão nhị, vội đẩy đĩa xương gà qua trước mặt Tử Lãng, rồi cười sặc sụa:

- Tiểu tử ! khỏi phải kêu la làm gì ... ! Hôm nay Lý nhị gia đãi ngươi một bữa... !

Còn ly rượu cạn sẵn tay hán đẩy qua Tử Lãng rồi tiếp:

- Còn mớ rượu này ta thưởng cho mi luôn thể !

Cả lầu thực khách đều cười ầm lên...

Sự có mặt của chàng đã gây mầm kỳ thị đối với họ rồi, nên sẵn có cơ hội hạ nhục chàng, tự nhiên đây là một dịp để họ cười thỏa thích.

Tử Lãng vẫn giữ vẻ thản nhiên mỉm cười thốt:

- Lòng hảo tâm của hai vị, tại hạ xin có lời cảm tạ !

Vừa nói chàng liền từ trong lòng rút ra một nén vàng đặt trên bàn rồi tiếp:

- Bên mình kẻ hèn này vẫn còn thừa đủ để trả tiền rượu, chưa cần đến hai vị phải nhọc tâm...! Đây...! Tửu bảo...! Hãy mang rượu đến !

Thành linh gã đại hán tên lão nhị đưa tay ra ấn nhẹ nén vàng xuống...

Nội công của hán thật tuyệt vời, nén vàng nặng hơn sáu lượng ấy vụt bị ấn phụt xuống bằng phẳng với mặt bàn, xem tình thế trừ phi cửa mặt bàn ra, bằng không , không tài nào lấy nén vàng lên được.

Lão nhị cất tiếng cười ha hả:

- Gã ăn mày kia ! Ngươi định giở thói hách dịch trước mặt lão nhị gia đây à ?

Tử Lãng điềm nhiên đáp:

- Chiếc bàn này do hai vị làm hư, tiền bồi thường tại hạ sẽ không biết đến !

Nói xong chàng đưa ngón tay trở ra khẽ chỉ nhẹ vào thoi vàng, ngón tay dường như có một sức lực cực mạnh, thoi vàng theo đà ngón tay đưa lên, chàng chằm rãi đặt nó vào lòng bàn tay trái.

Thấy bản lĩnh của Tử Lãng , hai gã đại hán nhìn nhau cả kinh!

Lý lão nhị bên lên thốt:

- Hai anh em tôi đã nhìn lầm, thì ra các hạ cũng là tay luyện võ tinh thông !

Vẫn giữ thái độ thản nhiên, VL đưa tay vỗ nhẹ vào bàn, đột nhiên chiếc bàn tan biến thành một đồng bụi phấn, chén đĩa ly rơi lên ken xuống sàn nhà.

Tất cả thực khách có mặt đều kinh hoàng thất sắc, có lẽ đã kinh ngạc đến buột miệng kêu to lên.

Tử Lãng thông thả đứng dậy cười lạt:

- Chiếc bàn đã mất, tại hạ định kính nhị vị mỗi người một ly cũng không được nữa rồi!

Nói xong chàng quay mình định lui bước.

Vừa cất bước một tiếng quát của Lý nhị vụt vang lên:

- Hãy đứng lại !

Tử Lãng quay lại hỏi:

- Hai vị còn điều chi dạy bảo?

Hai người đồng thanh nói:

- Ngu huynh đệ hôm nay lỡ xúch phạm đến tay cao thủ, nhưng các hạ muốn rời khỏi nơi đây, tối thiểu phải dẫm qua xác của hai anh em chúng tôi mới mong thoát khỏi !

Văn Tử Lăng kinh ngạc bảo :

- Chúng mình không oán không thù, hà tất phải lấy sự chết chóc dọa nhau !

Gã đại hán họ Lưu, từ sau lưng rút ra cây phan quan bút đỏ mặt hét to :

- Hà lạc song bút chưa bao giờ hèn nhất rút lui, hôm nay chúng ta dù có thác tại đây dạ cũng cam đành !

Theo lệ thông thường của giới võ lâm giang hồ, họ xem danh dự trọng hơn tánh mạng, cho nên hai gã Hà lạc song bút mặc dù khiếp sợ tài nghệ của chàng trai trẻ, nhưng trước mặt quần đại quần chúng thà rằng thác chứ không để mất mặt...!

Văn Tử Lăng tấn thối lưỡng nan, chàng khẽ mỉm cười:

- Trên lầu chật hẹp thế này, quần võ với nhau tôi sợ e bất tiện...! Vả lại còn phiền đến chư vị ở chung quanh nữa.

Hà lạc song bút gạt ngang:

- Các hạ quá lo xa, tôi nghĩ không cần phải đi đâu, thử sức tại đây cũng được rồi !

Kỳ thật , lúc bấy giờ quần chúng đã tự động tản ra bốn phía, để lộ một khoảng trống hơn hai trượng vuông, thâm tâm họ là muốn có cuộc đụng độ nảy lửa để xem cho sướng mắt.

Không còn nước rút lui được nữa, Tử Lăng gần giọng thốt:

- Hai vị quyết tâm muốn thử sức, xin mời xuất chiêu trước !

Hà lạc song bút vội song song đưa võ khí lên.

Bỗng nhiên ... có tiếng quát to:

- Hãy khoan, các vị ngưng động thủ, lão phu có đôi lời muốn nói:

- Giọng nói tuy nhỏ, nhưng có một uy lực làm cho người nghe phải phục tùng...

Tất cả đều quay đầu lại, một lão già lùn ốm, hai tay nâng hai ly rượu ung dung bước vào vòng chiến....

Hà lạc song bút đồng bước thối một bước hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Lão già mỉm cười nói:

- Đồng xuất chiêu ấu đã với nhau, sự tử thương sẽ khó tránh, lão phu xem chàng thanh này khí phách hiên ngang, nên trước khi đôi bên cùng nhau quyết tử lão phu xin kính chàng một ly !

Nói đoạn tay nâng ly rượu đưa đến trước mặt Tử Lăng.

V(n Tử Lăng cười lạt:

- Từ trước đến giờ chưa quen biết nhau, thực ra không dám làm phiền đến tiền bối !

Lão già cười lên ha hả:

- Tứ hải giai huynh đệ, tiểu hiệp hà tất phải khách sáo làm gì !Tại hạ không quen thù tạc, lão tiền bối chớ nài ép !

Lão già sa sầm nét mặt:

- Như thế thì các hạ nhất định từ chối hảo ý của lão phu à ? Đương nhiên phải phạt mới được !

Văn Tử Lăng nổi xung kêu lên:

- Thế ra lão tiền bối có ý định cùng tôi thử vài chiêu phải không ?

Lão già ung dung đáp:

- Lão phu không muốn đập nhau chí mạng, chỉ muốn các hạ uống cho hết ly rượu này !

Vừa nói xong, rượu từ trong ly của lão già vọt trào vọt lên thành những cây tên rượu, nhắm Tử Lăng bay vút đến.

Tử Lăng tấm tắc khen thầm, nội công của lão già quả thật cao cường, chàng không trừ trừ, hướng về ía Hà lạc song bút mỉm cười bảo:

- Tôi cũng mượn này để kính dâng hai vị.

Những tên rượu vừa bay đến mắt chàng bỗng nhiên biến thành hơi, bay lên rồi thành linh tụ lại thành hai lần tên rượu bay vút đến miệng của hai gã đại hán.

Hai gã nọ thật ra chưa nếm được mùi rượu, nhưng mặt mũi đều bị rượu tưới ướt mem, cơn tức giận của họ bị sự kinh ngạc trấn áp đi mất !

Lão già tấm tắc khen:

- Các hạ tuổi tuy còn nhỏ, nhưng tài cao, nội công đã tinh thông đến mức , biến rượu thành hơi, lại tụ hơi thành rượu, còn có thể chia ra làm đôi, tặng mỗi người một nửa, lão phu thật khâm phục vô cùng !

Hà lạc song bút càng nổi giận, đưa tay vút rượu trên mặt, đoạn quơ song bút lên định xông tới tấn công.

Lão già lùn quát to:

- Hai vị định quyết ?

Hai vị đồng thanh đáp:

- Đại trưởng phu xem iệc chết nhẹ tội long hồng, chúng tôi thà thác chó không chịu nhục.

Lão già cười gằn:

- Lão phu tự hổ thẹn sức mình còn non kém, hãy nghe lời ta khuyên bảo, hai người nên rời khỏi chỗ này là thượng sách !

Lão tiền bối hà tất lại đi bức bách chúng tôi quá đỗi?

Lão già thành linh đưa tay vào lòng rút ra một món ám khí, đưa ra trước mặt hai gã đại hán, đoạn trầm giọng thốt :

- Hai vị chưa biết danh lão phu, nhưng vật này chắc có lẽ hai vị đã từng thấy qua chứ ?

Chẳng đợi lão nói dứt câu, Hà lạc song bút vút biến đổi sắc mặt áp ứng thốt:

- Xin lão tiền bối hãy thứ lỗi, kẻ hèn này có mắt như không trông !

Lão già xua hai tay :

- Bất tất phải nhiều lời, hai vị rút lui cho mau !

Vì lão già đứng xoay lưng với Tử Lăng nên chàng không hiểu lão là ai !

Hai gã đại hán tỏ vẻ sợ hãi vội vã bước ra, đoạn cầm đầu đi xuống lầu một mạch...

Tất cả thực khách trên lầu đều dương mắt tập trung về phía Tử Lăng không phải khinh thị như lúc chàng vừa mới đến mà đều tỏ vẻ hoài nghi và thần phục...!

Đuổi hai gã đi xong, lão già ung dung quay về phía Tử Lăng thốt:

- Lão có chút việc quan trọng, muốn cùng các hạ riêng rẽ trao đổi được chứ ?

Thấy sắc diện của lão già không có ác ý, Tử Lăng liền gật đầu :

- Tại hạ xin tuân lời !

Lão già li[^]n lập tức quay mình nhanh nhẹn quay bước xuống lầu, xuyên ra đường phố rồi một mạch đi thẳng về phía thị trấn...

Tử Lăng im lặng theo sau...

Đi thêm một đoạn đường, lão già mới dừng lại chăm chú nhìn Tử Lăng rồi hỏi:

- Các hạ xin cho biết qua danh tánh.

Tử Lăng thẳng thắn đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng...!

Lão già mỉm cười:

- Lúc nãy trên lầu, các hạ đã xuất một chiêu tuyệt kỹ biến chiếc bàn thành bụi phấn, lão phu đã có vẻ hoài nghi... đến lúc các hạ nung rượu thành hơi, lại tụ hơi thành rượu, điểm thần công tuyệt học ấy, lão phu có thể đoán chắc được nửa phần là môn học này xuất xứ bởi một bạn thâm giao của lão phu, tên Giang Nam Hạt !

Tử Lăng xúx động kêu lên:

- Xin lão tiền bối cho tại hạ biết qua phương danh tánh.. !

Bấy lâu nay lão phu ẩn cư nơi rừng sâu n i thẳm, tên họ không cần dùng đến, người quen thuộc thường gọi lão phu là nhất thốc dã tẩu...!

Chuyện gặp gỡ bất ngờ, Tử Lăng mừng quá đỗi mừng, chàng cao hứng ngâm hai câu thơ cổ:

"Ma tận thiết hài vô mịch xứ

Đ(c lai toàn bất phi công phu" .

Tôi và GTử Lăng đi tìm lão tiền bối suốt tháng trời không gặp, hôm nay suýt đánh nhau vỡ đầu mới có cơ hội biết nhau ! Thật là một thất lễ với lão tiền bối vô cùng !

Rồi chàng đem sự việc xảy ra ở Hải tâm sơn thuật lại tường tận.

Nhất Thốc dã tẩu cảm động thở dài, hai hàng lệ nóng từ từ lăn trên đôi má nhăn nheo, lão khóc cho người bạn thâm giao phải thác dưới tay ác phụ !

Tử Lăng băng khoản nói tiếp:

- Lão tiền bối có biết địa điểm của Tử vong động ở nơi này không ?

Lão già lắc đầu :

- Lão phu cũng mới nghe qua lần đầu !

Tử Lăng nheo mày tiếp:

- Dù sao cũng phải tìm cho kỳ được địa điểm ấy, để giải cứu Giang cô nương.

Lẽ dĩ nhiên lão phu cũng không thể ngồi yên không ra tay giúp đỡ. Theo lão phu suy đoán thì lão GDTQ này chắc cư trú cách đây không xa. Phía bắc thị trấn này khoảng hai mươi dặm, là dãy núi Hắc Lam sơn, nơi ấy địa thế hiểm trở, có lẽ Tử vong động nằm ở trong vùng ấy !

Tử Lăng vội vã tiếp lời:

- Thế thì chúng mình đến đây tìm xem !

Hai chục dặm đường đối thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người, có thấm vào đâu, không bao lâu đã đến nơi...

Dãy Hắc lan sơn tuy không rộng lắm, nhưng núi non hiểm trở, đường núi cheo leo, mây mù che phủ dày đặc...

Hai người vừa đặt chân đến đây bắt đầu cảm thấy việc tìm kiếm sẽ khó khăn vô cùng !

Tử vong động có ở trong dãy núi này không chưa hề quyết đoán được, còn muốn tìm cho ra manh mối phải phí rất nhiều ngày giờ.

Nhất thốc đã tẩu suy nghĩ giây lâu đoạn đưa ý kiến:

- Theo ý lão phu, ừng núi này đã hiểm trở lại rộng lớn, nếu chúng mình tập trung đi tìm sẽ phí nhiều thì giờ, chỉ bằng phân làm hai cánh, cậu đi cánh tả tôi đi cánh hữu nếu tìm ra được chúng mình sẽ liên lạc nhau !

Tử Lăng thắc mắc hỏi:

- Tối thiểu chúng mình phải có một điểm tựa để liên lạc chứ ?

Nhất thốc đã tẩu thò tay vào túi lấy một viên đạn tròn màu đỏ thẫm, trao cho Tử Lăng rồi dặn:

- Đây là Lưu hỏa hoàn do lão phu tự chế lấy, đạn này được những tay thợ săn thường dùng, nếu cậu tìm thấy Tử vong động, hãy lập tức bắn mạnh viên đạn lên không , ánh lửa cháy rực của nó phát ra, lão phu sẽ nhìn thấy và tìm đến nơi, ngược lại nếu thấy có tín hiệu tương tự của lão phu, cậu cũng dò theo đấy mà đến gặp lão !

Vẫn Tử Lăng đón lấy viên đạn cẩn thận cất kỹ vào túi, chấp tay vái chào cụ già đoạn rún mình bay vút về phía cánh đồng phía tả.

Chàng vừa phóng mình lao đi vừa thầm nghĩ:

- “Nơi tử lâu... ! Lão già cốt ý là dò thám công lực của mình thôi nếu thật tình thử sức, chưa chắc mình địch nổi lão ta ”.

Vừa đi vừa suy nghĩ phút chốc đã đến sườn đồi, chàng ngấm nhìn địa thế, đoạn nhắm đỉnh núi thẳng đến.

27. Huyền Thiên Thiên Tự

Càng đi sâu vào, núi non càng hiểm trở vô cùng, vách đá sừng sững , sườn núi cheo leo, nếu sơ hở một giây là rơi xuống vực sâu tan xác.

Giây lâu Tử Lăng đã vượt qua mấy ngọn núi cao, đặt chân đến một thung lũng rộng lớn.

Qua khỏi thung lũng chàng lọt vào một sơn cốc. Trong sơn cốc, rừng cây dày đặc, cổ thụ ngất trời, bước chân vào đây quanh quẩn một hồi, chàng mãi không có lối ra.

Lúc bấy giờ vào độ canh hai mây đen bao phủ kín trời, mưa rơi lã tả, trong ốc rừng cây dày đặc cành lá che kín tối mịt, chỉ cách độ vài thước đã không nhìn thấy cảnh vật.

Chàng loay quanh mãi mà tìm chưa thấy lối ra.

Thình lình... phía trước mặt bỗng nhiên thấp thoáng có ánh đèn.

Trong bụng mừng thầm... chàng nhắm ánh đèn thẳng tiến...

Khi đến gần... chàng bất giác bật ngựa thối lui...

Dưới gốc cổ thụ to lớn, một bộ xương khô đang đứng tần ngần đấy, tay chân cử động liên hồi, ánh sáng ghanghàng vừa nom thấy là do hai viên thủy tinh đỏ, gắn nơi hai lỗ mắt sâu hoắm.

Nơi sơn lâm cùng cốc mưa lác đác rơi, lại nhằm lúc canh khuya đêm vắng, cảnh tượng ấy bảo sao chàng không khiếp đảm giật mình.

Sau khi trấn tĩnh tinh thần, chàng liền vùng chường nhắm bộ xương khô quét mạnh.

Đúng lúc ấy, hăm răng trấn hieu trên chiếc đầu lâu vút ken két nghiêng mạnh lại... một luồng hắc khí từ cửa miệng lập tức bắn vút ra , nhắm Tử Lăng bay thẳng tới.

“Bằng”...

Bộ xương khô bị luồng kinh lực của Tử Lăng đánh vỡ ra tan nát, đôi mắt thủy tinh phát quang văng tạt xuống nằm trong bụi cỏ.

Hắc khí tuy bị đánh tan ra, nhưng trong khoảnh khắc liền tụ lại và cuộc thành bao quanh mình Tử Lăng ...
Một mùi tanh hôi khó ngửi thoảng bay ra, chàng muốn đề phòng đã không kịp, hắc khí từ mũi miệng thâm nhập vào tạng phủ..

Cả kinh chàng lạnh bầm:

- Nguy rồi ! Khí độc !

Chàng lập tức tự bế huyệt đạo và vận dụng nội công, định thời tống hơi độc ra ngoài... Nhưng sự thể đã hơi muộn, huyệt chỉ kịp kêu lên một tiếng, tự cảm thấy trước mặt một vùng đen tối, rồi loạng choạng ngã huych xuống mặt đất mê man bất tỉnh...

Thời gian lặng lẽ trôi qua... giọt mưa đọng trên cành lá nhỏ từng giọt vào mặt Tử Lăng , cơn gió dịu dịu thổi, từ cõi hôn mê chàng dần dần hồi tỉnh lại.

Lớp ngộp bỏ nhóm dậy, chàng biết mình mê man nằm trên mặt đất rất lâu, đốn gươn gkhô và đôi mắt thủy tinh vẫn còn rải rác ở trên mặt đất...

Chàng thử vận khí , tích tụ nội công nhưng huyệt đạo bị/ bế tắc, ngũ tạng đau đớn như ai cấu xé, chàng cố đứng dậy cất bước, chợt cảm thấy choáng váng, chỉ gượng gạo mới đi được từng bước một .

Đau đớn , thất vọng, chàng lặn gळे buông tiến g thở dài.

Chợt nhớ sức đến viên Lưu Hỏa Hoàn chàng thò tay vào lấy ra, vận toàn dư lực cố tung viên đạn bắn vọt lên không ...

Nhưng than ôi, sức chàng đã kiệt, viên đạn chỉ được tung lên mấy thước rồi rơi đánh phệt xuống mặt đất...

Hy vọng dùng viên đạn gọi Nhất Thốc Đả Tẩu đến cứu cấp đã tiêu tan mất hết.

Thình lình ánh sáng lập lòe như ban nãy lại xuất hiện.

Tiếng lộc cộc của bộ xương gkhua động, chấm rải mờ từng bước một , đi lần tới. Đôi mắt sâu hoắm đ*.*c gắn vào đây hai viên thủy tinh phát quang lập lòe chớp nhoáng nữa hăm dọa, nữa trêu chọc.

Văn Tử Lăng muốn cha>y trốn cũng không kịp dù rằng chàng có thì để ẩn núp đi nữa, nhưng gsrúc đã kiệt hơi đã mòn, chàng đành liều cho số mạng, đứm gtrơ đây, mắt nhìn bộ xương khô lác lư nhắm chàng đi thẳng tới.

Tiến đến gần chàng cách độ một trượng, bộ xương tự động đứng dừng lại, giương đôi mắt thủy tinh đầy vẻ xảo quyệt, rảo qua một lượt, thình lình đôi răng trắng hếu ken kết nghiêng chặt vào nhau, một luồng hắc khí từ cửa miệng sâu hóm nhắm Tử Lăng bắn vọt thẳng tới.

Luồng hơi tanh và hôi bao phủ lấy chàng...

Tử Lăng đau đớn nghĩ thầm:

- “Nguy mất rồi ! Nào ngờ cuộc đời trai trẻ của mình hôm nay lại chịu thối dưới làn hơi ác độc của hai bộ xương khô !”

Chàng cảm thấy cảnh vật quay cuồng, rồi té phịch xuống g đất mê man bất tỉnh...

Không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian... chàng từ từ hồi tỉnh trở lại.

Việc làm chàng ngạc nhiên nhất, là thần trí hiện tại của chàng thật tỉnh táo dị thường, sự đau đớn của chàng tiêu tan mất hết.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy huyết mạch dồi dào, công lực đã hoàn toàn khôi phục.

Mừng quá đổi mừng , chàng giơng gắm quan sát chung quanh một lượt, bộ xương khô đã không còn đây nữa..

Bỗng nhiên , một ý niệm vụt thoáng qua tâm trí chàng.

Chàng thường nghe nhiều người thuật lại, những tay chuyên luyện tà thuật luyện tập hàng đội cốt hài, thành tên lính biết cử động, những tên thủ hạ này không những hết mực trung thành mà còn có một tà thuật giết người vô cùng lợi hại.

Như thế thì gần đây, chắc chắn là sào huyệt của kẻ chỉ huy bọn chúng không sai .

Chàng vội chạy đến nhặt viên Lưu hỏa hoàn, và định tung thẳng lên không , Nhất Thốc Đã Tẩu sẽ lập tức đến liền.

Bỗng dưng một ý nghĩ vừa thoáng qua, chàng liền d*ng tay lại.

Tử vong động chưa tìm thấy, mà vội vả gọi lão già ấy đến đây, lão sẽ cho rằng hành động của mình hơi nông nổi.

Giây phút do dự trôi qua , chàng liền cho viên đạn vào túi cất cẩn thận.

Một việc ngạc nhiên nữa là, một nguồn tinh lực tinh lực đặc biệt chạy theo huyết quản của chàng, hiện tại chưa hiểu rõ nó có tác dụng gì, cho nên chàng cũng không buồn để ý đến.

Sơn cốc lúc bấy giờ vẫn một màu đen tối, sương mù dày đặc , che kín cả ngàn cây nội cỏ, chàng đoán thăm , giờ này chắc có lẽ đã quá canh ba rồi.

Dò dẫm bước thẳng về phía trước mặt , đột nhiên xa xa le lói có ánh đèn.

Chàng định thần nhìn kỹ, tia sáng ấy không phải là ánh mắt phát quang của bộ xương khô nữa, mà là ánh đèn thật sự.

Quá đổi vui mừng, chàng nhún mình bay vút về phía phát ra ánh sáng.

Gần đến nơi, chàng phát giác ra, mình đang đứng trước cổng một ngôi miếu đồ sộ.

Tòa cổ miếu tuy được xây cất rộng lớn, nhưng được ẩn núp sau hàng cổ thụ um tùm, bốn bề cây cối âm u , từ xa không thể nhìn thấy được.

Chàng nghĩ thầm:

- Chùa chiền là nơi để thập phương tới lui cúng dâng hương hỏa, đáng lý ra phải ở vị trí có người lui tới viếng thăm, tại sao ngôi cổ miếu này lại ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng lại được xây cất một cách nguy nga đồ sộ ?

Cổng sơn môn vẫn còn nguyên vẹn, tường miếu dường như mới sơn quét lại. Có một điều là ngỏ ra vào cỏ dại mọc đến gối, hiển nhiên là từ lâu không người lui tới !

Trên cổng một tấm biển to tướng nằm ngang, trên đề bốn chữ “Huyền Thiên THiền Tự” .

Cửa ngõ không cài, chàng đẩy nhẹ cánh cửa mở toang, cẩn thận chàng nhẹ nhàng lách mình bước vào.

Đại Hùng bửu điện cực kỳ hoang vắng, cỏ dại rong rêu phủ đầy mặt đất. Ánh sáng mà chàng nhìn thấy từ xa chính là ngọn đèn dầu đang cháy leo lét trên bàn thờ đại điện.

Chàng tự nhủ:

- Có đèn lẽ đương nhiên có tăng nhân , chàng cất tiếng gọi to :

- Có ai đấy không ?

Hồi âm nghe vắng vắng, nhưng không thấy bóng người.

Có lẽ vì đêm đã khuya nên họ ngủ cả rồi, chàng lặng lẽ lẫmnẫm về phía hậu liêu.

Xuyên qua ba bốn dãy đại viện, chàng đặt chân đến một huê viên.

Huê viên kiến tạo rất công phu, đủ cả kỳ hoa dị thảo , trông rất u nhã thanh lịch.

Chàng rất đổi ngạc nhiên trước sự hoang phế của đại hùng bửu điện, và cảnh trí tuyệt mỹ của huê viên thật không tương xứng chút nào !

Dưới mấy cành hoa bỗng nhiên có ánh sáng đỏ rực, lòng hiếu kỳ giục chàng lần mò bước tới.

Khi đến gần nhìn kỹ chàng bất giác giật mình thối lui mấy bước, thì ra những đóa hoa hồng thơm ngát đang nằm phơi một bộ xương người trắng hếu, đôi mắt sâu hoắm được thay thế vào bằng hai viên thủy tinh chói sáng.

Chàng bắt giác buột miệng lẩm bẩm:

- Ô ! Nơi đây chính là sào huyệt của đám xương người, thủ ảnh của chúng lại dùng Thiên môn làm nơi ẩn núp.

Dưới đám hoa tươi thơm ngát ấy, chàng tìm thấy hơn mười bộ cốt hài nữa.

Chàng chợt hiểu ra những bộ xương người trước khi thành những tên thủ hạ trung thành đắc lực, thì phải đặt nằm trong hoa viên để hấp thụ chất tinh túy của trăm hoa.

Lửa giận vụt nổi lên, chàng định dùng chưởng phong phá hủy tất cả những cốt hài nằm đấy. Nhưng hành động ấy sẽ làm kinh động đến kẻ ẩn núp trong miếu và công cuộc dò thám sẽ gặp trở ngại.

Chàng liền bãi bỏ ý định, đoạn rút mình nhảy vọt vào một tòa đại viện kế bên.

Gian đại viện rộng mênh mông, bốn phía có hành lang tiếp nối nhau, bên trong được chia ra làm nhiều phòng , tất cả đều tối âm u không có lấy một ánh đèn

Chàng định thần nhìn kỹ, bất giác giật mình ngơ ngác. Trời toàn là quan tài đâu mà tập trung nhiều thế ?

Những gian khác cũng đầy ắp quan tài !

Sự sắp xếp hoàn toàn không trật tự, một vài nơi nắp quan tài bị bật tung ra, xương cốt ngổn ngang chất đống!

Nơi gian cuối, một chiếc quan tài to lớn nằm chắn ngang giữa phòng trông rất xốn mắt....

Sau một phút do dự , chàng liền vùng chưởng nhắm vào nắp chiếc quan tài quét mạnh....!

28. Thái Thượng Giáo Chủ

Nắp chiếc quan tài bị kinh phong chưởng lực của Tử Lăng hất mạnh tung ra.

Chuyện bất ngờ đưa đến, trong quan tài không một lóng xương người, dưới đáy một địa đạo tối đen sâu thăm hiện ra.

Sau phút do dự, chàng nhanh nhẹn chui mình vào, rồi nhẹ nhàng buông mình rơi từ từ xuống đất, chàng liền dò dẫm bước tới.

Đi lần về phía trước mặt, cảnh vật sáng dần, sau vài khúc địa đạo nhỏ hẹp quanh co, một tòa địa hạ kiến trúc vụt hiện ra trước mặt.

Văn Tử Lăng bất giác chắc lưỡi khen thầm:

- Ôi chào ! Một công trình vĩ đại, bọn này không biết phí bao nhiêu nhân lực và thời gian mới hoàn thành một tòa hầm đồ sộ như vậy.

Tòa hầm kiến trúc rất tân kỳ, treung ương là những gian phòng được sắp xếp, đều đặn thành hàng dài, chung quanh nhiều dãy hành lang rộng thênh thang chạy xuyên ngang dọc.

Xa xa vài ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng yếu ớt xuống những gian phòng đầy vẻ âm hiểm !

Chàng khẽ đưa mắt nhìn vào những gian phòng quan sát một lượt, không thấy một bóng người.

Thế ra bọn này kiến thiết một tòa hầm rộng lớn như thế này, định dùng vào việc gì đây?

Thình lình ... có tiếng chân người từ xa vang vọng lại ! Tử Lăng nhanh nhẹn bắn mình nhảy tạc vào một góc tối ẩn núp.

Hai ả thiếu nữ ăn vận theo lối thị tỳ song song đi đến.

Tử Lăng tự nhủ thầm:

- À ! Kỳ lạ thật. Nơi chốn thiền môn lại có cả phụ nữ ăn cư nữa à ?

Hai ả tỳ nữ có vẻ ung dung tự tại, một cô cất tiếng thanh tao hỏi cô bạn:

- Này chị Xuân Hồng, hiện tại chị có biết canh mấy rồi không ?

THiếu nữ được gọi tên Xuân Hồng vội đáp:

- Có lẽ gần canh tư rồi em Thu Cúc ! Đêm nay nghe nói có Thái Thượng giáo chủ đến kia mà !

Cô ả tên Thu Cúc bĩu môi:

- Đến hồi sớm kia rồi ! Chị có biết họ cho đòi mình đến để dạy việc gì không ?

- Việc ấy thật tình chị chưa hiểu rõ .

Thu Cúc hạ giọng nói thật nhỏ:

- Thái Thượng giáo chủ định đến đây trị bệnh cho một người, nơi hậu viện nhân viên không đủ, nên cho vời mình đến để giúp một tay !

- Thế em có biết Thái Thượng giáo chủ trị bệnh cho ai đấy không ?

- Việc ấy em không thể hiểu nổi.. chắc có lẽ là một nhân vật quan trọng lắm....

Văn Tử Lăng nghe hai tỳ nữ bàn luận , chàng không hiểu>u ắt giáp gì !

Thình lình ... một ý nghĩ vụt thoáng qua... chàng bần thần nhẩy vọt ra nhanh như chớp đưa tay điểm vào huyệt đạo hai nàng.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn lôi thân thể của hai ả tỳ nữ bị điểm huyệt cứng đờ vào một góc tối.

Chàng rảo mắt nhìn quanh , không thấy có động tĩnh, liền đưa tay giải huyệt đạo ả THu Cúc rồi trầm giọng thốt:

- Không được hé môi lên tiếng, bằng không bắt buộc tôi phải giết cô nương ngay lập tức.

Thu Cúc khgiếp sợ thở hổn hển:

- Vâng ... Tôi sẽ không la nhưng hãy tha cho tôi toàn mạng !

Tử Lăng đổi giọng ôn tồn:

- Nếu cô bằng lòng trả lời rành rẽ những câu hỏi của tôi, điều kiện cô nương đưa ra tôi sẽ chấp nhận!

Chàng gần giọng tiếp:

- Tôi muốn biết gian hãm chúng mình đang ở đây, thuộc về vị trí nào tên gì ?

Thu Cúc do dự giây lâu đoạn đáp:

- Lũng Tây ! Phân đàn của U Minh Giáo !

Tử Lăng bất giác cả kinh nghĩ thầm :

- Thế lực của U Minh Giáo quả nhiên đã bành trướng cực mạnh, đơn cử một phân đàn này thôi cũng đủ chấn động cả giới giang hồ rồi !

Chàng hỏi tiếp:

- Đàn chủ của quý vị là ai?

- Cửu Đầu Điều Lữ Cung !

Còn U Minh Giáo chủ ?

Thu Cúc khẽ nheo mày :

- Việc ấy quả thật chúng tôi không biết được.

Tử Lăng đe dọa:

- Bộ cô nương muốn ném mùi chướng lực của thiếu gia hay sao?

Thu Cúc sợ hãi biến sắc:

- Giáo chủ của chúng tôi là một nhân vật vô cùng bí mật, không riêng gì chúng tôi, mà cả đàn chủ cũng không biết nổi tên của người nữa là

Còn vị Thái Thượng giáo chủ là ai?

Nói đến vị Thái Thượng giáo chủ thì chúng tôi được thấy qua đôi lần, nhưng mặt người có thể đen che kín, nên thật tình bằng chúng tôi không biết mặt !

Người thuộc về phái nam hay nữ ?

Thu Cúc giương đôi mày liễu đáp:

- Phái nữ !

Tử Lăng tỏ vẻ hoài nghi :

- Bà ta hôm nay có đến đây chứ ?

Thu Cúc gật đầu:

- Hôm nay bà ấy sớm đến đây để trị bệnh cho một người, hiện tại chúng tôi đặc biệt được người đòi đến. Nãy giờ bị hại tại đây đã lâu, xin công tử buông tha cho chúng tôi đi, kéo bị người quở mắng.

Tử Lăng nheo mày hỏi tiếp:

- Tôi còn chút việc muốn hỏi, những quan tài trong Huyền Thiên Thiên Tự từ đâu đem đến mà nhiều thế ?

Thu Cúc lấm lét tỏ vẻ khiếp sợ, nhìn Tử Lăng giây lâu mới ấp úng đáp:

- Đàn chủ của chúng tôi phái thủ hạ đào lên đem về đấy !

- Thế họ lưu trữ những bộ cốt hài ấy có tác dụng gì ?

- Nghe nói họ định luyện Thi Ma Đại Trận, còn ngoài ra chúng tôi không rõ !

Tử Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu:

- Còn chúng tăng trong miếu này sao không thấy bóng ?

Thu Cúc bật cười :

- Chủ Trì ngôi miếu này chính là đàn chủ của chúng tôi đấy ! Bây giờ công tử có thể tha chúng tôi đi được rồi chứ ?

Tử Lăng vẫn chưa chịu buông tha, chàng nhìn hai gương mặt ngây thơ kiêu diễm của hai nàng, lại bị lỗ bước đem chôn vùi cuộc đời đài hoa son trẻ vào một nơi âm u ghê rợn như vậy, chàng không khỏi bồi hồi xúc động !

- Nhị vị cô nương bị chúng bắt đem đến đây phải không ?

Thu Cúc mỉm cười:

- Chúng tôi là tỳ nữ của đàn chủ phụ nhân từ thuở bé, và chính người đã đem chúng tôi tới đây, sau khi rời bỏ địa điểm cũ !

Tử Lăng ngạc nhiên thốt:

- Hả ! Thế ra đàn chủ không phải hòa thượng hay sao?

Thu Cúc bật cười thành tiếng:

- Đàn chủ chúng tôi là hòa thượng giả ! Mấy năm về trước người đã giết sạch bọn hòa thượng trong chùa này, rồi nghiễm nhiên lên thay thế nhiệm vụ của họ.

Nàng đưa tay chỉ tòa hầm rồi tiếp:

- Ngồi hầm đồ sộ này, sau khi lên chiếm đoạt tòa cổ miếu không bao lâu ... Đàn chủ chúng tôi được lệnh giáo chủ khởi công xây đây.

Tử Lăng buông tiếng thở dài :

- Thôi được ! Hai cô nương đi đi.

Nói đoạn chàng đưa tay phất nhẹ, mở xong huyết đạo cho hai nàng.

Mừng rỡ vô cùng... hai nàng đưa mắt tỏ vẻ cảm ơn rồi vội vã cất bước.

Như nhớ sự một việc quan trọng, Tử Lăng vội quát:

- Hãy khoan !

Hai nàng tỳ nữ giật mình , đứng dừng lại.

Tử Lăng trầm giọng bảo:

- Hãy nhớ kỹ ... nếu hai nàng tiết lộ sự có mặt của tôi ở đây, thì chớ trách tôi chẳng dung tình đấy nhé !

Hai nàng đồng gật đầu vâng dạ, rồi thoăn thoắt bước đi.

Hai nàng vừa bước qua khúc quanh, Tử Lăng liền bắn mình nhảy vọt theo, như bóng ảnh tùy hình, chàng nhẹ nhàng bám sát theo bóng của hai nàng

Vượt qua một tầng cửa hình bán nguyệt, họ đến một tiểu viện vuông vức đối diện là một gian phòng đèn nền huy hoàng.

Vẫn Tử Lăng dùng thuật thượng thặng khinh công từ trên trần hầm nhẹ nhàng buông mình xuống ẩn núp về phía sau phòng, từ một kẽ cửa sổ , chàng lén đưa mắt nhìn vào.

Dưới ánh nến rực rỡ, giữa phòng trên một chiếc giường cao bằng gỗ quý, một bệnh nhân được đắp bằng lụa trắng, đang rên rỉ lẫn lộn...

Dựa bên giường trên một chiếc ghế cao, một phụ nữ già, the đen che kín mặt đang ngồi trầm tư mặc tưởng.

Hai tỳ nữ đứng hai bên, đang xoa bóp đôi vai cho bà tạ Thân hình của bà run run , cổ nén một hơi thở dồn dập hình như cũng đang lâm trọng bệnh.

Cách đây không xa, sáu vị đại hán mình vận áo đen, nghiêm trang đứng đứng hầu....

Vừa lúc ấy hai ả tỳ nữ Xuân Hồng và ‘ Thu Cúc đẩy cửa bước vào.

Nhanh nhẹn hai nàng chạy đến quỳ bên chân ghế:

- Chúng tôi ra mắt Thái Thượng giáo chủ !

Người phụ nữ trên ghế đưa tay ra hiệu cho hai ả đứng dậy.

Hai người tiếp tục chạy đến quỳ trước mặt sáu vị đại hán áo đen:

- Chúng tôi xin ra mắt đàn chủ tổng hộ pháp và hộ pháp !

Người đứng đầu là vị đàn chủ Cửu Đầu Điều Lữ Cung trầm giọng quát:

- Được rồi !

Hai ả tỳ nữ khép nép đứng dậy lui về một góc.

Đoạn hần bước đến trước mặt người phụ nữ cung kính thốt:

- Tất cả chuẩn bị xong, hiện tại chúng mình có thể khởi sự.

Người phụ nữ không lên tiếng chỉ khẽ gật đầu!

Hắn thối lui mấy bước quay lại điểm vào mặt Thu Cúc và Xuân Hồng :

- Hai người hãy đến đây !

Hai ả tỳ nữ vội và bước đến gần cung kính thốt:

- Đàn chủ có điều chi chỉ giáo?

CD suy nghĩ giây lâu rồi gằn giọng:

- Phu nhân của ta đã nuôi hai người từ thuở tấm bé, thương như con đẻ , vậy hai người phải có bổn phận gì ?

Cả hai đồng thanh đáp:

- Ân đức của phu nhân như trời bể, chúng tôi dù có tan thân nát thịt cũng chưa báo đền hết được !

Lão già âm hiểm cười gằn :

- Rất tốt ! Biết rằng hai người không phụ ân công dưỡng dục, hiện tại là lúc hai người trả ơn đây !

Hai ả tỳ nữ xanh xám mặt:

- Chúng tôi xin tuân theo chỉ thị của đàn chủ !

Nét mặt của Cửu Đầu Điều Lữ Cung bỗng trở nên danh ác dị thường, lão đột nhiên quát to:

- Hãy cởi bộ y phục của hai người ra !

29. Xuân Bất Tái Lai

Đang núp sau phòng , chợt thấy gã đàn chủ vụt thay đổi thái độ, Văn Tử Lăng giật mình âu lo cho số phận của hai nàng, chàng cố ẩn nhẫn chờ xem sự diễn biến !

Hai ả thị tỳ nét nhợt áp ứng:

- Đàn chủ định dành cho chúng tôi một nhiệm vụ gì đây?

Cửu Đầu Điều Lữ Cung mỉm cười :

- Chớ có hỏi nhiều ! Hai sẽ hy sinh tánh mạng, nhưng đối với bổn giáo là một cống hiến vĩ đại, trong Trung Liệt điện nơi tổng đàn, sẽ có bài vị của hai người và được cúng tế đời đời !

Xuân Hồng cố nén sự sợ hãi cất giọng run run:

- Thế ra đàn chủ định giết thác chúng tôi đây ư ?

- Không ! Không phải sát hại đâu ! Ngược lại là muốn cho hai người vì bổn giáo mà làm một việc hy sinh cao cả!

Thôi hãy nhanh trút bỏ y xiêm ngoài đi!

Xuân Hồng và Thu Cúc đôi má vụt đỏ ửng , mặc dù thần chết chốc đã đến nơi , nhưng ... sự hổ thẹn thiên phú của lòng trinh nữ nổi dậy mãnh liệt, đối với hai nàng thà chết còn dễ chịu hơn hành động ấy !

Xuân Hồng thu tất cả can đảm thốt:

- Tỳ nữ ... không dám !

Lão đàn chủ không thể nhẫn nại được nữa liền gằn giọng:

- Như thế thì hai người định kháng cự đây ư ?

Vừa nói xong lão quay lại quát to:

- Kẽ tả hữu đâu?

Một tiếng dạ vang từ ngoài phòng, hai gã đại hán lực lưỡng đẩy cửa bước vào !

Lão đàn chủ nét mặt lạnh như băng ra lệnh:

- Hãy lột tất cả y phục của hai ả này, và trói thúc ké lại cho ta.

Hai gã đại hán dạ xong, đoạn như mãnh hổ vồ cừu non, lập tức nhảy đến xé nát y xiêm của hai nàng ra, rồi quật ngược hai tay hai nàng ra sau trói chặt lại.

Tình cảnh của Thu Cúc và Xuân Hồng trông rất thảm hại, sắc mặt tái nhợt như tàu lá, tấm thân trong trắng nõn nà run lên bần bật, hai nàng không chút kháng cự, dường như hai ả thừa biết số phận mình, không thoát khỏi luật lệ của U Minh Giáo. một khi họ đã đặt để cho mình...

Thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt, máu nghĩa hiệp sôi sục trong huyết quản của Tử Lăng.... Chàng mấy phen định nhảy vào giải cứu, nhưng rốt cuộc chàng đành ẩn nhẫn chờ đợi... vì tình thế đối với chàng có nhiều điểm bất lợi quá!

Chàng chăm chú nhìn người phụ nữ ngồi chễm chệ trên ghế. hình như dáng vóc ấy chàng có gặp qua đôi lần.

Hai nàng tỳ nữ thân hình trần truồng như nhộng, tay bị trói ngoặc ra sau, hai gã đại hán mỗi người đứng một bên tay giữ chặt lấy, chằm chằm chờ lệnh.

Cửu Đầu Điều Lữ Cung chằm rãi bước đến trước mặt Thái Thượng giáo chủ cung kính thi lễ:

- Tất cả chuẩn bị xong, chỉ c'òn đợi lệnh của giáo chủ!

Người phụ nữ đến bây giờ mới cất giọng khàn khàn hỏi:

- Hai ả này thật sự còn trinh trắng đấy chứ?

Lão đàn chủ vội vả đáp:

- Hai nàng do tiện nội nuôi từ tấm bé, chưa rời khỏi nhà một bước, việc ấy kẻ hạ cấp này dám bảo đảm chắc chắn.

Nghe giọng nói quen thuộc từ trong phòng vọng ra, Tử Lăng bị xúc động mạnh, người mà chúng gọi là Thái Thượng Giáo Chủ chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm .

Thế thì người mà bà ta định chữa bệnh không ai khác hơn là lão già Nam Cung Minh.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần đưa mắt nhìn qua khe hở.

La Sát Nữ vụt phất tay áo rộng đoạn truyền lệnh:

- Các người hãy lui ra hết cho ta !

Tất cả râm rập đồng dạ vang một tiếng, đoạn lục đục nối đuôi bước ra khỏi phòng.

Bà ta hướng về phía hai gã đại hán gọi giật lại:

- Hai người nghe gọi giật mình quay lại, bước đến bên ghế quỳ xuống:

- Thái Thượng Giáo Chủ có điều chi chỉ dạy?

La Sát Nữ gằn từng tiếng:

- Hãy truyền lệnh ta , tất cả phải lui ra khỏi tiểu viện, tuyệt đối không được nghe lén nhìn trộm, nếu không tuân lệnh sẽ bị xử tử.

Hai người vâng dạ , đoạn nhanh nhẹn lui ra.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Thái Thượng Giáo Chủ và hai ả tỳ nữ lơ lửng bị trói và một bệnh nhân được đắp kín nằm hơi hóp trên giường.

Một sự kích động mạnh vụt thoáng qua óc Tử Lăng :

- Phải diệt cho kỳ được La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm .

Lời di chúc của cụ Giang nam Hạt còn văng vẳng bên tai chàng. Nếu thừa cơ hội này, bà ta đang thụ thương, nhảy ra đột kích thành linh, rất có thể chàng hạ được bà ta không khó .Nhưng lão Nam Cung Minh còn đang bị trọng thương nằm hấp hối đấy, muốn giết Tiết Hoa Diễm , chàng còn phải đợi cho bà ta chữa lành bệnhlão già mới được vì chàng đối lão già đáng thương ấy có một mối cảm tình rất sâu đậm.

Chàng băng khoăn suy nghĩ giây lâu, rồi cuộc ý định giết thác lão yêu phụ ấy được tạm thời đình hoãn... chàng cố ẩn nhẫn chờ đợi .

Tiết Hoa Diễm thành linh vụt đứng dậy, chầm rãi bước đến góc phòng, nơi ấy có đặt một tấm gương to tướng.

Bà ta đứng tần ngần giây lâu, đoạn đưa mười ngón tay run rẩy tháo bỏ tấm the đen xuống, gương mặt nhăn nhoe với mái tóc điểm sương của bà vụt hiện ra trên tấm gương trước mặt.

Năm tháng đã vô tình in trên gương mặt kiều diễm năm xưa của bà những nét nhăn không bao giờ thay đổi được.

Ồ ! Chính đây là người mà mấy chục năm về trước đã làm rung động biết bao nhiêu con tim của những anh hùng mã thượng...

Họ quý lỵ van xin nàng ban bố cho họ chút tình yêu nho nhỏ.

Nhưng nàng đã khinh thường họ, xem rẻ họ...

Cho đến một ngày, nàng ngẫu nhiên gặp được Giang nam Hạt !

Người trai hiên ngang ấy, nét hào hoa phong nhã của chàng đã làm rung động và chiếm trọn con tim của nàng, mặc dù nàng sau này là vợ của Giang Nam Hạt.

Sự cưỡng ép của lão họ Giang đi đến một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ, rồi không bao lâu phải đổ vỡ, vợ chồng chia ly kẻ Nam người Bắc.

Nàng ôm hận từ đấy ! Suốt mấy chục năm qua cơ hồ vết thương lòng đã lắng dịu, rồi một hôm nơi Hồng Phong Cốc, sau một cuộc đụng độ nảy lửa, mối tình đã tắt ngấm từ bao năm tháng vụt bùng cháy mãnh liệt.

Đến khi hiểu rõ lòng nhau, thì một người đã mang trọng thương, còn một người hấp hối. Nhưng dù sao , bà cũng phải cứu lấy mạng sống của Giang Nam Hạt và chính thân mình bất cứ với giá nào !

Sau giây phút trầm tư mặc tưởng, bà chầm rãi về ngồi chỗ cũ.

Quắc mắt về phía hai ả tỳ nữ bà trầm giọng thốt:

- Hai người hãy đến đây !

Xuân Hồng và Thu Cúc run rẩy bước đến trước ghế và quỳ mọp xuống.

Bà quát tiếp:

- Nãy ngược mặt lên xem !

Hai nàng sợ hãi từ từ ngược mặt nhìn lên, gương mặt già nua của Tiết Hoa Diễm làm hai nàng bốt sợ .

Tiết Hoa Diễm ngăm nhìn hai nàng giây lâu, đoạn lẩm bẩm như người mất trí :

- Đôi mi như xuân sơn cặp mắt như thu thủy, hàm răng như ngọc vụng, nước da trắng mịn nõn nà... Ôi thời hoa mộng tuổi xuân xanh, một đi qua không bao giờ trở lại !

Thấy sắc diện của Thái Thượng Giáo Chủ có vẻ lắng dịu, Thu Cúc đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Kính thưa giáo chủ ! Lão nhân gia đến đây hôm nay để trị bệnh cho một người đấy à ?

Tiết Hoa Diễm vụt đổi tươi nét mặt mỉm cười :

- Người nói đúng đấy ! Hôm nay ta đến đây chẳng những trị bệnh cho người tình cũ, và cùng tự chữa trị cho ta !

Xuân Hồng tiếp lời :

- Phải chăng lão nhân gia định dùng chúng tôi để luyện dược ?

- Tiết Hoa Diễm cười lên khanh khách:

- Không phải như ý người tưởng đâu ! Thật ra ta định dùng hai người trong việc hồi xuân chi thuật !

Thấy thái độ của Tiết Hoa Diễm vụt thay đổi, hai ả tỳ nữ cảm thấy vẫn còn một hy vọng sống sót, Thu Cúc cố lực lời gọi chuyện:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ ! Lão nhân gia vờ adề cập đến người tình cũ phải chăng chính là lão tiên bối đang nằm trên giường ?

Nét nhăn trên mặt cụ già càng vẻ sâu hơn, bà chậm rãi kể:

- Trời sanh hai ng*ì có một dung nhan kiều diễm, già này vì thế nên không ngại đem cuộc đời thơ mộng thuật lại hai người nghe. Năm xưa ta là một thiếu nữ rất đẹp, tất cả giới thanh niên đương thời gặp gỡ điều quỳ lạy van xin cầu mong cho ta để mắt xanh đến.

Nhưng con tạo trở trêu, ta đã yêu, nhưng bị một chàng thanh niên phụ rẫy, rồi mấy chục năm sau, sự oán hận chồng chất, cho đến một ngày, ta và chàng lấy máu thanh toán mối tình dang dở.

Thu Cúc phụ họa thêm :

- Lúc đương thời lão nhân gia đã đẹp, võ công lại cao thâm, người trai ấy không hiểu sao ngu khờ thế, thật là đắc tội rất lớn !

Xuân Hồng nhanh nhẩu chen vào:

- Xin lão nhân gia rũ lòng nhân đức, hai tay của chúng tôi bị buộc chặt đau quá, cơ hồ gần muốn đứt rời ra vả lại thân thể trần truồng như thế này thật rất lạnh, xin lão nhân gia xuống gphước cởi trói cho chúng tôi mặc quần áo vào !

Giọng nói của Tiết Hoa Diễm tuy vẫn một mực hòa kín, nhưng đổi ra lạnh lẽo hơn :

- Việc ấy không quan trọng lắm, hãy cố nhẫn nại một chút, dù sao hai người cùng không sống được bao lâu nữa !

Tiếng nói như sét đánh bên tai, hai ả tỳ nữ sắc diện vụt tái ngắt, hy vọng sống sót đã tan biến thành bọt nước.

Tiết Hoa Diễm có vẻ hòa dịu hơn, thản nhiên mỉm cười tiếp:

- Lúc nãy ta đã nói đến đâu rồi kìa?

Xuân Hồng và Thu Cúc nín im thỉnh thút, không buồn hô%ì đáp, bà ta liền chấm rãi tiếp:

- Phải rồi ! Mặc dù ta rất đẹp, võ công lại rất cao, nhưng chàng trai ấy không bao giờ để ý đến! Rồi một hôm người ấy thụ thương rất nặng gần chết, lúc bấy giờ mới phát giác ra rằng, hẳn đối với ta không phải là hoàn toàn vô tình cảm!

Bà đắc ý cười lên khanh khách

Xuân Hồng lạnh lùng chêm vào :

- Vì thế cho nên Thái Thượng Giáo Chủ mới ra tay chữa bệnh cho người!

Tiết Hoa Diễm mỉm cười:

- Phải đấy ! Nhưng mà còn một việc rất quan trọng mà già này phải hoàn toàn trước khi chữa lành bệnh cho hấn !

Bà chúm chím cười tỏ vẻ hơi e thẹn ngại ngùng:

- Năm tháng đã phủ lên mặt ta những nét nhăn nhéo cần cỗi. Thực ra với dung nhan của ta hiện giờ, cùng tình nhân âu yếm xem ra có vẻ làm sao ấy ! Vì thế cho ta phải cải biến sắc diện khôi phục lại vẻ đẹp của năm xưa !

Xuân Hồng và Thu Cúc kinh ngạc đến há hốc mồm ra:

- Biện pháp ấy làm sao thành công, người đã già hóa trẻ đ*.c ư ?

- Việc ấy ta có thể làm được ! Hiện tại ta vừa học được phép hồi xuân chi thuật ! Tuổi thanh xuân của ta sẽ từ thân thể hai người lấy ra để thay thế vào !

Bà đưa tay chỉ vào người Xuân Hồng:

- Lốp da trắng mịn nõn nà của người, ta sẽ lột ra để đắp lên da nhăn nhéo khô héo này !

Xuân Hồng thất thanh gào to:

Không ! Không thể được !

Đoạn nàng té xỉu xuống đất bất tỉnh .

Tiết Hoa Diễm say xưa chỉ vào Thu Cúc :

- Già này rất thích đôi mắt bồ câu ướt đẫm đen nhánh ấy.Ồ ! Hai hàm răng như hai hàng ngọc vụn, đôi môi đỏ mọng tình tứ kia! Sẽ được đem qua thay thế những cái gì lỗi thời này !

Thu Cúc như tỉnh ngộ “à” một tiếng đoạn ngả ngửa ra bất tỉnh .

Tiết Hoa Diễm đắc chí mỉm cười, đưa tay kéo nhẹ tấm khăn phủ trên giường.

Văn Tử Lăng trở mắt nhìn vào, quả nhiên dự đoán của chàng không lầm, người nằm đấy là lão truy hồn chưởng Nam Cung Minh.

Nãy giờ nghe lời nói say sưa bao hàm một tư tưởng kỳ dị của Tiết Hoa Diễm , chàng không khỏi tức và thương hại cho mối si tình tuyệt vọng của bà ta.

Nếu bà chạm đến thân thể của hai ả tỳ nữ, chàng sẽ nhất định sẽ nhảy ra can thiệp tức khắc.

Nét mặt của lão Nam Cung Minh lúc bấy giờ tái nhợt, hơi thở hỗn hển, dĩ nhiên còn đang trong trạng thái hôn mê.

Tiết Hoa Diễm khẽ cho tay vào lòng, rút ra một hoàn thuốc đỏ thắm , nhẹ nhàng nhét vào mồm lão già !

Hoàn thuốc linh nghiệm vô cùng, trong giây lát mồ hôi lão toát ra, tay chân cử động và dần dần hồi tỉnh lại.

Lão già từ từ mở mắt , cất giọng yếu ớt thốt:

- Đây là đâu !... Ta đã chết rồi kia mà !

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Ông không chết đâu ! ... Chúng ta không thể chết được, và sẽ tồn tại vĩnh viễn ở trên trần gian này.

Nam Cung Minh định gấn gượng ngồi dậy, nhưng sức còn quá yếu, kêu lên một tiếng , đoạn ngả vật xuống giường.

Tiết Hoa Diễm vội vã đưa tay đỡ:

- Ông ! Ông cảm thấy đau đớn nhiều không ?

Nam Cung Minh thở hỗn hển:

- Tôi tự hiểu ! Vết thương không thể lành được.

Không sao đâu ! Dù nặng hơn nữa tôi cũng có thể chữa lành được.

- Chẳng lẽ ở đây bà có linh chi hay sâm quả nghìn năm hay sao?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu :

- Vật quý ấy tôi làm gì có được.

Nếu không có linh dược ấy ! Vết thương của tôi không phương cứu chữa rồi ! Còn về phần bà bị nhiễm phải độc dược của tôi tự tay điều chế, chắc cũng không còn sống ở trần gian này được bao lâu nữa !

Tiết Hoa Diễm mỉm cười :

- Tuy không có thuốc chữa , nhưng tôi vẫn còn một phương pháp rất hiệu nghiệm ...!

- Phương pháp gì ?

Ông chính là một tay dụng độc chuyên môn, tại sao biện pháp dễ dàng ấy lại nghĩ không ra

- Vậy phương pháp của bà dụng độc công độc phải không ?

Tiết Hoa Diễm đưa tay chỉ bình thuốc trên bàn:

- Thế thì ông cũng khá thông minh đấy... ! Và đấy là một loại thi độc lợi hại nhất ...!

30. Yêu Phụ Si Tình

Đưa mắt liếc nhìn bình độc dược trên bàn, lão Nam Cung Minh nheo mày:

- Không thể được ! Bà biết hậu quả của nó sẽ tai hại như thế nào không ?

Tiết Hoa Diễm tỏ vẻ lạnh lùng thản nhiên đáp:

- Chúng ta sẽ cùng biến thành độc nhân, không xử dụng vật thực của nhân gian nữa, và chỉ sống bằng độc dược mà thôi !

- Như thế thì dù có sống đi nữa , cũng không bằng thác đi cho sướng thân hơn.

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Hai ta tuổi đã về chiều, nếu được hôm sớm có nhau, cùn ghưởng những ngày hạnh phúc sắp tàn, để đền bù lại bao năm tháng đau khổ đã qua, thì dù có thác cũng cam đành nhắm mắt!

Nam Cung Minh đau khổ cười gằn:

- Dù rằng tôi không bị trọng thương, cũng tự cảm thấy, cuộc sống tạm bợ này vô vị từ lâu rồi !

Hoàn thuốc lão nuốt vừa rồi dần dần mất hiệu lực, lão nhắm nghiền đôi mắt và trở lại trạng thái hôn mê lúc nãy.

Đưa bàn tay run run sờ vào đôi má nhẵn nheo, Tiết Hoa Diễm đau khổ tự lẩm bẩm :

- Hắn vẫn còn tuồn gnhớ đến người tình cũ ! Phải rồi ! Ta phải tìm lại tuổi xuân đã mất... với bất cứ giá nào , và lúc ấy tình thế sẽ cải thiện hơn.

Đưa mắt nhìn vào Xuân Hồng va ‘Thu Cúc đang hôn mê nằm dưới đất, bà chăm rãi bước tới cất giọng cười the thé, rồi đưa tay ra định chộp lấy hai nàng...

Văn Tử Lăng vừa định phá cửa nhóm mình nhảy vào giải cứu... Thành linh tiếng mõ dồn dập từ xa vang vọng đến !

Chàng giật mình ngơ ngác , nhưng lập tức vụt đổi ra vui mừng . Rồi tạm đình chỉ việc can thiệp, đứng yên chỗ cũ phập phồng chờ đợi .

Tiết Hoa Diễm như chạm phải nọc độc đưa mắt rào quanh một lượt tỏ vẻ kinh hoàng bối rối.

Liền khi ấy hai bóng người từ ngoài đại điện , nhanh như chớp bay vụt vào.

Quả nhiên.... sự dự đoán của chàng không sai, hai người vừa đến không lạ , chính là Mộ Dung Hồng và Lãnh Tâm Thần Nị..

Vừa đặt chân đến , Lãnh Tâm Thần Ni khể niệm Phật đoạn nghiêm giọng vái chào:

- Tiết thí chủ ! Đã lâu chúng mình lại gặp nhau !

Sau khi trấn tĩnh tinh thần Tiết Hoa Diễm nổi giận quát to:

- Người quả thật to gan lớn mật, dùng cách nào người vào lọt nơi đây?

Lãnh Tâm Thần Ni cười nhạt:

- Đây chỉ là một phân đàn của U Minh Giáo, làm gì cản ngăn được bản ni !

Với giọng hậm hực , Tiết Hoa Diễm gần từng tiếng:

- Lũng tặc phân đàn này tuy ngăn mi không được, nhưng hiện tại võ công của già này vẫn còn hơn người mười phần, chẳng lẽ người dốt đến nỗi không phân biệt được sự cao thấp về tài sức hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên đáp:

- Thực ra với võ công mà người học được trong Mai Chu Bửu Lục, có thể cao hơn bản ni một bậc. Nhưng rất tiếc rằng hiện tại độc thương của người rất nặng, đơn dựa vào đại thừa âm công, cùn gấu lấy tính mạng của người rồi, dù rằng mạng người số trời đã định, có bị tru diệt đi nữa , bản ni cũng không thích lãnh nhiệm vụ giết chóc ấy đâu !

Mấy lời nói cứng rắn và xác đáng của Lãnh Tâm Thần Ni, làm Tiết Hoa Diễm tự biết mình thất thế nên dịu giọng:

- Người đến đây là có ý gì ? Tại sao biết ta ở đây?

Không dấu chi người , việc xảy ra ở Hồng Phong Cốc bản ni đã biết rõ cả rồi !

Nghe nhắc đến chuyện xấu hổ vừa qua, Tiết Hoa Diễm đỏ mặt tía tai cười chua chát:

- Hừ ! Mình đã khoác bộ áo nâu sòng , mà lòng chưa nguôi đường tình ái !

Đoạn đưa tay chỉ vào Nam Cung Minh bà tiếp:

- Thì ra người vì người này mà đến đây phải không ?

Lãnh Tâm Thần Ni vội niệm Phật nheo mày thốt:

- Vừa mở miệng lại buông lời tội lỗi. Thí chủ sao vụ nhục thần ni đến đổi. Trong khi bản ni đã nương nhờ cửa Phật quá lâu rồi.

Như thế thì người đến đây có dụng ý gì khác nữa?

Đưa mắt về hai ả tỳ nữ đan gá bắt tỉnh dưới đất, Lãnh Tâm Thần Ni chăm rõi hỏi vặn lại :

- Cửa Phật từ bi bác ái làm gốc, hai cô bé vô tội này tại sao người ngược đãi chúng như thế ?

Đây là việc riêng của ta, thuật hồi xuân chắc người không hiểu! Ta muốn tìm lại tuổi xuân đã mất từ lâu.

Thế ra thí chủ định nhúng tay vào tội ác. Nếu không thấy được thì chẳng nói chi, hôm nay sẵn có mặt ở đây bản ni nhất quyết không để hai cô bé này bị chết oan uổng.

Tiết Hoa Diễm kêu lên :

- Thế ra người định giải cứu hai con bé này à?Lãnh Tâm Thần Ni nói với giọng cương quyết:

- Cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ !Đoạn ni cô quay về phía Mộ Dung Hồng bảo :

- Con hãy nhanh đến mở trối cho hai cô bé ấy !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn chạy đến mở trối cho Xuân Hồng và Thu Cúc, và giúp hai nàng mặc y phục vào !

Sự tức giận của Tiết Hoa Diễm nổi lên đến cực độ, nắm tay của bà ta xiết chặt lại, chuẩn bị ứng chiến. Nhưng sau một hồi đắn đo suy nghĩ, bà 'liền dịu giọng:

- Ta hôm nay mình mang trọng thương, mọi việc đều tùy người đấy! Ngày khác gặp gỡ, chúng mình sẽ thanh toán món nợ này!

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên thốt:

- Điểm trọng yếu của bản ni là cứu người. hậu quả ra sao cũng mặc !

Sau khi được Mộ Dung Hồng cởi trói và mặc quần áo lại, Xuân Hồng và ‘ Thu Cúc dần dần hồi tỉnh lại .

Trong thâm tâm của hai ả tỳ nữ, dưới gầm trời này, duy chỉ Thái Thượng Giáo Chủ là có võ công cao nhất thiên hạ. Nào ngờ hôm nay một thiếu nữ tuổi hầy còn trẻ, ngang nhiên đứng trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ giải cứu hai nàng quả thật là một việc phi thường !

Hai nàng do dự một hồi, đoạn quì xuống trước mặt Mộ Dung Hồng:

- Đa tạ ân cô nương cứu mạng!

Mộ Dung Hồng nghiêm nét mặt:

- Đây là công đức của sư phụ ... tôi chỉ thi hành theo lệnh thôi !

HAi nàng lại hướng về phía ni cô :

- Đa tạ lão sư thái... ân cứu tử này hai con sẽ ghi tạc muôn đời!

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ giu? đôi tay áo rộng:

- Hiện tại hai người muốn ở lại hay theo ta, tùy ý hai người lựa chọn, ta không cưỡng ép !

Xuân Hồng và Thu Cúc vội đáp:

- Lão sư thái mở lượng từ bi cho chúng con theo với.

Tiết Hoa Diễm vụt kêu lên:

- Ngũ Nạn Dung ! Hành động của người quá xác lác, trước mặt ta người chẳng nề chút nào?

Lãnh Tâm Thần Ni giật mình vội cải chính:

- Bản ni lánh tục đã lâu mong Tiết thí chủ đừng xưng hô như thế!

- Rất tốt ! Lãnh tâm sư thái ! Người định bắt hai con liễu đầu này đi đâu mới được chứ ?

- Chân trời góc bể không chắc chỗ nào là nơi cố định, nhưng có một điểm bản ni không ngại cho thí chủ hay rằng :bản ni sẽ thu hai cô bé làm đệ tử !

Tiết Hoa Diễm lòng lộn kêu to:

- Thôi được ! Món nợ này chúng mình sẽ có ngày thanh toán!

Bà đưa tay chỉ về phía Nam Cung Minh tiếp :

- Lãnh Tâm ! Lòng người lạnh thật rồi ư ?

Đôi vai thần ni run run , lòng không tự chủ, đưa mắt khẽ liếc về phía Nam Cung Minh , gương mặt từ bi thoáng hiện lên nét đỏ hồng.

Một thời khổ lụy đã qua, cửa từ bi giúp ni cô rửa sạch bụi trần , đột nhiên hôm nay đứng trước người tình cũ trong cơn hấp hối, bảo sao lòng bà không sao xuyên rung động ?

Sự xúc động chỉ thoáng qua rong giây lát, Ni cô liền trở lại trạng thái trầm tĩnh:

- Đồ nhi ! Hãy dẫn dắt hai cô bé , chúng mình nên theo đường cũ mà ra.Tiết Hoa Diễm nghe nói liền gằn giọng:

- Hừ ! Ta e cho hai thầy trò người khó mà thoát khỏi nơi này !

Ni cô lạnh lẽo mỉm cười :

- Đại thừa âm công của bản ni , đủ sức làm cho tất cả những người ở phân đàn này chìm vào giấc ngủ say sưa !

Quay sang Mộ Dung Hồng , bà ta giục:

- Đồ nhi ! Con hãy niệm bài kinh Huỳnh lương Dẫn cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ, đoạn từ trong lòng rút ra chiếc mỏcon xinh xinh màu đỏ ón ánh và chiếc đôi tre, rồi nàng lập tức khua lên , miệng vừa tụng niệm.

Thừa biết sự lợi hại của môn âm công này, không thắm vào đâu đối với Tiết Hoa Diễm . Nhưng lúc bấy giờ thì khác hẳn, khi tiếng mỏ nổi lên , bà ta đành phải ngồi im thín thít trên chiếc ghế cao, nhắm mắt dưỡng thần chịu đựng.

Bỗng nhiên.....

Một hiện tượng lạ lùng làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, từ nãy giờ lão già họ Nam đang mê man trên giường bệnh, thỉnh thoảng tay chân cử động, rồi bất thần vụt ngồi nhô dậy.

Hiệu quả của bài kinh Huỳnh lương Dẫn vượt quá mức tưởng tượng của Lãnh Tâm Thần Ni !

Dụng ý của Ni cô là mượn tiếng mỏ câu kinh để ru ngủ bọn tay chân bộ hạ của Tiết Hoa Diễm , Ni cô quên đi môn đại thừa âm công trị lành bệnh nội thương một cách thần diệu. Chính điểm ấy Văn Tử Lăng nhớ rõ hơn ai hết! Nếu không có tiếng mỏ ấy chàng đã bỏ mạng từ lâu rồi ! Sau khi thụ thương trong trận ác chiến dưới mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử.

Chợt nom thấy ni cô, Nam Cung Minh giương đôi mắt kỳ dị nhìn bà ‘ta, một dòng máu tươi từ khóe miệng lão chảy xuống, nhuộm đỏ cả tấm lụa trắng đang phủ trên mình.

Tiết Hoa Diễm thấy thế vụt nóng ruột kêu to lên :

- Nam Cung Minh nội thương của ông rất nặng, chớ cử động!

Lão già dường như chẳng nghe tiếng gọi, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Ni cô, ấp úng thốt:

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung ! Phải chăng bà chính là Ngũ Nhạn Dung ?

Thần sắc của ni cô vụt tái nhợt, nét mặt kinh hoàng bối rối, giây lâu bà mới trấn tĩnh!

Bản ni pháp hiệu Lãnh Tâm ! Nhạn Dung đã chết mất từ lâu rồi !

Mặc dù cố giữ giọng trầm tĩnh , nhưng xuyên qua giọng nói run run của bà, không thể giấu được sự xúc động mãnh liệt đang vò nát con tim.

Nam Cung Minh vùng vẫy kêu to:

- Không ! Không ... bà chính là Ngũ Nhạn Dung ! Dù cho xa cách bao nhiêu thời gian, hay non dù mồn biển có cạn đi nữa, chỉ nhìn thoáng qua tôi cũng biết rõ là bà ! Nhạn Dung ! Mãi đến bây giờ bà vẫn không hiểu rõ nỗi lòng của tôi sao?

Mấy chục năm qua , không lúc nào mà tôi không tưởng nhớ đến hình bóng yêu kiều của bà. Đã mấy phen rồi, tôi thường lên đến Bạch Vân Am để nhìn trộm nơi ẩn chốn ở của bà, cho vơi bớt bao niềm khắc khoải.

Thần sắc của Lãnh Tâm Thần Ni từ xanh xám đổi ra tái nhợt bà trấn áp ngọn lửa lòng đang dày xéo con tim:

- Bản ni đã lánh tục từ lâu !... Chuyện đã qua xin ông đừng nhắc nữa... ! Cõi lòng tôi đã nguội lạnh mất rồi!

Nhạn Dung ! Thế ra bà nỡ dứt bỏ mối tình thật ư ?

Lãnh Tâm Thần Ni chớp chớp đôi mi , một luồng kinh lực chôn dấu từ lâu vụt thoáng qua đôi mắt rất đẹp của bà, nhưng phút chốc nó vụt tắt hẳn, bà lắc đầu thở dài :

- Đồ Nhi ! Chúng mình nên mau rời khỏi nơi đây thôi !

Lão Nam Cung Minh vụt kêu to:

- Nhận Dung ! Không thể được ! Bà không thể đi được !

Nói xong lão liền cố gắng vùng dậy loạng choạng bước đến định ngăn cản ni cô... Nhưng vết thương vệt bộp phát, lão cảm thấy đau nhói nơi tim, rồi ngã gục xuống bên chân ni cô.

Tiết Hoa Diễm không dần được cơn ghen tức bà lồng lộn gào to:

- Nam Cung Minh ! Thì ra ngươi vẫn còn si mê như điên dại ả Ni cô này, những lời đường mật của ngươi nơi Hồng Phong Cốc hoàn toàn giả dối cả ! Đồ lường gạt ... vô lương tâm ...

Bà điên tiết thuận tay với lấy bình độc được trên bàn, ném thẳng vào đầu lão già .

Bình độc được trúng vào đầu lão già vỡ làm hai mảnh, một chất thuốc màu đen đặc kẹo, tạt ra tung tóe, thấm cùng mặt mũi hắn...

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh kêu lên:

- Đây là loại Thi Độc được !

Tiết Hoa Diễm bước tới cười gằn:

- Ngươi đoán rất đúng ,,đây là loại độc được nguy hiểm nhất.

Bà đưa tay lão Nam Cung Minh dậy:

- Nam Cung Minh ... Ông phải biết, một khi Thi độc thấm vào da thịt rồi, hậu quả của nó sẽ ra sao?

Lão già gấn gượng đáp:

- Chỉ trong một giờ sau thân thể ta sẽ tan biến thành một vũng máu đỏ ! Nhận Dung ! Hôm nay lão phu sung sướng nhắm mắt lìa cõi đời này, có mặt ba 'tại đây, ta sẽ không còn oán hận gì cả .

Tiết Hoa Diễm ghen ngào đưa tay với lấy nửa bình Thi Độc còn lại đưa đến trước mặt lão già dịu dàng an ủi:

- Nếu ông chịu uống vài giọt độc được này thôi, ông sẽ thoát khỏi tay tử thần.

Lão già vùng vẫy kêu to:

- Không ! Lão phu thà thác chứ không thể biến thành một độc nhân !

Tiết Hoa Diễm điên tiết cười lên the thé:

- Hiện tại ! Quyền định đoạt sự sống chết của ông về nơi tay ta.

Vừa nói bà liền đưa tay điểm vào huyệt yết hầu của lão già, mồm lão bắt đắ dĩ từ từ mở toát ra, bà nhanh nhẹn đưa bình thuốc đổ rốc vào .

Lãnh Tâm Thần Ni định đưa tay ngăn cản, sau phút do dự bà liền bãi bỏ ý định ấy, thở dài một tiếng, đoạn quay về phía Mộ Dung Hồng giục:

- Đồ nhi !.. Chúng mình đi thôi !

Nói xong Ni cô liền lập tức cất bước quay mình đi trước, Mộ Dung Hồng và hai ả tì nữ lục tục theo sau, tiếng chân khua động trên hành lang nhỏ dần...

Thình lình .. một tiếng quát to làm rung chuyển cả tòa hãm kiên cố.

Tử Lăng giật mình ngơ ngác , chàng nhủ thầm:

- Lại có trận ác chiến xảy ra nữa!

Tiếng mở vụt nổi lên liên hồi...

Chỉ trong chốc lát... tiếng mở câu kinh xa dần... rồi chìm hẳn vào đêm tịch mịch...

Trong đại sảnh.... dưới ánh những ngọn bạch lập gần tàn. Tiết Hoa Diễm như điên dại giương đôi mắt đỏ ngầu cười lên khanh khách... bà đưa nửa bình Thi độc còn lại , tự trút vào miệng rồi nuốt sạch....

31. Bí Hiểm Khó Lường

Đứng núp sau cánh cửa sổ, Văn Tử Lăng bị kích động mạnh, sức nhớ đến lời di chúc của Giang Nam Hạt, cơ hội diệt trừ Tiết Hoa Diễm thích hợp nhất chính là lúc này.

Chàng toan phá cửa xông vào, bỗng nhiên có tiếng nói chuyện xôn xao từ xa vọng lại, đôi mày chàng khóa chặt, ý định xông vào sảnh đường lại phải tạm đình hoãn.

Tiếng chân người dần dần đi đến đại sảnh đường, từ khe cửa sổ nhìn vào Tử Lăng nhìn ra, chính là bọn Cửu Đầu Điều Lữ Cung ban nầy !

THấy cửa sảnh đường mở rộng, đồ đạc ngổn ngang bừa bãi, Cửu Đầu Điều Lữ Cung cả kinh áp ứng:

- Kính thưa Thái Thượng Giáo Chủ , phân đàn vừa bị kẻ địch đột nhập tấn công, chúng phá hủy địa đạo bí mật xông vào , chẳng hay có đến đây quấy rầy giáo chủ hay không ? Chúng tôi đặc biệt đến đây thỉnh an.

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo “hừ” một tiếng:

- Thế bọn chúng đâu rồi?

- Kẻ địch chuyên dụng âm công, chúng tôi đành thúc thủ, nhưng hiện giờ chúng nó đã cao bay xa chạy mất rồi !

THấy vắng bóng hai ả thị tỳ Cửu Đầu Điều Lữ Cung vội hỏi:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ , còn hai ả thị nữ sao vắng mặt ?

Tiết Hoa Diễm buồn bã đáp:

- Bị bọn chúng bắt mang đi mất rồi !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung tấn công một cách sống sượng:

- Bọn chúng dám cả gan đến trước mặt giáo chủ diệu võ dương oai, táo bạo thật ! Sao giáo chủ không cho chúng một bài học đích đáng !

Tiết Hoa Diễm hờn thẹn phát câu:

- Lữ đàn chủ ! Người định dạy khôn ta đấy ư ?

Cửu Đầu Điều Lữ Cung thất kinh, biết mình lỡ lời vội quỳ xuống:

- Kẻ thuộc hạ này đâu dám thất lễ...

Thành linh lão Nam Cung Minh khẽ cử động, rồi vụt ngồi nhồm dậy.

Tiết Hoa Diễm mừng rỡ kêu lên:

-Ồ ! ông đã khỏi bệnh rồi, thi độc quả nhiên thần diệu thật.

Nam Cung Minh như điên đại cười lên khanh khách:

- Thi độc là bá độc chi vương, tự nhiên uống vào sẽ khỏi ngay chứ gì !

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Việc quan trọng nhất là ông được lành bệnh, mặc dù biến thành độc nhân , nhưng có quan hệ gì đâu?

Nam Cung Minh cười to:

- Bà nói rất đúng, thật ra cũng chẳng quan hệ gì !

Nói đoạn ông quay đầu về phía Cửu Đầu Điều Lữ Cung nghiêm giọng quát to:

- Lữ đàn chủ ! Hãy đến đây ! Ta có việc muốn hỏi !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung bất giác ngăn người ra, ông ta chưa biết phải hành động như thế nào, mặc dù lão già là tình nhân của Thái Thượng Giáo Chủ , nhưng đối với U Minh Giáo , lão ta chẳng có cấp bậc gì cả.

Tiết Hoa Diễm hiểu ý liền nhìn về phía hán ta dịu dàng nói:

- Lữ đàn chủ , chúc Tổng đàn tổng hộ pháp của bốn giáo còn trống, từ bây giờ trở đi , theo lệnh của ta, lão Nam Cung Minh sẽ giữ chức vụ ấy !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung gạt đầu vâng dạ, đoạn quay sang phía lão già họ Giang cung kính vái chào :

- Kẻ thuộc hạ ra mắt Tổng đàn Nam cung tổng hộ pháp p !

Quay sang Tiết Hoa Diễm lão già mỉm cười hỏi:

- Xin bà cho biết, chức vụ Tổng hộ pháp đứng vào ngôi thứ nào?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Chúc tổng đàn hộ pháp đứng vào ngôi thứ ba , trong hàng thủ lãnh tối cao của U Minh Giáo !

- Còn ngôi thứ nhất và thứ nhì ?

- Già này là Thái Thượng Giáo Chủ , tự nhiên đứng vào ngôi thứ nhất, kể là bốn giáo chủ !

Nam Cung Minh đắc chí mỉm cười:

- Như thế thì, Lữ đàn chủ trực thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu ! À này... bốn giáo cả thấy được bao nhiêu phân đàn nhỉ ?

Tiết Hoa Diễm vội vã đáp:

- Đã thành lập xong đ*.c ba mươi tám phân đàn, còn mười hai nơi đang trừ bị ráo riết sắp sửa hoàn thành trong toàn quốc, chỗ nào hiểm yếu là có phân đàn của chúng mình !

- Tất cả những phân đàn ấy đều lệ thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu phải không ?

Tiết Hoa Diễm đáp:

- Đương nhiên là phải !

Nam Cung Minh hỏi iếp:

- Trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ , lão phu có quyền ra lệnh hay không ?

Ngầm hiểu ý của lão già họ Giang, Tiết Hoa Diễm vội cho tay vào lòng rút ra một tấm lệnh bài vàng óng ánh, hai bên mặt đều có khắc hình một chiếc đầu lâu, bà đưa đến tay lão già và trình trọng thốt:

- Đây là Kim lệnh bài của tổng hộ pháp ! Nếu lớp thuộc hạ trong giáo có kẻ nào không phục tùng hay làm sai lệnh, ông có quyền tùy tội trạng nặng nhẹ mà xử phạt, nếu nặng hơn sẽ giết thẳng không dung thứ !

Đưa tay đón lấy Kim lệnh bài, Nam Cung Minh nghiêm giọng quát:

- Lữ đàn chủ !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung cung kính thưa :

- Thuộc hạ ra mắt tổng hộ pháp !

Nam Cung Minh đồng dục quát tiếp:

- Hãy mời tất cả nhân vật trọng yếu trong phân đàn đến đây !

- Thuộc hạ xin tuân mạng !

Đoạn lão ta đưa tay vẫy bọn người bên ngoài.

Các người hãy mau vào ra mắt Tổng đàn tổng hộ pháp !

Một tiếng dạ vang như sấm , năm tên thanh y đại hán hùng hổ bước vào, cung kính đứng trước mặt Nam Cung Minh thi lễ:

- Chúng tôi là Lũng tây phân đàn, Tổng hộ pháp và bốn vị hộ pháp đồng ra mắt Tổng đàn tổng hộ pháp !

Nam Cung Minh chăm rãi gần từng tiếng:

- Các người là những nhân vật đầu não trong phân đàn này, tất nhiên có nhiệm vụ coi sóc và giữ gìn an ninh trật tự !

Hôm nay Thái Thượng Giáo Chủ đến đây chữa bệnh, các người lãnh nhiệm vụ canh gác thế nào, để kẻ địch thâm nhập vào bắt mất hai tì nữ, các người nghĩ sao nếu chúng cha/m đến Thái Thượng Giáo Chủ ?

Tất cả đều xanh mặt , đồng thanh nói:

- Chúng tôi bất tài, thật đáng tội chết !

Nam Cung Minh nghiêm giọng tiếp:

- Đã biết tội đáng chết, tại sao không tự vận để đền tội, theo qui lệ chẳng nhẽ ta phải nhọc công ra tay hay sao??

Như sét đánh bên tai , sáu người không ngờ lão già họ Nam vừa nhậm chức, đột nhiên xử dụng kỷ luật sắc thép đối họ, tất cả/ đều kinh hoàng thất sắc, đồng thanh kính cẩn nài :

- Tổng hộ pháp hãy mở lượng hải hà ! Vì đây chỉ là lần đầu phạm lỗi !

Thấy cục diện vụt căng đến cực độ, Tiết Hoa Diễm vội xen vào :

- Họ tuy đáng tội chết, nhưng mình nên xét lấy công để giảm bớt cho họ phần nào !

Nam Cung Minh sa sầm nét mặt:

- Như thế thì với chức vụ Tổng đàn tổng hộ pháp này, tôi không có quyền định đoạt và xử phạt tội trạng của những kẻ thuộc hạ hay sao??

Lỡ khóc lỡ cười ! Tiết Hoa Diễm cố đè nén sự căng rức của lương tâm, để cho đẹp dạ người yêu bà khẽ thở dài :

- Thôi được ! Tùy ông xử phạt đấy !

Nam Cung Minh dường như chẳng buồn để ý đến cử chỉ ấy, quay sang phía Cửu Đầu Điều Lữ Cung gắng giọng :

- Người là thủ lĩnh của phân đàn này... Hình phạt phải do người đi đầu... Hãy tự động thi hành ngay tức khắc !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung cố gắng khấn nài :

- Xin tổng hộ pháp hãy dung tình, vì đây là sự phạm lỗi đầu tiên của thuộc hạ !

Nam Cung Minh cười lạt:

- Xem ra người không tuân lệnh đấy à !

Thấy tình thế liệu bề năn nỉ lão già không xong, Lữ đàn chủ vội quay sang Tiết Hoa Diễm :

- Mong Thái Thượng Giáo Chủ hãy niệm tình, đối với U Minh Giáo kẻ thuộc hạ này đã dày công xây đắp rất nhiều năm tháng...

Dường như lời cầu xin của Lữ đàn chủ làm bà cảm động, Tiết Hoa Diễm quay sang lão Nam Cung Minh:

- Tổng hộ pháp xem thử có thể giảm khinh một đôi phần nào hay không ?

Nam Cung Minh lắc đầu cười lạt:

- Bốn giáo tổ chức đại quy mô, nhân viên thuộc hạ đông hàng nghìn vạn, nếu kỷ luật không nghiêm minh, sau này còn xử phạt được ai nữa?

Sắc mặt tái nhợt không còn một chút máu, Cửu Đầu Điều Lữ Cung tự biết không hy vọng khấn cầu được nữa, bèn đưa thẳng tay lên định đập vào Thiên Linh tự vận.

Nam Cung Minh vụt đổi ý quát to :

- Hãy khoan !

Tướng lão già họ Giang nghĩ tình tha tội, Lữ đàn chủ hân hoan vô cùng, lão cảm ơn rồi rút:

- Đa tạ công đức Tổng hộ pháp tha cho khỏi chết.

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Không ! Tội người vẫn phải thi hành đúng như qui điều của bốn giáo đã định, nhưng bốn tòa đặng ân cho người chết một cách anh hùng hơn... ! Giờ đây ta cho phép người cùng ta xuất chiêu đối địch, nếu trong một chiêu mà người thoát chết, tất cả tội trạng sẽ được hủy bỏ !

Thoạt nghe lời giao kết của Nam Cung Minh, Lữ đàn chủ trong bụng mừng thầm, lão tự nghĩ :

- Trong U Minh Giáo , luận về võ công mình có thể gọi là tay cao thủ có hạng, trời xui đất khiến cho hôm nay, mạng số của ta chưa đến nỗi nào !

Lão sợ lão goà họ Nam thay đổi ý kiến, liền vội vã thốt:

- Nhờ tổng hộ pháp đặc biệt thi ân, kẻ thuộc hạ này mặc dù kém tài, nhưng xin tuân mạng !

Tiết Hoa Diễm hơi nheo mày, bà định cản ngăn, nhưng sau giây phút do dự bà đành ngậm miệng.

Cửu Đầu Đỉnh Lữ Cung lấy làm đắc ý, đưa hai tay dốc toàn lực đẩy ra song chưởng cực mạnh, hướng về phía họ Nam quét thẳng tới.

Lão định bụng, dù cho Nam Cung Minh có công lực cao thâm mấy đi nữa, tối đa lão chỉ thụ thương là cùng, mạng sống dù sao vẫn được bảo đảm!

Dường như chẳng để ý đến chưởng lực của Lữ đàn chủ, đợi chưởng phong bay gần đến. Nam Cung Minh liền lật bàn tay phát nhẹ, một luồng kinh lực êm dịu không một tiếng động nhẹ nhàng bay ra ...

Một tiếng rít ghê rợn nổi lên, hai luồng kinh lực chạm vào nhau lập tức hóa giải hết!

Mặc dù thế Cửu Đầu Đỉnh Lữ Cung cũng cảm thấy một luồng kinh lực còn sót lại dội ngược vào lồng ngực.

Sức dội ấy chỉ nhẹ nhàng thôi, nên lão ta cũng chẳng để ý tới, lão đắc ý chấp tay vẫy chào:

- Kẻ thuộc hạ xin đa tạ ơn tha chết của Đức tổng hộ pháp.

Nói xong lão ta bước lui về chỗ cũ.

Nam Cung Minh khẽ mỉm cười nín lặng...

Bỗng nhiên...

Cửu Đầu Đỉnh Lữ Cung vừa cất bước thành linh vụt ngã bổ nhào xuống mặt đất, quay lẩn lộn lốc.

Toàn thân của lão ta co giật liên hồi, mặt mũi co rút lại rồi bất động.

Trong giây phút, một hiện tượng kỳ lạ xảy ra... cơ thể của lão đàn chủ không co giật nữa, và bắt đầu tan rã, y phục của lão cũng tan dần..

Trong khoảnh khắc, tất cả thi thể cho đến cả xương cốt tan biến thành một vùng nước đen ngòm... mùi tanh xông lên nồng nực.

Thấy cảnh tượng quá hãi hùng, năm vị hộ pháp khiếp đảm run lên cầm cập.

Nam Cung Minh lạnh lùng gằn giọng:

Đó là điểm làm gương cho những kẻ không tuân mạng lệnh!

Đoạn lão đưa mắt về phía phân đàn Tổng hộ pháp:

- Còn người ! Cũng định bốn tòa thử sức một phen chứ ?

Phân đàn Tổng hộ pháp bay hồn lạc phách kêu lên :

- Thuộc hạ thật không có can đảm ấy !

- Đã không dám đương đầu đối địch, tại sao không mau thi hành đúng kỷ luật của bổn giáo?

- Thuộc hạ tuân mạng !

Nói xong lão đưa thẳng tay tự đập mạnh vào điển thiên linh !

Bốn thi thể lần lượt ngã gục xuống mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ cả góc phòng.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt Tiết Hoa Diễm lắc đầu thở dài:

- Lũng tây phân đàn này khổ công xây dựng đã nhiều năm, hôm nay chỉ trong khoảnh khắc những tay đầu nảo ở đây đã bị ông giết sạch, sau này phải tốn nhiều công mới gầy dựng lại được. Nam Cung Minh thân nhiên mỉm cười:

- Những chuyện tôi làm vừa rồi hình như không vừa ý của bà...

Tiết Hoa Diễm vội tươi cười cải chính:

- Thực ra mệnh lệnh của ông hơi nghiêm khắc một chút, nhưng... mục đích của tôi là muốn được sống lại một đời hạnh phúc trong đoạn đời sắp tàn này, ví dù toàn bộ U Minh Giáo có bị phá hủy đi nữa, tôi cũng không phiền trách ông đâu .

32. Trong Động Tử Vong

Tiết Hoa Diễm suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Lũng Tây phân đàn , cơ sở rộng lớn, nhân viên rất đông, hi^ .n giờ chúng mình phải bổ nhiệm một tân đàn chủ để trông nom mới được....

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Việc ấy không cần, đối với vạn ma đại trận có sẵn nơi đây, lão phu rất lấy làm thích thú, chức vụ đàn chủ sẽ do tôi kiêm nhiệm, ý bà nghĩ sao?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Nếu ông sẵn sàng nhận lãnh, lẽ đương nhiên thích hợp vô cùng...

Bà âu yếm nhìn lão già họ Nam, đoạn nhẹ nhàng ngã vào lòng lão ta ra chiều sung sướng...

Trong gian phòng dưới ánh bạch lạp sắp tàn, trên mặt đất tử thi nằm la liệt, hai cụ già đang âu yếm với nhau... nếu không nhìn vào đôi mái tóc bạc hoa râm và hai gương mặt nhăn nheo ấy, kẻ bàng quang sẽ lầm tưởng rằng:

- “Đây là đôi tình nhân son trẻ trong tuần trăng mật” ...

Giây lâu...

Nam Cung Minh đẩy nhẹ Tiết Hoa Diễm ra bảo:

- Hiện tại chúng mình nên rời khỏi nơi đây...

Tiết Hoa Diễm ngạc nhiên hỏi gần:

- Ông đã bảo sẽ kiêm nhiệm chức vụ đàn chủ của phân đàn này, hà tất lại muốn đi đâu mà phải vội.

- Nhưng trước khi nhận chức ở đây, chúng mình còn phải đến viếng tổng đàn chứ!

Tiết Hoa Diễm như sực tỉnh:

- À ! Ông không nhắc tôi cũng suýt quên mất, ông còn phải ở đây để làm l^~ nhiệm chức, và do tổng đàn viết thiệp cho mời tất cả thủ lãnh phân đàn đến để làm lễ ra mắt mới được!

Nam Cung Minh dường như say mê với công việc, tỏ vẻ tận tâm với chức vụ vội tiếp lời:

- Khiu đã nhận chức rồi , tôi còn phải đi đến viếng các phân đàn, hầu có xem xét mỗi công việc của địa phương cho tường tận!

Tiết Hoa Diễm liền ngồi nhồm dậy giục:

- Thôi ! Chúng mình mau rời khỏi nơi đây để về tổng đàn cho sớm.

Nói xong bà liền đứng dậy, Nam Cung Minh vội vã theo sau, cả hai song song đồng bước ra khỏi phòng.

Thấy cơ hội không thể bỏ qua được, Tử Lăng liền đưa tay lên, định thừa cơ tung chưởng hạ quách Tiết Hoa Diễm ngõ hầu trừ tuyệt hậu hoạn.

Nào ngờ cánh tay chàng vừa đưa lên, liền bị một kẻ lạ mặt từ phía sau nắm lấy chặt cứng....

Chàng giật mình cả kinh, thình lình có tiếng truyền âm nhẹ rót bên tai:

- Văn thiếu hiệp chớ vội hành động, chính ta đây !

Thấy giọng nói quen quen, chàng quay đầu nhìn lại, thì ra chính là Nhất Thốc Đã Tẩu.

Chàng vội dùng phép truyền âm nói nhanh:

- Lão tiên bối ! Mụ già ấy chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm đấy!

Nhất Thốc Đã Tẩu liền nhiên đáp:

- Không giấu gì Văn thiếu hiệp , lão phu đã đến đây từ lâu, cho nên tất cả việc xảy ra lão đều biết rõ cả rồi!

Tử Lăng bất giác cả thẹn, một mặt tyhầm khâm phục tài phi thường của lão già.

Khing công của lão hơn chàng thập bội, đứng bên chàng bao lâu, nhưng tuyệt nhiên chàng không hay biết!

Nhất Thốc Đã Tẩu vội vã giục:

- Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây, rồi sẽ bàn tính công việc.

Hai người dùng thuật khinh công dọ đường đi vào lúc nãy , phóng mình bay vút trở ra.

Phút chốc hai người vượt qua cổng chùa, chạy bay một mạch, lướt qua khỏi ngọn đồi trước mặt, xuyên qua khỏi cụm rừng dày đặc, đến một khoảng đất trống mới dừng chân ngồi xuống nghỉ.

Tử Lăng cất tiếng hỏi:

- Vì nguyên cớ nào lão tiên bối can ngăn không cho tôi hạ sát mụ già độc ác ấy?

Nhất Thốc Đã Tẩu đáp:

- Việc trừ tuyệt mụ già ấy, dĩ nhiên là hành động phải làm, nhưng vì có mặt của lão Nam Cung Minh, nên lão phu mới can ngăn hành động ấy của cậu. Xem ra lão già ấy là một người hiệp nghĩa. Lão khéo mượn kỷ luật để diệt trừ sáu tay cao thủ của U Minh Giáo, cũng thừa hiểu lão đối với bọn chúng đương nhiên đã có mặt cảm rồi....

- Nhưng sự diệt trừ Tiết Hoa Diễm và hành động của lão ta có quan hệ gì?

- Ô ! cậu vẫn chưa hiểu rõ việc này... ! Hiện tại với chức vụ Tổng đàn tổng hộ pháp, lão già họ Nam ấy không chế tất cả phân đàn trong tay, nếu sớm diệt trừ mất mụ già ấy, lão dựa vào đâu để an nhiên ngồi ghế Tổng hộ pháp? Một chức vụ tối cao của U Minh Giáo ! Cậu thấy không , chứ tình quả nhiên có một mảnh lực phi thường.

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Như thế thì chúng mình chưa vội giết thác Tiết Hoa Diễm !

- Đúng như vậy ! Ấu cũng là số trời. Một ngày nào cơ mưu lão Nam Cung Minh bị bại lộ hoặc giả lão chẳng may bị ngộ nạn, hay là U Minh Giáo đã đến ngày suy tàn không kể ! Hiện tại thì nên để cho bà ta ung dung hưởng hạnh phúc của chuỗi ngày tàn thêm một thời gian nữa!

Văn Tử Lăng tạm ngưng giây lâu rồi hỏi tiếp:

- Lão tiền bối đã được chút ánh sáng nào về Tử Vong Động hay chưa?

Nhất Thốc Đả Tẩu khẽ gật đầu:

- Lão phu đã phát giác ra một địa điểm khả nghi, lúc đó lão đã bắn lưu hỏa hoàn lên không, cho tin để cậu đến, nhưng đợi mãi không thấy, nên lão mới lần mò đến đây, may mắn gặp được và biết thêm một chuyện kỳ kỳ hiếm có !

- Vậy bây giờ chúng mình lập tức đến chỗ ấy thử xem !

Lão già ngược mặt nhìn trời, đoạn lắc đầu:

- Trời đã gần sáng, đi dạo thám rất bất tiện, chúng mình phải đợi đến đêm tối mới được!

Tử Lăng gật đầu đồng ý!

Hai người bèn lần mò về phía sau núi, rình bắt được một con thỏ rừng, nổi lửa tạm ăn đỡ dạ, đoạn tìm một hốc đá tạm nghỉ dưỡng sức.

Thấm thoát trời lại về đêm...

Nhất Thốc Đả Tẩu nói:

- Địa điểm ấy cách đây độ ba mươi dặm, chúng mình khởi hành là vừa.

Với thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người, phút chốc đã đến nơi.

Trước mặt hai người là một khu rừng sầm uất, cổ thụ ngất trời, Nhất Thốc Đả Tẩu đứng dừng lại phân định phương hướng, đoạn rẽ về cánh tả, đi vòng qua một cánh núi, đây những vách đá cheo leo, vượt qua một ngọn thác nước réo âm ỉ.

Lúc bấy giờ lão dẫn đầu chậm rãi đếm từng bước một, một cửa động thiên nhiên vụt hiện ra trước mặt.

Cửa động nằm chênh vênh trên sườn núi, cảnh tượng bên ngoài cực kỳ hoang vắng.

Nhất Thốc Đả Tẩu đưa tay về phía cửa động và ướm hỏi:

- Này ! Cậu xem thấy những gì không ?

Tử Lăng chăm chú nhìn vào, chỉ thấy cỏ dại mọc đầy, cảnh vật hoang vu, ngoài ra không thấy gì khác nữa, chàngkhẽ đáp:

- Thật ra tôi không nhận thấy điểm gì khả nghi cả.

-Ồ ! Cậu có nhận ra hình dạng cửa hang không ?

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, rất đỗi ngạc nhiên đáp:

- LẠ quá ! Hình dáng cửa hang giống in như hình chiếc đầu lâu.

Nhất Thốc Đả Tẩu mỉm cười:

- Đây là điểm thứ nhất, cậu hãy lắng nghe thử!

Tử Lăng chăm chú lắng tai nghe.

Từ dưới hang sâu thẳm, văng vẳng truyền lên tiếng “bon bon” của nước chảy.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Phải rồi...! TRONG hang hình như có tiếng rì rào của nước chảy và sâu lắm.

Lão già mỉm cười tiếp:

- Cậu tiếp tục ngửi thử!

Chàng càng ngạc nhiên hơn nữa, mùi tanh hôi của xác chết đã rửa xông lên nồng nực...

Lão già đưa tay chỉ về phía những thân cây cổ thụ gần đấy và bảo:

- Điểm quyết định chính là ở nơi đây!

Tử Lăng ngược mắt nhìn vào hướng ngón tay chỉ, trên những thân cổ thụ rất nhiều ám khí đã cắm phập vào đây tự bao giờ...

Lão già trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- Xem cho kỹ lại, thì những món ám khí này xuất phát từ trong cửa động bay ra, do đó chúng mình có thể xác định rằng trong động có người ẩn nấp.

Văn Tử Lăng trầm tư thông minh và tài suy đoán tế nhị của lão già.

Chàng chạy đến bên cổ thụ định nhổ lấy một món ám khí xem thử...

Nhất Thốc Đả Tẩu vội kêu to:

- Chớ nên rơi vào , đó là những món ám khí cực độc rất nguy hiểm...

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, quả thật trên mỗi món ám khí ấy đều có phủ qua một lớp nhựa màu xanh biếc chớp nhoáng.

Bỗng nhiên ...

Từ trong động vụt phát ra một tiếng nổ kinh hồn...

33. Ngũ Độc Thần Quân

Tiếng nổ vang rền từ trong sơn động vọng ra làm hai người cả kinh

Nhứt Thốc Đả Tẩu cả kinh kêu lên:

- Hãy nhanh rời khỏi động.

Vừa nói xong lão liền nhảy tạt né tránh, Tử Lăng cũng vội vã bản mình nhảy xéo về một góc động né tránh.

Tử Lăng có vận thần công lắng nghe, nhưng cảnh vật vụt trở lại yên tĩnh lạ thường. Cửa động vẫn y như lúc ban đầu, không một bóng người, cung vẫn không một vật chi khác lạ.

Tử Lăng trầm nghĩ:

“Có lẽ một mảnh đá cực lớn, bất thần sụp đổ, nên mới gây ra tiếng nổ dữ dội như thế”.

Vì quá gấp rút, nên hai người ẩn nấp cách nhau một khoảng khá xa, trước mặt Tử Lăng cỏ dại mọc ngang ngực, giày leo chằng chịt, chắn mất cả lối đi, nên chàng không tài nào nom thấy được chỗ lão già ẩn nấp.

Một thời gian trôi qua, cảnh vật vẫn yên tĩnh không thay đổi, chỉ thỉnh thoảng từ xa đưa đến một ngọn thu phong rung nhẹ lá cây rừng, khua lên nghe xào xạc.

Chàng không thể nhẫn nại được nữa, liền dùng phép truyền âm nhập mật, hướng về phía ẩn nấp của lão già, ướm hỏi:

- Lão tiên bối, bên ấy có xảy ra việc gì hay không?

Không nghe thấy tiếng trả lời.

Tử Lăng ngạc nhiên không ít, chàng hỏi tiếp:

- Lão tiên bối! Có nghe thấy tiếng của tôi không?

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Tử Lăng cũng nghi hoặc vô cùng, khoảng cách của hai người chỉ có vài trượng, hà tất dùng phép truyền âm lại không nghe rõ.

Hay là lão ta đã dời khỏi chỗ ấy rồi?

Nhưng chuyện ấy lại càng vô lý, dù cho có việc chi quan trọng đi nữa, cũng phải lên tiếng cho chàng hay biết, chẳng lẽ lão lại bỏ đi một mình?

Một thời gian ngắn lại trôi qua.

Chàng lắng nghe không tiếng động tĩnh, liền tung mình nhảy vọt đến chỗ ẩn nấp ban nãy của lão già.

Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt.

Một bộ xương khô nằm ngay vị trí ấy.

Nếu cảnh tượng xảy ra cách đây vài tháng, dù sao chàng cũng không thể tin tưởng được.

Nhưng sau khi đọc qua quyển Mai Châu bửu lục, trong ấy có đoạn nói về chưởng lực có thể hóa cốt tan thân, và chàng từng tận mắt xem qua lão Nam Cung Minh dùng Thi độc chưởng lực biến Cửu Đầu Lữ Cung thành một vùng nước đen ngòm.

Sau khi xem lại thật kỹ, chàng quả quyết rằng bộ cốt hài này không phải là của lão Nhứt Thốc Dã Tẩu. Điểm thứ nhất là sự dài ngắn và cao thấp cách biệt xa, điểm thứ hai là dù cho có bị ngộ nạn đi nữa, xương cốt cũng phải còn tươi, bộ hài cốt này đã bị sương gió làm cho sứt mẻ đi nhiều.

Chàng lại nhặt được một thanh đao ngắn, đã han rỉ nằm cạnh bộ cốt hài, lưỡi đao ấy tối thiểu đã được phơi ngoài sương gió tối thiểu hơn nửa năm rồi.

Thế thì lão Nhứt Thốc Dã Tẩu đã rời khỏi chỗ này về đâu mới được chứ?

Chàng còn đang phân vân bỗng nhiên có tiếng cười dòn từ sau vọng lại, kế tiếp lại có một giọng nói lạnh lẽo như băng, thanh âm nghe văng vẳng dường như từ một thế giới huyền bí xa xăm đưa đến.

- Chàng vẫn vợ thơ thân, đang định tìm lão già lùn đấy à?

Văn Tử Lăng vội vận dụng toàn bộ công lực chuẩn bị sẵn sàng song chưởng, lập tức quay người nhanh như cắt.

Chàng giật mình đánh thót, trước mặt một thiếu nữ thon, mơn mớn đào tơ, mình vận bộ y phục toàn thân màu đỏ thắm đang tươi cười chăm chú nhìn chàng.

Một mặt chuẩn bị thế ứng chiến, chàng liền cất giọng quát hỏi:

- Phải đấy! Ta đang tìm lão già vừa đi lạc, cô nương là ai?

Hồng y thiếu nữ cười như nắc nẻ:

- Nếu công tử muốn tìm lão già ấy, bản cô nương sẽ dẫn đường giùm cho, còn bản cô nương là ai, việc ấy không được quyền hỏi, mà dù có hỏi cũng không được trả lời thỏa đáng đâu.

Văn Tử Lăng vụt cảm thấy ớn lạnh nơi xương sống, mặc dù tiếng cười nghe dòn đã quá, nhưng sắc diện của cô nàng có vẻ lạnh lẽo và âm hiểm khác thường.

Chàng bắn khoắn cân nhắc, sau khi suy nghĩ giây lát, chàng liền đánh bạo hỏi:

- Cô nương chắc biết chỗ ẩn trú của lão già, chắc là đang trong động phải không?

Hồng y thiếu nữ lạnh nhạt nói:

- Bản cô nương đã bảo rằng chẳng nên hỏi nhiều lời! Nếu muốn tìm lão thì hãy theo tôi. Bằng không hãy đi khỏi nơi này! Bản cô nương không cố ý lưu giữ những kẻ tò mò và hay nghi kỵ ấy đâu.

Tử Lăng nổi giận định mắng trả nhưng chàng cố dằn cơn nộ khí:

- Thế thì phiền cô nương hãy đi trước dẫn đường, tại hạ sẽ theo sau!

Nàng thiếu nữ áo đỏ đưa mắt cân nhắc Tử Lăng, đoạn nhanh nhẹn quay mình, uốn éo lưng ong, cất bước đi trước.

Tử Lăng định bụng, nàng chắc sẽ đi ngã miệng hang, nào ngờ nàng vòng qua cửa động, đoạn đi về phía dãy núi bên tả.

Vòng theo triền núi hơn ba chục trượng, trước mặt chàng một thung lung xanh biếc hiện ra.

Mặc dù thời tiết lúc bấy giờ đã vào thu, nhưng nơi đây cây cỏ tươi tốt, hoa rừng đua nở mùi hương thơm ngát theo gió thoảng đưa, chàng lâng lâng như lạc vào tiên cảnh.

Thiếu nữ quay lại nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Công tử chàng xem phong cảnh nơi đây đẹp đấy chứ?

Sự biến đổi làm Tử Lăng ngạc nhiên vô cùng là vừa đạp chân đến thung lung, sắc diện của thiếu nữ đột nhiên tươi tỉnh lạ, đôi má ửng hồng như đoá hoa hường vừa chớm nở, làn môi tươi thắm đỏ au mỗi khi cười lên như ru người vào cõi mộng.

Chẳng nói thế, giọng nói của nàng cung trở nên êm dịu rung cảm lạ thường, so với lúc nãy hoàn toàn là hai người khác lạ.

Phong cảnh trước hết ngậy thơ như vẽ, dựa bên lại có một thiếu nữ diễm lệ, tinh thần chàng vụt hưng phấn vô cùng, chàng khẽ buột miệng mỉm cười khen:

- Địa phương này tuyệt đẹp.

Chàng đưa mắt đo lường cảnh trí trước mắt, một thung lung đầy cỏ non xanh tơ, bốn bề giáp với chân núi, chỉ có một mặt dựa vào rừng là có lối ra.

Chàng liền hồ nghi cất tiếng hỏi:

- Lúc nãy cô nương hứa sẽ dắt tôi đi tìm lão già.

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Chẳng nhẽ công tử định cho rằng tôi phỉnh gạt đấy ư?

- Nhưng tôi chẳng thấy một chỗ nào có thể trú ẩn được cả, không lẽ lão già lại núp ở dưới đám cỏ hay sao?

Thiếu nữ bí mật mỉm cười:

- Không ở dưới đám cỏ, nhưng ở trong vách đá.

Nàng vừa nói đưa tay chỉ về phía vách đá trước mặt.

- Công tử hãy xem kia.

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, trên vách đá đối diện, họ dùng xương người sắp thành ba chữ to tướng:

“Tử Vong Động”.

Những mảnh xương người cùng một màu sắc với vách đá thêm vào đấy giây sắc chẳng chịt che phủ, nếu không để ý chắc sẽ không nhìn thấy được.

Chàng hồ nghi không hiểu nổi, bèn thắc mắc hỏi:

- Nhưng sơn động ở đâu.

Thiếu nữ dịu dàng nói:

- Hiện tại giải thích ra thì tôi e hơi sớm, đợi chút nữa chàng sẽ hiểu rõ.

Thấy thần sắc của nàng không có vẻ ác ý, Tử Lăng vui miệng hỏi:

- Sao lúc nãy cô nương có vẻ âm thầm lạnh lẽo, và bây giờ lại đổi ra tươi tắn đẹp đẽ thế này?

Thiếu nữ hơi ửng mặt đỏ

- Công tử nói sao? Tôi dễ gì được như chàng khen tặng.

Tử Lăng vội nghiêm nét mặt:

- Phiền cô nương hãy mau dẫn tôi đi tìm lão Nhất Thốc Dã Tẩu.

Thiếu nữ cười ngặt nghẽo:

- Chàng nhất định phải gấp rút tìm gặp mặt cho được lão già lùn ấy ư?
- Vâng! Đúng đấy, mục đích theo cô nương đến đây tôi đã trình bày rõ ràng kia mà.

Thiếu nữ ung dung mỉm cười:

- Sao mà vội thế! À này, tôi thiếu chúng mình cũng phải thông qua danh tánh cái đã.

Văn Tử Lăng ân hận đã lỡ lời, thật ra không nên cùng thiếu nữ dằng dai, chàng cố ý hạ giọng:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng.
- Còn tôi họ Hoa tên Trung Tú, người đời thường gọi là Ngũ Độc công chúa.

Tử Lăng giật mình đánh thót:

- Còn Ngũ độc thần quân?
- Là cha ruột tôi.

Tử Lăng cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Thật là thất lễ, cô nương miễn chấp.

Thế ra Hoa Trung Tú không phải là bạn mà là thù địch.

Hoa Trung Tú thản nhiên mỉm cười:

- Hiện tại tôi sẽ giải thích, tại sao tôi từ thái độ lạnh lẽo ra tươi cười vui vẻ, đối với những người đột nhập vào đây thường thường mà người ta được tôi đối xử với thái độ ấy, khó mong sống sót và người ấy sẽ chết vì tay tôi.

Tử Lăng khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ khó chịu.

- Tại sao lúc này cô nương không hạ sát tôi, mà chần chừ mãi đến bây giờ?

Hoa Trung Tú cả thẹn ập ứng:

- Nguyên do vì tôi rất thích chàng

Nàng đỏ ửng đôi má, quay mặt đi đoạn tiếp:

- Thôi bây giờ tôi sẽ dẫn công tử đi gặp mặt lão già.

Nói xong nàng nhanh nhẹn cất bước đi trước, Tử Lăng hậm hực theo sau.

Trong khoảnh khắc hai người đã đặt chân đến dưới góc núi, ngược nhìn lên, ba chữ Tử Vong Động sắp bằng xương người trông có vẻ đe dọa ghê rợn.

Hoa Trung Tú nhanh nhẹn vén bức rèm mây, kê miệng vào vách đá khẽ gọi:

- Mở cửa.

Tử Lăng đưa mắt nhìn kỹ, không thấy cửa động đâu cả, nơi Hoa Trung Tú kê miệng vào gọi, có một lỗ nhỏ bằng đồng tiền ăn thông vào trong.

Có tiếng sè sè khua động, Phiến đá to tướng đột nhiên tách rời ra, từ từ lui thụt vào phía trong, một cửa động rộng lớn vụt hiện ra....

Hoa Trung Tú đưa mắt ranh mãnh nhìn Tử Lăng:

- Cửa động như thế này, công tử xem có vẻ kỳ lạ chứ? Thôi....chúng mình hãy vào.

Nói đoạn nàng cất bước vào trước. Mặc dù thừa biết một khi bước chân vào cửa động là như bước vào hổ huyệt nhưng đến non nước này Tử Lăng không thể chùn bước được.

Vừa đi vào khỏi ngưỡng cửa, hai bên vách đá mỗi bên bốn tên đại hán y phục sắc sỡ, thần sắc cực kỳ hung tợn, vụt chạy ra, thấy hai người đi tới, họ lập tức nghiêm chỉnh vái chào, cả bọn cất tiếng hoan hô một lượt làm rung chuyển cả hầm đá.

- Kính chào công chúa.

Tử Lăng lặng lẽ bước theo Hoa Trung Tú, duyệt qua tiểu đội giữ cửa một cách oai vệ.

Thình lình hai tên đại hán đứng chốt sau khi nhường Hoa Trung Tú đi khỏi, vụt đứng giằng ngang ngăn cản Tử Lăng lại, đồng thời cả đội vụt rút khí giới ra, vây quanh lấy chàng.

Thần sắc của họ rất sợ, dưới lớp áo màu đỏ đen chen lộn rất chói mắt, trước ngực thêu nổi lên hai cánh xương người vắt chéo, càng tăng thêm phần sát khí.

Sau giây phút ngơ ngác, Tử Lăng nổi giận quát to:

- Các người định giở trò gì đây hả?

Hoa Trung Tú vội cất tiếng phân trần:

- Theo quy lệ của Tử Vong Động, mỗi khi người lạ đột nhập vào đây, phải cùng kẻ có phận sự giữ cửa thử qua tài nghệ mới được.

Tử Lăng nổi đóa kêu lên:

- Nhưng cô nương quên rằng tại hạ là khách cơ mà?

- Không thể được! Tôi không thể vì tình cảm một cá nhân mà xoá bỏ quy lệ cố hữu của bốn động.

Thấy tình thế đột nhiên xoay chiều, Tử Lăng định lập tức rút lui khỏi động, nhưng chợt nghĩ đến Giang Thu Lăng và Nhất Thốc Dã Tẩu, chàng cố trấn áp cơn tức giận, điềm nhiên cười nhạt:

- Tại hạ không thích vô cớ đánh nhau, huống chi sự xung đột gây ra làm tổn thương đến tính mạng của thủ hạ của cô nương, chẳng là một việc đáng tiếc lắm ư?

Hoa Trung Tú cười lên khanh khách:

- Công tử khéo lớn lối khoa trương, nếu không đồng ý cùng toán người này thử sức hoặc giả tự cảm thấy mình kém tài kém sức, thì hãy mau chuồn đi là xong chuyện.

Biết lỡ lời, nàng bèn dùng sức truyền âm nhập mật cùng Tử Lăng nói nhỏ:

- Công tử chớ sợ! Có tôi đây, dù chẳng may chàng có rủi bị thương tôi sẽ chăm sóc và chữa trị cho.

Tử Lăng khinh khỉnh cười nhạt:

- Rất tốt! Tôi sẽ tuân mệnh lệnh! Nhưng rủi có xảy ra điều gì đáng tiếc, xin đừng trách tại hạ nặng tay nhé.

Một tên đại hán trầm trọng nói:

- Xin quý khách rút binh khí ra nghênh đỡ.

Tử Lăng xua hai tay cười đáp:

- Tại hạ mình không tác sát, chỉ dựa vào hai bàn tay này không ngại cùng chư vị thử sức vài chiêu cũng được.

Tám vị đại hán không cần khách sáo, đồng thời đưa khí giới lên, nhắm Tử Lăng đâm tới.

Tử Lăng hét to một tiếng vận dụng nội công, đưa song chưởng ra dùng chiêu Bát phương phong vu thẳng cánh tay quét thẳng vào tám tên đại hán.

Bùng!

Tiếng nổ làm rung chuyển cả toà sơn động, tiếp theo đây là tiếng thét thất thanh vang dội.

Ba tên đại hán nằm sóng sượt dưới đất, còn lại năm tên loạn choạng thối lui, sắc diện tái mét.

Hoa Trung Tú vụt biến sắc, tỏ vẻ giận dữ định nhảy bổ tới trả thù cho đồng bọn nhưng sau phút suy nghĩ nàng liền tươi cười nét mặt bước lui về chỗ cũ, tấm tắc ngợi khen:

- Võ công của công tử quả thật siêu quần bạt tụy.

Tử Lăng khê cười nhạt:

- Có gì đâu, với chút tài nghệ nhỏ mọn ấy...

Năm vị đại hán còn lại, binh khí của họ đã bay mất, khép nép đứng tạt qua hai bên, nhường lối đi vào.

Thiếu nữ dịu dàng thốt:

- Mời công tử hãy theo tôi! Vì chàng đã thi hành đúng quy lệ của bốn động.

Tử Lăng mỉm cười bước tới.

- Cô nương cứ tự tiện dẫn đường.

Thình lình tiếng cười oang oang như lệnh võ từ trong động vang vọng ra.

Một bóng người cao to bay vụt đến trước mặt hai người.

- Tài nghệ của thiếu hiệp quả thật siêu quần bạt thế, chỉ một chiêu đầu tiên đã hạ xong tám tướng thủ môn, với võ công này khả di liệt vào hàng đại cao thủ.

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, người có một tầm vóc khôi ngô, mình vận áo tím, mây rậm râu dài, trông có vẻ oai phong凛冽.

Hoa Trung Tú vội vái chào:

- Kính chào gia gia!

Người nọ cất tiếng cười ha hả:

- Con dẫn vị tiểu hiệp này về đây đây à?

Thiếu nữ đỏ au đôi má ngại ngùng, hỏi vặn lại:

- Gia gia..! Chàng trông cũng được đấy chứ?

- Tuyệt hảo cốt cách nhân phẩm, võ công đều liệt vào hàng thượng đẳng.

Hoa Trung Tú nũng nịu đứng dựa sát vào lão già hỏi tiếp:

- Gia gia, việc ấy định thế nào?

- Việc ấy còn phải đợi ý kiến của tiểu hiệp thế nào, con hãy vào động an nghỉ, để cho cha lo liệu thu xếp nhé.

Hoa Trung Tú âu yếm đưa mắt nhìn Tử Lăng, đôi môi khê nhếch một nụ cười sung sướng, nàng không nói thêm một lời nào, quảy quả nhằm phía hậu động cất bước.

Tử Lăng vội theo theo:

- Hoa cô nương, còn việc hứa dẫn tại hạ đến gặp mặt lão già ấy chưa xong, sao vội bỏ đi?

Nói xong chàng định rún mình đuổi theo thiếu nữ.

Lão già vội đưa tay ngăn cản, đoạn cười bảo:

- Có chuyện chi quan trọng, tiểu hiệp hãy tự tiện giao ước với lão phu là được rồi.

Tử Lăng đành phải dừng bước, vái chào:

- Lão tiên bối chính là Ngũ độc thần quân đây à?

Người nọ chăm chú nhìn chàng gạn hỏi:

- Thiếu hiệp còn nhỏ tuổi, tại sao biết được lão phu?

Tử Lăng trầm ngâm:

- Hừ, nếu có sự liên quan đến Giang Thu Lăng, ta cũng chẳng cần biết đến bản mặt của người làm gì.

Chàng nhả nhận đáp:

- Tên tuổi của lão tiền bối vang dội khắp giới giang hồ, giới võ lâm đều nghe danh biết tiếng, lẽ dĩ nhiên tôi cũng nghe danh rất lâu, nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ hội hân hạnh được diện kiến. Thưa lão tiền bối! Ban này lệnh ái có hứa sẽ dẫn tại hạ đến gặp mặt một lão già đi lạc vào đây! Mong lão tiền bối nhớ lời.

Ngũ độc thần quân cười ha hả:

- À! Tiểu hiệp định gặp mặt lão già lùn Nhất Thốc Dã Tẩu đây à?

- Vâng!..Phải đấy! Hiện tại lão ấy ở đâu? Xin cho tôi gặp mặt.

Lão già chậm rãi thốt:

- Phàm bất cứ kẻ lạ nào vào động này thì sinh mạng hoàn toàn do lão phu nắm giữ! Lão ta đương nhiên cũng phải thế.

Tử Lăng nheo mày:

- Như thế thì lão ta đã là tù nhân của động này rồi à?

- Lẽ tự nhiên là đúng như vậy.

- Lão tiền bối định cho tôi gặp mặt lão ta chứ?

Ngũ độc thần quân hơi do dự:

- Theo quy lệ của bổn động, thì việc này không thể chấp nhận được nhưng Trường hợp của tiểu hiệp là ngoại lệ, vì có lời mời của con gái lão. À này, lão già ấy cùng tiểu hiệp có quan hệ gì?

- Tôi và lão ấy là hai bạn chí thân, mới biết nhau qua một cuộc bèo mây gặp gỡ.

Ngũ độc thần quân trầm giọng gạn hỏi:

- Đã không có sự liên quan mật thiết, hà tất phải mạo hiểm vào đây, hay là tiểu hiệp có dụng ý gì khác?

Tử Lăng nổi giận gất to:

- Đã là bạn đồng hành, nếu chẳng may một người gặp hoạn nạn, lẽ đương nhiên phải cứu giúp lẫn nhau, ấy là tôi không đề cập đến lòng nghĩa hiệp sẵn có của con nhà võ.

Ngũ độc thần quân mỉm cười dụ giọng:

- Thôi được! Lão phu không truy cứu việc riêng tư của cậu, chúng mình đi vào hậu động rồi sẽ tính.

Nói xong lão già quay mình đi trước, Tử Lăng đánh bạo theo sau, lòng phân vân phó mặc cho số phận may rủi.

Tử Vong Động ăn sâu vào lòng núi, đi sâu vào động rộng rãi, hang ngách rất nhiều, lão già dẫn chàng đi quanh co nhiều ngã, chàng cảm thấy như lạc vào mê cung, nếu không người dẫn dắt, chắc chắn sẽ lạc lối mất.

Hai bên vách đá đầy đầy những thú độc, nào rít, thiềm thừ, nhện nhện, thằn lằn, và đủ các loại rắn độc.

Nhìn kỹ lại là những xác của động vật đã chết từ lâu, được ướp khô kỹ lưỡng, thoạt trông cực giống như vật còn sống, đang đe dọa kẻ nhất gan.

Tử Lăng bắn khoả cát tiếng hỏi:

- Lão tiền bối tự xưng là Ngũ độc thần quân, trong động lại đầy ngũ độc, hang này sao không gọi là ngũ độc cho có vẻ thích hợp hơn không?

Lão già cười ha hả:

- Các hạ chưa hiểu rõ nguyên nhân, vì một khi kẻ lạ bước chân vào đây rồi thì không còn sống sót để đi ra, cho nên mới mệnh danh là Tử Vong Động.

- Thế thì tại hạ cũng bị liệt vào sổ phận của những người ấy à?

Lão già mỉm cười:

- Các hạ tuy là khách quý của tiện nữ, nhưng không thể ngoại lệ được.

Tử Lăng cả kinh đứng dừng lại.

- Lòng thù địch của lão tiên bối đối với tại hạ lại nặng đến thế kia ư?

Lão già xua hai tay:

- Thật không giấu gì các hạ, động này địa thế cực kỳ đặc biệt, một khi kẻ lạ mặt nào đặt chân vào đây, thì một khi độc có sẵn nơi đây sẽ xâm nhập vào cơ thể một cách âm thầm, trong vòng bảy ngày, cốt tủy sẽ khô cạn rồi chết.

Tử Lăng mỉm cười hỏi vặn:

- Nếu thế thì tất cả những người ở nơi đây đã chết từ lâu rồi. Tại sao vẫn sống nhàn kia mà?

Lão già chậm rãi giải thích:

- Nơi sau động chúng tôi có mọc một giống cây rất đặc biệt, giống cây này có đặc tính là chỉ sinh những quả nhưng không có lá, bắt buộc xuân, hạ, thu, đông đều có quả đầy cây, chỉ cần ăn một quả thì độc tố bảy ngày sẽ không động lên, nhưng sau bảy ngày lại phải dùng lại vì độc tố vĩnh viễn không giải dứt ra được.

- Ô! Tại sao không đem giống cây ấy đi trồng vào nơi khác, để một khi ra khỏi nơi đây cơ thể con người không bị tiêm nhiễm nữa, chừng ấy mình sẽ dùng thêm vài quả, sẽ khỏi nhiễm độc vĩnh viễn chẳng là thượng sách hơn ư?

Ngũ độc thần quân trầm ngâm đáp:

- Tạo hoá sinh vạn vật, mỗi một vật đều có sự huyền diệu của nó, giống cây này nếu đem đi trồng ở một nơi khác, chỉ trong một ngày là nó sẽ héo chết ngay.

- Theo lời lão tiên bối, nếu nơi đây đầy dẫy những khí độc, nhưng vì giống cây đặc biệt này, mà số người cư trú không thể rời đây quá bảy ngày được chứ gì.

- Tiểu hiệp nói rất đúng. Mười mấy năm về trước, lão phu tìm được động này, thấy động rộng rãi khoan khoái, ngoài động cảnh sắc rất nên thơ, nên định lưu trú ở đây suốt đời, cả gia đình đều di cư đến đây cư trú. Nhưng không được bao lâu, người trong gia đình chết dần, chết mòn, chỉ còn lại lão phu và người con gái nhỏ năm tuổi. Khi tử thần gần gọi đến tên lão, thì ngẫu nhiên một hôm lão phu ăn được một quả của giống cây này! Từ đấy trở đi, lão phu hiểu rõ sự ích lợi huyền diệu của nó.

Tử Lăng ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi:

- Như thế thì những người ở trong động này mỗi bảy hôm lại phải ăn quả của giống cây ấy một lần.

- Không riêng gì số người ở đây, mà tất cả những ai đặt chân vào động này, nếu trọng sinh mạng của mình, tất nhiên phải ở lại trong động, để nhờ những quả ấy sống.

Tử Lăng băn khoăn hỏi tiếp:

- Trong số người ở lại đây, có rất nhiều người vô tình đi lạc hoặc vì thám hiểm mà đến, cũng phải chịu kiếp sống nô lệ hết cả à?

- Số phận của tiểu hiệp cũng phải thế, lời tục có câu “chết tốt sao bằng sống cực” nếu có một phương tiện nào để mưu cầu sống sót, có ai đành đi chịu chết bao giờ.

Tử Lăng cười nhạt:

- Theo ý của tại hạ, mặc dù có chết đi nữa, cũng nhất quyết không chịu ở trong địa ngục này để mai một suốt cả đời.

Ngũ Độc thần quân khẽ mỉm cười:

- Hiện tại chúng mình hãy tạm gác chuyện ấy lại, mau đi về hậu động, họ đang chờ đón chúng mình ở đấy. Chẳng đợi nói xong, lão liền quay mình cất bước đi trước.

34. Động Trung Sóng Gió

Tử Lăng theo động chủ đi sâu vào động, đi được độ năm sáu trượng, quang cảnh trước mắt đột nhiên sáng rực, trong khoảnh khắc hai người đặt chân vào một đại điện, đèn nến huy hoàng.

Đại điện dựa theo tòa hầm thiên nhiên sửa sang lại, thoát trông không có vẻ tráng lệ cho lắm, nhưng chủ nhân khéo léo sắp xếp bài biện, bốn bề sáo rú màn che, trông cung có đôi phần trang nhã.

Giữa gian đại điện, bàn ghế bày la liệt, nô bộc tới lui nhộn nhịp.

Ngũ Độc thần quân mời Tử Lăng an tọa đoạn thốt:

- Sự tiếp đón long trọng như thế này, chỉ có tiểu hiệp là người thứ nhất.

Tử Lăng ôn tồn hỏi:

- Nguyên do nào tại hạ được lão tiên bối tiếp đãi một cách nồng hậu như thế này, có việc chi quan trọng, xin cứ nói thẳng ra.

Lão động chủ suy nghĩ giây lâu:

- Vì tiện nữ có ý muốn chọn thiếu hiệp làm rể đồng sàng.

Câu nói của lão già quá đột ngột, làm Tử Lăng giật mình ngơ ngác, chàng ngại ngần:

- Được sự ưu đãi của lão tiên bối, thật tình tại hạ rất lấy làm cảm kích, nhưng không dám đảm đương việc ấy.

Lão động chủ sa sầm nét mặt:

- Các hạ có ý chê bai tiện nữ chứ gì?

Tử Lăng nheo mày đáp:

- Không giấu gì lão tiên bối, tại hạ đã cùng một thiếu nữ định hôn rồi.

Nghe Tử Lăng nói xong, Ngũ Độc thần quân vụt cười to:

- Thì ra tiểu hiệp tự nãy giờ vì vấn đề ấy mà thắc mắc phải không? Tôi nói thật một khi đã vào động này rồi, thì không khác gì đã tách xa cõi trần gian, vị hôn thê của tiểu hiệp chắc không khứng chịu ưng một người chồng sống ngoài dương thế đâu.

- Dù sao đi nữa, tại hạ cũng không dám chấp nhận sự đề nghị của lão tiên bối.

Ngũ Độc thần quân nổi giận biến sắc:

- Hình như tiểu hiệp chỉ thích nuốt đắng hơn là dịu ngọt?

Tử Lăng đứng dậy cười nhạt:

- Tại hạ đến đây là nhờ lệnh ái dẫn dắt để tìm gặp Nhất Thốc Dã Tẩu, đâu phải cố ý vào đây để lo việc cầu thân.

Chàng dần giọng quát to:

- Tôi muốn biết Nhất Thốc Dã Tẩu hiện giờ ở đâu?

Thấy đàn áp không xong, lão động chủ vội dịu giọng:

- Tiểu hiệp nói phải đấy! Nãy giờ lão phu quên mất việc quan trọng của cậu.

Nói đoạn, lão vẫy tay gọi to:

- Các người hãy mau cho vời lão già vừa vào ban này đến đây cho ta.

Có tiếng dạ vâng, một tên đại hán vén rèm bước ra, trong giây phút hần vội vã bước vào, theo sau có lão Nhất Thốc Dã Tẩu.

Vừa nom thấy Tử Lăng, lão liền tươi cười thốt:

- Văn thiếu hiệp! Lão đã sớm dự liệu cậu thế nào cũng phải đến đây!

Tử Lăng cảm thấy hồ nghi, sắc diện và thái độ của lão già này bỗng nhiên thay đổi hẳn, hay là lão đã uống nhầm mê thần dược của bọn chúng rồi.

Chàng liền nheo mày hỏi:

- Lão tiên bối sao lại bỏ đi một mình, đến nổi ra hiệu cho tại hạ một tiếng cũng không?

Nhất Thốc Dã Tẩu tươi cười đáp:

- Vì một sự tình cờ, lão phu vô tình bước vào đây nhưng bây giờ lão đã đổi ý, không có ý định đi ra nữa.

Lão quay sang Ngũ Độc thần quân thân mật thốt:

- Lão động chủ! Điều kiện của lão phu đề nghị khi nãy, thần quân có chịu chấp nhận hay không?

Ngũ Độc thần quân cười lên ha hả:

- Việc ấy à! Từ bây giờ trở đi, lão sẽ là Tổng hộ pháp của Tử Vong Động ngoài ta và Trung Tú ra, tất cả nô bộc nơi đây là do lão cai quản. Nhưng... lão phải chấp nhận một điều kiện! Tính tình của tiện nữ rất cố chấp, hiện giờ nó đã chọn lựa và vừa ý Văn thiếu hiệp rồi, nếu không đạt được mục đích nó chẳng chịu đâu, lão phu khó lòng dỗ nó! Điều kiện là lão phải làm ông mai, thuyết phục cho kỳ được cậu bé này! Để lão phu khỏi phải nổi giận vì khuyển cáo nhiều lần.

Nhất Thốc Dã Tẩu cười ha hả:

- Ô! Tốt lắm! Trọng trách ấy lão phu sẵn sàng nhận lãnh.

Đoạn lão già quay sang Tử Lăng khuyên nhủ:

- Văn thiếu hiệp, cơ hội hiếm có cậu không chấp nhận còn chờ đợi gì nữa?

Nói đoạn lão đưa mắt thăm nháy Tử Lăng.

Văn Tử Lăng hồ nghi không hiểu nổi, nhưng óc thông minh của chàng cũng biết một đôi phần thâm ý của lão già, chàng ôn tồn nói:

- Tại hạ đã trình bày rành rẽ, tối thiểu cũng phải giành cho tại hạ một thời gian để suy nghĩ chứ.

Nhất Thốc Dã Tẩu tiếp lời:

- Một khi đã bước chân vào động này rồi, lại được công chúa để ý tới, thật là phúc đức ba đời để lại, đâu có lẽ nào không chấp thuận!

Ngũ Độc thần quân cười nói:

- Tánh của lão phu rất nóng nảy, hôn lễ của tiện nữ và Văn thiếu hiệp nhất định ngày mai sẽ cử hành, muốn việc lão phu đều giao phó cho ông mai đấy.

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu:

- Ô! Việc tác thành cho đôi trẻ, lẽ đương nhiên là trách nhiệm của lão phu mới phải.

Từ một cửa phòng, Hoa Trung Tú vén rèm chạy vụt đến bên lão động chủ, mặt ửng hồng, nàng sung sướng nói:

- Đa tạ gia gia....

Lão động chủ đưa tay vuốt mái tóc đen huyền của ái nữ đưa mắt về phía Nhất Thốc Dã Tẩu bảo:

- Thôi...lão hãy dẫn Văn thiếu hiệp đi an nghỉ cho sớm.

Nhất Thốc Dã Tẩu quay sang Tử Lăng tươi cười bảo:

- Hiện tại chúng mình hãy về phòng nghỉ ngơi, và cùng nhau bàn luận trọn đêm cho hă.

Nói xong lão liền kéo tay Tử Lăng vén rèm bước vào một thông lộ.

Hai người tiếp tục theo đường hầm đi thẳng, đi được độ hai chục trượng, đến một hầm đá, lão già xô cửa đoạn cả hai bước vào một gian thạch thất, vào đến phòng lão già liền với tay đóng cửa phòng lại.

Gian phòng bày biện đầy đủ tiện nghi, giường ghế mùng mền đều đầy đủ cả.

Nhất Thốc Dã Tẩu kéo Tử Lăng ngồi xuống ghế, thở dài một tiếng rồi thốt:

- Chúng mình vừa qua một cơn đại nạn.

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Lão tiền bối chắc đã siêu lòng tới những lời đường mật của lão động chủ rồi đấy à?

Lão già chậm rãi đáp:

- Văn thiếu hiệp sao nỡ buông lời như thế?

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- Nếu không lão tiền bối cùng lão động chủ có vẻ thân mật, vả lại còn giúp lão ta đứng ra làm mai mối?

Lão già bật cười xòa:

- Ngộ biến phải tòng quyền , đây chỉ là kế hoãn binh mà ỉ.

- Còn việc lão tiền bối trước khi vào động này, tại sao không báo hiệu cho tôi hay một tiếng?

Lão già chậm rãi thốt:

- Để lão phu thuật lại cho cậu nghe.... Khi tiếng nổ vừa dứt, lão còn đang ẩn nấp gần miệng động, thỉnh lình một con thỏ chạy vụt ngang qua. Chuyện mới kỳ lạ! Con thỏ lại có những hai cái đuôi. Lão phu liền chạy theo rượt bắt, nào ngờ quanh quẩn một hồi, trước mặt lão phu một cửa động vụt hiện lên, ý định của lão là âm thầm dò xét, tường tận rồi mới gọi cậu đến, chẳng dè nơi cửa động lại có người đang đứng mà người ấy lại là Ngũ Độc thần quân.

- Ô! Lão động chủ ấy đã bảo gì lão tiền bối ?

- Thật ra thì lão động chủ ấy nào có lạ gì đối với lão phu! Hẳn chính là Nam Giang thần Điều Hoa Vân Phi. Khi xưa hẳn là hào kiệt chuyên sống trên sông, hôm nay nghiêm nhiên lại trở thành Tử Vong Động Chủ.

- Lão tiền bối được lão mời vào động, và rơi vào cạm bẫy của hẳn chứ gì?

- Sự thật là thế đấy, chức Tổng hộ pháp và ông mai, chỉ là tương kế của hẳn để cho hẳn ta khỏi hồ nghi mà thôi hầu để bề động thủ.

Tử Lăng ngơ ngác hỏi:

- Chúng mình làm sao động thủ, chẳng lẽ đem hẳn và cả thầy những người trong động này giết chết tất cả hay sao?

Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười bí mật:

- Việc ấy chẳng cần, chúng mình đến đây mục đích là giải cứu Giang Thu Lăng thôi.

- Thế ra lão tiền bối đã dò ra chỗ hẳn giam giữ Giang cô nương rồi đấy à?

- Đúng như vậy, nàng bị giam cầm trong động này.

Tử Lăng neho mày thắc mắc:

- Chẳng hiểu hắn ta giam giữ Giang cô nương là có ý gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ lại nói:

- Lão ta bắt giam nàng không phải là muốn giữ nàng làm nô tỳ mà mục đích của lão ta là đổi chác nàng lấy một vật.

Văn Tử Lăng vụt tỉnh ngộ:

- À! Thì ra lão định giữ nàng để đánh đổi lấy quyền Mai Chu Bửu Lục chứ gì?

Lão già khẽ gật đầu:

- Cậu nói rất đúng!

Văn Tử Lăng vẫn còn hồ nghi chưa hiểu nổi, Ngũ Độc thần quân không thể rời khỏi động quá bảy ngày thế mà lão vẫn còn tham vọng muốn chiếm đoạt quyền sách quý báu ấy để sử dụng vào việc gì?

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

35. Tương Kế Tật Kế

Tử Lăng vội chạy đến mở cửa, hai đại hán bưng mỗi người một mâm cơm đầy thức ăn.

Hai người để mâm cơm trên bàn và lặng lẽ rút lui.

Tử Lăng vội vã đóng cửa lại và cùng Nhất Thốc Dã Tẩu ngồi vào bàn.

Sẵn bụng đói gặp bữa cơm thịnh soạn, hai người ngồi vào bàn ăn ngon lành, Nhất Thốc Dã Tẩu với giọng quả quyết nói:

- Hiện giờ chắc đã quá canh ba, chúng mình ăn xong phải khởi sự động thủ.

Văn Tử Lăng tỏ vẻ lo lắng:

- Lão tiên bối chắc đã sẵn có kế hoạch, việc tiến hành chúng mình di nhiên càng sớm càng hay, nhưng còn độc khí mà chúng mình đã bị tiêm nhiễm, một khi thoát ra khỏi động, thời gian chịu đựng không quá bảy ngày, lão tiên bối nghĩ sao một khi độc tố bộc phát?

Nhất Thốc Dã Tẩu thần nhiên đáp:

- Lúc này lão phu quan sát chỗ giống cây kỳ lạ ấy, thường trực có bốn tên cao thủ luân phiên canh gác ngày đêm, trong đám cây đầy có vài cây có quả đặc biệt to hơn những quả kia nhiều, được rào lại bằng những chấn song sắt, lão nghĩ chắc chắn là những quả có thể giải được chất độc tố của động phủ này.

Tử Lăng phần khởi hỏi tiếp:

- Như thế thì hai cha con lão động chủ đã giữ làm của riêng, nhứt định không để cho ai động tới những quả ấy.

Lão già gật đầu:

- Lão nghĩ chắc chắn phải như thế, nhưng hai cha con hấn tiếc rẻ, chưa chịu rời khỏi động này, cho nên vẫn còn bị độc tố tiêm nhiễm mãi, và phải luôn luôn sử dụng những quả ấy, những cây có quả lớn luôn được rào kỹ lưỡng, thủ hạ của hấn không chắc không mong sở mó đến nó được, duy chỉ giành riêng cho cha con hấn mà thôi.

Văn Tử Lăng hỏi tiếp:

- Còn kế hoạch hành động của lão tiên bối?

Lão già gật gù giải thích:

- Chuyện rất đơn giản, chúng mình trước tiên cứu thoát Giang Thu Lăng và kế tiếp thừa thế hạ cho xong bốn tên canh giữ, đoạn cấp tốc hái một số lượng quả vừa đủ dùng và lập tức rời khỏi động này, như thế có phải công đức đều toàn vẹn không?

- Còn vạn nhất lão Ngu Độc thần quân phát giác kịp, và chạy ra ngăn cản, lão ấy lại giỏi về môn dùng độc, lúc ấy lão tiên bối có biện pháp gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp:

- Chúng mình phải cố gắng hết sức mới mong cứu được Giang cô nương ra khỏi động này, nếu quá e dè sợ sệt, thì tốt hơn lão phu ở lại động làm chức Tổng hộ pháp đành phó mặc cho số phận, chẳng khoẻ hơn ư.

Tử Lăng đỏ mặt hổ thẹn, nín lặng không dám hỏi nữa. Ăn xong hai người vội vã đứng dậy, bước ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu nhanh nhẹn mở cửa, lão quen thuộc đi trước dẫn đường.

Thông lộ đèn nền sáng choang, nhưng không một bóng người.

Hai người khoan thai cất bước, đề phòng gặp người đi tuần hành có thể mượn cơ nhân du che đậy.

Sau ba bốn khúc quanh, ánh đèn nền thưa dần, hai người dần bước trong dãy hành lang nửa mờ nửa tỏ.

Nhất Thốc Dã Tẩu vụt đứng dừng lại khẽ bảo:

- Rẽ sang phía tả là nơi giam giữ Giang Thu Lăng, nơi vùng cấm địa ấy mà gặp phải người đi tuần, chúng mình không còn lý do gì giải thích nữa. Nếu chẳng may gặp phải bọn chúng, chỉ còn nước giết sạch để ém kín miệng, bằng không chúng mình hoạ hổ bắt thành, còn rước vạ vào thân.

Văn Tử Lăng gật đầu:

- Tại hạ hiểu rõ sứ mạng và trách nhiệm của chúng mình, không còn nước rút lui được nữa.

Cả hai bèn rẽ sang ngã phía tả thẳng tiến.

Đường hầm dẫn hai người đến một gian thạch thất âm u quả nhiên có một người dáng vóc yếu điệu, tóc tai rối bù, hai tay bị trói ngược ra sau, chân bị xiềng vào chấn song, trông có vẻ thảm hại vô cùng.

Chàng bị xúc động mạnh, run run khẽ gọi:

- Lăng muội...! Lăng muội!

Không thấy tiếng trả lời.

Nhất Thốc Dã Tẩu khẽ bảo:

- Thôi! Cậu đừng gọi nữa ! Việc quan trọng là cứu nàng thoát khỏi nơi đây kéo trễ.

Lão già lặng lẽ nhìn chấn song kiên cố, đoạn quay sang phía Tử Lăng thốt:

- Văn thiếu hiệp đã luyện võ công trong quyển Mai Chu bửu lục, đối với chấn song sắt này phá huỷ nó chắc không khó.

Văn Tử Lăng vội đáp:

- Nếu sử dụng môn Thực vật thần công, thì những chấn song này có thể chặt đứt một cách dễ dàng, nhưng tôi còn e ngại một khi chống đỡ của chấn song không còn nữa, thì trần hầm sẽ sụp xuống, và sẽ nguy hại cho tính mạng của Giang Thu Lăng.

Lão già suy nghĩ giây lát rồi thốt:

- Lão có phương pháp như vậy, thiếu hiệp cứ việc phá huỷ song sắt, còn lão dùng chưởng lực nâng đỡ trần hầm, như thế sẽ an toàn hơn.

Tử Lăng tán đồng biện pháp ấy, liền vận dụng công lực quét mạnh vào song sắt.

Thanh âm sè sè phát ra từ môn thần công của Tử Lăng tung ra chém đứt một số song sắt, luôn tiện chặt đứt phẳng một gốc thạch trụ chống đỡ toà hầm.

Nhất Thốc Dã Tẩu vụt thu chưởng buông tay xuống bắt cười:

- Chúng mình đã quá lo xa, cột đá và thạch động là một khối được nhân lực đục khoét mà thành dù có chém phẳng tất cả cột đá nơi đây, thạch động vẫn y nguyên không hề sụp đổ.

Tử Lăng nóng ruột vội vã xông vào động.

Giang Thu Lăng đang trong tình trạng hôn mê, chàng vội dùng Thực vật thần công phá hủy gông cùm ở tay và chân nàng.

Chàng còn đang phân vân, vì mặc dù đã đánh hôn nhưng chưa chung sống, chàng còn e ngại việc nam nữ thụ thụ bất thân.

Lão già vội nổi câu gắt:

- Không xốc nàng lên tẩu thoát, còn chờ gì nữa?

Lão nói xong vội quảy quả lui ra.

Tử Lăng không dám chậm trễ, vội vàng xốc nàng lên, nhanh nhẹn rút lui ra khỏi thạch thất.

Vượt qua ba bốn địa đạo, hai người vụt thấy trước mặt một khoảng đất trống rộng rãi, đèn nền sáng rực.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa tay chỉ vào một góc tối kín đáo:

- Hãy giấu nàng vào đây.

Tử Lăng nhẹ nhàng đặt nàng vào một góc, chàng nhìn kỹ lại, thì ra đây là một hoa viên, bốn phía đèn lồng treo lủng lẳng, trên những cành hoa lá tươi tốt, hương thơm ngát ngào.

Cách đây độ hai chục trượng, một vòng rào bao quanh một khu riêng biệt, vuông độ vài trượng, bên trong vòng rào có đầy những quả chín đỏ au dề nặng trên những cánh không lá.

Bốn góc vườn chực sẵn bốn gã đại hán tay lăm le thanh trường kiếm tới lui canh tuần.

Sau khi đặt Giang Thu Lăng vào một góc kín đáo, Tử Lăng và Nhất Thốc Dã Tẩu thông thả đi tới ra vẻ như người du ngoạn.

Một tiếng quát to vang dội cả hang động:

- Hãy đứng lại!

Tử Lăng giật mình chưa biết tính sao, Nhất Thốc Dã Tẩu liền trầm giọng quát to:

- Các ngươi chưa biết lão phu hay sao?

Vừa nói lão vừa tiếp tục bước sấn tới, đồng thời dùng phép truyền âm nhập mật bảo Tử Lăng:

- Bốn người này đều là tay cao thủ, chúng mình thừa thế mỗi người hạ hai tên, phải hành động thật nhanh, điều tối quan trọng là đừng để cho bọn chúng lên tiếng mà hư đại sự.

Hai tên tuần canh vội vã bước tới, ngăn cản không cho lão già bước tới:

- Hai vị có lệnh phù của Thần quân chứ?

Nhất Thốc Dã Tẩu giả như không biết:

- Phù lệnh để làm gì?

Một tên đại hán cầm đầu trong bọn gần giọng nói:

- Chúng tôi được lệnh của Thần quân, có phận sự ở tại đây canh giữ tiên quả, nếu không có lệnh phù của Thần quân, tuyệt đối không được đến gần.

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm giọng tốt:

- Mặc dù chưa đến đây được bao lâu, nhưng các ngươi có lẽ chắc biết lão phu là ai rồi chứ?

Người nọ gật đầu:

- Chúng tôi cũng vừa biết được tiền bối là bạn thân của Thần quân, và lại cũng sắp nhậm chức Tổng hộ pháp của bốn bang, nhưng kẻ thuộc hạ không dám trái lệnh của Thần quân.

Nhứt Thốc Dã Tẩu đưa tay chỉ vào Tử Lăng:

- Các người biết người này chứ?

- Nghe nói thiếu hiệp được công chúa kén chọn là rể đồng sàng.

Tử Lăng bất giác đỏ mặt, chàng giả bộ không hiểu bước sấn tới hỏi:

- Ô! Đây là Vô Diệp tiên quả của bốn động đấy à?

Câu hỏi của chàng hơi thừa, song trong rãy giào, những quả đỏ hồng, tuyệt đẹp đang phôi mình trên những cành nặng trĩu.

Bỗng nhiên....

Hai gã đại hán nhảy vút đến trước mặt Tử Lăng, đưa kiếm ra cản ngăn chàng lại.

36. Môi Tình Đứt Đoạn

Thình lình bị ngăn cản, Tử Lăng nổi giận quát to:

- Hai người giỏi trò gì thế?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Xin tiểu hiệp hãy thứ lỗi, kẻ thuộc hạ này mang trách nhiệm trên mình, không dám sao lãng phận sự được.

- Vì chưa biết được giống quả quý này, nên ta định đứng gần xem qua cho mãn nhãn không được hay sao?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Nếu không có phù lệnh của Thần quân, chúng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nhứt Thốc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, chàng định đưa tay lên thừa cơ đột kích.

Thình lình một tiếng cười giòn tan từ phía xa vang vọng lại:

- Kìa, hai vị đã nửa đêm rồi sao không đi ngủ, còn đến hoa viên làm gì?

Tiếng cười vừa dứt, Hoa Trung Tú nhanh như tên xẹt từ trong bóng tối bay vút đến, nhẹ nhàng đứng trước mặt mọi người.

Bốn gã đại hán vội chắp tay chào, đồng thanh thốt:

- Chúng tôi kính chào công chúa.

Hoa Trung Tú đưa mắt về phía lão Nhứt Thốc Dã Tẩu có ý phiến trách:

- Đêm đã khuya rồi, sao không dẫn dẫn Văn thiếu hiệp đi nghỉ, lại đến đây làm gì?

Văn Tử Lăng vội đỡ lời:

- Tại hạ và lão tiền bối không ngủ được nên đi ra dạo mát, không ngờ lạc bước đến đây.

Chàng giả vờ không hiểu hỏi tiếp:

- Khu vực này chúng tôi không có quyền để chân tới hay sao?

Nhứt Thốc Dã Tẩu vụt xen vào:

- Còn cô nương đến giờ này vẫn còn chưa ngủ à?

Hoa Trung Tú mỉm cười đáp:

- Tôi cũng trần trọc mãi không ngủ được, định bước ra hóng mát, ngẫu nhiên lại gặp hai vị ở đây.

Nhứt Thốc Dã Tẩu cười hì hì, gật gật đầu:

- Sáng mai là ngày đại hỉ, công chúa không ngủ được là phải.

Hoa Trung Tú nửa vui nửa giận trách:

- Lão tiên bối khéo đùa mãi.

Làn thu ba của nàng liếc nhẹ về phía Văn Tử Lăng, miệng chúm chím cười tình, thầm bảo:

- Lão già chỉ được nước chế giễu nàng thôi, còn chàng cũng như nàng, cùng chung một tình trạng pháp phòng hơn hở, chờ đợi mà không tài nào ngủ được.

Thình lình....

Một thế võ nhanh nhẹn nhưng chớp nhoáng, lão già nhảy vọt đến bên nàng đưa tay khoá chặt mạch huyết của tay hữu của nàng lại.

Tất cả những thuộc hạ đều kinh hoàng thất sắc, họ ngẩn người ra, chưa biết phản ứng cách nào.

Hoa Trung Tú sau phút định thần, nổi giận quát to:

- Lão già quý, ngươi bộ chán sống hay sao?

Nhứt Thốc Dã Tẩu gần giọng:

- Nếu cô nương kêu to lên, thì hành động ấy mới thật là chán sống.

Bốn gã đại hán định liều mạng xông tới, nhưng chủ nhân của họ bị kẹt trong tình trạng bất lợi, họ đành phải đứng dừng lại chờ đợi.

Hoa Trung Tú cắn chặt đôi răng đưa mắt về phía Tử Lăng cầu cứu:

- Văn công tử! Chàng định đứng ngó hay sao?

Văn Tử Lăng lãnh đạm thốt:

- Tại hạ vì bị áp bức đến đây, chứ nào phải ham muốn hoàn cảnh này đâu.

Nước mắt tuôn như suối, Hoa Trung Tú nhìn Tử Lăng hỏi:

- Tôi một lòng dạ yêu thương Văn công tử, thế mà ngược lại đối với tôi công tử không có một chút tình cảm nào hay sao?

Văn Tử Lăng nheo mày đáp:

- Tại hạ không thể chấp nhận việc yêu cầu của cô nương được. Điểm thứ nhất tại hạ đã đính hôn rồi, điểm thứ hai Tử Vong Động đối với giới võ lâm là một địa điểm cực kỳ nguy hại, tôi nào có nghĩ ở lại đây để tham gia vào hành động chẳng mấy chánh của quý động đâu.

Hoa Trung Tú ngắt lời:

- Thôi, công tử hãy trả lời câu hỏi này, vậy thâm tâm của công tử có thật dạ yêu thương tôi hay không?

Văn Tử Lăng nhún vai đáp:

- Câu hỏi của cô nương thật khó trả lời quá! Thanh niên yêu thương một thiếu nữ, đâu phải hoàn toàn ở diện mạo bên ngoài, tôi và cô nương gặp nhau chưa được bao lâu, nói đến việc yêu đương tôi sợ e có vẻ hơi đường đột quá, vả lại tôi đã bảo rằng tôi và cô nương tại hoàn cảnh hiện tại không thể đảm đương việc yêu thương được.

Hoa Trung Tú sắc diện tái nhợt, khê thở dài:

- Giả sử chưa đính hôn, công tử nghĩ sao về việc hôn nhân mà gia gia đã tuyên bố khi nãy?

Tử Lăng với giọng đanh thép nói:

- Cũng không có một cuộc hôn nhân mỹ mãn giữa tôi và cô nương được.

- Thì ra công tử chê tôi xấu xí, không xứng đôi vừa lứa hay sao?
- Cô nương sắc mạo đẹp đẽ có thừa, nhưng phẩm hạnh chưa đủ vả lại Tử Vong Động đã hun đúc cho cô nương quen thói đi mất rồi.

- Thế ra, công tử đối với tôi không có một chút tình nghĩa nào cả hay sao?

Tử Lăng thành thật gật đầu:

- Như lời cô nương vừa thốt, tôi hiện giờ có thể cho cô nương biết thẳng rằng, sự thật là thế đấy.

Hoa Trung Tú đột nhiên cười lên the the:

- Rất tốt! Cho tôi được biết sự thật càng sớm càng hay.

Thình lình nàng vụt hét to, tiếng thét vang vang rung động, cả hầm đá.

Nhứt Thốc Dã Tẩu cả kinh, càng siết chặt tay nàng và nói:

- Bộ người muốn chết hay sao?

Hoa Trung Tú cười to:

- Lão nói rất phải, tôi không còn thiết sống nữa.

Với một cử động thật nhanh, nàng thình lình đưa tay tả lên dùng chưởng phong đánh mạnh vào tay hữu của nàng đang bị lão già nắm giữ.

Một tiếng soẹt cực mạnh, cánh tay hữu của nàng bị chưởng phong cắt đứt rời ra, nàng được tự do, vừa tẩu thoát vừa kêu to:

- Giết chúng nó! Giết chúng nó.

Nhưng vừa bước được vài bước, nàng loạng choạng ngã quỵ xuống đất bất tỉnh.

Việc xảy đến bất ngờ, Nhứt Thốc Dã Tẩu cả kinh ném mạnh cánh tay đầm đìa những máu xuống đất dậm chân than dài:

- Hồng rồi, hồng rồi.

Bốn gã đại hán đồng hét to một tiếng, vung trường kiếm nhảy bổ vào chém xả tới.

Thấy bốn gã đại hán đồng tấn công một lượt, Nhứt Thốc Dã Tẩu vội vã kêu to:

- Văn thiếu hiệp mau hạ chúng, nếu chậm trễ bọn tiếp trợ sẽ kéo đến rất đông! Chúng mình càng thêm phần khó khăn nữa...

Vừa nói lão vừa vung chưởng tấn công tới tấp.

Tử Lăng không dám chậm chễ, chàng liên tiếp vận toàn nội lực áp đảo đối phương.

Bốn gã đại hán nào phải tay vừa, bốn luồng kiếm quang dẹt thành một màn kinh lực dung mãnh, ngăn cản lấy chưởng phong của địch thủ cho nên hồi lâu hai bên vẫn giữ thế quân bình...

Thấy cuộc chiến đấu, nếu kéo dài thời gian bên chàng sẽ gánh lấy phần bất lợi, Tử Lăng bèn dùng một chiêu tuyệt học Xích quỷ thần công trong Mai chu bửu lục ra, chàng dốc hết mười hai thành công lực quét thẳng vào đối phương.

Bùng...

Một gã đại hán bay đầu, trường kiếm thoát ra khỏi tay, bay vút lên không, thân hình bị bắn ngược về phía sau hơn một trượng ngã huyếch xuống đất, nằm im không cựa quậy được nữa.

Hạ được một trong bốn tên đại hán, tinh thần chiến đấu của họ bị nao núng rất nhiều, trong khoảnh khắc, một gã đại hán thứ hai cũng bị kinh lực của Nhứt Thốc Dã Tẩu đánh ngã sóng sượt....

37. Nguy Cơ Trùng Trùng

Sự thảm bại đã hiển nhiên, hai đại hán còn lại kinh hồn táng đờm, vừa đánh vừa rút lui.

Thình lình Nhất Thốc Dã Tẩu vụt kêu to:

- Văn tiểu hiệp! Hãy đề phòng! Có kẻ đánh trộm.

Nhanh như chớp, Tử Lăng vội quay ngược chưởng phong quét mạnh về phía sau.

Một tiếng va chạm cực mạnh làm rung rinh cả tòa hầm đá, chàng trai trẻ phải thối lui vài bước.

Kẻ địch mới tới chính là Ngũ Độc thần quân.

Lão động chủ cũng bị kinh lực quá ư dung mãnh của Tử Lăng bắn ngược lại mấy bước.

Sự có mặt của lão già làm chàng xúc động mạnh.

Thấy chủ nhân đến tiếp cứu, hai gã đại hán lập tức quay ngược lại nỗ lực tấn công.

Nhưng uy lực của hai gã đã giảm sút đi rất nhiều.

Vội về mặt thất sát, Ngũ Độc thần quân trầm giọng quát:

- Chúng bay hãy rút lui...! Để đấy mặc ta.

Hai gã đại hán vội chạy đến đỡ hai bạn thụ thương, khiêng đến cho dựa vào hàng rào, rồi dùng thuật Thôi cung quá huyết xoa nắn chà sát cho hai bạn.

Sự im lặng đáng sợ đang bao trùm cả tòa thạch động, một bầu không khí ngột ngạt khó thở, đè nặng lên tâm tư của mỗi người.

Như người mất hồn, sắc diện tái xanh, lão động chủ suốt lệ tuôn trào, thê thảm nhìn đứa con gái độc nhất thân yêu, thình lình lão quỳ mọp xuống ôm lấy thân hình đầy máu của Hoa Trung Tú rồi gào to:

- Trời! Con thân yêu! Đứa con độc nhất của ta ơi!

Sự đau lòng của cảnh tre già khóc măng làm cho toán người đều mũi lòng rơi lệ.

Từ phía sau đột nhiên bay đến thêm hai kẻ thuộc hạ cũng với sắc phụ kỳ lạ của Tử Vong Động, râu xồm mày rậm, trông có vẻ hung hăng, mặt đầy sát khí.

Như hai pho tượng, hai gã nín lặng, chằm chằm đứng sau lưng chủ nhân đợi lệnh.

Sự đau khổ làm cho lão động chủ như người mất trí, miệng lẩm bẩm mãi không thành câu.

Đưa tay hữu ra, lão dốc toàn chân lực của bản thân ra truyền vào huyết khí hải của Hoa Trung Tú.

Máu tươi tay nàng đã ngừng chảy, nhưng vết thương nhầy nhụa, trông rất thê thảm. Gương mặt trắng bệch như giấy, mắt đầm đìa những lệ, tóc nàng rối bù, làm giảm đi nét đẹp yêu kiều lúc nãy, dù cho tâm dạ của những người đứng đấy có cứng rắn như sắt đá đi nữa, thấy thảm cảnh của nàng cũng phải mũi lòng rơi lệ.

Bao nhiêu kế hoạch và dự đoán để mưu đồ thoát khỏi Tử Vong Động đều sai bét cả, Nhất Thốc Dã Tẩu như người lại đường, mất cả phương hướng, lão ngăn người ra, chỉ lặng lẽ chờ cho cuộc diện diễn tiến mà lão không còn là chủ động nữa.

Văn Tử Lăng buông tiếng thở dài, chàng quay mặt sang hướng khác để khỏi phải chứng kiến cảnh nát lòng mà chàng là kẻ gây nên sóng gió.

Ngũ Độc thần quân lặng lẽ đứng dậy, quắc mắt nhìn Tử Lăng cất giọng đầy căm hờn:

- Người! Lòng dạ của người lang độc đến thế này à?

Chàng trai trẻ buồn bã đáp:

- Thực ra lòng tại hạ đâu có muốn một kết quả như thế này! Tai họa xảy ra là do nàng tự hủy lấy thân kia mà.

Không đếm xỉa đến lời nói của Tử Lăng, đưa tay chỉ cánh tay đứt lìa, lão động chủ đau đớn thốt:

- Với một thân thể tàn phế suốt đời như thế này, chi bằng hãy giết quách nàng đi, chẳng hay hơn không? Nếu không ưng thuận việc hôn nhân, nhà ngươi có thể luận bàn việc hôn thê lại, tại sao lại đang tâm đành hạ độc thủ thể này?

Cả kinh, Tử Lăng vội vã cãi lại:

- Việc cắt tay của lệnh ái, là tự nàng thi hành, đâu phải tại hạ xuống tay làm việc ấy bao giờ?

Ngũ Độc thần quân vội gào to:

- Chớ cường biện! Lão phu nhất định không tin nàng có thể tự hủy thân thể được.

Cơn giận của lão động chủ đã lên đến cực điểm, lão vừa giơ chưởng lên định quét mạnh vào người Tử Lăng thì Nhất Thốc Dã Tẩu đã vội vã bước đến cắt tiếng phân trần:

- Nay lão hữu! Sự thể đã đến nông nổi này, lão phu có đôi lời bày tỏ.

- Không...không. Trừ phi hai người ráp lành được cánh tay của con ta lại, bằng không ta thề cùng hai người sẽ không đội trời chung!

Nhất Thốc Dã Tẩu đau đớn lắc đầu:

- Sự việc xảy ra, đều tự do nàng tự hủy lấy thân, chúng tôi can ngăn không kịp.. Hiện giờ, vì tình bạn hữu lâu năm, tôi có mấy lời khuyên bạn nên ăn năn hối cải, để cứu những sinh linh đang bị giam hãm trong động này. Nay ông bạn của tôi ơi, bạn nên nghĩ đến tuổi già còn sót lại, sự có mặt của bạn ở trên trần gian này đâu còn được bao lâu nữa, hãy hồi tâm hối cải, ăn năn những lỗi lầm đã làm, để khỏi nghịch ý với trời đất, mà tai họa tôi e còn trầm trọng hơn.

Ngũ Độc thần quân khẽ cười gằn:

- Người hãy giải thích tại sao hành động của ta là nghịch ý trời?

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi tiếp:

- Chuyện rất đơn giản, khi bạn phát giác ra rằng Vô diệp thảo quả có trị được độc tố của động này tiết ra, là phải lập tức bít kín cửa hang lại để tìm một mảnh đất an lành hơn cư trú lập nghiệp.

Ngũ Độc thần quân vội ngắt lời:

- Người quên rằng giống thảo quả này chỉ có thể áp chế tạm thời độc tố của động này thôi ư? Nếu dứt khoát dời khỏi nơi đây, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Nhất Thốc Dã Tẩu cười nhạt:

- Việc ấy ông bạn chỉ có thể gạt được kẻ khác, chứ đối với lão phu, đâu dễ gì dùng lời man trá ấy để qua mắt được.

Lão động chủ nổi giận quát to:

- Nếu như vậy thì người hãy ăn một quả Vô diệp thảo này rồi rời khỏi nơi đây thử xem.

Vẫn một giọng thản nhiên, Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười đáp:

- Đa tạ lòng khẳng khái của các hạ, nhưng lão phu chỉ muốn dùng hai quả của giống cây đặc biệt được rào kín ở trong hàng rào nhỏ kia.

Sắc diện đột nhiên biến đổi, lão động chủ vội ngắt lời:

- Ô! Đây là giống quả để cha con ta dùng riêng, đâu dễ gì nhường cho nhà ngươi sử dụng được.

Nhất Thốc Dã Tẩu cười to:

- Lễ đương nhiên là chẳng bao giờ ông bạn khứng chịu với những quả to lớn ấy, chỉ cần sử dụng hai quả thôi là những độc tố thâm nhập vào cơ thể từ bao nhiêu lâu nay cũng được hóa giải tất cả, rồi mặc tình rời khỏi nơi u tối, mà vậy vùng nơi giữa bầu vu trụ khoáng đạt tự do, không còn vương vấn bận bịu gì nữa.

Lời tiết lộ của lão già vừa dứt, bầu không khí bỗng trở nên sôi động dị thường. Lão động chủ sắc diện tái xanh, bốn gã đại hán canh giữ vườn cây và hai gã thủ hạ đến sau, thần sắc của họ đều tỏ vẻ biến động.

Bao nhiêu năm rồi, sự bí mật đẩy họ nào hiểu thấu, họ chỉ biết một dạ trung thành mù quáng, dưới một mệnh lệnh độc đoán của lão động chủ, trong một huyết động âm u không có sinh khí này, họ bị ngăn cản bởi sự ràng buộc của độc tố mà không tài nào thoát thân được.

Trời! Thoát ly khỏi động một cách an toàn tự do vùng dưới bầu trời khoáng đạt mênh mông, còn gì thích thú cho bằng.

Cơn giận nổi lên cực điểm, lão động chủ hét to:

- Chớ nói nhảm!

Nhưng lão liền dịu giọng:

- Nếu ngươi cho rằng như thế, thì ngươi chẳng ngại ăn vào hai quả, rồi rời khỏi đây cho rảnh mắt ta.

Nhất Thốc Dã Tẩu đắc ý mỉm cười:

- Đây chẳng qua là chiêu bài dối gạt để mê hoặc những kẻ thuộc hạ, lão phu đâu phải vì sự an nguy cá nhân mà thỏa mãn, tối thiểu lão còn phải dắt theo hai người nữa.

Lão động chủ quát to:

- Lão thất phu, người còn định đòi hỏi gì nữa?

Thình lình. Một bóng nhỏ gọn thon thon đột nhiên từ bóng tối chạy bổ nhào đến.

Tất cả đều giật mình quay lại, thì ra là Giang Thu Lăng đã hồi tỉnh chợt nom thấy Tử Lăng, nàng quên tất cả sự hổ thẹn, chạy đến ôm chầm lấy chàng mừng rỡ quá, nàng vụt khóc òa lên:

- Lăng ca ca..! Phải chăng chúng mình đang ở trong giấc chiêm bao?

Văn Tử Lăng cảm động nghẹn ngào, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen huyền của nàng, chàng ngây ngất nín lặng.

Cảnh mặn nồng âu yếm của đôi lứa trẻ tuổi, làm những người có mặt nơi ấy đều xúc động và đỏ mặt lên vì thẹn.

Khẽ dang hắng một tiếng, Nhất Thốc Dã Tẩu hướng về phía Ngũ Độc thần quân ôn tồn bảo:

- Nay lão hữu, vừa rồi lão phu định dắt hai người rời khỏi Tử Vong Động chính là hai trẻ này đây, nếu các hạ khứng chịu hy sinh sáu quả to lớn trên những cây trong rào cấm này thì lão phu sẽ bằng lòng lập tức rời khỏi nơi này.

Đôi mắt trợn tròn lên trắng dã, lão động chủ trầm giọng thét to:

- Lão thất phu! Việc đòi dáu phải dễ dàng theo ý của ngươi tưởng, hôm nay bất luận là kẻ nào, cũng đừng hòng ăn được một quả Vô Diệp thảo của ta. Cũng không có một kẻ nào bước ra khỏi động này một bước, trừ khi các ngươi dẫm qua khỏi xác chết của ta.

Quay về phía sáu tên thuộc hạ, lão thành khẩn thốt:

- Chư vị theo ta đã lâu, lòng trung thành của chư vị từ lâu ta hiểu rõ, xưa nay ta đãi các ngươi rất hậu, vậy hôm nay cuộc diện đã xô đẩy cho chúng mình phải một mất một còn với lũ này, mong các bạn hãy vì sự an nguy và sống còn của tất cả sinh linh sống trong động này mà tận lực chiến đấu.

Bọn thuộc hạ với vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu tuân lệnh.

Đoạn lão quay sang phía Nhất Thốc Dã Tẩu nghiêm nét mặt gần từng tiếng:

- Nay lão thất phu, hiện tại chúng mình có thể thanh toán món nợ máu này với nhau được rồi.

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên cười nhạt:

- Lão hữu hoạch định một kế hoạch gì, xin cứ tự tiện nói ra cho biết.

- Việc ấy rất dễ, người định chiến đấu từng người một hoặc giả đánh nhau toàn bọn, đều được chấp nhận cả. Có một điều ta cần nhấn mạnh rằng nếu già này chưa thác thì bọn người đường hòng sống sót rời khỏi động này nửa bước.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, đoạn chậm rãi đáp:

- Người đời thường nói: “Khách tùy chủ tiện”, thôi việc hơn thua phải quấy tùy người định liệu đấy.

Sắc diện lộ đầy sát khí, lão động chủ gần từng tiếng:

- Thế này nhé! Hiện giờ ta và người tỷ đấu ba chiêu, nếu trong ba chiêu, sự thảm bại về phần lão phu thì Vô Diệp thảo quả các người cứ tự tiện hái ăn rồi rời khỏi nơi đây, nhược bằng người bắt tài mà chuốc lấy sự thảm bại, thì cung đường trách số phận của người ngắn ngủi đấy nhé.

Thừa biết lão này là một kẻ đa mưu túc trí, dụng ý của lão là phân tán lực lượng của địch để hạ từng người một, thêm vào đấy, lão còn những thủ đoạn thâm độc khác mà Nhất Thốc Dã Tẩu chưa thể hiểu nổi, mặc dù thế, lão vẫn điềm nhiên mỉm cười:

- Theo lời đề nghị của các hạ, sự chiến đấu như thế là rất công bình....mời các hạ cứ tự tiện xuất chiêu đi.

- Hãy khoan!

Văn Tử Lăng lách mình nhảy tới trước mặt và tiếp:

- Ý kiến của lão tiền bối rất hay, nhưng ba chiêu này phải nhường cho tại hạ mới đáng.

-Ồ! Thế thì rất tốt! Trước sau gì rồi đây số phận của người cũng một thứ mà thôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật hướng về phía Văn Tử Lăng thốt:

- Lão tặc này tâm kế đa đoan, nên để lão phu đối phó tiện hơn.

Tử Lăng cũng dùng phép truyền âm nói:

- Đến Tử Vong Động này để giải cứu Giang Thu Lăng, đến nỗi phải gặp cảnh nguy khốn này! Tất cả lý sự đều do tại hạ gây nên cả, ý tại hạ đã quyết, xin lão tiền bối chớ ngăn cản.

Thấy lòng Tử Lăng đã quyết, Nhất Thốc Dã Tẩu đành thuận theo ý chàng bước lui vài bước, nhường chỗ đối diện lão động chủ lại cho chàng.

- Hai người đã thương nghị xong rồi chứ?

Ngũ Độc thần quân nóng nảy gắt to, làm Tử Lăng cau mày, chàng đồng dục đáp:

- Cuộc thương nghị đã xong, ba chiêu đầu tiên này sẽ do tại hạ đối phó! Nay tiên vi chủ, hậu vi khách, xin lão tiền bối ra tay.

Ngũ Độc thần quân âm hiểm cười gằn:

- Nay! Nhà người cẩn thận đỡ nhé.

Nói xong lão già lật tay tung ra một chưởng.

Văn Tử Lăng không dám chậm trễ, để đưa ra chống đỡ.

Bùng.

Hai kinh lực đã chạm vào nhau.

Tử Lăng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, công lực của Ngũ Độc thần quân sao mà mềm yếu tầm thường thế, với tám phần công lực của chàng, cũng thừa để đẩy lui kinh lực quyết định trong ba chiêu của một lão động chủ từng có một quyền uy tối cao, cai quản cả một tòa sơn động.

38. Lòng Trinh Đảo Nữ

Càng lạ lùng hơn nữa là chưởng phong của lão già không cuốn theo một chút khí độc nào như chàng thâm tưởng. Còn đang ngơ ngác, tiếng Ngũ Độc thần quân lại vang lên:

- Hãy đỡ tiếp chiêu thứ hai này nhé.

Lần này lão dùng chỉ điểm tấn công. Tử Lăng không chút hoang mang, khẽ đưa hữu chưởng túm nhẹ chỉ phong của lão lại.

Lần này chỉ phong của lão động chủ bị hóa giải một cách dễ dàng, chẳng những thế kinh lực thặng dư của Tử Lăng còn đẩy ngược lão ta thối lui lại mấy bước.

Tiếng truyền âm nhập mật của Nhất Thốc Dã Tẩu lại vang vang bên tai chàng trai trẻ:

- Này cậu! Hãy cố gắng đề phòng âm mưu thâm độc của lão ta trong chiêu thứ ba này.

Chẳng cần cần dặn, sau bao lần chiến đấu gay go, Tử Lăng cũng thừa hiểu kế dụ địch sâu độc của đối phương, chàng gạt đầu ra hiệu rằng chàng sẵn sàng để tâm đối phó.

Thình lình, Ngũ Độc thần quân vụt cười lên sằng sặc như điên:

- Còn lại một chiêu cuối cùng, ngươi hãy nếm thử môn ám khí của lão phu này nhé.

Nói đoạn, lão ta cho tay vào lòng, rút ra một môn ám khí cầm chắc trong tay, chực sẵn để phóng vào người Tử Lăng.

Bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng, chàng trai trẻ ấy hiên ngang sau khi thoắt qua đôi mắt dày đặc sát khí của lão già, chàng biết số phận mình sẽ phó mặc rủi may vào môn ám khí vô cùng hiểm độc này, linh tính như gọi chàng nhớ lại một chiêu tuyệt học Đan chỉ thần công trong Mai châu bửu lục.

Chàng liền chuẩn bị sẵn sàng để kịp thời đối phó.

Tiếng oang oang của Ngũ Độc thần quân lại vang lên:

- Nhài con! Hãy cẩn thận chống đỡ đi con.

Nhanh như chớp, Tử Lăng vội vã tung mạnh chiêu Đan chỉ thần công vào đối phương, một mặt chăm chú nhìn vào tay lão già đề phòng ám khí được tung ra, chàng liệu tìm phương né tránh.

Thình lình....

Một tiếng thét như xé màng tai, cô bé Hoa Trung Tú đang bị thương, nãy giờ nằm sóng sượt dưới mặt đất, vụt chồm lên nhảy bổ vào lòng lão động chủ gào to:

- Gia gia...không thể được, không thể được.

Không ngờ đứa con thân yêu của mình có hành động kỳ quặc như thế, lão động chủ đành phải ngưng tay, thét to:

- Ô kìa ...con....Chớ nên đến gần! Nguy hiểm.

Tiếng bóp khô khan vụt nổ lên.

Một chiếc đầu lâu bị bắn vỡ tung ra, máu tươi trào ra như suối, tiếp theo đó một thi thể không đầu, lão đảo vài vòng rồi ngã huych xuống đất, run run co giật đôi lần, đoạn từ từ im bật.

Cuộc diện thay đổi quá nhanh, cả thấy đều bàng hoàng ngơ ngác.

Thi thể nằm dưới đất lại chính là Ngũ Độc thần quân.

Nào ai học được chữ ngờ, sự ngăn cản của Hoa Trung Tú, làm ám khí của lão già không thể phóng ra được, luồng chỉ phong Đan chỉ thần công của Tử Lăng, tự do bay thẳng vào đầu lão ta, và ô hô, một đời oanh liệt đành mạng vong di tuyệt.

Sáu kẻ thuộc hạ mục kích chủ nhân bị giết một cách vô cùng thảm khốc, định hua kiếm xông vào báo thù, nhưng vừa tiến được vài bước, mấy gã ấy không hẹn đồng thanh đứng dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, đứng yên nín lặng.

Trong lòng họ có cảm giác gì đây?

Phục thù cho chủ ư?

Họ tự cảm thấy sức họ còn non kém quá, so với tài nghệ của Tử Lăng, vả lại chủ nhân thác đi, họ như con rắn không đầu.

Những lời bí mật của Nhất Thốc Dã Tẩu tiết lộ ban nãy, làm cho họ có một mộng tưởng thoát thân khỏi động, mà từ bao nhiêu năm nay, giấc mộng ấy bị bóp chết trong cõi lòng, và dưới sự thống trị độc tài của gã Ngũ Độc thần quân.

Cái chết bất ngờ thê thảm của cha già, làm cho Hoa Trung Tú như kẻ mất hồn....Giây lâu, nàng như sự tỉnh, nhảy bổ nhào xuống ôm lấy thi thể cha già gào thét nước mắt:

- Gia gia, gia gia, trời ơi!

Tiếng khóc não lòng quá, cả thấy đều mũi lòng rơi lệ.

Thiếu nữ vì quá đau thương, khóc thét lên rồi ngã nhào xuống, mê man bất tỉnh.

Thấy cảnh thương tâm quá, Tử Lăng vội bước đến dùng thuật Thôi cung quá huyết chà sát huyết mạch cho nàng.

Giây lâu, Hoa Trung Tú dần hồi tỉnh lại.

Cánh tay tàn phế, tuổi lệ tuôn trào, mái tóc rối bong, sắc diện ảo não, tiếng khóc nức nở của nàng vang bên một thi thể không đầu, cảnh tượng não lòng ấy, không ai có thể ngăn cản được giọt lệ.

Tử Lăng chấp tay thi lễ, nhìn Hoa Trung Tú, chàng cất giọng thành khẩn thốt:

- Hoa cô nương! Việc không may xảy ra cho lệnh tôn, tại hạ cảm thấy cõi lòng đau xót vô cùng.

Thần sắc của Hoa Trung Tú lúc bấy giờ như một pho tượng đá trầm lặng, không cảm giác, không linh hồn, sự đau khổ quá mức đã làm cho con người nàng khô héo cô đọng lại.

Văn Tử Lăng thở dài rồi tiếp:

- Thật tình do một lúc lỡ tay, chứ tại hạ nào muốn giết thác lệnh tôn bao giờ!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Giết thác gia gia, không phải công tử mà chính là Hoa Trung Tú này.

- Trời! Sao lại là cô nương?

Đưa tay gỡ lấy món ám khí từ năm ngón tay cứng đờ co quắp của Ngũ Độc thần quân ra, nàng chậm rãi tiếp:

- Với mười sáu viên Bá Độc Trung Hồn Hoàn này nếu tung ra một lượt, thì dù cho công tử một thân có tám sanh mạng đi nữa, cũng khó thoát khỏi sự chết một cách chắc chắn, vì này lòng tôi bất nhẫn, nên đã ngăn cản gia gia, làm cho ông sơ hở sự đề phòng, để đến nỗi phải chết một cách thê thảm dưới chỉ phong của công tử.

Tử Lăng ấp úng thốt:

- Đối với sự an nguy của tại hạ, kỳ thật ra cô nương đã chiếu cố quá nhiều, mặc dù là mười mấy viên ám khí được tung ra một lượt đi nữa, nhưng tại hạ tin chắc rằng vẫn còn đủ sáng suốt để né tránh kia nữa.

Khẽ hừ một tiếng, Hoa Trung Tú gằn giọng thốt:

- Đâu có phải là một việc đơn giản như công tử đã tưởng, rất tiếc rằng công tử còn chưa hiểu được sự lợi hại khủng khiếp của môn ám khí ấy.

Vừa nói xong, nàng dùng cánh tay còn lại , nhặt một viên ám khí tung mạnh về phía trước mặt.

Cảnh tượng kinh hoàng xảy ra, sau khi nổ tung, một luồng hắc khí, bao phủ một trượng vuông vức, hắc khí cô đọng giây lâu, mới dần dần tan biến.

Tử Lăng khê kheo mồm hỏi:

- Uy thế của nó ở đặc điểm nào mà tại hạ vẫn còn chưa nom thấy?

Công tử hãy chú ý xem kỹ vùng bị hắc khí bao phủ kia kìa.

Sau khi nhìn kỹ, Tử Lăng bắt giác giật mình đánh thót, hơn một trượng vuông vức ấy, tất cả thảo mộc đều khô héo lại, rồi lại tan dần.

Hoa Trung Tú trầm ngâm tiếp:

- Uy lực của một viên là như thế, từ thảo mộc cho đến tất cả sinh vật đều bị tiêu diệt, mười sáu viên đồng tung ra một lượt, thử hỏi công lực phá hoại của nó ghê gớm đến bậc nào?

Văn Tử Lăng cảm động thốt:

- Mỗi thịnh tình của cô nương, tại hạ suốt đời sẽ không quên được, rất tiếc là sự việc xảy ra đến nông nỗi này.

Hoa Trung Tú vụt cười lên sắc súa như điên:

- Trời!... Thịnh tình! Thịnh tình! Nếu nó có sẵn từ thừa gặp nhau.

Nàng đưa cánh tay nhầy nhụa ra rồi tiếp:

- Từ lúc cánh tay này đứt đi rồi, thì cũng như mối tình của tôi, đứt đi từ đây.

Tử Lăng ngật ngừng hỏi:

- Nhưng tại sao cô nương lại có hành động như thế?

- Tôi đã bảo rằng, tôi không muốn cho công tử chết thê thảm ở trong động này, muốn giết thác chàng là đợi sau khi chàng rời khỏi nơi đây. Nhưng hiện tại, chàng hãy đi đi. Tôi bằng lòng cho chàng rời khỏi nơi đây một cách an toàn.

Nhất Thốc Dã Tẩu bước tới, lão run lên vì cảm động:

- Lòng khoan hồng độ lượng của cô nương làm tôi xúc động, cô nương thật là một bậc cân quốc nữ anh hùng.

Hoa Trung Tú lạnh lẽo ngắt lời:

- Xin cảm ơn lão bá! Tôi chán lời khen tặng quá nhiều rồi! Bây giờ tôi mới thức tỉnh ra rằng, nếu không phải phần số của mình được hưởng, thì sự cưỡng cầu chỉ là vô ích mà thôi. Văn Tử Lăng! Tôi chẳng hận chàng đâu! Nhưng mối thù giết cha này, một ngày nào đó tôi sẽ tìm chàng để rửa cho xong mới được.

Mặt đỏ như gấc chín, Văn Tử Lăng nửa hổ thẹn, nửa bồi hồi, chàng không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, từ một thiếu nữ danh giá lả lơi, vụt trở thành một nhà tu hành, với một cõi lòng yếm thế, và một đức tính từ bi khoan hồng đại lượng.

Đứng trước mặt nàng thiếu nữ cụt tay, chàng vụt cảm thấy mình bé nhỏ quá, trước sự hy sinh cao cả của nàng.

Nín lặng giây lâu Hoa Trung Tú, vội quay ngoắt người lại, với vẻ nghiêm trang, nàng hướng về sáu tên thuộc hạ thốt:

- Sáu vị là bạn tốt của cha già tôi, tuy rằng chủ tớ, nhưng cha tôi sanh tiền đối với sáu vị xem như tình ruột thịt, mà lẽ ra tôi phải tiếp nối cơ nghiệp của cha tôi nhưng tôi tự cảm thấy lòng trời không muốn Tử Vong Động này tồn tại nữa, nên tôi nhất định giải tán tất cả nhóm người của chúng mình, chư vị sẽ tự do rời khỏi nơi đây, tự tìm thấy lẽ sống chính nghĩa lương thiện hơn mà lập lại cuộc đời. Trước khi rời khỏi nơi đây, tôi có đôi lời yêu cầu chư vị hãy giúp tôi hoàn tất vài công việc.

Sáu thuộc hạ đồng thanh đáp:

- Công chúa cứ tự tiện nói ra, chúng tôi dù có phơi gan trái mật cũng chưa đền đáp được công ơn cổ chủ.

Gạt sạch mớ lệ còn đọng trên mi, Hoa Trung Tú tiếp:

- Sự trung thành của quý vị làm tôi cảm động vô cùng, kỳ thật những việc sau đây không có gì khó khăn cho lắm. Điểm thứ nhất, chư vị hãy giúp tôi kiến trúc một mộ huyết ngoài sơn động, cho cha già tôi được yên phận nơi suối vàng. Điểm thứ hai, khí độc nơi sơn động này rất nguy hại, không nên lưu giữ lại ở trên thế gian này, chư vị và tất cả sau khi rời khỏi động này, hãy dùng đá đóng kín động lại. Còn điểm thứ ba, chính lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã nói không sai, những quả Vô Diệp Thảo quả này nếu chư vị dùng bốn quả nhỏ hoặc hai quả lớn, những độc tố tích tụ trong mình từ lâu, có thể hoàn toàn tan biến hết. Thôi, già từ chư vị.

Hai vị thuộc hạ râu dài xúc động nói:

- Chúng tôi hứa sẽ y lời căn dặn của công chúa, nhưng việc mai táng đại lễ của lệnh tôn, chẳng nhẽ công chúa không ở lại để chứng kiến?

Nước mắt giàn dụa, thiếu nữ đáp:

- Đất này là chỗ đã gây nên bao cảnh đoạn trường tang tóc, riêng phần tôi, được tách xa nó sớm chừng nào tốt chừng ấy. Một ngày nào đó, tôi sẽ về đây để tế mộ cha già.

Nàng quỳ xuống trước thi thể cha già bái biệt bốn lạy, miệng khấn vái lẩm nhẩm:

- Sự bất hiếu của con đã làm liên lụy đến gia gia. Con nguyện rằng một ngày nào còn sống trên trần này, thì mỗi cừu thù này, con quyết trả cho xong. Gia gia! Nếu cha không trách lỗi lầm của con thì nếu có linh, xin hãy phù trợ cho đứa con yếu đuối này để chống chọi với một cuộc đời đầy cay nghiệt.

Nàng quay lại nhìn Tử Lăng rồi tiếp:

- Nay chàng họ Văn kia! Chàng nên nhớ kỹ! Một ngày nào chúng mình gặp lại nhau, chính là ngày ấy sẽ có một trận chiến đấu sinh tử giữa chúng ta, nếu tôi chẳng báo được phụ thù, thì cũng sẽ bị thác dưới tay chàng.

Tử Lăng ngại ngừng áp ứng:

- Sự thể đã như vậy. Tùy thuộc nơi quyết định của cô nương đây.

Hoa Trung Tú lặng lẽ quay ngoắt người lại rồi cương quyết cất bước đi ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gọi to:

- Nay, cô nương, hãy khoan.

Hoa Trung Tú giật mình đứng dừng lại.

Lão già tiếp:

- Cô nương quên mất độc tố ở trong mình của cô nương hay sao?

Hoa Trung Tú gạt đầu:

- Đa tạ lão bá đã nhắc nhở tôi thức tỉnh.

Nàng vội vã đến bên gốc cây, hái xuống bốn quả nhỏ, ngấu nghiến nuốt vội cho xong, rồi lập tức quảy quả bước ra, trong nháy mắt bóng nàng đã biến mất sau khúc quanh của sơn động.

Giây lâu, Nhất Thốc Dã Tẩu cất tiếng, đánh tan bầu không khí nặng nề tang tóc của sơn động:

- Văn tiểu hiệp! Chúng mình nên khởi hành được rồi!

Nói đoạn bước đến bên rào, đưa tay lão chọn sáu quả khá to, hái xuống hướng về sáu vị thuộc hạ thốt:

- Hoa cô nương đã đi xa rồi. Hiện tại muốn nhận chúng tôi là bạn hay thù, tùy ở tôn ý của quý vị.

Trong bọn có hai vị râu dài lớn tuổi nhất, đứng ra nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi là thuộc hạ của Ngũ Độc thần quân, kỳ thực ra cũng là những tên tù phạm không khác mấy, hôm nay chúng tôi được thoát khỏi đây để hưởng lại tự do, chính hai người mới là ân nhân của tôi. Nhưng dù sao đi nữa, Ngũ Độc thần quân vẫn là chủ nhân của tôi tự bao giờ, mối thù này chúng tôi sẽ mãi mãi không quên. Chư vị có thể an toàn mà rời khỏi động này như lệnh của công chúa lúc này. Ngày nào đấy, nếu hơi thở của chúng tôi còn, thì mối thù này, chúng tôi quyết rửa sạch mới nguôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu diễm nhiên mỉm cười:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể tổng hợp lại để suy luận thiệt hơn, còn chuyện về sau, tùy ở sự quyết đoán của chư vị đây! Thôi tạm biệt nhé!

Nói xong lão đưa mắt ra hiệu cho Tử Lăng và Giang Thu Lăng lui bước.

Chàng trai trẻ đầu nặng như chì, mặc nhiên ngồi im, rồi cùng Thu Lăng lặng lẽ bước ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu đã nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, những địa đạo dường như quen thuộc đối với họ từ lâu, trong phút chốc ba người đã ra khỏi động, trước mặt động một vùng núi non cắm tú bao quanh, ngọn thu phong hây hây thổi, hương hoa rừng theo gió thoảng đưa gây cho họ có cảm giác như vừa ở giấc mơ hồi tỉnh lại.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội đem Vô Diệp Thảo quả ra chia đều mỗi người hai quả.

Mùi thơm ngọt ngào của Vô Diệp Thảo quả vừa qua khỏi miệng, một nguồn sinh lực dồi dào đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy tinh thần sáng khoái, công lực tăng tiến bội phần.

Không chậm trễ một phút nào, họ bắt đầu nhắm trước mặt, tiếp tục cất bước lên đường.

Rời khỏi vùng nguy hiểm hơn mười mấy dặm, đến một đoạn đường bằng phẳng, lúc bấy giờ ba người mới an tâm rảo bước chậm lại.

Văn Tử Lăng quay sang Giang Thu Lăng, ôn tồn hỏi:

- Lăng muội! Đêm hôm ấy tiểu huynh vì bị một tên trong bọn của một môn phái bí mật dẫn dụ rời khỏi lữ quán, đến khi trở về đã vắng bóng em, thấy tấm danh thiếp Lời hẹn Tử Vong trên vách nên mới lần mò đến Tử Vong Động này! Tại sao Lăng muội lại rơi vào tay bọn chúng một cách dễ dàng thế.

- Lời hẹn tử vong! Lão Ngũ Độc thần quân chết bầm ấy, sau khi mời tôi ra khỏi phòng, hắn bảo rằng Lăng ca đã được lão mời làm khách nơi động phủ của lão, và có chuyển lời nhắn nhủ bảo tôi phải lập tức theo hắn đến đấy. Thoạt tiên tôi không tin, nhưng sau khi ghé mắt trông vào phòng, thì Lăng ca đã vắng bóng, nên bắt buộc phải theo hắn về động, nào ngờ sau khi vào động, thì đã lọt vào âm mưu sâu độc của hắn và bị bắt giam cầm.

Tử Lăng trầm ngâm thốt:

- Cuộc diện xảy ra rất phức tạp ly kỳ, đêm hôm ấy tiểu huynh cũng bị chúng gạt và rơi vào sào huyệt của bọn U minh giáo.

- U minh giáo là cái quái gì nhỉ? Em chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ?

- Nếu tường thuật lại, sẽ mất rất nhiều thì giờ, tiểu huynh tóm tắt sơ lược cho em nghe. Đây chỉ là một sào huyệt của một phân đàn trong ba mươi sáu phân đàn khác của một giáo phái, mà thế lực cực kỳ hùng hậu. Có một điểm rất đặc biệt là Thái thượng giáo chủ của môn giáo phái ấy lại là ngoại tổ mẫu của em, bà La Sát nữ Tiết Hoa Diễm.

- Ô! Lại có chuyện lạ đời như thế! À này, Lăng ca ! Anh này giờ chưa giới thiệu cho em được rõ, lão bá này là ai?

Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Anh quên khuấy mất! Lão tiền bối này chính là cụ già mà em tìm mãi ở Đại hoang sơn mấy chục ngày trời vẫn không gặp đấy.

Giang Thu Lăng kinh ngạc kêu to:

- Thế ra lão bá đây là Nhất Thốc Dã Tẩu đấy à?

Lão già gật đầu mỉm cười:

- Lão quen ẩn danh, sanh sống nơi rừng núi, đi không hẹn, trú không nơi, muốn tìm gặp đâu phải là chuyện dễ.

Như trút được một gánh nặng, Giang Thu Lăng thở phào nhẹ nhõm, nàng tươi cười thốt:

- Nhưng hiện tại lão bá lại đang đứng trước mặt chúng tôi đây này!

Lão già cười đáp:

-Ồ! Người đời ly hiệp đều có số cả, người xưa thường hát:

Mài tận gót giày không gặp gỡ.

Tương phùng toàn bất phí công phu

- Hà hà...Tuy là nói vậy chứ lão và Văn tiểu hiệp suýt chút nữa đánh võ đầu ra rồi mới quen biết được đây.

Lão già bèn đem sự việc ở tửu quán, và cả hai bị lạc vào sào huyệt của bọn U minh giáo sơ lược thuật lại cho nàng nghe.

Giang Thu Lăng trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Về vấn đề ngoại tổ mẫu của cháu, và câu chuyện Hiệp Lê Sơn, chắc lão bá đã nghe qua rồi. Trước khi lâm chung ngoại tổ phụ của cháu có căn dặn cháu, cố tìm cho gặp lão bá, hỏi cho rõ lai lịch căn nguyên để cháu khỏi thắc mắc mãi về vấn đề cội rễ.

Lão già nheo mày ra chiều suy nghĩ, đoạn chậm rãi đáp:

- À, câu chuyện ấy có quan hệ đến danh dự của một người, mà lão phu hiện giờ chưa có thể quả quyết được chuyện giả chơn, nên không tiện nói ra được.

-Ồ! Thưa lão bá, chuyện đã xảy ra cách đây mười bảy năm trời, đâu có sự bí mật nào mà tồn tại mãi với khoảng thời gian dài đằng đẳng ấy.

Lão già trịnh trọng đáp:

- Không phải là lão không khứng nói ra, nhưng trong câu chuyện ấy còn một việc, chưa được phân minh, chưa có bằng chứng xác thực, nên lão không thể tuyên bố một cách hồ đồ được. Tuy rằng vậy, nhưng có một việc chứng minh chắc chắn là người đã khuấy động cả giới võ lâm giang hồ mười bảy năm trước, Túy Tâm tiên tử Giang Thanh Quân là mẹ ruột của cháu đấy.

Không ngạc nhiên cho lắm, thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Lão bá có thể đoán chắc như thế chứ?

- Chắc chắn như vậy, không sai đấy cháu.

- Thế còn nàng Giang Mỹ Tâm?

- Nàng cũng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Thiếu nữ rất đỗi ngạc nhiên:

- Thì ra tôi và nàng là hai chị em ruột?

- Không những thế mà là chị em song sinh đấy.

Văn Tử Lăng bỗng xúc động mạnh, chàng vụt nhớ sức lại, thảo nào vóc dáng của hai nàng, mặt mũi lời nói cho đến cử động đều giống như khuôn đúc.

Văn Tử Lăng bỗng vỗ tay cười to:

- Phải rồi! Lão tiền bối nói rất đúng sự thật đã chứng minh như thế.

Lúc ở Hồng Phong Cốc, Thu Lăng đã từng gặp qua Giang Tâm Mỹ một lần, nhưng lúc ấy về đêm, trời tối mịt mờ, vả lại nàng bị trói gô như lợn, thật ra cũng khó nhìn kỹ cho được.

Bỗng nhiên huych một tiếng, một người đang ngã xuống mặt đất.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thêm bất giác giật mình quay lại, thì ra người té nhào xuống đất ấy không phải ai xa lạ, lại chính là người mà nàng yêu quý nhất đời: Văn Tử Lăng.

39. Vạn Niên Kim Lý

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã xoay người một vòng, dùng thị lực và thính lực dò xét bốn hướng, lão lập tức nhận định ra rằng trong vòng mấy chục trượng xung quanh, không có bóng của địch thủ.

Hiển nhiên là Tử Lăng bất thần ngã xuống không phải do địch thủ ám toán.

Hai người vội vã bước tới, khẽ nâng chàng dậy.

Tử Lăng đã hôn mê bất tỉnh, mặt đỏ như gấc chín, đầu nóng như lửa đốt, hơi thở cấp bách dồn dập xem ra vẻ nguy kịch vô cùng.

Nhất Thốc Dã Tẩu nheo mày thốt:

- Phàm một kẻ võ công tinh thông như Văn tiểu hiệp, cơ thể đã rắn chắc, nóng và lạnh không xâm nhập, dù cho chẳng may lâm bệnh đi nữa, cũng không phải trong khoảnh khắc mà nguy kịch như thế này.

Đầy vẻ lo lắng và sợ hãi, Giang Thu Lăng vội vã trả lời.

- Thưa lão bá! Chẳng hay lão bá hiện giờ có phương pháp nào để điều trị cho chàng không?

Lão già chậm rãi đáp:

- Lão phu đã xem qua Văn tiểu hiệp chẳng có ngoại thương, tức là cậu ấy bị nhiễm độc nội thương, như thế thì phải hỏi xem cậu ấy, coi thời gian và mức độ của sự thụ thương rồi mới tìm phương pháp chữa trị được.

- Nhưng chàng đã hôn mê, chúng mình làm sao để hỏi dò cho ra manh mối?

- Lão phu có một biện pháp, nhưng không dám khinh suất sử dụng. Trong mình lão phu hiện giờ có ba viên Cửu chuyển hoàn, thuốc này có một công lực đặc biệt, là dù cho một người lâm bệnh nặng đi mấy, sau khi uống nói vào, sẽ hồi tỉnh lại tức khắc, nhưng sự hồi tỉnh này chỉ trong khoảnh khắc thôi.

Giang Thu Lăng vội vã đáp:

- Như thế lại càng hay, vì tối thiểu, chúng mình cũng có thể dò xét được nguyên do căn bệnh của chàng.

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi đáp:

- Chuyện đâu phải dễ dàng như thế, sau khi được lực tiêu tan hôn mê trở lại, bệnh trạng sẽ vì đó mà gia tăng trầm trọng hơn, có thể sinh mạng của bệnh nhân sẽ vì đó mà rút ngắn.

Sau giây phút suy nghĩ, Giang Thu Lăng cương quyết nói:

- Hãy cho chàng uống vào đi, thưa lão bá! Như thế còn hơn là chúng mình ngồi đây chờ một cách tuyệt vọng.

Lão già gật đầu đồng ý.

Sau khi cho Tử Lăng uống vào một hoàn thuốc đỏ thắm, từ trong lọ trắng rút ra ở túi của lão, quả nhiên được lực như thần. Sau một vài cử động cựa quậy, Tử Lăng lập tức hồi tỉnh.

Giang Thu Lăng mừng rỡ rú lên:

- Lăng ca! Anh đã làm tôi sợ hết hồn, tại sao anh đột nhiên ngã vật xuống, rồi hôn mê bất tỉnh như thế?

Tử Lăng lộ vẻ ngơ ngác:

- Thành linh ngã xuống rồi hôn mê, tôi cũng không hiểu nguyên nhân do tại sao.

Nhất Thốc Dã Tẩu tiếp lời xen vào:

Văn tiểu hiệp hãy nhớ kỹ lại xem, bệnh tình của cậu, theo kinh nghiệm của lão phu, thì nguyên nhân là do nhiễm độc nội thương, gần đây cậu có bị nhiễm độc một phần nào mà chưa được hóa giải hay không ?

Tử Lăng vội vỗ trán kêu to:

- Phải rồi! Tôi nhớ lại rồi!

Tử Lăng thở dài, đoạn đem sự gặp gỡ của chàng và hai bộ xương khô phun độc, ở trước ngôi chùa Huyền thiên thiên tự thuật lại cho hai người nghe.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gặng hỏi:

- Khi nhiễm độc lần thứ hai, Văn tiểu hiệp có vận công thử nghiệm xem khí huyết trong cơ thể có gì khác lạ không?

- Thưa lão tiền bối, khi ấy tôi có cảm giác thấy một luồng kinh lực khác thường, nhưng không bao lâu, tự nhiên nó tiêu tan mất hết, và vì chuyện xảy ra dồn dập, nên tôi gạt bỏ việc ấy sang một bên, và không để ý đến nó.

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm thở dài.

- Như thế thì độc tố đã xâm nhập vào cốt tủy của cậu rồi.

Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá, thế thì chàng đã bị nhiễm phải độc gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu lo lắng đáp:

- Thi độc.

Tử Lăng trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Theo kinh nghiệm tôi từng thấy, sự nguy hại của thi độc vượt qua tất cả độc được trên thế gian này, khi bị trúng phải trong khoảnh khắc thể xác có thể tan biến thành nước, thế mà tại sao tại hạ lại chịu đựng được những bao nhiêu thời giờ? Mãi đến bây giờ mới bộc phát?

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu đáp:

- Mặc dù như tiểu hiệp vừa bảo, nhưng thi độc cũng chia ra mạnh, yếu, nặng, nhẹ nhiều loại, những bộ xương khô ấy đang còn trong dạng thí nghiệm, nên có chứa những độc tố yếu lại nhẹ, lại thêm vào đây công lực có sẵn trong người của tiểu hiệp rất thâm hậu, cho nên một khi độc tố xâm nhập, nội lực của bản thân cậu đè chặt và giữ nó trong cốt tủy, nên cấp thời chưa thể bạo phát rồi, nếu chẳng có biến cố ở Tử Vong Động, thì bệnh trạng của cậu có thể duy trì thêm vài hôm nữa mới bộc phát.

Văn Tử Lăng thở dài:

- Mạng số do trời định, dù có cưỡng cầu cũng vô ích.

Vừa nói đến đây, đôi vai chàng run run, rồi thành linh ngã vật xuống bất tỉnh nhân sự.

Giang Thu Lăng hoảng hốt, vội ôm chàng trai trẻ vào lòng, nước mắt như mưa, nàng ngược mặt nhìn lão già, nức nở khẩn khẩn:

- Lão bá! Có phương pháp nào để cứu chàng thoát chết hay không?

Nếu cứu được tiểu hiệp, lão phu chẳng nề đành khoanh tay đứng nhìn hay sao? À này! Còn một biện pháp cuối cùng là đi độc công độc, nghĩa là đem thi độc được cho cậu ấy uống thêm vào...

Sắc diện của Giang Thu Lăng bỗng nhiên nổi lên một luồng hy vọng:

- Thế ra tính mạng của chàng có thể cứu sống được hả lão bá?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm đáp:

- Tuy có thể duy trì mạng sống, nhưng Văn tiểu hiệp sẽ vì thế, mà biến thành một độc nhân, suốt đời dùng độc được làm thực phẩm, không còn sử dụng những thực phẩm của nhân gian này, điều quan trọng là trọn đời không tiếp xúc với nữ giới nữa.

Giang Thu Lăng sa sầm nét mặt, mặc nhiên nín lặng.

Lão bá trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Biện pháp này chắc cô nương không đồng ý, còn Văn tiểu hiệp, một khi tỉnh lại, chắc cũng không chấp nhận một đời sống nửa người nửa quỷ ấy.

Giang Thu Lăng ôm mặt nức nở khóc.

Lão già bồi hồi cảm động, tay chấp vào hông, bắn khoăn tới lui đếm bước.

Bỗng nhiên....

Lão bá vụt dừng lại, tay vỗ vào trán đánh đét, một tiếng thật to, vừa kêu lên:

- Có rồi! Có rồi!

Đôi mắt mờ lệ và khăn trương nhìn lão già, Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá có phương pháp giải cứu rồi ư?

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu:

- Đúng như vậy! Nhưng hy vọng rất mỏng manh, có thể cho rằng không dễ gì thành tựu được. Nhưng đã đến nước này, chúng mình cũng đánh liều thử xem.

Giang Thu Lăng khẩn khởi thốt:

- Ô! Nếu chúng mình chịu cố gắng, thì dù cho sự việc có khó khăn đến mấy, tôi tin rằng có thể đạt được lắm chứ.

Lão già chậm rãi thốt:

- Trên Hạng vân phong của giải Ngoại phương sơn, có một cổ viện tên là Thất xảo thiên viện. Chủ nhân của tòa cổ viện ấy là Liên Tâm lão ni cô, sau thiên viện ấy có một giếng cổ, trong ấy có nuôi mấy con Vạn niên kim lý, nếu được một con đem nấu nước mà uống vào thì tất cả thi độc đều có thể hóa giải tiêu tan.

Một nguồn hy vọng tràn ngập cả tâm hồn thiếu nữ:

- Thế thì chàng có thể qua được tai nạn. Lão bá, Vạn niên kim lý chắc chắn giải được thi độc chứ?

- Nếu không biết rõ, lão phu đâu dám mở miệng nói càn, nhưng lão phu vừa nói qua, hy vọng được con vật ấy trên tay thực là rất ít.

Thiếu nữ với một giọng đầy tin tưởng:

- Chủ nhân của viện ấy là một ni cô, lẽ đương nhiên với lòng từ bi bác ái của một phật môn đệ tử, tôi nghĩ rằng bà ấy chắc không tiếc gì một vật để đổi lấy một sinh mạng của một thiếu niên tài hoa phong nhã như vậy.

Lão già lắc đầu đáp:

- Việc đời đâu có đơn giản như thiện ý của cô nương tưởng, phải biết rằng, Vạn niên kim lý là một vật báu quý nhất đời, tính tình của Liên tâm lão ni cô lại cực kỳ cổ quái, thực là một bà trời đánh không chết, cho nên rất ít người lay chuyển được lòng ích kỷ của bà ta.

- Thế ra võ công của lão ni cô chắc là cao siêu lắm hả Lão bá?

- Theo thiện ý của lão phu có lẽ là phải thế..! Lão còn nhớ, độ bảy tám năm về trước, Tân môn ngũ hổ ở vùng Mạc Bắc và bọn Âm sơn thất diệu định hợp tác, ý định đột nhập và Thất Xảo thiên viện để chiếm

đoạt những con Vạn niên kim lý, nhưng kết cuộc là cả bọn bị giam cầm ở trước Thất xảo thiên viện những bốn mươi chín ngày trời.

Giang Thu Lăng ngạc nhiên nheo mày:

- Ô! Thế ra họ chiếm đoạt không được con vật quý báu ấy hả lão bá?

Lão già gật đầu rồi tiếp:

- Ô! Cô nương tưởng đâu dễ dàng đấy ư! khi bọn họ cả thảy mười hai người vừa đặt chân đến trước Thất xảo thiên viện thì họ gặp phải một luồng sương mù dày đặc, không những họ tìm gặp sơn môn của tòa tu viện mà đến những sơn lộ họ cũng không sao nom thấy, do đó quanh đi lộn lại nhiều ngày, có tìm nhưng chẳng có lối ra, dưới sự cơ hàn bức bách, họ đành nằm nghèo dưới đất chờ chết. Mặc dù họ là những tay võ lâm cao thủ, nhưng dưới sự đói khổ, những bốn mươi chín ngày chẵn, bảo sao họ không thúc thủ chịu phép. Đến ngày thứ bốn mươi chín, thì bỗng nhiên mù tan trời tạnh.

Giang Thu Lăng vội xen vào:

- Trong rừng núi âm u, sương mù bao phủ là việc rất thường. Tại sao lại có thể cho rằng việc ấy là do bàn tay của Liên tâm lão ni tạo nên hả lão bá?

Lão già gật đầu tiếp:

- Cũng có nhiều người thắc mắc về vấn đề ấy. Nhưng có hai việc lạ thường mà làm cho họ phải kinh tâm táng đờm, lòng tham của họ tiêu tan, và nhanh chóng từ già rút lui. Điểm thứ nhất, sau khi đi quanh quẩn bốn mươi chín ngày, đến lúc trời mây tạnh mới phát giác ra rằng họ đang nằm ngay trước cửa sơn môn của tòa tu viện và điểm thứ hai là trước cửa có người để sẵn một nồi cháo nóng, và mười hai bộ chén đĩa, nếu không có sẵn thực phẩm ấy, bọn họ làm gì có sức nữa để thoát thân.

Giang Thu Lăng thở dài rồi thốt:

- Dù sao đi nữa, đã có sẵn một sinh lộ, tôi nhất định cố gắng thử xem.

Nàng buồn rầu nhìn Tử Lăng rồi thốt:

- Nhưng không biết chàng có thể chịu đựng được bao nhiêu ngày nữa?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Thi độc đã bộc phát, sợ e khó duy trì được lâu. Thôi được! Cô nương nhất định phải đi Ngoại hoang sơn để lão phu tiếp cho một tay.

Nói xong lão liền đưa tay hữu ra, điểm vào mạch huyệt nơi lưng của Tử Lăng nhiều lần.

40. Ngàn Dặm Tìm Ngư

Nhất Thốc Dã Tẩu dùng tay hữu điểm vào mạch huyệt ở lưng của Tử Lăng liên tiếp mười mấy lần, rồi mới ngưng tay, thở phào một hơi dài thốt:

- Lão phu đã điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch của Văn tiểu hiệp, làm cho mạch huyệt ở ngũ phủ lục tạng tạm thời đình chỉ hoạt động, mục đích là giữ cho một điểm chân khí trong nội tâm còn tồn tại lâu dài, điểm chơn khí không tan, con người sẽ được kéo dài sự sống, nhưng trừ phi..có Vạn niên kim lý ra, kỳ dư không còn được lực nào có thể giải cứu sinh mạng của cậu ấy được nữa.

Giang Thu Lăng bắn khoắn gạn hỏi:

- Với biện pháp điểm huyệt ấy, chàng có thể duy trì được bao lâu nữa hả lão bá?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Theo công lực tiềm tàng nơi nội tạng của Văn thiếu hiệp, chỉ trong vòng nửa tháng, lão xem chưa đến nỗi nào, nhưng ...quá thời gian ấy, thì không thể đoán chắc được.

Thiếu nữ vội quỳ xuống trước mặt lão già bái biệt một lạy già từ:

- Đại ân đại đức của lão bá, sẽ có ngày tiện nữ tìm phương báo đáp.

Nói xong không chừ trừ một phút, nàng vội xốc Tử Lăng lên vai, rồi cất bước lên đường.

Lão già buông tiếng thở dài, định mở miệng dặn dò vài câu, nhưng sau phút suy nghĩ, lão lại ngưng bật, mắt nhìn theo bóng thiếu nữ, mang trên vai người yêu đang nhiễm độc nặng, dần bước trên con đường thiên lý gập ghềnh cố mong tìm một vật hy hữu trên tận đỉnh của dãy Ngoại hành sơn, lòng lão băng khuâng se lại, nhưng sức lão còn làm được những gì để trợ giúp cho nàng.

Cổ đề nén sự ái ngại âu lo, đang dâng lên trong cõi lòng của lão, khẽ rún nhẹ đôi vai, lão nhắm theo hướng đi của Giang Thu Lăng, dùng thuật khinh công bay biến.

- oOo -

Mười lăm hôm sau.....

Trên con đường dốc núi cheo leo của giải núi Ngoại hoang sơn có một thiếu nữ, mang trên vai một gã thanh niên đang hôn mê bất tỉnh, hướng về ngọn Hạng Vân phong thẳng tiến.

Thiếu nữ ấy chính là Giang Thu Lăng, với thân hình tiều tụy bất kham, sau hơn nửa tháng dày sương dạn gió, nàng rất có thể mượn một cỗ xe ngựa để đỡ chân, nhưng nàng còn e dùng xe, phải đi theo quan lộ, sẽ mất biết bao là thời gian quý báu, thêm vào ấy, mang trên vai một gã thanh niên đang mê man trầm trọng sẽ gây chú ý cho khách qua đường, nàng lánh xa những chỗ đông người, thị thành và đại lộ, toàn chọn những nơi hoang vu và không quản khó nhọc cố lướt bụi băng rừng, để mong sớm tới mục tiêu đã định.

Thân thể nàng quá nhọc rồi, tứ chi mỗi một vô cùng, nhưng nàng không thể để Tử Lăng xuống quá lâu để nghỉ ngơi cho lại sức.

Vì thời hạn mười lăm hôm đã hết rồi, mạng sống của chàng chỉ còn như chỉ mảnh treo chuông. Nàng cố gắng trèo lên, mặc dù hiện thời cơ thể nàng đã rời mệt nhọc.

Không ! Không! Nàng phải tiến lên! Trên cõi đời này chỉ có Tử Lăng là nguồn an ủi duy nhất của đời nàng! Chẳng may chàng có mệnh hệ nào, cuộc sống của nàng sẽ trở nên vô nghĩa.

Nàng tạm ngưng lại để lấy hơi, rồi lại tiếp tục dần bước.

Theo lời chỉ dẫn của một nhà thợ săn, là sau khi vượt qua ba ngọn núi nhỏ, có thể nom thấy một ngọn sơn phong, cao vút tận mây xanh thì đây là Hạng vân phong.

Còn việc trên ấy có tòa Thất xảo thiên viện hay không? Chẳng có người nào hiểu thấu được, vì chưa có ai đi đến đấy bao giờ.

Sau hơn một buổi trời khó nhọc, Giang Thu Lăng đã vượt qua được ba ngọn sơn phong, quả nhiên trước mặt nàng đỉnh Hạng vân phong lồ lộ hiện ra.

Lời đồn quả không sai, Hạng vân phong quả thực cực kỳ cheo leo hiểm trở, ngược mắt dòm lên, chỉ toàn là vách đá sừng sững, gập ghềnh đá chập chồng, không một sơn đạo, không có một lối đi lên.

Thấy ngọn núi quá cao, sức mình đã kiệt, từ chỗ nàng đứng hiện giờ, trèo lên tới đỉnh phải phí rất nhiều thời gian và sức lực, nàng bắt giắc thở dài...

Hỡi ơi! Sau bao ngày gian khổ, khí lực của nàng cơ hồ tiêu tan mất hết.

Thiếu nữ bắt giắc ngồi phịch xuống bên vệ đường, tay ôm mặt khóc nức nở, bắt giắc nàng dần dần chìm vào trong cơn mê.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, vầng thái dương đã chìm ẩn sau dãy núi xa, đưa những ánh sáng yếu ớt rơi xuống giải thung lung hoang vu trước mặt, ngọn thu phong quét nhẹ cành lá nghe xào xạc gợi cho lũ khách một niềm băng khâng vô tả.

Sau một thời gian chìm vào cõi hôn mê, bỗng nhiên một ngọn gió núi lạnh buốt xương, quét mạnh vào mặt Giang Thu Lăng, kéo nàng từ giấc mê tỉnh lại, khê dụi đôi mắt ngái ngủ, nàng giật mình xem lại Tử Lăng, cả mừng, tình trạng của chàng vẫn như cũ, không thay đổi mấy.

Sau một giấc ngủ gật gượng gạo, nàng cảm thấy tinh thần sảng khoái nhẹ nhàng, Bỗng nhiên một tia lửa hy vọng vụt bùng cháy, nàng vội vã đặt Tử Lăng xuống đất, nhanh nhẹn cởi hai chiếc áo ngoài xé ra từng mảnh nhỏ, nối lại thành một sợi dây dài, với sợi dây ấy nàng buộc chặt Tử Lăng vào lưng, rồi chọn một con đường ít dốc hơn hết, nàng dùng cả tay lẫn chân, chầm chậm leo lên.

Vách đá đã cheo leo đầy chướng ngại, lại thêm phủ đầy rong rêu trơn như mỡ, một mình muốn vượt lên e sức trèo không nổi, đành này trên lưng nàng còn có cả một khối thịt nặng chịch.

Nhưng dù sao nàng cũng phải tiến lên, thời gian cấp bách không cho phép nàng ngừng lại.

Sau một thời gian triệt để cố gắng, nhưng đường đi lên còn dài thăm thẳm, vừa đặt chân lên một phiến đá phủ đầy rêu, định lấy hơi để trèo lên phiến đá khác. Bỗng nhiên toàn thân nàng chấn động mạnh, chân nàng run run, soẹt mảnh rêu trơn như mỡ, làm nàng trượt té ngửa, kế bên nàng là một vực sâu thăm thẳm, như đang chực sẵn thân nàng và cả Tử Lăng cứ rơi...rơi mãi.

Nàng nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.

Lạ lùng thay, khi thân hình của hai người gần làm mờ cho những mảnh đá vô tình đang chực sẵn dưới đáy hố, thì một mãnh lực huyền bí đã nâng nhẹ hai người lên, rồi êm ái đặt nhẹ trên nền đá.

Từ từ mở mắt ra Giang Thu Lăng đưa tay dụi đôi mắt, trước mắt nàng độ năm thước là một lão già hai chân đã tàn phế, ngồi trên phiến đá, đang nhìn nàng mỉm cười.

- Ô! Chữ tình có một mãnh lực vô biên thật, đã đầy đoạ cho bao trẻ, phải chịu nhiều cảnh đau thương khôn khổ.

Giang Thu Lăng bắt giác đỏ mặt, nàng ấp úng thốt:

- Chính lão tiên bối đã cứu chúng tôi đấy ư?

Bấy giờ nàng mới nhìn kỹ lại, lão già trạc độ lục tuần, râu tóc rối bời, thoát nom qua người lạ có một ấn tượng cho rằng: lão là một gã ăn mày không hơn không kém.

Lão già bật cười lên ha ha

- Kha kha với việc nhỏ nhặt này, có đáng là bao? Cô nương đừng mở miệng gọi ân với nghĩa! Kỳ thực ra lúc này lão phu đã biết chắc rằng cô nương không tài nào leo lên nổi đỉnh núi rồi.

- Thì ra lão tiên bối đã đến đây từ sớm cơ à?

Lão già gật đầu đáp:

- Đúng như thế! Thoạt nom thấy cô nương xé áo nối dây, định trèo lên đỉnh núi, nhưng vì không muốn làm suy giảm lòng hăng hái của cô nương, cho nên lão phu không mở miệng.

Đến bây giờ Giang Thu Lăng mới nhớ sự lại, trên thân nàng chỉ vền vện còn một chiếc áo cánh, bắt giác mặt nàng đỏ ửng lên, hai tay vội ôm lấy ngực che đậy, nàng ấp úng thốt:

- Xin thứ lỗi cho sự thất lễ này! Thưa lão tiên bối, hãy cho cháu biết qua danh tánh.

Lão già thở dài đáp:

- Lão phu họ Long tên Đại Mộc.

- Ô! Thì ra đây là Long lão bá, trên chốn giang hồ cháu đã nghe danh tánh từ lâu rồi!

Long Đại Mộc điềm nhiên mỉm cười thốt

- Cô nương tuổi hãy còn thơ, làm sao có được một kiến thức sâu rộng thế. Cái tên Long Đại Mộc này lão phu vừa mới đổi lại chỉ vồn vện ba ngày thôi, trong giới giang hồ làm gì có người biết được sớm thế.

Mặt Giang Thu Lăng vụt đỏ phừng lên. Sự tăng bốc không ăn khớp này làm nàng quá đỗi hổ thẹn.

Sau giây phút im lặng, nàng bèn đánh trống lảng mở lời sang chuyện khác:

- À này, thưa Long lão bá, một thân cô độc như lão bá lặn lội đến đây là có mục đích gì?

Long Đại Mộc mỉm cười:

- Mục đích giống như cô nương, định lên trên ấy, đừng vớt vại con lý ngư ở trong giếng cổ sau tòa thiền viện Thất Xảo ấy mà!

- Nhưng lão bá có việc gì phải cần dùng đến con thần ngư ấy?

Long Đại Mộc mỉm cười đáp:

- Cô nương không thấy hai chân tàn phế của lão hay sao? Ngoại trừ con Vạn niên kim lý ấy ra, trên đời này không còn thuốc nào để chữa trị cho lành được.

Đưa mắt liếc nhìn đôi chân của lão già, thiếu nữ buồn bã thốt:

- Xem ra chúng mình không còn hy vọng nữa. Với đỉnh núi từng sừng cao ngút như thế này, chúng mình làm sao lên nổi.

Lão già vội lắc đầu:

- Sự khó khăn không phải ở chỗ khó lên của đỉnh núi đâu, mà là ở nơi Liên Tâm lão ni đang cư trú trong Thất xảo thiền viện ở trên đỉnh ấy.

Thiếu nữ nhìn trộm đôi chân của lão già tỏ vẻ kinh ngạc:

- Thế ra lão bá đã từng lên tận trên ấy rồi cơ à?

-Ồ! Lão phu lên đến tận đỉnh, cả thấy là bảy lần rồi, nhưng mỗi lần lên đến là đều bị lão ni ấy đánh rơi xuống hố.

- Nhưng với phương pháp nào lão bá lên đến đỉnh được?

Long Đại Mộc vừa định trả lời, thành linh một cơn gió lốc nổi lên, một bóng người như cú liệng, bay xẹt đến nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt hai người.

41. Nam Bắc Nhị Quái

Sự có mặt của người lạ đến quả đột ngột, Giang Thu Lăng giật mình đánh thót, nàng định ứng chiến, Long Đại Mộc vội xua hai tay cười lên ha hả:

- Cô nương chớ sợ! Cùng là đồng bọn với chúng mình đây mà.

Giang Thu Lăng định thần nhìn kỹ, lão già đứng trước mặt nàng râu bạc như sương, trạc tuổi Long Đại Mộc, nhưng vóc dáng của lão gầy tong teo như vậy, thoát trông người ta có cảm tưởng như là một bộ áo dài đang phủ lên một cây tre cao lồng thòng

Giương đôi mắt lạnh lẽo, khe liếc nhìn thiếu nữ mình mang Văn Tử Lăng, lão không cảm thấy sự có mặt của nàng đáng để ý cho lắm, chỉ hướng về Long Đại Mộc điềm nhiên thốt:

- Lão Long! Đêm nay chúng mình lại thử sức thêm một phen nữa chứ?

Lão Long Đại Mộc cười hì hì đáp:

- Đâu chỉ có chúng mình mà thôi đâu! Này bạn! Anh hãy xem đây! Lại có thêm một đồng chí, hòa hảo một giấc mộng tìm ngư đến nữa kia kìa!

Đưa mắt nhìn thiếu nữ, lão già gầy hỏi tiếp:

- Đạo hữu vừa bảo, chính là cô bé này ư?

Giang Thu Lăng vội cung kính hướng về phía lão già thốt:

- Thưa lão bá! Tiện nữ xin ra mắt lão bá!

Tự cảm thấy hoàn cảnh và nhiệm vụ của mình cực kỳ khó khăn vả lại với khối óc thông minh và sự nhận xét cực kỳ nhạy bén, nàng cảm thấy thần sắc của lão già gầy, đối với nàng không có thiện cảm mấy! Vả lại mục đích của đôi bên cũng vì Vạn Niên Kim Lý, làm sao tranh khỏi đồ kỳ với võ công tuyệt đỉnh nếu lão ta trở mặt chỉ có nước bó tay chờ chết! Ngược lại, nếu mua chuộc được cảm tình của họ, rất có thể họ trợ giúp mà leo lên tận đỉnh mà hoàn thành công việc của nàng, cho nên điểm hay nhất, là nàng khéo léo dùng đòn tâm lý để gọi lên lòng hào hiệp của lão già, mà nàng biết chắc rằng trong giới võ lâm ai cũng có sẵn trong lòng nhiều hoặc ít?

Quả nhiên lão hòa dịu nét mặt đôi chút, đưa tay chỉ Văn Tử Lăng đoạn ôn tồn hỏi:

- Già ấy là phu quân của cô nương đấy à?

Mặt vụt đỏ bừng lên như gấc chín, Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Thưa lão bá! Phải! Phải Đây! Chàng không may trúng nhảm kỳ độc, nếu không có Vạn Niên Kim Lý nuôi trong giếng trên đỉnh Hàn Phong Sơn thì không còn thuốc nào khác để chữa trị lành bệnh được, tiện nữ không nài gian khổ, từ thiên sơn vạn thủy đến đây, chỉ vì mục đích ấy, và chúng tôi chỉ cần một con vật ấy là đủ rồi.

Dường như cõi lòng bị rung động vì lời nói cảnh ngộ đau thương của đôi trẻ, thần sắc lão già tỏ vẻ hòa dịu hơn, vội rẽ bước tới, nhìn kỹ Tử Lăng giây lâu đoạn cất tiếng hỏi:

- Phải chăng phu quân cô nương trúng nhảm Thi Độc?

- Vâng! Lão bá nhận xét rất đúng, chàng đã trúng nhảm Thi Độc, một loại độc được độc nhất trần gian này!

Lão già gầy khẽ lắc đầu:

- Không đúng như vậy đâu! Trên thế gian này còn những bốn năm loài độc được còn độc hơn cả Thi Độc mấy lần, vả lại trạng phu của cô nương nhiễm phải chỉ là một loài Thi Độc cực nhẹ.Ồ! Hẳn lại được điểm cả Ngũ Âm Tuyệt Mạch nữa cơ mà.

Giang Thu Lăng cả kinh đáp:

- Tiện nữ không hiểu thủ pháp cao minh ấy, thực ra là nhờ một vị tiền bối trong giới võ lâm giúp đỡ.

Lão già gầy gật đầu:

- Nếu Ngũ Âm Tuyệt Mạch không bị điểm, thì hẳn ta làm gì sống đến bây giờ. Trên giới võ lâm hiện giờ sử dụng nổi cái thủ pháp này không hơn mười người, người đã trợ giúp cô nương là ai đây? Danh họ là chi?

Câu hỏi đột ngột làm Giang Thu Lăng bối rối, khối óc thông minh của nàng vụt thoáng qua một ý nghĩ, hồ nghi biết đâu là cụ Nhứt Thốc Dả Tẩu lại không cùng hai lão già này có tư thù, nếu nói thật ra, vô tình lại sanh thêm sự phản cảm, chi bằng im lặng còn hơn, nghĩ xong nàng giả vờ tỏ vẻ.

- Vì trong lúc bối rối nên tiện nữ quên khuây mát hỏi qua danh tánh của cụ ấy?

Lão già gầy ngạc nhiên hỏi gặng:

- Nếu không quen biết lão già ấy hà tất chịu ra tay sử dụng một môn điểm huyết tuyệt học như thế này?

Giang Thu Lăng liền linh động ứng khẩu đáp:

- Trong lúc phu quân tôi lâm nạn, trông thấy vẻ bi thương của tôi làm một cụ già từ bi đi ngang qua đây động lòng trắc ẩn, vì cảm thương cho cảnh ngộ đớn đau của tiện nữ, nên người mới ra tay trợ giúp và chỉ điểm cho tiện nữ một đường đi, đến tận nơi đây để tìm con Vạn Niên Kim Lý.

- À! Thủ pháp của lão ta chẳng những đã cao minh, kiến thức lại cực kỳ uyên bác. Này cô nương. Hình vóc của lão ra sao?

Giang Thu Lăng bắt giác giật mình thăm nghĩ:

“Lão già này thực quá quắc, lão ta định truy căn tằm cội, thực là khó nói đối phó việc đã dở dở, chi bằng đối gạt luôn cho xong chuyện”

Nàng giả vờ ra chiều suy nghĩ rồi đáp:

- Cụ già ấy hình dáng khôi ngô. Tiếng như chuông ngân tuổi độ thất tuần, râu của lão đã dài lại trắng như tuyết

- Ồ! phải rồi! Lão phu đoán không sai. Sử dụng được môn điểm huyết ấy, người tối thiểu cũng trên bảy mươi.

Giang Thu Lăng tiếp:

- Lão tiên bối ấy trời sanh dáng hình khôi ngô, nhưng lại chỉ có một mắt một tay một chân

Lão già gầy đưa tay về vào trán ra chiều suy nghĩ, lão cố moi trí nhớ nhưng tầm không ra trong giới giang hồ hiện giờ một tay cao thủ hình dáng đặc biệt như thế.

- Người là ai mà lão phu nhớ mãi không ra. Này, lão Long, lão già ấy anh có biết không?

Long Đại Mộc lắc đầu nguây nguẩy:

- Lão phu cũng đầu hàng... ” trong thế gian này, những tay võ lâm cao thủ, đông như cá ở dưới sông, ông bạn thắc mắc điều ấy chỉ cho nhọc xác.

Lão già gầy bị mắng cười hì hì, liền vội chuyển sang câu chuyện khác:

- Này cô bé! Xưa nay, lão phu nổi tiếng tâm rắn như sắt, da chất như đồng, chưa ai từng lay chuyển nổi lão phu, nhưng hôm nay là ngoại lệ, đối với cảnh tao ngộ thảm thương của cô nương, lão phu rất biến động tình. Này, cô nương có biết lão phu là ai chứ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

- Tiện nữ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, sự duyệt lịch rất kém! Nhưng tôi đoán không sai thì lão bá chắc là một bậc cao thủ nổi danh trong thiên hạ.

Lão già khoái trá cười lên ha ha:

- Không phải lão phu tự khoe, chứ trong giới giang hồ hiện nay, một khi nghe đến tên lão phu là tự nhiên họ phải mười phần kính nể.

Lão già giương đôi mày tỏ vẻ đắc chí rồi tiếp:

- Lão phu họ Tề tên Tinh Hỏa, người đời thường tặng cho danh hiệu Nam Quái

Đưa tay chỉ lão già tàn phế đôi chân lão tiếp:

- Còn đạo hữu ấy là Bắc Quái Long Nhập Hải bọn ta người Nam kẻ Bắc, ít khi gặp gỡ, nhưng hôm nay lại cùng nhau hợp tác vì mấy con cá quý ấy mà phải khổ công biết bao nhiêu ngày trời rồi... Thực ra nghĩ kỹ lại chuyện rất buồn cười.

Nãy giờ ngồi yên nghe hai người đối đáp, lão già tàn phế chỉ lắng nghe không buồn xen vào, chợt nghe nhắc tới tên lão ta liền cải chính ngay:

- Tên Bắc Quái Long Nhập Hải lão phu bỏ không xài, từ đây trở đi, hãy gọi lão phu là Long Đại Mộc nhé!

Tề Tinh Hỏa, “hừ” to một tiếng rồi thốt:

- Việc cũ xin đừng nhắc nữa, hiện tại chúng mình nên bàn việc quan trọng hơn, đêm nay chúng mình sẽ giúp cô bé này một tay! Tìm cách đưa cô bé này lên tận đỉnh Hạng Văn Phong, để nàng có cơ hội chữa cho trượng phu.

Long Đại Mộc đáp:

- Lý đương nhiên là phải thế! Đến nỗi lòng dạ sắt đá như đạo hữu còn phải cảm động thay hướng hồ lão phu

Lão già gầy vội vả hỏi:

- Việc không nên trễ, dây leo núi ông bạn để đâu?
- Thì vẫn để ở chỗ cũ, phiên đạo hữu đi lấy mang lại .

Nam Quái Tề Tinh Hoả hừ một tiếng:

- Ông bạn chỉ mượn có đôi chân bệnh hoạn rồi cố ý làm biếng, khi bị lão ni cô trên núi đánh đuổi thì lại chạy như bay, tôi cố theo muốn hụt hơi mà không kịp!

Miệng vừa dứt câu, lão liền quay ngoắc người, nhắm hướng một góc núi tối âm u bay vụt đi mất.

Mặc dù đang tiếp chuyện, nhưng Giang Thu Lăng luôn luôn để ý đến thần sắc của Văn Tử Lăng nàng âm thầm khẩn vãi:

- Mong hoàng thiên chẳng phụ, hãy phù trợ cho mạng sống chàng kéo dài thêm một thời gian nữa

Rất may, chàng trai trẻ ấy mặc dù vẫn còn trong tình trạng hôn mê nhưng hơi thở vẫn bình thường, bệnh tình không thấy có điều gì gia tăng cả

Lão già gầy đi một lúc lâu, Long Đại Mộc trầm ngâm nhìn thiếu nữ, đoạn chậm rãi thốt:

- Sau khi đạt đến tận đỉnh rồi, cô nương rẽ về hướng phía tả của tòa Thiền viện, đi độ hơn mười trượng, sẽ thấy một cánh rừng trúc, cái giếng cổ nằm ở trong cánh rừng ấy đấy. Trong giếng ấy có bao nhiêu Vạn Niên Kim Lý chưa ai biết rõ, nhưng theo phỏng đoán của lão phu, thì tổng số có độ năm đến tám con

Giang Thu Lăng vội tiếp lời:

- Lão bá định xúi tiểu nữ đánh cắp đấy à?
- Đây là một việc mà lão phu định cùng cô nương thương nghị...
- Tiện nữ kinh nghiệm hãy còn non kém, mong lão bá chỉ dẫn dùm cho .

Long Đại Mộc suy nghĩ giây lâu rồi tiếp:

- Vạn Niên Kim Lý là bửu vật trấn sơn của Liêu Tâm Lão Ni, lão phu và lão già ốm Tề Tinh Hoả trong một tháng trời đã thâm nhập vào Hạm Vân Phong cả thấy bảy lần, nhưng đều thất bại cả.
- Tài nghệ của hai lão tiên bối còn không thành công, với tiểu nữ, bàn về việc đánh cắp chắc chắn không thể thành tựu được .
- Cô nương nói phải đấy! Luận về tài nghệ của cô nương đâu phải là đối thủ của bà chết bầm đầu trọc ấy huống hồ cô nương lại đeo thêm một cục nợ đời này, thì việc đánh cắp không thể nào thi hành được. Theo ý ngu của tôi nghĩ, biện pháp hay nhất là cô nương đích thân đến gặp mặt với bà ta để khóc lóc khẩn cầu họa may ra, có nhiều hy vọng hơn

Lời đề nghị của lão già rất hợp ý với thiếu nữ, vì nàng đâu có thích việc đánh cắp hay cướp giết của ai bao giờ .

Lão già ân cần dặn tiếp:

- Tài nghệ của bà trọc ấy thực là xuất quỷ nhập thần, dù bà ta có chọc giận cô nương đi nữa, lão phu cần nhấn mạnh thêm rằng cô nương cũng đừng nên nổi nóng nhé!

Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Tiện nữ xin tuân lời lão bá chỉ dạy

Lão già dặn tiếp:

- Liên tâm Lão Ni bên ngoài thì tỏ ra ác độc bất lương, nhưng thâm tâm của người không hề là một phật môn đệ tử, cô nương hãy khóc lóc cầu khẩn, cố nắm giữ lấy bà ta đừng buông, tôi nghĩ sau chút, thế nào cũng đạt thành sở nguyện
- Đa tạ lời vàng ngọc lão bá chỉ dạy

Hai người nói đến đây. Tề Tinh Hoả mang trên vai một bao vải cực to, lù lù từ đằng xa bay vọt tới

Lão ném mạnh bao vải xuống đất, đoạn từ trong bao lôi ra một cuộn thừng to cỡ ngón tay, bằng tơ nguyên chất đan lại, xem có vẻ cực dài .

Giang Thu Lăng rất lấy làm lạ, thực ra dây tơ là một dụng cụ leo núi bền chắc nhất, nhưng sử dụng phương pháp nào để buộc đầu dây vào đỉnh núi , với một vách đá đứng sừng sững này, nàng không tài nào hiểu nổi

Long Đại Mộc hướng về thiếu nữ cất tiếng hỏi:

- Dây dài nghìn thước, đủ nối từ đây đến tận đỉnh, dùng tay nắm dây trèo lên, cô nương làm việc ấy được chứ?

Giang Thu Lăng gật đầu đáp:

- Nhờ dây ấy tiện nữ có thể trèo lên một cách dễ dàng, nhưng lão bá dùng phương pháp nào để đem đầu dây buộc vào tận chóp núi hử?

Lão già gầy cười đáp:

- Việc ấy rất dễ! Cô nương sẵn sàng chuẩn bị đi là vừa .

Nói xong lão liền cất tiếng hú dài, trời đã về đêm, tiếng hú nghe lạnh lạnh như ma rào quỷ rêu .

Hồi âm vừa dứt, một con chim thuộc giống khổng lồ, bay xà xuống, nhẹ nhàng đậu trên vai lão già gầy

Thiếu nữ định thần nhìn kỹ, nó là một giống ưng cực to thân dài ba thước mọc, mỏ quặp lại, móng sắc như dao, trông có vẻ cực kỳ hung dữ .

Nam Quái Tề Tinh Hoả đắc chí mỉm cười, đưa tay âu yếm vuốt nhẹ vào lưng chim, miệng kề vào tai con thú khê bảo:

- Lão Hắc! Lại phiền ngươi hãy mang đầu dây kéo lên một chuyến nữa!

Vừa nói lão vừa đưa đầu dây, kề vào móng con vật .

Con thú có linh tính nghe được tiếng người, đưa hai chân đẩy móng nhọn, nhanh nhẹn gấp đầu dây, sau một tiếng giục khích lệ thứ hai, chim ưng liền vỗ cánh nương theo vách đá bay vọt lên

Thần lực của chim ưng quả là vô song, trong khoảng khắc, dây dài nghìn thước ấy đã được nó kéo lên, đầu dưới của cuộn dây thừng vừa đủ chấm sát mặt đất

Lão già gầy bật cười ha hả:

- Được rồi, Lão Hắc đã mang dây buộc chắc vào một cành cây trên đỉnh núi hiện tại cô nương có thể an tâm nắm dây để trèo lên đi .

Nhìn sợi dây trắng vút tận mây xanh, Giang Thu Lăng kinh ngạc lại mừng, nàng cung kính vái tạ hai lão già:

- Đa tạ nhị vị lão bá, ân đức này tiểu nữ thề chẳng dám quên .

Long Đại Mộc xua tay ngắt lời:

- Chớ nhiều lời sẽ phí mất số thời gian quý báu, hãy nhớ kỹ cố bám sát vào lão ni cô ấy nhé!

- Thưa vâng! Tiện nữ sẽ tuân theo lời lão bá dặn!

Nói xong nàng nhặt vợi đầu dây, nhún thử lấy đà, quả nhiên, dây buộc rất chắc, nhanh nhẹn nàng nương dây trèo lên

Nhờ ngồi dưới hồ dưỡng sức khá lâu, công lực đã khôi phục không ít, thêm vào đấy với tiềm lực có sẵn của nàng, mặc dù đeo Văn Tử Lăng, nhưng chỉ trong khoảng khắc, nàng đã an toàn đạp chân tại đỉnh núi.

Một vầng trăng non, lơ lửng treo trên nền trời trong vắt buông ánh sáng dịu dàng chiếu rọi trên cảnh vật của ngọn núi sáng tỏ .

Nàng cẩn thận núp mình sau một tảng đá to dương mắt nhìn tứ hướng dò xét

Theo lời Long Đại Mộc vừa nói khi nãy, quả nhiên cụm rừng trúc ở về phía tả của ngôi thiền viện cách đây không xa

Nàng thầm nghĩ:

“Giếng Hạng Đường ở trong cụm rừng trúc ấy, lẽ đương nhiên phải có nhiều cao thủ canh giữ, bằng không Nam Bắc nhị quái không đến nỗi phải bị đánh rơi xuống núi những bảy lần”

Phía hữu của trúc lâm ngôi thiền viện với mái ngói xanh biếc màu tường đỏ thắm, sừng sững nguy nga, như đang cười cợt ngạo nghễ với thiên nhiên và tuế nguyệt

Giang Thu Lăng nghĩ thầm:

“Ngôi thiền viện này đứng trên đỉnh núi cao chót vót, chắc chắn phải có đường đi rộng để thông lên, chỉ trách là tự mình không thông thuộc đường đi, để đến nỗi phải lạc phía sau đỉnh núi. Nam Bắc nhị quái tuyển chọn đường phía sau núi để trèo lên, hiển nhiên là hai lão có sự giúp đỡ của lão hắc ưng, cố tránh tai mắt bọn canh phòng nghiêm mật.”

Hiện tại chừng ấy việc đối với nàng không quan trọng nữa, mục đích của nàng là phải cấp bách tiếp kiệm thời gian để giải cứu Tử Lăng, nên nàng lập tức nhắm cửa chánh của tòa thiền viện vội vã bước tới...

Đường đi bằng phẳng, vệ đường hoa cỏ xanh tươi được tu chỉnh rất khéo léo, hiển nhiên thường được bàn tay con người chăm nom săn sóc, cảnh trí cực kỳ nên thơ, nhưng nàng chẳng buồn thưởng thức cảnh vật hữu tình ấy, chỉ mãi miết cầm đầu bước thẳng đến sơn môn

Một tia sáng yếu ớt từ trong sơn tự theo khe cửa chiếu rọi ra, đồng thời tiếng mõ đều đều sương gió ngân vang vang, nàng thầm nhủ “may quá trong am Ni Cô đang tụng niệm công quả về đêm đây mà”

Đặt chân đến trước cổng chùa Giang Thu Lăng cảm thấy khổ lụy của nàng vội đi rất nhiều đoạn đường chông gai nàng đã đạt được bảy tám phần, hậu quả của sự cày cào chưa biết ra sao, nhưng nàng cũng có thể tự hào rằng, sự cố gắng và phấn đấu của nàng không phải vô bổ .

Ngước mắt nhìn lên, trên cổng sơn môn một tấm biển to tướng chêm chệch nằm ngang, tên đề bốn chữ sơn son thết vàng “THẤT THỔ LIÊN VIỆN”

Nàng cúi đầu đặt nhẹ Văn Tử Lăng xuống đất, mặc dù chàng trai trẻ hơi thở yếu ớt như tờ, nhưng sắc diện bảo tồn một điểm hồng quang, hiển nhiên nơi tâm của chàng vẫn duy trì một điểm chân khí đang vận chuyển không ngừng...

Không chút do dự nàng lập tức gõ cửa

Giây lâu...

Có tiếng chân người từ trong vọng ra kế tiếp là tiếng rút then, cánh cửa từ từ mở rộng...

Một lão ni cô xuất hiện nơi giữa cánh cửa... miệng niệm ” A DI ĐA PHẬT” đoạn cất tiếng hỏi:

- Đêm khuya canh vắng. Thí chủ không ngại khó nhọc trèo tận lên đây, chắc có việc chi hệ trọng?

Nhìn thần sắc của lão ni cô lộ vẻ sang lạng, nhãn quang sắc như dao, thiếu nữ vội vã cung kính quỳ xuống:

- Đệ tử Giang Thu Lăng xin ra mắt sư thái .

Lão ni cô khẽ nheo mày thốt:

- Thí chủ hãy mau đứng dậy. Bần ni đều được hân hạnh thọ lĩnh sự xưng hô cao thượng như thế .

Giang Thu Lăng vẫn quỳ mọp dưới đất:

- Lành Sư Thái phải chăng là Liên Tâm Lão Ni?

- Không! Bần ni pháp hiệu Thanh Phong! Thí chủ vừa nói đến tên của người ấy chính là gia sư đấy!

- Tiện nữ muốn yết kiến lệnh sư phụ, vậy phiền sư thái hãy vào bẩm báo .

Vừa nói nàng liền lồm ngồm đứng dậy.

Khé mắt nhìn chàng trai đang nằm ngửa sau lưng thiếu nữ, ni cô lạnh lẽo thốt:

- Đã ba năm rồi, gia sư không tiếp khách tục, bản ni không dám mạo muội vào nơi người nhập định truyền bá. À ! Thí chủ do sơn lộ nào lên đây?

- Tiệp nữ không rành đường đi nước bước, nên đã nhắm mắt đi càng, may thay lần mò đặt chân được đến trước cửa thiền viện này!

Ni Cô tỏ vẻ khó chịu;

- Lời nói của thí chủ không đúng sự thật. Đường lên đỉnh núi có hai ngã, một ngã phải qua ba trạm hạ viện của bốn am, nếu đi qua đường ấy, tức nhiên nhân viên canh gác làm gì không thông báo cho bốn am hay. Còn một ngã thì gọi là Hổ Bá Tam quan, dù cho người muốn qua là tay võ lâm cao thủ đi nữa, cũng khó vượt khỏi tam quan mà không bị tổn thương. Ngoài ra chỉ có biện pháp là thí chủ cũng giống như hai tên đạo tặc không kể sống chết, dù đường vách đá cheo leo của phía sau đỉnh núi vượt lên, nhưng... hình như với năng lực của thí chủ tôi không thể tin nổi....

Giang Thu Lăng hơi đỏ mặt vì ngượng nàng ấp úng thốt:

- Do Sự chỉ dẫn của một lão tiền bối, tiệp nữ mới biết được và từ đường xa vạn dặm đến đây, mong lão sư thái mở lượng từ bi, tiệp nữ có việc hết sức quan trọng, định vào yết kiến Liên Tâm Lão sư thái...

Thanh Phong lão ni vừa định tả lời, thành linh có tiếng chân người từ trong bước vội ra...

42. Diệp Được Hồi Xuân

Tiếng chân người đi lần tới. Giang Thu Lăng ngược mặt nhìn lên, một lão ni cô xuất hiện trước ngưỡng cửa...

Ni cô có vẻ hối hả, lạnh lẽo liếc nhìn thiếu nữ thốt:

- Kể nào nữa đêm đến đây quấy rầy mãi không thôi, chẳng hiểu rằng hiện giờ là lúc sư phụ đang nhập thiền hay sao?

Thanh Phong lão ni vội vã chấp tay nghiêng mình thi lễ, đưa tay chỉ Thu Lăng và nói:

- Vị nữ thí chủ này kiên trì mãi ý định vào kiến sư phụ!

Lão ni “hừ” một tiếng liếc mắt nhìn thiếu nữ rồi cười nhạt:

- Đêm khuya canh vắng đến đây có việc gì quan trọng thế...? À..! Định đến đây yêu cầu chữa bệnh phải không?

Giang Thu Lăng vội vã cung kính đáp:

- Xin lão sư thái mở lượng từ bi

Lão ni cô lạnh nhạt hỏi ngắt lời:

- Bệnh gì đây?

Giang Thu Lăng ấp úng đáp:

- Thừa... sư thái...! Phu quân của tiệp nữ bị trúng nhâm Thi độc..

- Thi độc... Gia gia tuy thường ra tay tế độ phát nguyện sẵn sàng chữa trị cho những kẻ mắc phải bá bệnh mà có lòng đến đây cầu xin, nhưng đối với vấn đề Thi độc, lại không phải là bệnh chứng mà gia sư có thể chữa trị được! Thí chủ nên sớm rời chỗ này, đi tìm chỗ khác có những tay cao minh tài giỏi hơn.

Thiếu nữ bất giác sa sầm nét mặt, cất giọng thê thảm khản nài :

- Lệnh sư phụ dù có chấp nhận chữa trị hay không đi nữa, tiệp nữ cũng cầu xin được gặp mặt người .

Lão ni cô vẫn không chút thương tình cười nhạt:

- Dù có gặp được mặt người, cũng không có ích gì?

Thanh Phong lão ni tiếp lời:

- Hừ! Gặp mặt người! Chắc có lẽ nhà người định thêm muốn những con Vạn Niên Kim Lý trong ao Hạn Đường của gia sư chứ gì?

Giang Thu Lăng hơi do dự rồi đáp:

- Không dấu gì hai vị lão sư thái! Nhờ một vị tiền bối chỉ bảo, nên tiện nữ không nài vạn thủy thiên sơn, vượt qua biết bao là gian lao khổ cực để đến đây, định khẩn cầu với Liên Tâm lão sư thái mở lượng từ bi tặng cho tiện nữ một con thần vật, để chữa trị độc thương của phu quân, mà tánh mạng của chàng đang nguy kịch!

Hai vị lão ni cô đồng xua tay bảo:

- Bất tất phải nhiều lời, việc ấy chắc chắn không thể nào chấp nhận được!

Giang Thu Lăng nước mắt khóc to:

- Hai vị sư thái đều là phật môn đệ tử, chẳng nhẽ đi tiếc một con lý ngư, mà không chịu cứu sống một mạng người hay sao...?

Lời nói đau thương của thiếu nữ, làm hai vị lão ni lắc đầu không biết dùng lời lẽ gì để đối đáp cho xuôi, chỉ đưa mắt nhìn nhau nín lặng, giây lâu, Thanh Phong lão ni mới mở miệng thốt:

- Vạn Niên kim lý là một thần vật, gia sư mặt dù có lòng từ bi cứu nhân độ thế, nhưng ...cũng không đem thần vật đi tặng người một cách dễ dàng. Tôi tin thí chủ nên tính phương cách khác tiện hơn, đừng hy vọng hảo huyền vô ích!

Tâm trạng như dầu sục sôi, Giang Thu Lăng nóng nảy kêu to:

- Lệnh sư phụ dù có bằng lòng tiếp kiến hay không? Chuyện ấy tính sau, hiện giờ nhờ hai vị lão sư thái đi vào bẩm báo một tiếng cũng không được hay sao?

Vị lão ni cô đến sau tỏ vẻ khó chịu.

- Thí chủ cứ quấy rầy như thế này mãi, chớ trách bản ni vô lễ đấy nhé!

Giang Thu Lăng nghiêng chặt đôi răng gào to:

- Nếu hai vị lão sư thái không chịu vào bẩm báo, sanh mạng của phu quân tôi sẽ lâm nguy, tôi có thể chết tại đây cho mà xem...!

Lão ni cô tròn tròn mắt:

- Úy..! Hỡi bồ tát di đ à ! Bộ nhà người định liều mạng với bản ni đấy à?

Thanh Phong lão ni tiếp lời:

- Thí chủ không nên có thái độ ấy, nên thông cảm cho nỗi khổ và trách nhiệm của chúng tôi, thực ra vì gia sư đang bận nhập thiền, bản ni chúng tôi dù ai đi nữa, cũng không dám gõ cửa Thiền Môn.

Giang Thu Lăng vụt kêu to:

- Cứu nhân như cứu hỏa, dù rằng Liên Tâm sư thái có bị hai vị quấy rầy đi nữa, cũng là một việc đại công đức, lão nhân gia chắc không trách cứ hai vị, vì việc gõ cửa để cứu tánh mạng của một người đang lâm nguy, đâu mà ngại...!

Nàng cố ý la cho thật to, hiển nhiên là định kinh động đến tai Liên Tâm lão ni, nếu không ...nàng e cơ hội gặp mặt bà ta không còn nữa, vả lại mạng sống của Tử Lăng chỉ còn tính từng giây từng phút...!

Thanh Phong lão ni nheo mày thốt :

- Nữ thí chủ không thể nói nhỏ một chút hay sao ?

Giang Thu Lăng khóc to:

- Phu quân của tôi chết đến nơi rồi, tôi không còn e ngại gì nữa....!

Nói xong nàng cố cất tiếng khóc cho thật to.

Bỗng nhiên...

Từ trong thiền viện vọng ra một tiếng quát to:

- Hãy lui...

Có bóng người từ trong bay vụt ra...

Một lão ni có thần sắc rạng rỡ, thành linh xuất hiện trước mặt mọi người!

Hai vị ni cô cả kinh đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ sợ hãi nghiến mình thi lễ:

- Nửa đêm làm kinh động sư phụ, đệ tử tội thật đáng muôn thác!

Lão ni cô vừa đến, diềm nhiên đưa đôi mắt sáng như sao băng quét về phía thiếu nữ cất tiếng sang sảng hỏi:

- Nhà người định đến tìm con Vạn Niên Kim Lý của bản ni đây à?

Giang Thu Lăng vội vả quỳ xuống thưa:

- Tiệm nữ khẩn cầu lão sư thái mở lượng từ bi, tặng một con Vạn Niên Kim Lý để cứu phu quân của tiệm nữ đang cơn nguy cấp!

Liên Tâm lão ni niệm Phật hiệu rồi đáp:

- Vạn Niên Kim Lý của bản ni là thần vật quý báu nhất trần gian, đâu phải dễ đem tặng cho ai bao giờ, dù là chỉ một con thôi... bản ni cũng nhất định chẳng tặng không cho ai cả!

Lòng hy vọng của Giang Thu Lăng đột nhiên tiêu như mây khói...

Nàng đứng lặng giây lâu đoạn khấn khoản van nài tiếp:

- Chẳng hay lão sư thái muốn dùng món gì để làm vật trao đổi.

- Vạn Niên Kim Lý là một thần vật, đâu có vật gì xứng đáng để đánh đổi với nó được.

Giang Thu Lăng cuống quýt lên:

- Nếu chữa trị lành bệnh cho phu quân tôi, thì dù có cái... chiếc đầu này ra để đánh đổi, tôi cũng không do dự hoặc chối từ.

Liên Tâm lão ni nghiêm nét mặt:

- Người quyết tâm như thế cơ à ?

- Thưa lão sư thái! Lòng thành thật của tiệm nữ, có trời Phật chứng trí!

Liên Tâm sư thái niệm Phật rồi tiếp:

- Nhà người không ngại gian khổ từ thiên sơn vạn thủy đến đây, định tìm một con Vạn Niên Kim Lý để cứu tính mạng cho phu quân, nguyên do vì một chữ tình. Nhà người chịu được tất cả những hy sinh, nếu lấy chiếc thủ cấp đánh đổi với ta, phu quân nhà người có sống lại gẫm có ích gì không?

Giang Thu Lăng cương quyết đáp:

- Tiệm nữ chỉ muốn thấy chàng sống lại, không đành nhìn thấy chàng chết một cách thảm thương, tiệm nữ dù hy sinh tính mạng cũng vui lòng hã dạ.

Giang Thu Lăng nóng nảy tiếp:

- Lão sư thái mau chỉ thị cho tiệm nữ làm bất cứ việc gì theo ý muốn của sư thái, chàng, chàng chỉ sợ không thể chịu đựng được bao lâu nữa!

Nàng dương đôi mắt đầy cương quyết nhìn lão ni cô:

- Nếu trên mình tiện nữ có bất cứ vật gì, hoặc tiện nữ làm được những gì, mà khả năng có thể đạt được, tiện nữ sẽ giúp ngay tức khắc.

Liên Tâm sư thái im lặng giây lâu, bỗng nhiên bà ta vụt mỉm cười bảo:

- À! ta chọn được vật trao đổi rồi... Nhà ngươi đã có lòng hy sinh để cứu lấy tính mạng của phu quân, nhưng lời đề nghị của ta, sợ e ngươi không khứng chịu đâu.

Giang thu Lăng cương quyết đáp:

- Xin đức phật tổ bồ tát, hãy chứng minh cho lòng hy sinh của tiện nữ

Liên Tâm sư thái chậm rãi thốt:

- Những bảo vật trên trần gian này, không có món nào xứng đáng khả dĩ đánh đổi với Vạn Niên Kim Lý, chỉ có suối tóc óng ánh đen huyền trên đầu nhà ngươi là hợp ý của bản ni thôi...

Giang thu Lăng giật mình đánh thót, nàng mặc nhiên đứng lặng giây lâu, đoạn cố gắng mỉm cười đau đớn:

- Thế ra ý định của sư thái là muốn cho tiện nữ thí phát đấy ư?

Liên Tâm sư thái nghiêm sắc mặt:

- Không những thí phát, bản ni còn muốn cho nhà ngươi quy y cửa phật, và ta sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử.

Giang Thu Lăng nheo mày thốt:

- Tiện nữ chỉ ngại không đủ khả năng để chấp nhận mỹ ý của lão sư thái đấy chứ.

Liên Tâm sư thái trịnh trọng thốt:

- Trong quãng đời tu hành, bản ni đã âm thầm chọn qua nhiều người, nhưng chưa có kẻ nào có tư chất thiên phú giống như nhà ngươi, cho nên bản ni có ý định thu nhận ngươi làm đệ tử. Sau này cơ nghiệp Ngọa Hoang Sơn này sẽ giao cho ngươi gìn giữ.

- Lão sư thái hãy xem tướng mạo hình dung của tiện nữ có giống phật môn đệ tử hay không đã chứ!

Liên Tâm sư thái ôn tồn đáp:

- Những người bước chân vào đường tu hành, cửa từ bi không luận hình dung giống hay không giống, điều cốt yếu là chỉ chú trọng vào tâm dạ của kẻ ấy có chân thành hay không mà luận.

- Thưa lão sư thái... Việc xuất gia tu hành, do nơi lòng tự nguyện tự giác, tiện nữ chưa từng nghe qua có sự cưỡng bách bao giờ!

Liên Tâm sa sầm nét mặt:

- Cường bức? Bản ni đâu có ý định cưỡng bức nhà ngươi bao giờ?

- Nhưng lão sư thái muốn cắt mớ tóc của tiện nữ.

Liên Tâm sư thái bật cười:

-Ồ! Đây là điều kiện trao đổi giữa bản ni và thí chủ kia mà!

Giang Thu Lăng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu rồi thốt:

- Nhược bằng tiện nữ không khứng chịu !

- Chuyện ấy mười phần đơn giản bản ni đương nhiên sẽ không đem Vạn Niên Kim Lý ra tặng nhà ngươi chứ gì

Một tư tưởng phản cảm vụt thoáng qua khối óc Giang Thu Lăng nàng tự nhủ:

”Mình đành ninh rằng lão ni cô là một bật khổ hạnh chân tu đầy lòng vị tha bác ái, nào ngờ đâu bây giờ rõ lại bà ta là một kẻ tham lam không nhân đạo”

Sắc diện nàng vụt lộ vẻ cương quyết:

- Tiện nữ bằng lòng với điều kiện trên, sư thái hãy giúp tiện nữ ra tay thí phát, cho rảnh xong một mối nợ trần.

Liên Tâm sư thái khẽ mỉm cười:

- Việc thí phát chưa cần nhà người phải thi hành ngay bây giờ, hãy nhớ kỹ, nhà người đã là đồ đệ của ta, ngày nào bần ni từ giã cõi trần, cơ nghiệp này ta sẽ giao lại cho người gìn giữ.

Giang Thu Lăng ngơ ngác hỏi:

- Thế ra lễ nhập môn báisư, sư thái định ngày nào thi hành...?

Lão ni cô vụt cười lên ha hả:

- Bần ni vừa bảo qua, phải đợi bần ni sau khi từ trần. Còn từ giờ đến khi ấy, nhà người cùng gã này giữ vẹn tình nghĩa phu thê.

Giang Thu Lăng âm thầm thở phào một hơi dài nhẹ nhõm:

- Còn việc lão sư thái với điều kiện trao đổi lúc nãy

Liên Tâm sư thái khẽ mỉm cười:

- Thí chủ hãy yên tâm, bần ni đâu phải người chóng quên... không giữ lời hứa

Nói đoạn hướng về hai vị lão ni cô truyền lệnh:

- Hai người hãy vào trong mang chén canh Vạn Niên Kim Lý đã nấu sẵn ra!

Hai vị lão ni cô còn đang ngơ ngác chưa hiểu ý của sư phụ .

Liên Tâm sư thái vội quát to:

- Đồ đệ hãy nghe lời sư phụ căn dặn, mau xuống bếp mang chén canh đang nấu sẵn ấy lên cho ta

Hai vị lão ni cô không dám chậm trễ vội vã vâng dạ một tiếng đoạn quày quả bước vào.

Giang Thu Lăng bất giác cảm thấy trong dạ bất an, nàng thầm nghĩ:

“Liên Tâm Lão ni không cho người ra Hạng Đường bắt lên một con Vạn Niên kim lý, mà lại bảo hai lão ni xuống bếp bưng chén canh kim lý nấu sẵn, chẳng nhẽ bà ta biết trước việc mình đến đây và chuẩn bị trước hay sao? Hoặc giả là chén canh Vạn Niên Kim lý này, của bà ta chuẩn bị tự xử dụng đúng dịp tặng luôn cho mình cũng nên”

Nàng đang phân vân, hai vị lão ni đã nhanh nhẹn trở ra, trên tay của Thanh Phong lão ni quả nhiên đang bưng một chén canh còn nóng hổi, hơi bốc lên nghi ngút

Bước đến trước mặt Liên Tâm lão ni, ni cô cung kính thưa:

- Đệ tử tuân mạng mang chén canh lên đây.

Đưa tay chỉ Văn Tử Lăng đang nằm ngoẻo dưới đất, Liên Tâm lão ni truyền lệnh:

- Hãy cho gã ấy uống vào

Thanh Phong lão ni vâng dạ một tiếng, đoạn bước tới bên Văn Tử Lăng cạy miệng chàng ra, điểm vào yết hầu huyết nơi cổ họng chàng và đem chén canh đổ trọn vào miệng

Một cảm giác vừa bị thương pha lẫn sự mừng rỡ đột nhiên tràn ngập cả tim gan thiếu nữ, quả tim nàng bất giác như trống đục đập lên liên hồi, tuổi trẻ không biết từ đâu đến trào xuống như mưa

Nàng đưa đôi mắt khấn trương nhìn tử Lăng và chờ đợi

Sau một thời gian ngắn, tiếng sôi réo của chất thi độc đang được hóa giải bởi nước canh Vạn Niên kim lý ở trong bụng Tử Lăng kêu rõ mồn một.

Văn Tử Lăng từ từ hồi tỉnh lại, chàng khẽ dương đôi mắt ngơ ngác liếc nhìn mọi người

Quá đổi vui mừng, Giang Thu Lăng quên tất cả sự có mặt của Liên Tâm sư thái và hai vị ni cô, nàng nhảy vào lòng Tử Lăng và ôm chầm lấy chàng, vừa rú to:

- Lăng ca...Lăng ca...

Sau lưng nàng lúc ấy Liên Tâm sư thái và hai đệ tử vội vã chấp tay niệm A Di Đà Phật, rồi ngoảnh mặt sang hướng khác. Họ là những kẻ xuất gia, đối với hành động của Giang Thu Lăng, họ cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng

Giây lâu Văn Tử Lăng mới hoàn toàn hồi tỉnh lại như trải qua một giấc mơ dài chàng ngược mắt nhìn Giang Thu Lăng ngờ vực hỏi:

- Lăng muội! Chúng ta hiện tại đang gặp nhau nơi âm cảnh phải không?

Giang Thu Lăng mờ lẹ vì cảm động:

- Lăng ca! Khoan hỏi nhiều lời... hiện thời anh cảnh thấy độc thương trong mình anh đã khỏi hay chưa?

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Độc thương của tiểu huynh đã hóa giải tan rồi...

Liên Tâm sư thái niệm Phật rồi xen vào hỏi:

- Nhà ngươi có biết địa điểm này là đâu hay không?

Tử Lăng ngơ ngác nhìn lão ni cô đáp:

- Tại hạ ở trong tình trạng hôn mê, thực ra hoàn toàn không hay biết gì cả

Liên Tâm sư thái chậm rãi thốt:

- Đây là Ngoại Hoang Sơn, và chúng ta đang đứng trước cổng Thất Xảo Thiền Viện của đỉnh Han Vân Phong!

Tử Lăng giật mình kinh ngạc vội vã bước tới thi lễ:

- Trời ! Trong lúc hôn mê, tại hạ đã vượt qua những mấy nghìn dặm lộ trình .

Thanh Phong lão ni vội xen vào:

- Hừ! Trong lúc hôn mê mà vượt đăm băng rừng được ư? Nếu không nhờ phu nhân của nhà ngươi chẳng nề muôn ngàn gian lao khó nhọc, cố vác nhà ngươi đến đây, thì mạng ngươi đã mất từ lâu rồi.

- Trời ! Phu nhân của tôi!

Nhân quan của chàng trai trẻ đưa thẳng về phía Giang Thu Lăng, óc thông minh của chàng sau giây phút suy đoán, vụt hiểu rõ tất cả sự việc, tâm can chàng bất giác bị xúc động mạnh vụt kêu to:

- Lăng muội...

Chàng nhảy vút tới, hai tay ôm chầm Giang Thu Lăng vào lòng...

43. Đàn Chỉ Thần Thông

Trong lúc xúc động mạnh, chàng quên đi mất sự có mặt của ba vị lão ni cô, đã quá ngưỡng lại ngoảnh mặt đi lần thứ hai, vì hành động đờm mồi trần tục của chàng, hai ray ôm chầm lấy Giang Thu Lăng vào lòng, miệng chàng lẩm bẩm:

- Lăng muội ...Lăng muội... Tấm thân của em đã vì tôi mà khổ quá nhiều thế ư?

Giang Thu Lăng mặt đỏ như gấc chín, nhè nhẹ đẩy chàng ra, khẽ kêu lên:

- Lăng ca... Rõ trẻ con!

Vụt nhớ sức lại đang đứng trước mặt mọi người, chàng trai trẻ bẽn lẽn vội vả đánh trống lảng:

- Lãng muội chúng mình đến đây được bao lâu rồi nhỉ?

Giang Thu Lãng dịu dàng đáp:

- Chỉ vừa mới tới đây thôi, nhưng phải phí hết mười lăm ngày trời vượt núi băng rừng.

Văn Tử Lãng cảm động kêu lên:

- Trời! Mười lăm ngày mệt nhọc không ngừng .

Giang Thu Lãng khẽ thốt:

- Có gì đâu? Việc quan trọng vẫn là thi độc của anh được chữa lành.

Kỳ thật ra với nét mặt tiêu tụy, quần áo tả tơi, hình dung đượm đầy vẻ phong trần ấy, hiển nhiên biểu lộ ra nàng đã chịu khổ quá nhiều rồi.

Văn Tử Lãng khẽ thở dài:

- Lãng muội chúng mình hiện giờ khả dĩ cáo từ được chứ?

Trước mặt ba vị lão ni cô, cả một bầu tâm sự, chất chứa từ lâu, chàng chưa thổ lộ tâm tình với nàng được, nên chàng định giả từ sớm!

Bỗng nhiên...

Một vị ni cô từ xa bay vụt đến, đứng nghiêng mình trước mặt Liên Tâm sư thái cung kính thi lễ:

- Kính bẩm viện chủ! Hai lão quái vật lại đến trộm lý ngư .

- Bọn chúng đã trộm được hay chưa? Hử đồ đệ?

- Kính thưa viện chủ! Bọn chúng đã trộm được mỗi người một con.

Liên Tâm sư thái nheo mày lắm bầm:

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Tại sao các ngươi canh giữ không dốc lòng đòi lại?

- Thưa viện chủ...Bọn chúng vừa bắt được qua tay đã nhanh nhẹn nuốt vào bụng mất rồi!

Liên Tâm Sư thái trầm ngâm giây lát rồi thốt:

- Già này xuất gia lánh tục, không muốn nhúng tay vào việc tội nên đã bảy lần đánh đuổi bọn chúng xuống núi, nào ngờ thừa lúc bận ni vì bận công việc, bọn chúng táo gan lại dám chường mặt đến đây làm việc phi pháp. Hừ! Nuốt vào một con Văn Niên kim lý, công lực khả dĩ tăng tiến một con giáp, hai gã quái nhân này, tuy rằng không phải tay ác bá, nhưng sau này với công lực phi thường của họ, đương nhiên sẽ là mối nguy hại cho giới võ lâm!

Vì ni cô đưa tin vội vả thưa tiếp:

- Kính thưa viện chủ. Hai tên quái nhân ấy vẫn chưa chịu đi, họ định bắt hết cả Lý ngư ở giếng Hạng Đường!

Liên Tâm sư thái trịnh trọng nhìn Tử Lãng:

- Bần ni không đang đứng ra đối phó với hai tên trộm tham lam ấy. Này! Tiểu thí chủ hãy vì bần ni mà giải quyết dứt vấn đề này được chứ?

Không hiểu hai kẻ ấy là ai, đương nhiên chàng không thể biết được sự trợ giúp và lòng hảo tâm của hai gã ấy, theo lời của ni cô mang tin, chàng chỉ biết đây là hai tên trộm cá, không cần suy nghĩ chàng khẳng khái đáp liền:

- Khư khư công việc nhỏ nhặt ấy, tại hạ sẽ tận lực trợ giúp. Theo ý của Liên Tâm sư thái là muốn tại hạ diệt trừ hai tên gian tặc ấy phải không?

Giang Thu Lãng nghe nói cả kinh, nằng kêu lên:

- Lãng ca!

Nhìn thần sắc của Liên Tâm thần ni, nàng lập tức biết mình lỡ lời, vội ngậm miệng nín bật

Văn Tử Lãng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nàng dò hỏi.

Liên Tâm sư thái quét đôi mắt sáng quắc nhìn nàng như thông cảm, đoạn cười nói:

- Bất luận hành động của hai kẻ ấy có tệ hại như thế nào đi nữa, bản ni không muốn có máu đổ nơi linh sơn thiên tự này, tiểu thí chủ hãy chịu theo ý của bản ni mà thi hành.

Văn Tử Lãng cung kính thốt:

- Tại hạ xin tuân mạng!

Nói xong chàng quay sang ni cô mang tin:

- Phiên ni cô hãy dẫn đường .

Ni cô nhanh nhẩu vâng dạ, đoạn lập tức quay mình bay vút về hướng tả, Tử Lãng vội vả theo sau.

Giang Thu Lãng định theo hai người cùng đi nhưng thoát nhìn thần sắc của Liên Tâm thần ni tỏ vẻ không đồng ý, nàng đang do dự rồi ngừng bước.

Văn Tử Lãng theo ni cô phi thân về phía tả, trong nháy mắt trước mặt chàng là một cụm trúc lâm... Chưa đến nơi, tiếng hò hét giao đấu đã lan truyền nghe vắng vắng

Một giọng ồ ề của một lão già cười lên oang oang:

- Nến Lão viện chủ không đến đây, các người đừng hòng làm gì được lão .

Tử Lãng vội vả bản mình nhảy vút vào trúc lâm...

Giữa rừng một chiếc cổ giếng rộng chừng một mẫu, tuy không phải trời đông giá lạnh đến nỗi kết băng, nhưng có một luồng hàn khí từ dưới đáy giếng bốc lên, đi gần đến giếng làm cho người có cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Một lão già ốm cao lêu nghêu, cùng một lão có đôi chân tàn phế, đang cùng bốn vị ni cô giao đấu kịch liệt.

Võ nghệ của bốn vị ni cô này cũng khá cao cường nhưng địch không lại hai lão già quái dị kia, đành vừa đánh vừa thoái lui

Văn Tử Lãng nổi giận quát to:

- Hãy ngưng tay.

Tiếng quát vừa dứt thân hình chàng đã nhẹ nhàng từ không trung rơi đứng trước mặt hai quái nhân.

Lão quái nhân có đôi chân tàn phế bỗng nhiên mừng rỡ reo to lên như điên, lão khoái trá cười lên ha hả...

- Trời! Vạn Niên kim lý quả là thần vật có một không hai trên trần này, đôi chân tàn phế của lão ta, sau khi nuốt xong một con lý ngư mà lúc này lão vừa bắt được, hiện giờ đã hoàn toàn khôi phục như xưa.

Hôm nay hai lão thời may vận nhờ Liên Tâm sư thái mắc bận việc của Giang Thu Lãng, nên hai lão mới chop được mỗi người một con bằng không cũng như bảy lần trước, lại bị bà ta đánh rơi xuống núi...

Vạn Niên kim lý được mang đi nấu chín, công lực của nó có phần trội hơn nhưng sử dụng bằng lối ăn tươi nuốt sống như hai lão già, hiệu lực của nó không kém hơn bao nhiêu

Tiếng quát của Tử Lãng làm mọi người đều giật mình ngưng tay.

Nam Bắc nhị quái chăm chú nhìn nhìn Văn Tử Lãng giây lát đoạn cất tiếng cười lên ha hả:

- Ô! Nhãi con người đã hoàn toàn bình phục rồi đấy à?

Tử Lãng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, cất tiếng quát to:

- Cuồng tặc... Bọn người dám tao gan đến đây bắt trộm thần vật... của Liên Tâm sư thái.

Thấy cử chỉ của Tử Lăng Nam Bắc nhị quái lấy làm ngạc nhiên vô cùng:

- Nhãi con! Tại sao nhà ngươi đối với lão phu có một hành động vô lễ như thế?

Văn tử Lăng nổi giận mắng to:

- Như thế này là nể tình lắm rồi đấy!

Nam quái Tề Tinh Hỏa lửa giận bùng cháy:

- Còn không nể tình thì sao hử, nhãi con!

Tử Lăng không khách sáo đáp ngay:

- Thì hai người đã sớm thác dưới luồng chưởng phong của ta rồi.

Hai lão già đưa mắt nhìn nhau, Tề Tinh Hoả khê thở dài:

- Cậu bé này thực ra chẳng hay biết gì về sự việc xảy ra ở dưới đáy vực lúc ban nãy.

Bắc quái Long Đại Mộc nói tiếp:

- Đôi chân tôi đã bình phục, bấy nhiêu cũng đủ để an ủi cho những ngày gian khổ vừa qua.

Nam Quái Tề Tinh Hoả tiếp lời:

- Lão phu nuốt được một con, cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Chúng mình nên rút lui là vừa. Chốn này không còn là nơi để chúng mình lưu luyến nữa.

Nói xong hai lão rút mình, định phi thân bay vút xuống núi

Nhưng Tử Lăng nhanh nhẹn bắn mình, nhảy đến trước mặt hai người cản lối, chàng nổi giận hét to:

- Nuốt xong hai con lý ngư, hai người định rút êm đây hử?

Nam Quái Tề Tinh Hoả đáp:

- Cậu bé nói rất đúng, mục đích của lão phu đã đạt được, hiện nay chúng tôi còn nhiều việc cần phải giải quyết, nên phải vội vã cáo lui, xin hẹn cùng cậu bé chúng mình sẽ có ngày gặp gỡ .

Long Đại Mộc tiếp lời:

- Núi xanh không đổi, nước biếc vẫn trôi. Cậu bé! Chúng mình giả biệt nhé!

Nói xong hai lão già, lại định bước tránh Tử Lăng tìm đường xuống núi.

Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan! Tại hạ chưa ra lệnh, hai người không được di động nửa bước.

Nam Bắc nhị quái bất giác nổi giận lôi đình, nhưng Tề Tinh Hoả cố nén cơn giận ôn tồn bảo:

- Cậu bé! Tại sao cậu lại không thức thời vục như thế? Lão phu chẳng muốn cùng cậu hơn thua, cậu lại tìm lão phu gây sự, cậu quên rằng chúng mình đến đây cùng chung một mục đích ư ?

Văn Tử Lăng Trầm giọng đáp:

- Hôm nay hai người cho rằng tại hạ tìm đến gây sự, được ! Tôi xin nhìn nhận việc ấy .

Long Đại Mộc cười to:

- Đã bao năm rồi, Nam Bắc nhị quái dọc ngang trong chốn võ lâm, giới giang hồ chỉ sợ chúng tôi đến gây sự, chứ chưa từng có kẻ nào dám tìm đến chúng tôi gây chuyện bao giờ, hôm nay nhà ngươi là người thứ nhất!

Văn Tử Lăng vội nghiêm nét mặt :

- Vừa rồi tại hạ được sự ủy thác của Liên Tâm sư thái, nhờ tại hạ trừng phạt kẻ trộm Vạn Niên kim lý. Nhưng Liên Tâm sư thái mở lượng từ bi, không muốn thấy có máu đổ, nên căn dặn tại hạ chỉ cho kẻ trộm một trừng phạt tượng trưng thôi!

Nam Quái Tề Tinh Hoả không dần được cơn nóng giận:

- Nhãi con, Vạn Niên kim lý, ta đã lỏ nuốt vào bụng rồi, đâu còn cất giữ bên ngoài mà đòi với hỏi!

Tử Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Liên Tâm sư thái bảo rằng sau khi nuốt xong một con Vạn Niên kim lý, người thụ hưởng sẽ tăng tiến hai mươi năm công lực, hiện giờ tại hạ đòi lại số công lực mà hai vị vừa được thụ hưởng xong.

Long Đại Mộc nheo mày:

- Nhãi con! nếu không có sự trợ giúp của hai chúng ta, nhà người sớm đã thác dưới đay vực thẳm rồi, đâu còn đứng đây mà khoa trương lớn lối.

Văn Tử Lăng lộ vẻ ngơ ngác:

- Chớ nói nhảm! Hại vị căn cứ vào đâu mà bảo như thế?

Nam Quái Tề Tinh Hoả không còn nhịn được nữa hét to:

- Lão Long! Cùng với tên tán tận lương tâm này bàn cãi, phỏng có ích gì? Nếu muốn choảng nhau thì ra tay cho sớm.

Nói đoạn phóng mình bay vút tới.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn nhảy tặc né tránh, cười lạt:

- Mười hai năm công lực ghê gớm thật

Long đại Mộc đắc chí cười to:

- Chẳng dẫu gì cậu bé, lão phu chịu qua biết bao gian khổ suốt hơn tháng trời, để ăn cho được con lý ngư, mục đích chữa trị đôi chân tàn phế này, không phải vì một con giáp công lực ấy đâu! Kỳ thực ra sự học hỏi bình sinh của lão phu, trên chốn giang hồ đã thừa sử dụng rồi.

Văn Tử Lăng điềm nhiên thốt:

- Thế thì càng hay, nếu hủy hoại đôi chân lành bệnh ấy, tức nhiên là giúp Liên Tâm sư thái đòi lại mười hai năm công lực.

Long Đại Mộc nổi giận hét to:

- Muốn choảng nhau cứ việc ra tay, chớ nói nhiều lời vô ích

Nói xong, lão lập tức vùng chưởng tấn công.

Tử Lăng vẫn điềm nhiên lạnh nhạt chờ cho chưởng phong của lão già gần đến, bèn lật tay quét mạnh ra một chưởng

Bình!

Nước từ dưới giếng Han Đường bị kích động bắn lên tung toé

Tử Lăng bị thực lực đối phương bắn giật ngược lại hai ba bước. Nhưng Long Đại Mộc càng thăm hại hơn, thân hình lão loạn choạng bắn ngược về sau hơn trượng khí huyết châu thân lão sôi động đầu vang mất hoa, cổ găng mới gượng mớ đứng vững được.

Lão vội vã dùng truyền âm nhập mật hướng về Nam Quái Tề Tinh Hoả, thốt:

- Không xong rồi, Tiểu tử này có thuật tà môn

Tề Tinh Hoả thấy rõ lực lượng hai bên, lão bèn tung mình nhảy tới kêu to:

- Lão Long hãy yên tâm, đối phó với đồ vong ơn bội nghĩa này, chẳng cần nói đến tiếng giang hồ đạo nghĩa, chúng mình hãy hợp lực để kết liễu tánh mạng hắn cho xong!

Chẳng đợi dứt câu, lão chỉ phong phóng thẳng tới. Chẳng chút hoang mang. tử Lăng vận dụng “Đạn Chỉ Thần Thông” bay vèo ra nghênh đỡ

“Bốc”!

Chỉ phong của lão Tề Tinh Hoả nhẹ nhàng bị đẩy ngược trở lại

Một đời dọc ngang chốn giang hồ, Tề Tinh Hoả chưa từng thấy chỉ phong của tay đối thủ nào, ghê gớm và lợi hại như thế! Còn đang phân vân ngơ ngác, Đạn Chỉ Thần Thông của Tử Lăng bay vút đến, lão vụt thấy bàn tay tê dại hẳn, rồi nữa thân người lão cũng thành linh tê liệt bất động.

Cả kinh, lão già đưa mắt liếc nhìn bàn tay thì trời! một lỗ rỗng tuếch thông suốt qua và xương ... thịt của lỗ rỗng vừa bị chỉ phong đâm xuyên qua đã biến thành bụi phấn, rơi toả xuống mặt đất

Dây thần kinh của cánh tay lão đã bị hủy hoại, cánh tay trở thành vô dụng và lão biến thành phế nhân!

Như gặp phải Ôn Thần, đứng nhìn cánh tay tàn phế, Tề Tinh Hoả, nét mặt tái nhợt, đau đớn không nói được lời nào.

Thì ra môn Đạn Chỉ Thần Thông của Tử Lăng, được chàng hỗ trợ thêm vào môn Thực Vật Thần Công, nên thương tích tuy bị khoét thành một lỗ rỗng nhưng không thấy để lại một giọt máu nào...

Tử Lăng điềm nhiên gần giọng:

- Để đối phó với bọn đầu trộm đuôi cướp, biện pháp trừng phạt này tương đương với sự thu hồi mười hai nam công lực rồi đấy!

Long Đại Mộc cả kinh gào to:

- Nhãi con nhà ngươi đã lắm to rồi!

Tử Lăng thản nhiên cười nhạt:

- Còn Lão này nữa .

Vừa nói , chàng nhanh nhẹn nhắm lão già búng tiếp một chỉ .

Long Đại Mộc thừa biết đối phương lợi hại, không dám đương đầu nữa, vội vàng nhảy tạt, định né làng chỉ phong nguy hiểm, nhưng chỉ phong của tử Lăng quá nhanh, chân hữu của lão bị lằn Đạn Chỉ Thần Thông xuyên thấu qua...

Một tiếng “Bốc ” khô khan vang lên, bụi phấn rơi toả xuống mặt đất, chiếc chân hữu của lão già từ đầu gối trở xuống trong phút chốc vụt theo đà chỉ phong biến mất.

44. Liên Tâm Sư Thái

Long Đại Mộc đau đớn nhìn chiếc chân gãy, chua chát cười gằn:

- Được..., nhà ngươi nhớ kỹ việc làm hôm nay nhé!

Nam Quái tề Tinh Hoả gào to:

- Nhãi con... hãy nói rõ tên họ của nhà ngươi đi!

Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng!

Tề Tinh Hoả đau đớn gầm gừ:

- Văn Tử Lăng! Ngươi hãy nhớ kỹ trong vòng ba năm trở lại, lão phu sẽ tìm ngươi thanh toán món nợ máu này!

Tử Lăng định cất tiếng trả lời, bỗng nhiên một vị ni cô từ xa bay vút đến, cất giọng sang sảng:

- Bỏ an viện chủ có lời căn dặn Nam Bắc nhị quái đã bị trừng phạt đích đáng về tội trộm lý ngư, nay được tha cho tội chết bản ni phụng lệnh đưa hai vị xuống núi.

Sau một hồi hung hãn tảo tợn. Tử Lăng bắt đầu cảm thấy bối rối, chàng dịu giọng hỏi:

- Hai vị dọc đường nào đến đây?

Tề Tinh Hoả nghiêng rặng đáp:

- Lão cùng người đồng đi chung một đường đến đây nhưng nhà người lúc ấy hôn mê bất tỉnh, cho nên không hay biết gì cả!

Tử Lăng hơi rúng động vì lời nói của lão già và cũng vì hành động quá bạo của mình chàng cảm thấy khó chịu gắt to:

- Tại hạ không thích những lời úp mở, hãy trả lời rõ ràng câu hỏi vừa rồi của tại hạ cho mau!

Nam Bắc nhị quái mặc dù giận Tử Lăng thấu xương, nhưng còn sợ chàng nổi góa thêm thì càng khổ, Long Đại Mộc khe thở dài:

- Chúng tôi do đường núi phía sau leo lên

Tử Lăng dịu dàng thốt:

- Bỏn am viện chủ sẵn sàng tha thứ, thôi hai vị hãy đi đường cũ mà trèo xuống!

Long Đại Mộc gương cười đau khổ:

- Đường núi phía sau, vách đá sừng sững, chúng tôi hiện giờ đã trở thành hai phé nhân, không thể trèo xuống được nữa!

Văn Tử Lăng buồn bã nín lặng

Ni cô bước tới ung dung thốt:

- Mời hai vị hãy theo bản ni đi ngã triền núi trước mặt...

Nói xong ni cô với gương mặt lạnh lùng quày quả nhắm hướng cửa sơn môn của Thất Xảo Thiền Viện cắm cúi bước thẳng.

Nam Bắc nhị quái cảm hờn liếc nhìn Tử Lăng đoạn nín lặng cất bước, khắp khểnh theo ni cô, trong phút chốc bóng họ mờ dần sau lớp sương khuya..

Văn Tử Lăng bỗng cảm thấy trong dạ nao nao phải chăng đây là một thảm cảnh bi thương sau một cuộc chiến đấu toàn thắng .

Nhưng cuộc thắng lợi này đã vì ai? Để làm gì?

Chàng tự hỏi thế.

Một cảm giác thương hại, có thể cho rằng đồng tình với hoàn cảnh của hai lão già khổ nạn ấy, làm chàng hối hận việc làm vừa rồi của mình

Họ cùng một cảnh ngộ như mình kia mà chữa bệnh, chỉ có một điều là hành động của họ hơi khác một chút mà thôi

Bỗng nhiên...

Một bàn tay nóng hổi, êm dịu đặt nhẹ lên vai chàng, chàng giật mình quay lại, thì ra đây là Gianh Thu Lăng..

Tử Lăng khẽ gọi:

- Lăng muội!...

Giang Thu Lăng buồn bã thở dài:

- Điểm đáng tiếc là em đến hơi trễ một tí. Hiện giờ sự việc đã rồi.

Tử Lăng ngạc nhiên hỏi gặng:

- Lăng muội ! Chuyện gì đây? Em nói rõ lại xem?

Giang Thu Lăng lắc đầu thở dài:

- Hành động của nhị quái ở chốn võ lâm giang hồ, em hoàn toàn không hiểu rõ, nhưng riêng đối với em, hai vị ấy là đại ân nhân, chúng mình không nên đối xử họ tàn nhẫn như thế được!

Nàng đem việc từ khi trượt chân rơi xuống vực thăm đến sự trợ giúp vượt triền núi khó khăn, thuật lại cho Tử Lăng nghe

Mồ hôi Tử Lăng tuôn ra như suối, chàng dậm chân kêu trời:

- Tiểu huynh một tâm một dạ, đỉnh ninh hành động vừa rồi là hợp với nghĩa hiệp hai chữ nào ngờ!

Nói đến đây chàng ngậm thính nín lặng, mở miệng không ra lời...

Giang Thu Lăng cất tiếng an ủi:

- Lăng ca! Sự thế đã đến nỗi này, đừng nghĩ nhiều chi cho mệt trí, chúng mình nên lập tức rời khỏi nơi này .

Văn Tử Lăng nhìn nét mặt tiền tụy bơ phờ của Giang Thu Lăng, chàng bất giác cảm thấy thương hại:

- Lăng muội, anh xem em đã quá mệt nhọc, sao không tạm mượn một gian phòng nơi thiền viện, để an nghỉ một đêm, ngày mai chúng mình lên đường cũng không muộn mà!

Giang Thu Lăng nheo mày đáp:

- Không ! Em không thích!

-Ồ! Vì nguyên do nào thế?

- Vì trong am có hai khách quý vừa đến! Họ lại là hai vị khách quen, chúng mình không nên gặp họ làm chi?

Văn Tử Lăng nóng nảy gắt:

- Em hãy nói rõ ra xem

- Được, em sẽ cho anh biết rõ, hai vị khách quý là Lãnh Tâm Thần Ni và đồ đệ thân yêu của bà ta : Mộ Dung Hồng.

Văn Tử Lăng giật nảy người:

-Ồ! Đêm khuya canh vắng họ đến đây làm gì kìa?

- Chuyện ấy có trời hiểu! Em nghĩ chắc không phải là chuyện lương thiện đâu!

Nàng đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng có ý dò xét thái độ của chàng đoạn gằn giọng:

- Thế nào? Anh định đi hay không?

Văn Tử Lăng không do dự đáp:

- Anh quyết định ...đi!... Nhưng tối thiểu chúng mình phải gặp mặt Liên Tâm sư thái già từ một tiếng

Giang Thu Lăng âu yếm nhìn Tử Lăng ngọt ngào nói:

- Không giấu gì anh, em đã già từ rồi!

- Em nói thực đấy chứ?

- Cả đến đường đi xuống núi em cũng đã hỏi xong.

Văn Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Việc đã như thế, hiện giờ chúng mình lên đường

Dưới màn sương đêm mờ ảo, bóng hai người trẻ tuổi lặng lẽ sánh vai, theo con đường dẫn qua trước cổng thiền viện đi lần xuống

Nhưng vừa đi ngang đại điện, tiếng đàm luận từ bàn trong vọng ra, làm dạ hồ nghi sẵn có của hai người không khỏi không chú ý...

Thoạt tiên là tiếng của Liên Tâm sư thái:

- Bần ni tâm chí đã quyết, tuyệt đối không cùng bọn nhân vật trong giới giang hồ giao thiệp nữa, như thế sự thanh bạch và tôn nghiêm của phạm môn đệ tử sẽ bị bôi nhọ!

Giọng nói của Lãnh Tâm thần ni nghe rõ mồn một:

- Hiện giờ cuộc thế thay đổi, không phải lúc an phận chi thời, mình chẳng chọc phá họ, họ cũng tìm mình thanh toán, chi bằng hợp lực để mưu sự sinh tồn, tôi e rằng Hạng Văn Phong này cũng khó thoát khỏi một cảnh máu đổ đầu rơi...

Tiếng trong như chuông ngân của Mộ Dung Hồng làm Tử Lăng nghe qua không khỏi bồn chồn tất dạ:

- Thưa sư bá! Sư phụ của tôi nói rất đúng, chẳng nhẽ đối với sự lâm nguy của giới võ lâm hiện thời, sư bá chẳng chút quan tâm sao?

Liên Tâm sư thái đáp:

- Lòng bần ni như băng giá, đâu phải vì một vài lời khuyên bảo của hai sư đồ nhà người rồi thay đổi ý định, bỏ địa điểm thanh tịnh này, để chen chân vào chốn giang hồ đầy phiền nhiễu hay sao?

Lãnh Tâm thần ni trịnh trọng thốt:

- Bồn phận của phạm môn đệ tử là cứu nhân độ tế, lấy cứu nạn cứu khổ làm tông chỉ bần ni cũng định trở về Bạch Vân Am, vĩnh viễn không thêm mó tay vào việc giang hồ, nhưng sự thế không cho phép bần ni trốn trách nhiệm .

Liên Tâm sư thái gắt ngang:

- Sư muội! Chẳng cần nói nhiều lời, dù cho sư muội nói ngàn vạn câu đi nữa, cũng không lay động được tâm dạ của ta đã lạnh nguội từ lâu.

Lãnh Tâm sư thái khẽ thở dài:

- Nếu như thế! Bần ni không tiện nói thêm gì nữa, thôi...! Giã biệt nhé! Đồ nhi, chúng mình lập tức lên đường!

Có tiếng chân người đi lần ra cửa, Tử Lăng vội kéo Giang thu Lăng chạy vào núp trong một lùm cây

Nhưng tiếng chân đi chưa được bao xa, bỗng nhiên tiếng Liên Tâm sư thái vụt vang lên:

- Sư muội hãy khoan...

Lãnh Tâm Thần ni vội hỏi:

- Sư tỷ! Đã đổi ý rồi ư?

Liên Tâm sư thái hỏi:

- Sư muội vừa bảo võ lâm giang hồ gặp biến cố gì ?

Lãnh tâm sư thái đáp:

- Máu đã đổ, đầu đã rơi, bạo loạn nổi lên cùng nơi khắp chốn .

- Đây là lẽ tự nhiên! Võ lâm giang hồ lúc nào không phải vậy?

Lãnh Tâm Thần ni thở dài:

- Như thế, sư tỷ chẳng chịu xuất sơn rồi cơ mà!

Liên Tâm sư thái thở dài than:

- Ý bần ni là không chịu xuống núi, nhưng chuyện xảy ra như thế, chẳng chịu xuống núi cũng không được nữa rồi

Lời nói của sư thái chưa dứt, thành linh bà đưa chướng ra, nhắm vào chân một cội tùng chop mạnh

45. Phản Đồ Nội Tuyển

Ngọn hồi phong chuông lực của Liên Tâm Sư Thái có một uy lực dũng mãnh phi thường, cội tùng với những rễ buông rũ xuống như một chiếc lọng, cành lá sum suê cách chính điện hơn mười trượng, thế mà chỉ trong chớp mắt, lá trụi cành trơ, cát đá xung quanh theo đà hút của chuông phong cuốn lên mịt trời!

Văn Tử Lăng và Giang Thu Lăng núp ở một cụm hoa cách đây không bao xa, bất giác giật mình đánh thót.

Dưới sức hút mãnh liệt của Hồi Phong chuông, một bóng người mặc áo vàng, đang núp trong cội tùng thành linh bị rút mạnh lên không đoạn rơi xuống trước mặt của Liên Tâm Sư thái.

Lãnh Tâm Thần ni chẳng lộ một điểm gì tỏ vẻ ngạc nhiên, lặng lẽ đứng một bên, điềm nhiên quan sát diễn biến.

Người vừa bị Liên Tâm Sư Thái bắt giữ lại là một vị lão ni cô...thoạt nom sắc phục thì ni cô này chính là môn đệ của Thất Xảo thiền viện.

Liên Tâm Sư Thái trầm giọng quát hỏi:

- Tùng Phong, người núp dưới cội tùng rình rập nghe trộm là có ý định gì?

Vị ni cô tên Tùng Phong lão ni vội quỳ mọp xuống van lạy:

- Đệ tử, định đến gốc cội tùng tìm nơi thân cây một chút ít tòng giao, đem vào đốt đèn... đúng lúc sư phụ vừa nom thấy.

Liên Tâm Sư Thái vội quát bảo:

- Chớ dụng lời man trá để qua mắt ta.

Bà liền quay sang Thanh Phong lão ni hỏi:

- Đêm nay có phải là phiên trực của Tùng Phong hay không?

Thanh phong lão ni vội cung kính bẩm:

- Thưa sư phụ, đêm nay là phiên của Tùng Phong đốt hương châm dầu.

Liên Tâm Sư Thái nói:

- Có phận sự phải làm, hà tất phải đến chính điện nghe trộm lời bàn luận bí mật của sư phụ, vậy nhà người có mục đích gì?

Tùng Phong lão ni lại tiếp tục van lạy rồi rít:

- Đệ tử thật đáng tội chết, vì một chút hiếu kỳ định xem thử dung nhan của khách vừa đến.

Liên Tâm Sư Thái lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Nếu sự việc quả nhiên được như vậy, thì cũng tha thứ được cho, nhưng sư phụ của người không phải là người dễ lừa gạt, mấy tháng nay ta đã để ý đến cử chỉ của nhà người có vẻ rất khả nghi.

Tùng Phong lão ni vội biện bạch:

- Đệ tử từ nhỏ xuất gia, theo hầu sư phụ đã hơn mười năm trời, với tấm thân già nua này, trừ ra tụng kinh niệm phật, cầu nguyện để siêu thoát cho kiếp sau, đâu còn mong muốn gì với kiếp sống tạm bợ này.

Liên Tâm Sư Thái vẫn với vẻ mặt lạnh lùng:

- Nhân tâm bất trắc, việc ấy không thể dùng lời lẽ biện bạch được.

Bà liền xoay qua Thanh phong lão ni:

- Hãy lục soát kỹ khắp người Tùng Phong cho ta!

Tùng Phong lão ni cuống quýt lên:

- Không, không! Đệ tử chẳng có phạm pháp! Xin sư phụ hãy rút mệnh lệnh lục soát khắp mình đệ tử trước mặt mọi người.

Miệng vừa van xin, Tùng Phong lão ni vừa lóp ngóp bò dậy tìm đường chạy trốn.

Liên Tâm Sư Thái nổi giận quát to:

- Nghiệt đồ, ngươi làm sao chạy cho thoát.

Tùng phong lão ni lại ném mùi Hồi phong chuông lần thứ hai.

Bà ta vừa phóng mình bay vọt lên, lập tức bị chuông phong hút ngược trở lại, quật mạnh té nhào xuống mặt đất.

Thanh Phong lão ni nhanh nhẹn tung mình nhảy vọt tới, xuất chỉ điểm vào hai tinh huyết ở hai bên vai của bà ta.

Tứ chi của lão ni lập tức tê liệt không cử động được.

Sau giây phút khám xét, một lệnh bài bằng đồng bóng nhoáng từ trong mình lão ni vọt ra, những người có mặt đều đổ xô nhìn vào, trên mặt miếng lệnh bài ấy, hình một chiếc đầu lâu được khắc nổi lên một cách cực kỳ tinh xảo, lồ lộ nhìn ra..

Mộ Dung Hồng vội thất thanh kêu to:

- Trời! Đây là Cô lâu lệnh bài của U minh giáo.

Liên Tâm sư thái vội vàng quay lại hỏi:

- Mộ sư diệt! Lấy bằng chứng nào để quyết đoán đó là sự thật?

Mộ Dung Hồng đáp:

- Trên đường theo gia sư đến đây, tôi đã từng gặp bọn U Minh Giáo hai lần, bọn chúng mỗi người đều có mang một Cô lâu lệnh bài trên người, hình dáng và kiểu cách đại loại là một thứ....

Liên Tâm sư thái khẽ gật đầu, quay sang Thanh Phong lão ni quát hỏi:

- Hiện tại nhà người còn lời lẽ nào để biện bạch nữa hay không?

Thanh Phong lão ni thất vọng thở dài:

- Việc này thật là hoàn cảnh bất đắc dĩ, đệ tử đâu phải là cam tâm để người lợi dụng.

Lão ni tạm ngưng giây lát đoạn buồn bã tiếp:

- Ngoài chiếc Cô lâu lệnh bài ấy ra, đệ tử còn có một vật rất quan trọng, cất kỹ trong mình, đệ tử đồng ý đưa cho sư phụ xem nốt.

Liên Tâm sư thái vội vã quát bảo:

- Hãy mở huyết đạo của Tùng phong cho ta!

Thanh Phong lão ni cất tiếng vâng dạ, đoạn xuất chỉ giải khai những huyết bế tắc bị điểm khi nãy.

Giọng nói của Liên Tâm sư thái trở nên hòa dịu hơn:

- Nếu nhà người thành thật cung khai tự sự, bản ni sẽ niệm tình sư đệ mười mấy năm dư, bỏ qua tất cả, nhưng bằng cứ tiếp tục man trá lừa dối, bản ni sẽ có những hình phạt đích đáng để sửa trị tội ấy.

- Đa tạ ân đức của sư phụ!

Nói xong ni cô liền cho tay vào vạt áo, lấy ra một hoàn thuốc to bằng đầu ngón tay, trình trọng thốt:

- Hoàn thuốc này! Sư phụ không nên sờ mó đến nó, buổi đầu gặp gỡ, vị đường chủ của U Minh Giáo giao hoàn thuốc cho đệ tử và căn dặn rằng, nếu không phải lúc khẩn cấp, không nên sử dụng nó. Hiện giờ, cầu mong sư phụ hãy tha cho những lỗi lầm của đệ tử nhưng chuyện đã bức bách đến nỗi đệ tử không làm gì khác hơn được nữa.

Liên Tâm sư thái nổi giận quát to:

- Nhà ngươi chỉ có nói chuyện không đâu, sao không chịu đưa hoàn thuốc ấy cho ta.

Nhưng với một động tác cực nhanh, Tùng Phong lão ni vội vã cho hoàn thuốc ấy vào mồm và nhai ngấu nghiến đoạn nuốt ực vào.

Mộ Dung Hồng cả kinh kêu to:

- Không xong rồi! Bà ta đã uống hoàn độc được.

Tiếng nàng chưa dứt câu, thân hình Tùng Phong lão ni đột nhiên bắn vọt cao lên năm sáu thước, thê thảm gào to, rồi rơi mạnh xuống đất giãy lên đành dạch.

Thân hình của ni cô từ từ co quắc lại, mặt mũi biến dạng, dần dần xương thịt tan rữa ra, trong khoảnh khắc tất cả thể xác của ni cô tiêu tan thành một vũng nước tanh đen ngòm.

Nãy giờ núp sau cụm hoa um tùm rình xem, thấy cái chết thê thảm của ni cô, Tử Lăng thành linh bị xúc động mạnh, chàng nhủ thầm:

“Tài không chế thuốc hạ của bọn U Minh Giáo thật cao cường, Tùng Phong lão ni thà chọn đường chết chứ không chịu tiết lộ bí mật của giáo phái”.

Giang Thu Lăng dùng phép truyền âm nhập mật kể tai chàng khê bảo:

- Lăng ca! Thuốc gì mà độc hại ghê gớm thế?

Tử Lăng vội đáp nhanh:

- Thi độc.

- Trời! Sức phá hoại của nó ghê gớm đến thế kia à?

Tử Lăng gật đầu:

- Thi độc có phân biệt nặng yếu, mạnh nhẹ, rất có thể còn có thứ độc hại hơn nhiều.

Hai người nhìn vũng nước đen ngòm mà lòng phân vân ghê sợ.

Liên Tâm sư thái niệm Phật đoạn thở dài:

- Thật là một thủ đoạn cực kỳ dã man tàn ác!

Từ khi câu chuyện bắt đầu xảy ra đến giờ, Lãnh tâm thần ni vẫn lặng thinh đứng nhìn không chịu hở môi, thành linh cất tiếng thở dài:

- Việc xảy ra như trên, hiện nay khắp chốn giang hồ đâu đâu cũng có, sư tỷ đành lòng nằm ngủ yên giấc mà không lo nghĩ đến sự lầm than của trăm họ hay sao? Sư đệ chúng tôi đều là kẻ xuất gia, may mắn được rèn luyện một chút võ công, gặp phải lúc giang hồ trải qua cơn nguy hiểm, máu đổ khắp chốn vô lâm, lòng nghĩa hiệp có sẵn trong thâm tâm của con nhà võ, cho nên phải nhất quyết diệt cho hết bọn gian tà xu nịnh mới nguôi.

Lặng lẽ nhìn vũng nước từ cơ thể của Tùng Phong lão ni dần dần rút xuống đất, Liên Tâm sư thái nheo mày hỏi:

- Phải chăng đây là thi độc?

Lãnh tâm thần ni khê gật đầu

- Tôi nghi sự phán đoán ấy của sư tỷ chắc có lẽ đúng, vì chỉ có thi độc mới có một sức phá hoại ghê gớm đến thế.

- Giống vạn niên kim lý mà sư tỷ nuôi sẵn trong giếng hạn đường là môn thần dược để giải chất thi độc, chẳng hay hiện tại còn được mấy con?

Liên Tâm sư thái trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Vạn niên kim lý còn từ độ ba đến năm con, bản ni định đem số lý ngư ấy để luyện thành độ trăm viên giải thi độc được hoàn.

Lộ vẻ vui mừng, Lãnh Tâm thần ni vội hỏi:

- Thế ra sư tỷ chỉ bằng lòng hiến giải độc hoàn mà không chịu chấp nhận việc ra mặt trên chốn giang hồ hay sao?

Khẽ mỉm cười Liên Tâm sư thái chậm rãi đáp:

- Sư muội chắc thừa hiểu tính ý của tôi, xưa nay nếu không làm thì thôi, bằng nhúng tay vào việc gì, thì nhất quyết phải làm triệt để, nếu đã đồng ý luyện được, tức nhiên là thừa nhận việc xuất sơn.

Nói đến đây ni cô nghiêm giọng gần từng tiếng:

- Bất luận U Minh Giáo có một thế lực hùng mạnh mấy bản ni cũng nhất quyết cùng bọn chúng ăn thua đến cùng!

Lãnh Tâm thần ni hớn hở cười:

- Thực là một đại may mắn của giới võ lâm giang hồ, thầy trò chúng tôi giờ xin tạm biệt.

Nói xong, ni cô định cùng Mộ Dung Hồng quay mình cất bước.

Liên Tâm sư thái gọi to:

- Sư muội, hãy khoan!

Lãnh Tâm thần ni vội quay đầu lại:

- Bộ sư tỷ lại đổi ý hay sao?

Liên Tâm sư thái nói:

- Bản ni đã khứng chịu, có lẽ đâu lại đổi ý. Nhưng có một việc là bản ni ẩn cư đã lâu đối với vấn đề U Minh Giáo chỉ mới nghe sơ qua, một khi xuống núi, biết đến đâu để tìm sư muội?

Lãnh Tâm thần ni đáp:

- Hiện tại, vì vây cánh của chúng đã tràn lan khắp chốn giang hồ bất luận sư tỷ đến đâu cũng có thể bắt gặp họ, còn việc muốn gặp được tôi, chúng mình sẽ tới Hiệp lê sơn hội ngộ.

- Nơi đâu là tổng đàn của chúng?

- Bản ni hiện giờ chưa nắm chắc được điều ấy, điểm đặc biệt là hiện giờ tất cả quần hùng đang lũ lượt kéo nhau đến đấy, không bao lâu một trận thư hùng chắc sẽ xảy ra dữ dội.

Liên Tâm sư thái khẽ gật đầu:

- Được, bản ni đợi thuốc luyện xong sẽ lập tức lên đường đi Hiệp lê sơn.

Lãnh Tâm thần ni vội hỏi:

- Bao giờ thuốc mới luyện thành?

- Nếu nhanh là ba hôm, nếu chậm trễ chắc là bảy hôm.

Lãnh Tâm thần ni chấp tay vái chào:

- Rất tốt, bản ni xin cáo biệt.

Ni cô nói xong nhanh nhẹn quay người cùng Mộ Dung Hồng theo con lộ trước sơn môn thoăn thoắt xuống núi.

Nhìn bóng hai người một già một trẻ, thân nhi nữ tu hành, nửa đêm băng rừng, vì tấm chân thành diệt bạo trừ gian, không quản khó nhọc gian lao lòng Liên Tâm sư thái bất giác se lại, bà buông tiếng thở dài, đoạn đưa tay hướng về phía cụm hoa của Văn Tử Lăng và Giang Thu Lăng đang ẩn nấp vừa vẫy và gọi to:

- Hai người hãy ra đây.

Hai người giật mình cả kinh đưa mắt nhìn nhau đoạn liu riu bước ra.

Đỏ mặt tía tai vì hổ thẹn, Văn Tử Lăng ấp úng thốt:

- Kẻ vãn bối xin ra mắt lão sư thái!

Liên Tâm sư thái điềm nhiên mỉm cười:

- Lúc này Lãnh Tâm thần ni, là sư muội của bản ni, hai thí chủ chắc đã có duyên cùng người gặp mặt rồi, khỏi cần đến sự giới thiệu dài dòng cho nhọc.

Cả hai lại thêm một lần đỏ mặt, do lời nói của Liên Tâm sư thái thì thân thể của cả hai đã được lão ni cô biết tường tận.

Nơi Lăng Vân Tự, cảnh Mộ Dung Hồng giúp Tử Lăng chữa trị vết thương, vụt hiện lên một cách rõ rệt trong tâm khảm của Giang Thu Lăng.

Như thông cảm được nỗi khổ tâm và hổ thẹn của hai người, Liên Tâm sư thái cố giữ vẻ mặt điềm tĩnh xoa hai tay bảo:

- Hiện giờ giới võ lâm giang hồ đã bị bọn U Minh Giáo quấy loạn, bản ni quyết tâm xuất sơn một chuyến, nơi thiền viện thảo lư này, không tiện lưu giữ khách lạ hai thí chủ hãy chuẩn bị lên đường.

Văn Tử Lăng chấp tay cung kính thốt:

- Kẻ vãn bối này được lão sư thái khăng khái tặng thần dược Vạn niên kim lý, ân đức này như thể tái tạo ngày nào có duyên gặp gỡ, tại hạ nguyện cố gắng để báo đền.

Liên Tâm sư thái vội ngắt lời:

- Xin thí chủ chớ nhiều lời, bản ni chẳng phải là người thi ân cầu báo đáp, vì công việc đa đoan nên không tiện việc tiếp đón nên mong hai vị đừng trách bản ni hạ lệnh trục khách.

Lão ni cô điềm nhiên quay lại quát to:

- Thanh Phong đồ nhi! Hãy nhanh đưa hai người xuống núi.

Vừa dặn xong, lão ni cô quay ngoắt người lại, vội vã trở vào đại điện.

Thanh Phong lão ni nhanh nhẹn bước tới:

- Lão ni vâng lệnh đưa hai vị xuống núi!

Chẳng đợi phản ứng của hai người, bà ta vội lách người đi.

Tử Lăng và Giang Thu Lăng vội vã bước theo.

Qua khỏi sơn môn là một con đường dốc thoải, hai bên đồi núi xinh xinh, cảnh trí cực kỳ u nhã, so với vách đá hiểm trở cheo leo ở sau đỉnh núi, thực là một trời một vực.

Ba bóng người lặng lẽ đếm bước dưới lớp sương đêm mông lung mờ ảo.

Tiếng của Thanh Phong lão ni bỗng nhiên phá tan bầu không khí trầm lặng:

- Đây là một trong hai con đường dẫn lên tận đỉnh Hạnh vân phong, trên đường có Báo, Hồ, Sư tam quan. Chúng mình sắp đến chỗ trấn giữ của Hắc Báo rồi đấy.

Bỗng nhiên!

Một tiếng gầm rung chuyển cả núi rừng!

Tử Lăng và Giang Thu Lăng cả kinh đứng dừng lại, Thanh Phong lão ni điềm nhiên mỉm cười:

- Đây là tiếng gầm của Hắc Báo ra cản đường!

Vừa dứt tiếng một khối đen ngòm từ trong hốc núi bay xẹt ra như tên bắn, lù lù đứng ngay giữa sơn lộ cản mất lối đi.

Tử Lăng nhìn kỹ lại, vật lạ là một con báo khổng lồ toàn thân đen huyền như mực, dài độ thước rưỡi, cao hơn bảy thước một, đôi mắt sáng như đèn, đang nhe răng múa vuốt, khí thế cực kỳ hung tợn.

Sau một câu niệm phật, Thanh Phong lão ni dịu dàng bảo:

- Bần ni phụng lệnh của viện chủ, đưa hai khách xuống núi, mi hãy mau nhường lộ.

Như am hiểu tiếng người, hắc báo gầm gừ một tiếng nho nhỏ, đoạn phe phẩy chiếc đuôi rồi lạng lẽ bước đi.

Hắc Báo đi xa, Thanh Phong lão ni chậm rãi kể tiếp:

- Hắc Báo là một giống vật cực kỳ hung mãnh, nó cùng hổ sư hai vật ở phía trước đều là thần vật, do Gia sư nuôi dưỡng từ lâu, chúng đều nghe được tiếng người, mỗi tháng nhằm ngày rằm mồng một, chúng theo cự lệ đồng đến trước thiền viện nghe kinh, còn ngày thường chúng chia ra ba chỗ trấn giữ sơn lộ.

Đoạn quay sang Giang Thu Lăng lão ni cô nói tiếp:

- Sơn lộ này đơn dựa vào võ công của vài tay cao thủ khó thể vượt qua, còn một sơn lộ có đặt ba tòa phân Am, ấy có ba vị đồng môn của bần ni thay phiên trấn giữ. Thường thường một đột nhập, họ hay chọn sơn lộ này. Lúc đặt chân đến đây, thí chủ mang trên mình Văn thiếu hiệp còn đang mê man bất tỉnh, tự nhiên khó thể vượt qua hai sơn lộ này, dù rằng có vượt qua được, trên Am thế nào cũng hay biết, hiển nhiên là thí chủ đã chọn một con đường đặc biệt khác.

Giang Thu Lăng tự nhủ thầm:

- Lão ni cô đã thừa biết mình đến bằng đường nào rồi hà tất còn phải cật vấn nhiều lời.

Nàng bèn thành thực đáp:

- Thừa lão sư thái, tôi theo vách núi phía sau trèo lên.

Thanh Phong lão ni gật đầu hỏi tiếp:

- Mình mang một người đang hôn mê bất tỉnh vả lại sau nửa tháng trời bằng đèo vượt suối mệt nhọc thể mà thí chủ còn đủ sức để trèo lên một vách núi mà xưa nay chưa có kẻ nào vượt lên nổi, với tài nghệ và công lực ấy, thực ra làm cho lão ni rất lấy làm thán phục.

Giang Thu Lăng khẽ nheo đôi mày đáp:

- Lão sư thái chắc đã biết qua tất cả, hà tất chẳng nói thẳng ra, lại dùng lời lẽ gặng hỏi là có ý gì? Thực ra tôi lên được đến tận đỉnh hoàn toàn nhờ ở sự trợ giúp của Nam Bắc nhị quái.

Thanh Phong lão ni vội vã hừ một tiếng:

- Như thế thì hành động của Văn thiếu hiệp lúc nãy đã nói lên một cách rõ ràng câu “Lấy oán báo ân” rồi đấy!

Tử Lăng thấy lòng mình se thắt lại:

- Lời trách cứ của sư thái rất đúng. Thực ra tại hạ hoàn toàn không hay biết, bằng không, chắc không bao giờ lại có hành động tàn nhẫn như thế.

Thanh Phong lão ni mỉm cười chua chát:

- Sau khi được gia sư tặng chén canh lý ngư, chữa lành vết thương nguy kịch, đúng vào lúc lão nhân gia ủy thác một công việc mà Văn thiếu hiệp có thể làm được, lẽ đương nhiên Văn thiếu hiệp đâu lẽ từ chối.

Tử Lăng gật đầu:

- Lão sư thái là bậc chân tu, chắc thừa hiểu rõ nỗi lòng của tại hạ.

Với vẻ mặt đau thương, Thanh Phong lão ni buông tiếng thở dài:

- Với tính tình ương ngạnh, nếu có gặp lại hai gã ấy, mong Văn thí chủ hãy nghĩ chút tình của bản ni mà nói tay cho, xin đừng thương tổn đến tính mạng của họ.

Tử Lăng vội đáp:

- Lời vàng ngọc của sư thái, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời, thực ra dù rằng sư thái không căn dặn, lý đương nhiên tại hạ cũng sẽ cố gắng hết sức mình để mong hàn gắn lại việc đã lỗi lầm của tại hạ lúc này.

Giang Thu Lăng vội xen vào hỏi:

- Lão sư thái cùng Nam Bắc nhị quái có sợi dây liên hệ gì? Hình như lão sư thái hết sức quan tâm để ý đến cuộc đời của họ.

Buông tiếng thở dài, Thanh Phong lão ni nói:

- Nam quái Tề Tinh Hỏa là bào đệ của bản ni.

Giang Thu Lăng cả kinh “à” một tiếng.

- Lão ta có biết sư thái đang trụ trì tại thiền viện này chăng?

Thanh Phong lão ni lắc đầu:

- Thực ra hần không hay biết gì cả, đến đổi hần ta cũng không biết trên cõi trần này, còn có một người chị ruột, đang ngày đêm chân thành cầu nguyện cho hần!

Như biết mình đang lỡ lời vì đã đi sâu vào vấn đề thể tục, Thanh Phong lão ni vội vã quay lại dục:

- Bản ni còn phải về am cho kịp giờ để phục mạng, xin mời hai thí chủ hãy mau theo bản ni nhanh chân xuống núi.

Nói xong lão ni cô hồi hải bước nhanh đi trước.

46. Ai Gây Sóng Gió

Thanh Phong vội vã dắt Tử Lăng và Giang Thu Lăng xuống núi...

Quả nhiên trên sơn lộ ba người còn gặp Hồ và Sư. Hai con hồ và sư là hai con thú to lớn di thường thoát nom cực kỳ hung tợn, nhưng gặp phải Thanh Phong lão ni, chúng đều cúi đầu ngoan ngoãn rút lui, ba người bình an vượt hết đoạn đường xuống núi.

Đến chân núi, lão ni cô liền dừng chân đứng lại:

- Do sơn lộ này, hai thí chủ có thể bình yên ra khỏi vùng Ngoại Hoang Sơn, bản tăng không thể đưa xa được nữa...

Tử Lăng vòng tay vái chào từ biệt:

- Đa tạ lão sư thái đã khó nhọc đưa chúng tôi đến đây, chẳng hay một khi Liên Tâm sư thái xuống chốn giảng hồ, lão sư thái cũng sẽ cùng đi theo chứ?

Thanh Phong vội vã chấp tay, miệng niệm Phật :

- Lòng của bản ni đã nguội lạnh từ lâu, nhưng nếu gia sư có ý định cho bản ni theo hầu thì việc đó sẽ hạ hồi phân giải, lưỡng vị hãy bảo trọng và đừng quên việc yêu cầu của bản ni lúc này nhé!

Nói xong ni cô liền quay ngoắt người, lại quày quả theo đường cũ lúc này trở lên.

Thình lình...

Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên giữa đêm trường tĩnh mịch :

- Hãy khoan!

Tất cả đều giật mình quay lại, một mặt chuẩn bị ứng chiến.

Một người mình vận thanh y, mặt che kín, đã lù lù đứng cản lối về của Thanh Phong lão ni tự bao giờ.

Với một giọng cười the thé, người lạ mặt gần giọng hỏi :

- Tùng Phong ni cô tại sao bị giết?

Thanh Phong lão ni giật mình ngơ ngác :

- Thí chủ là ai? Tại sao lại biết rõ việc ấy?

Giọng người lạ càng lạnh lùng hung bạo hơn:

- Hãy đáp ngay câu hỏi của ta mau!

Thái độ ngạo mạn xác xược của người lạ mặt làm Thanh Phong lão ni nổi nóng :

- Nếu thí chủ chẳng nói rõ tên họ cùng mục đích đến đây, chó trách bản ni xuống tay mà không nói trước nhé!

Người lạ vụt cười lên sảng sặc :

- Rất tốt, hãy ra tay xem nào!

Biết rõ tài nghệ của người lạ, Tử Lăng hốt hoảng kêu lên :

- Lão sư thái hãy cẩn thận, chớ nên khinh thường người này!

Thanh Phong lão ni đang định ra tay sửa trị cho người lạ một mẻ, để chừa thói vô lễ kiêu căng, nghe Tử Lăng gọi vội ngừng tay hỏi vặn :

- Văn thí chủ biết người này chứ?

Văn Tử Lăng vội đáp :

- Nếu tôi không lầm thì người này chính là Giáo chủ U Minh Giáo!

- À....

Tử Lăng còn nhớ rõ ràng, chính người áo xanh bịt mặt này, đã xuất hiện trong mộ huyết của Tuý Tâm tiên tử, với thân hình luyện như sắt thép ấy, cùng một tài nghệ tuyệt vời, trong vòng hai chiêu, đã làm cho Thiếu Lâm chuồng môn mình mang trọng thương, và cũng chính là bà ta đã từ tay chàng đoạt thanh Tuý Tâm đoản kiếm.

Với thái độ ung dung, người lạ cất giọng lạnh như băng :

- Đừng hỏi chi cho nhọc, hôm nay gặp phải ta, cuộc đời các người kể như đã kết thúc.

Thanh Phong lão ni suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Nếu thí chủ quả là U Minh giáo chủ thì vinh hạnh cho Vạn Vân Phong này biết mấy...Lão ni hiện tại xin thay mặt cho gia sư, có lời mời giáo chủ đến bốn am để hầu chuyện!

Người lạ mặt không thừa nhận cũng không phủ nhận, cất tiếng cười lên sặc sụa :

- Gia sư nhà người...Liên Tâm lão ni ấy à! Ta cũng muốn gặp mặt bà ta một chuyến. Nhưng hiện tại ta muốn hỏi rõ Tùng Phong ni cô vì sao mà chết . Người hãy mau nói rõ ra.

Thanh Phong lão ni ôn tồn đáp :

- Việc ấy xin thí chủ hãy đến hỏi gia sư sẽ rõ!

- Ta chỉ muốn nhà người nói ra thôi!

- Xin thí chủ hãy nhả nhịn đôi chút. Phải biết rằng nơi vùng Ngoại Hoang Sơn, dưới chân đỉnh Vạn Vân Phong này, đâu phải là địa điểm mà bất cứ người nào muốn đến đây tự tung tự tác cũng được!

Người áo xanh cất tiếng cười lạnh lẽo :

- Nhà người chẳng muốn đáp câu ta hỏi...được! Số người đã đến ngày tận rồi!

Nói xong người bịt mặt lật tay nhắm Thanh Phong lão ni phóng một chưởng.

Văn Tử Lăng cả kinh kêu to :

- Lão sư thái, hãy mau tránh xa!

Nhưng sự e ngại của Tử Lăng mặc dù đích đáng đi mấy, đâu có cản ngăn được lòng tự ái của Thanh Phong lão ni. Bà ta tự nghĩ, mình cũng là một tay võ công siêu đẳng, có lý đâu chưa giao thủ được một chiêu nào, lại tìm đường lẩn tránh dù thoát nom bên ngoài, bà thừa hiểu đối thủ là một tay cực kỳ lợi hại!

Chẳng chút do dự, lão ni cất tiếng quát to :

- Văn thí chủ chớ lo! Bần ni tiếp thử ba chiêu của bà ta xem sao.

Miệng vừa đáp, lão ni vừa vẩy tay phát ra một đạo chưởng phong nghinh đón.

Văn Tử Lăng âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ :

- Dù cho võ công lão ni có cao cường bao nhiêu đi nữa, cũng không thể chịu nổi ba chiêu.

Chàng vừa nghĩ đến đây, biến cố đã xuất hiện....

Sau khi hai luồng chưởng lực va chạm nhau, Thanh Phong lão ni lập tức như trúng phải nọc độc, loạng choạng thối lui 7,8 bước, miệng học máu tươi, mặt tái ngắt....

Người lạ mặt cười lên như nắc nẻ :

- Hãy đỡ chiêu thứ hai chứ?

Lòng tự ái bị thương tổn quá mạnh, Thanh Phong lão ni vội vã dốc hết toàn lực cho vào song chưởng đẩy mạnh ra....

Vẫn giữ thái độ như chẳng có việc gì, người lạ mặt đợi cho song chưởng gần kề, mới lật ngược bàn tay, quét mạnh ra một chưởng....

Sau một tiếng nổ kinh hồn, Thanh Phong lão ni như điều đứt dây, thân hình tung mạnh lên không, rời khỏi nơi giao đấu hơn một trượng, toàn thân nhuộm đầy máu tươi, nằm yên không cựa cựa, hiển nhiên là mạng vong dĩ tuyệt!

Giang Thu Lăng cả kinh kéo tay Tử Lăng khê hỏi :

- Lăng ca, bà ấy chính là U Minh giáo chủ đấy hử!?

Tử Lăng neho mày đáp :

- Hiện tại chỉ suy đoán thôi, chưa có bằng chứng xác thực!

- Thế thì chúng mình nên nhanh chân lẩn trốn.

- Tại sao phải trốn?

Giang Thu Lăng hồi hã giục :

- Cả giới võ lâm hợp lực còn không thắng nổi bà ta, đơn dựa vào sức nhỏ bé của hai chúng mình, em xem không thể địch lại được!

Tử Lăng buồn tiếng thở dài :

- Lăng muội, anh nghĩ hiện giờ dù muốn trốn chạy, cũng không thể thoát được đâu!

Chàng vừa nói xong thì người áo xanh đã bước xấn tới gần kề .

Tử Lăng điềm nhiên hỏi :

- Bà vẫn còn nhớ mặt tại hạ chứ?

Người áo xanh cười sắc súa :

- Ô! Con cá lạc lưới ở Hiệp Lê Sơn...! Nhà ngươi bắt quá sống thêm được bảy tám mươi ngày chứ gì? ...

Vẫn giữ vẻ thản nhiên, Tử Lăng nửa đùa nửa thật :

- Hôm nào ở Hiệp Lê Sơn bà che kín mặt, đến nay miếng the đen ấy vẫn chưa chịu gỡ ra sao...?!

Người áo xanh nổi nóng :

- Nhãi con...! Tại sao ngươi lại muốn hỏi việc ấy...?

- Theo tôi nghĩ, thì lớp the đen ấy đã che kín đi một gương mặt mà với dung nhan sẵn có, chắc có lẽ phải mỹ miều lắm, nên không dám giương ra để mọi người chiêm ngưỡng chứ gì?!

Người áo xanh nổi giận gầm to :

- Già hôm nay nếu không đập nát thân ngươi cho tan thành muôn vạn mảnh, thì không rời khỏi chốn này...!

Tử Lăng điềm nhiên mỉm cười :

- Điều ấy không lấy gì làm vinh dự cho lắm, riêng đối với cá nhân của bà, thì đã tìm tòi sẵn một võ công siêu việt, nếu đem đối phó với tại hạ thì thật quá thừa...

- Àh! Ngươi đã biết như vậy thì rất tốt...! Hiện giờ ngươi hãy đến đây nạp mạng, sẽ cho ngươi một ân huệ đặc biệt là chết được toàn thân...!

Tử Lăng ung dung hỏi tiếp :

- Tại hạ còn một nghi vấn muốn hỏi, chẳng hay tôn giá có phải là U Minh giáo chủ hay không ...?

Sau giây phút do dự, người áo xanh đáp gọn lỏn :

- Thật đúng như vậy....!!!

Tử Lăng cười lạt :

- U Minh giáo dấy loạn khắp chốn giang hồ, đi đến đâu thì cũng gieo cảnh tang thương chém giết, chẳng hay làm như vậy có mục đích gì....???

Người áo xanh cười to đáp :

- Ha ha ha ... việc ấy rất đơn giản! Ý của ta là muốn cho thiên hạ quần hùng cả thấy đều phải quỳ mọp dưới chân ta...! Một mệnh lệnh của ta đưa ra là toàn thể võ lâm giang hồ đều phải tuân theo răm rắp...!

- Ô! Một ý tưởng điên cuồng.....!

- Nhà ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn cả gan đứng trước mặt già này khua môi múa mồm hử.....!?

- À, tử sanh hữu mạng! Việc sống chết tại hạ không để vào tâm, còn một việc rất quan trọng, xin cho biết nốt chẳng hay Túy Tâm tiên tử đối với bà có một quyền thuộc gì ...???

Người áo xanh nổi giận quát to :

- Nhãi con, ngươi đã hỏi quá nhiều ...!

Tử Lăng khẽ mỉm cười ranh mãnh:

- Nếu sự suy đoán của tại hạ không lầm thì bà là chị ruột của Túy Tâm tiên tử....!

- Nhãi con! Nhà ngươi táo gan, buông lời nói càn ...hôm nay không thể nào buông tha cho ngươi được!

Tử Lăng càng cười to :

- Dã tâm của bà thực không nhỏ! Còn một điều tôi muốn biết là bà từ Hiệp Lê Sơn đến đây có mục đích gì?

Cơn giận của người áo xanh đã lên đến cực độ, thành linh vung ra một chưởng, vừa quát to:

- Nhãi con! Nếu muốn biết những việc ấy, con hãy xuống dưới địa ngục mà hỏi lão Diêm Vương...

Với một thể võ cực nhanh, Tử Lăng ung dung nhảy tạt né tránh.

Người áo xanh hết sức ngạc nhiên :

- Ô! Nhãi con! Chỉ mới có vài tháng mà tài nghệ của ngươi đã tiến quá xa thế àh?

- Chớ nhiều lời, tại hạ muốn lãnh giáo bà vài chiêu xem thử!

Nói xong Tử Lăng lật ngược tay đẩy ra một chưởng .

Giang Thu Lăng này giờ đứng tách ra xa, nàng vừa ngơ ngác vừa lộ vẻ băng khuâng. Người lạ mặt không phủ nhận sự ước đoán của Văn Tử Lăng, thế ra bà ta quả là U Minh giáo chủ, và là dì ruột của nàng đây mà!

Thấy chưởng lực của Tử Lăng rất hùng hậu, U Minh giáo chủ không dám xem thường, vội ngoặt tay đẩy ra một chưởng nghênh đỡ!

Hai luồng kinh lực tương đương chống chọi nhau rồi tự hoá giải mất hết, chỉ còn lại những dư âm của gió rít, tiếng kêu như quỳ hú....

Thờ người giãy lâu vì kinh ngạc, U Minh giáo chủ vụt kêu lên :

- Nhãi con, gần đây ngươi đã gặp được tay cao thủ siêu đẳng nào đã chỉ cho ngươi những lối đánh lợi hại như thế...!?

- Chớ lải nhải phí thời giờ! Hãy đỡ thêm một chiêu xem thử!

Tử Lăng vừa quát to, vừa nhanh nhẹn vung bồi thêm một chưởng .

Chàng vận dụng thập phần công lực cho vào Xích Quỷ Hồng Chưởng, một luồng chưởng quang đỏ rực cuộn theo đà chưởng phong bay ra....

47. Vì Đâu Nên Nổi

Từ chỗ ngạc nhiên này đến chỗ ngạc nhiên khác, U Minh giáo chủ kêu to :

- Nhóc con, ngươi từ đâu học được mớ võ công này?

Miệng vừa kêu to, bà vội vả hai tay chấp lại ngang ngực, vận thập phần công lực đẩy ra một chưởng. Một luồng sương mù lạnh như băng giá cuộn cuộn tuôn ra. Hai đạo kinh phong, một hàn một nhiệt gặp nhau, lập tức hóa giải tiêu tan, tiếng gió rít như xé lụa phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường, khí nóng cuộn lại thành trốt bốc cao lên hàng mấy mươi trượng...

Sau một cuộc va chạm nảy lửa, kinh lực tương đương chạm vào nhau, làm cho hai đối thủ vai run run, đồng thời lui mấy bước.

Tự cảm thấy đối phương không kém mình bao nhiêu, nên mỗi người chăm bẵm gườm nhau, như hai mãnh hổ gườm mỗi.

Sau cuộc thử sức lần thứ hai, lòng hăng say chiến đấu của Tử Lăng càng tăng gấp bội, chàng cảm thấy sự cách biệt một trời một vực về tài nghệ hồi mấy tháng trước, hôm nay đã xóa bỏ lẫn mực, lập tức chàng bùng luôn một chỉ đặc ý nhất “Đàn chỉ thần công”.

Chỉ phong của Tử Lăng phóng ra quá đột ngột và cực nhanh, U Minh giáo chủ đang ngơ ngác phân vân, chỉ phong đã đâm thẳng vào ngực...

Lạ lùng thay...Một tiếng “rềng” của hai vật bằng kim khí va chạm vào nhau vụt vang lên.

Như gặp phải một bức tường thép, sau khi đụng phải lồng ngực của U Minh giáo chủ, chỉ phong lập tức bị dội ngược lại...

Kinh lực từ đàn chỉ thần công của Tử Lăng chỉ làm cho thân hình bà ta chấn động đôi chút.

Sự việc xảy ra làm Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, chàng thầm nghĩ :

“U Minh giáo chủ đã luyện thân hình thành sắt thép, dù cho chiêu thức có thắng được bà ta đi nữa cũng không ích lợi gì!”

Ngược lại, U Minh giáo chủ, hung hãn như hổ đói, đã từ lâu rồi, bà chưa gặp một đối thủ có kinh lực dũng mãnh như của oắt con này, bà bước sấn tới, gần giọng quát hỏi :

- Nhãi con! Mớ võ công vừa thi triển, người đã học được từ đâu đấy?

Tử Lăng khê cười gần :

- Được! Nếu bà bằng lòng chịu nói rõ, với công phu nào bà đã luyện thành một thân hình cứng như sắt thép ấy?

- Cho người biết được cũng không sao! Già này đã học được công phu ấy trong hạ quyển của Mai Chu Bảo Lục...! Còn nhà người...?

Một ý nghĩ thần diệu vụt thoáng qua khối óc thông minh thiên phú của Tử Lăng, chàng bắt giác tỏ vẻ giấu diếm, cất giọng úp mở :

- Không giấu gì giáo chủ, mớ võ công tầm thường này của tại hạ là do Thái Thượng giáo chủ U Minh giáo truyền dạy!

U Minh giáo chủ nhảy dựng lên :

- Trời!...Thái Thượng giáo chủ! Không! Không, đây là một việc không thể có được! Người làm sao truyền dạy cho người những môn tuyệt thế thần kỳ ấy?

Văn Tử Lăng thẳng thắn đáp ngay :

- Đây là một việc cực kỳ cơ mật! Hãy thử lỗi cho tại hạ không thể tiết lộ được...!

U Minh giáo chủ gầm lên như hổ đói :

- Hôm nay nếu người không nói rõ việc này, già này sẽ xé tan thân người ra làm muôn mảnh! Thực ra võ công của nhà người tăng tiến hơn xưa khá nhiều, nhưng dù sao cũng khó thoát khỏi tay ta!

Lời nói của U Minh giáo chủ làm Tử Lăng hơi rúng động. Mười phần tuyệt kỹ trong Mai Chu Bảo Lục, chàng chỉ học được có một hoặc hai phần thôi, thân hình của bà ta đã luyện thành sắt thép như thế kia, nếu giằng co lâu, sợ e khó thoát khỏi độc thủ!

Sau giây phút suy nghĩ, chàng ung dung cười lạt :

- Chuyện bà muốn biết thực rất dễ, nếu tại hạ tiết lộ sự bí mật ấy, bà hãy giao trả thanh Túy Tâm Kiếm làm điều kiện trao đổi!

Sau giây phút do dự, U Minh giáo chủ cho tay vào thắt lưng rút thanh đoản kiếm ánh thép sáng ngời quăng cho Tử Lăng :

- Nhà người hãy giữ lấy!

Cả mừng, Tử Lăng tiếp lấy thanh đoản kiếm, giắt kĩ vào lưng.

U Minh giáo chủ sốt ruột giục :

- Bây giờ người đồng ý nói ra rồi chứ?

Tử Lăng đưa mắt đảo quanh, tỏ vẻ sợ hãi, đoạn trịnh trọng thốt :

- Việc quan trọng quá to, không thể tiết lộ một cách dễ dàng, vì nếu những lời này của tại hạ lọt đến tai Thái Thượng U Minh giáo chủ....sanh mạng của tại hạ e khó bảo toàn. Tôn giá muốn nghe điều cơ mật quan trọng ấy, phải lập thế mới được!

U Minh giáo chủ càng sốt ruột :

- Được! Ta thề sẽ không tiết lộ!

Tử Lăng trịnh trọng hạ thấp giọng :

- Những môn tuyệt học của tại hạ đều do quyển thượng của Mai Chu bảo lục luyện thành!

- Điều này già đã biết từ sớm rồi!

- Mai Chu bảo lục là một quyển sách quý giá nhất trần gian, trên đời này không có quyển sách nào sánh kịp!

U Minh giáo chủ hét to :

- Việc ấy người chẳng cần dài dòng cho phí thời giờ, ta chỉ muốn biết tại sao người học được sách ấy?

Tử Lăng càng hạ thấp giọng :

- Tại hạ vừa nói qua, sự học hỏi, hoàn toàn do Thái Thượng giáo chủ truyền dạy, lão nhân gia tên thực là Tiết Hoa Diễm, có đúng như thế không hở giáo chủ?

- Diễm ấy, ta cho là đúng, không còn nghi ngờ gì nữa, ta chỉ muốn biết là tại sao lão nhân gia lại truyền cho người những môn tuyệt học ấy?

Văn Tử Lăng cố ý kéo dài thời giờ suy nghĩ, đoạn trịnh trọng tiếp :

- Quyển thượng của bộ Mai Chu bảo lục thuộc về phái nam luyện tập, lão nhân gia cất giữ trên mình cũng chẳng ích lợi gì, nên đem quyển sách ấy ra tìm người truyền thụ, và trong muôn vạn người, lão nhân gia lại chọn nhầm tại hạ...

- Thế ra Thái Thượng giáo chủ đã đem quyển thượng của bộ Mai Chu bảo lục giao qua tay người phải không?

- Thưa không! Lão nhân gia chỉ truyền dạy một chiêu qua một chiêu mà thôi!

U Minh giáo chủ thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, đoạn nói tiếp :

- Như thế thì Thái Thượng giáo chủ đã thu nhận người làm đệ tử rồi chứ gì?

- Lão nhân gia thực ra có ý định ấy, nhưng tại hạ tuyệt nhiên không khứng chịu!

-Ồ! Tại sao thế...?

Tử Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu :

- Ai đời một trang đường đường nam nhi bảy thước, lại cam nguyện đi tìm một bà lão tóc bạc da mồi mà bái sư bao giờ!

-Ồ....!

Tử Lăng điềm nhiên tiếp :

- Những câu chuyện đáng nói, hiện tại tại hạ đã nói xong, xin cho cáo từ nhé!

U Minh giáo chủ lạnh nhạt “hừ” to một tiếng :

- Đâu có phải muốn rút lui một cách dễ dàng như thế, nhà người vẫn chưa chịu nói hết những điều ta muốn biết kia mà!

Tử Lăng lộ vẻ ngang nhiên :

- Những điều bí mật tại hạ đã tiết lộ cả rồi cơ mà!

U Minh giáo chủ gằn giọng hỏi :

- Thời gian Thái Thượng giáo chủ truyền dạy cho người là bao lâu?

- Độ hơn một tháng.

- Trong thời gian ấy bà ta còn có nói những gì không?

Văn Tử Lăng trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp :

- Việc này mà tiết lộ ra, Thái Thượng giáo chủ mà hay được, thân xác tôi sẽ tan thành một vũng nước....!

Giọng nói U Minh giáo chủ trở nên hòa dịu hơn :

- Văn thiếu hiệp hãy an tâm, già này dám đứng giữa trời lập thệ hứa chắc sẽ không bao giờ tiết lộ sự bí mật ấy đâu...!

Tử Lăng trầm ngâm giây lâu đoạn cất giọng ngập ngừng :

- Lão nhân gia định....thâu nhận tại hạ làm đệ tử, và hứa sẽ.....

Nói đến đây Tử Lăng lộ vẻ sợ hãi, nét mặt lo lắng, dương mắt nhìn quanh rồi im bật...

U Minh giáo chủ cuống quýt lên :

- Hứa làm gì? Hãy nói mau!

Tử Lăng càng lộ vẻ trịnh trọng :

- Thái Thượng giáo chủ hứa sẽ.... đem địa vị giáo chủ từ tay...bà...giao lại cho tại hạ...!

Toàn thân U Minh giáo chủ run lên vì xúc động mạnh, bà ta bất giác buông tiếng thở dài:

- Thái Thượng giáo chủ thực ra có ý định ấy ư? Những lời của người có đúng như vậy hay không? Và đến lúc nào bà ta sẽ thi hành âm mưu hiểm độc ấy?

Tử Lăng trầm ngâm đáp :

- Hình như không nói rõ thời gian! Nhưng người có bảo rằng sớm muộn gì cũng triệt hạ địa vị của bà....vì người thừa hiểu rằng bà có bao giờ chịu tự động nhường chức vị ấy cho bất cứ kẻ nào!

Xúc động vô cùng mãnh liệt...toàn thân U Minh giáo chủ run lên dữ dội :

- Nhưng tại sao người còn chưa chấp nhận lời đề nghị ấy?

Tử Lăng khẽ mỉm cười :

- Từ trước đến giờ tại hạ không thích việc tranh quyền tiếm vị, cho nên đối với chức vị giáo chủ U Minh giáo, không có một điểm nào hứng thú cả!

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, thành linh U Minh giáo chủ như nghĩ ra một ý tưởng hay hay, vội chăm chú dò xét thần sắc của Tử Lăng, đoạn hỏi gặng :

- Hiện tại nhà người có biết lão nhân gia đang ở đâu không?

Không một chút do dự, Tử Lăng liền đáp nhanh :

- Người đi về tổng đà đã hơn nửa tháng rồi!

- Ô! Tại sao bà ta lại không tiếp tục truyền dạy võ công cho người nữa?

- Nguyên vì lão nhân gia phải lòng một gã đàn ông và lập tức phong cho lão ta một chức Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp, cho nên người gấp rút về đây để cử hành đại lễ nhậm chức, và luôn tiện để cho vị tân Tổng Hộ Pháp đi thanh tra các phân đàn ở khắp vùng!

Từ sự ngạc nhiên này đi đến sự ngạc nhiên khác, U Minh giáo chủ giật nảy người lên :

- Nhà người chắc biết được vị tân Tổng Hộ Pháp ấy là ai chứ?

- Người ấy họ Nam Cung tên Minh, nghe nói xưa kia lão là nhân tình cũ của bà ta đấy!

- À, thì ra lão già ấy!

- Giáo chủ cũng có quen với lão Nam Cung Minh!

U Minh giáo chủ gào to :

- Được! Tri nhân tri diện bất tri tâm! Không dè lão nhân gia đối với ta lại có những thủ đoạn đốn mạt ấy....!

Bà nghiêng răng đoạn lẩm bẩm tiếp :

“Thượng bất từ thì hạ bất hiếu”, sự thật là thế, cũng đừng trách ta sao không nể tình!

Vừa nói xong bà ta lập tức quay mình định rút lui!

Tử Lăng vội gọi to :

- Tôn giá định đi đâu thế?

Khẽ liếc nhìn Tử Lăng, U Minh giáo chủ nói nhanh :

- Hôm nay kể như nhà người tốt số lắm, già này phải lập tức quay về tổng đàn, không rảnh cùng người lồi thối nữa...!

Tử Lăng ranh mãnh mỉm cười :

- Tôn giá định về gấp để tham dự cho kịp buổi đại lễ nhậm chức của Nam Cung Tổng Hộ Pháp đấy ư?

U Minh giáo chủ không buồn để ý đến lời châm biếm của Tử Lăng nữa, bà ta bắn mình bay vút lên, như bằng điều đằng không, trong nháy mắt hình bóng của U Minh giáo chủ đã mờ dần sau lớp sương đêm dày đặc.....

Buông một tiếng thở dài khoan khoái, Tử Lăng cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra, kiếm quan sáng ngời dưới ánh sao đêm. Chàng trình trọng đưa thanh đoản kiếm cho Giang Thu Lăng :

- Đây là di vật của lệnh đường, Lăng muội hãy giữ lấy!

- Không được! Lúc trước bảo vật này được giao qua tay chị Giang Tâm Mỹ, Lăng huynh nên giao trả chị ấy là hơn!

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn gật đầu :

- Rất tốt, tạm thời tiểu huynh cất giữ, Lăng muội, em có biết U Minh giáo chủ là ai chứ?

- Nếu em thực là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử thì bà ấy là dì ruột của em!

Đưa mắt liếc nhìn di hài của Thần Phong lão ni, Giang Thu Lăng tiếp :

- Chúng mình nên thông tri cho Liên Tâm sư thái hay việc này mới được!

Tử Lăng thở dài gật đầu!

Bỗng nhiên!

Có tiếng tăng hắng ở phía sau, rồi một giọng nói quen quen vụt vang lên :

- Lão thấy không cần cho lắm, Liên Tâm sư thái là một vị cao nhân, hẳn cũng thừa hiểu việc này rồi...!

Hai người giật mình quay lại, thì ra người ấy không phải ai xa lạ, chính là lão già lùn Nhứt Thốc Dã Tẩu...

Vui mừng quá đổi, Tử Lăng chạy đến vòng tay vái chào :

- Lão tiên bối!..... đã lâu rồi không gặp mặt....!

Nhứt Thốc bật cười ha hả :

- Bấy lâu nay lão phu vẫn tưởng rằng Văn thiếu hiệp lòng ngay như ống tre, nhưng hôm nay, rình nghe cậu uốn ba tấc lưỡi Tô Tần ra mê hoặc được U Minh giáo chủ, thực là tuyệt.....tuyệt...!

Văn Tử Lăng mặt đỏ ửng như gấc chín :

- Ngộ biến phải tòng quyền, đây chỉ là một chức mọn, vì hoàn cảnh nên bắt buộc phải nói dối mà thôi...!

- Ha ha ha....Văn thiếu hiệp chớ quá khiêm nhường. Mưu thần chức quý của cậu có thể ví với một vạn hùng binh. Lão xem rồi đây nội bộ U Minh giáo sẽ có một cuộc thanh trừng khủng khiếp....!

Lão già tăng hắng một tiếng, đoạn nghiêm nét mặt tiếp :

- Hiện giờ hai cô cậu định đi về đâu...?

48. Thăm Dò Hồ Huyết

Giang Thu Lãng nhanh nhẩu xen vào hỏi :

- Từ lúc già biệt ở Hắc Lang Sơn, lão tiền bối đã đi đâu trong khoảng thời gian nửa tháng...?

Nhút Thốc Dã Tẩu khẽ mỉm cười :

- Thực không giấu gì cô nương, từ dạo ấy đến nay, lão phu luôn luôn theo dõi bên mình hai vị, không rời một giây phút nào cả, chỉ có một việc là chẳng có ra mặt đấy thôi....

- Thì ra lão tiền bối đã nhọc công âm thầm theo bảo vệ chúng tôi đấy mà....!

Lão già khẽ gật đầu :

- Nói đến hai chữ bảo hộ thì hơi quá....chỉ bất quá là lão phu đã dụng tận tâm trí và khả năng ra để làm tròn nhiệm vụ, mong sao cho khỏi hổ thẹn với vong linh của bạn già họ Giang ở chốn Cửu Tuyền là đã mãn nguyện lắm rồi....

Tử Lăng vội xen vào :

- Thừa lão tiền bối, tại hạ định cùng Giang cô nương đồng đi Hiệp Lê Sơn! Vì hiện giờ cao giới quần hào đang đổ xô về nơi ấy, còn hiện giờ lão tiền bối có ý định gì...?

Sau giây phút suy nghĩ, Nhút Thốc Dã Tẩu nói ngay :

- Hiện tại lão phu còn có chút việc riêng, phải thanh toán cho xong mới được.... độ một tháng sau lão phu sẽ đến đấy cùng thiếu hiệp hội ngộ...!

Tử Lăng vội tiếp :

- Lão tiền bối đã có ý định đi Hiệp Lê Sơn, hà tất không nhập bọn cùng chúng tôi đồng đi cho có bạn?

Nhút Thốc Dã Tẩu mỉm cười :

- Lão phu cũng có ý định ấy...nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, vẫn là đi riêng cho tiện hơn....!

- Tại sao thế? Chẳng nhẽ sợ người chú ý chẳng?

- Không phải vậy đâu? Hai người đồng đi sẽ tự do trao đổi nhau muôn đổi tâm tình, nghìn câu ân ái, nếu lão phu chen vào ở giữa, chẳng là phá mất vẻ tự nhiên, và giảm phần hứng thú của đôi lứa hay sao?

Tử Lăng và Giang Thu Lãng đều hổ thẹn đỏ cả mặt!

Giang Thu Lãng liền giương đôi mày liễu cong vút :

- Lão tiền bối lại chế giễu chúng tôi rồi đấy...!

Nhút Thốc Dã Tẩu chăm chỉ nhìn Tử Lăng rồi tiếp :

- Văn thiếu hiệp mê man bất tỉnh mười mấy ngày trời, trong thời gian ấy, Giang cô nương đã vì cậu mà chịu biết bao gian lao cay đắng! Chuyến lữ hành này, cậu phải xử sự sao cho đúng là người biết nghĩa đấy!

Giang Thu Lãng ửng hồng đôi má, xen vào ngắt lời :

- Xin lão tiền bối đừng nói nữa, hôm nay sao cụ lại quá bận tâm vì những việc không đâu ấy mãi...?

Nhút Thốc Dã Tẩu bật cười to :

- Ha ha ha.....! Nhon sanh gặp lúc nên hành lạc, hoa nở dù tươi mấy độ hồng! Thôi, xin cáo biệt đấy nhé!

Chuối cười của lão già còn ngân vang theo lớp sương mỏng mỏng lung mờ ảo của buổi bình minh, thì hình bóng lão đã mờ dần sau ngọn đồi xa!

Trong cụm tùng bên cạnh, tiếng gà rừng đã gáy lên văng vẳng.

Tử Lăng khẽ thở dài, âu yếm nhìn Giang Thu Lãng :

- Lãng muội bao ngày qua, đã vì huynh mà chịu gian khổ quá nhiều!

- Ô! Lãng huynh....! Chuyện cứu giúp nhau trong lúc gian nguy, đương nhiên phải làm, có đáng chi đâu mà anh phải bận tâm nhắc nhở!

Nói đến đây nàng quá xúc động, hai tay vội ôm mặt khóc nức nở...

Tử Lãng vội cầm lấy tay nàng, đưa hai tay ôm nàng vào lòng....

Nước mắt của nàng tuôn trào, đọng lại trên má, nay có dịp tuôn ra, như thủy triều vỡ đập....

Cổ họng nàng xúc động, Tử Lãng an ủi :

- Lãng muội! Tất lòng chung thủy của em, anh nguyện suốt đời ghi lòng tạc dạ....!

Nàng vẫn không ngừng thổn thức :

- Lãng ca! Anh không quên những câu chân thành ấy, là em hãnh diện lắm rồi!

Ngước mặt nhìn lên, Tử Lãng vội giục :

- Trời đã bình minh, chúng mình lên đường đi thôi!

Nàng vội lấy khăn lau khô đôi dòng lệ, đoạn cùng Tử Lãng sánh vai song song bước lên xuống núi....

Sau độ một giờ đi bộ, cả hai đã ra khỏi vùng núi Ngoại Hoàng Sơn, chân bước đến một đại lộ cái quan....Hai người trẻ tuổi tìm đến một thị trấn gần đấy, sau khi dùng xong cơm nước, họ mua mỗi người một bộ y phục thay vào, hóa trang thành hai khách thương, đoạn mượn một cỗ xe ngựa, lên đường nhắm hướng Hiệp Lê Sơn thẳng tiến....!

Đôi tình nhân ấy ngày đi đêm nghỉ, những ngày đi đường là quãng thời gian thơ mộng nhất đời họ, mắt ngắm giang sơn cảnh tú, miệng ríu rít những câu ân tình, kẻ bàng quang trông thấy đều thêm muốn cho mối tình nồng nàn của đôi lứa...

Có một điều là mỹ trung bất túc, Tử Lãng dụng tất cả thời gian rảnh rang để luyện võ, nàng Thu Lãng thường bị bỏ ngồi một mình.

Nàng cũng thừa hiểu là trách nhiệm của chàng quá nặng, nên không yêu cầu gì hơn....

Độ hơn mấy chục ngày rong ruổi, kết cuộc họ đặt chân đến dưới dãy Hiệp Lê Sơn.

Họ rời khỏi xe, xuống đi bộ, lần mò nhắm đỉnh núi bước tới...

Điều đáng được hai người chú ý là trong một hương thôn gần đấy, bỗng nhiên xuất hiện đủ các tầng lớp người, từ anh thợ săn cho đến chú tiểu phụ, từ gã bán hàng rong cho đến người hành khất....

Văn Tử Lãng thầm nghĩ :

- Tất cả những người này đều là những tay võ lâm cao thủ, xem ra họ đã đến đây từ bao lâu rồi....!

Hai người đến trước mộ Túy Tâm tiên tử xem qua một lượt, không có chi đặc biệt, cảnh vật cũng như xưa, lại còn có vẻ hoang vu hơn độ nào.

Sau khi rảo sơ qua một vòng quanh vùng mộ huyết, thần sắc Tử Lãng như có vẻ khác thường, chàng theo một sơn lộ gồ ghề quanh co đi tới, nàng Thu Lãng lặng lẽ theo sau, qua mấy dãy đồi, xuyên qua mấy cụm rừng, hai người đặt chân đến một thềm núi hoang vu....

Nàng Thu Lãng không khỏi ngạc nhiên :

- Lãng ca, anh tìm gì thế?

Tử Lãng đưa tay chỉ vào một ám ký trên thân cây gần đấy :

- Lãng muội, em có thấy ám ký không?

Theo tay chàng chỉ, Giang Thu Lăng chăm chú nhìn vào thân cây, nơi ấy có một chiếc đầu lâu sơn màu trắng, nếu không chăm chú nhận xét, khó lòng nhận thấy vì lăng vẽ quá mơ hồ....

- Nãy giờ anh theo ám hiệu ấy đến đây, nếu sự suy đoán của anh không lầm thì có lẽ đây là một ngõ bí mật dẫn vào sào huyệt của bọn U Minh giáo...!

Miệng vừa nói, chàng vừa vạch cỏ thẳng tiến!

Một phiến đá vuông, trên có hình một chiếc đầu lâu hiện ra trước mặt.

Bỗng nhiên...

Có tiếng chân người từ xa đi lại...

Cả hai vội nhảy vào một lùm cỏ ẩn nấp.

Không bao lâu một toán một người đi tới, dẫn đầu là một người vận áo xanh, mặt được che kín, đi sau người ấy có cả nam lẫn nữ, sự trang phục đều giống nhau, thoạt trông đáng sợ, ai cũng đủ hiểu họ đều là những tay võ công thượng thặng...

Toán người đi khỏi giây lâu, cả hai định vạch cỏ bước ra, thình lình lại có tiếng chân khác vọng đến...

Tiếng chân đến gần, Tử Lăng bất giác mừng thầm, chỉ có hai người, một nam một nữ vận thanh y, mặt che vải đen đi đến.

Tử Lăng kê miệng bảo nhỏ Giang Thu Lăng :

- Lăng muội...! Em hãy chuẩn bị....! Tiểu huynh sẽ bắt sống hai người ấy, tối thiểu mình cũng biết được Tổng đàn của U Minh giáo tọa lạc ở đâu....!

Quả nhiên sau khi bắt chợt bị lối điểm huyệt thần tốc của Tử Lăng, cả hai đều bị điểm trúng vào huyệt Thiên Trì và té xuống bất động.

Giang Thu Lăng tiếp tay lôi hai người vào bụi cỏ.

Cả hai người vừa bị bắt, tuổi độ ngoài ba mươi, sau khi lột bức vải che mặt ra, sắc diện họ không có gì làm đặc biệt cho lắm...

Tử Lăng cất tiếng giục, chúng mình hãy lột y phục của họ thay vào và thừa thế để xâm nhập vào sào huyệt của họ....!

Giang Thu Lăng lặng lẽ tuân lời.

Trong phút chốc, cả hai nghiêm nhiên trở thành hai người thanh y bịt mặt, vội vã đuổi theo bọn trước.

Với tài nghệ phi thường của họ, chỉ trong khoảnh khắc, họ đã đuổi theo kịp toán bịt mặt vừa qua.

Sau hơn một dặm đường quanh co uốn khúc, sơn lộ dẫn họ đặt chân đến một sơn trang...

Sơn trang nghèo nàn xơ xác, với một số thảo lư lưa thưa, điểm đặc biệt là sơn trang này và thôn xóm của bọn quần hào tụ họp, được ngăn cách bởi một dãy núi.

Người đi đầu bỗng nhiên quay lại quát to :

- Vương Ngũ! Đã đến Tổng Đàn, tại sao còn lèo đèo phía sau, không mau bước lên phía trước còn đợi chờ gì nữa?

Tử Lăng ra hiệu cho Giang Thu Lăng, cả hai vội vã bước nhanh tới trước....

Trời đã về đêm, người vừa quát bảo lại vội vã cầm đầu đi tới, không buồn để ý đến hành động của hai người.

Hai người lặng lẽ theo họ dần bước vào Sơn trang...

Đến một thảo lư, hai người trong bọn bước đến gõ vào trên cửa ba tiếng, rồi đứng vệt hai bên chờ đợi...

Cửa thảo lư từ từ mở rộng, một giọng sang sảng quát hỏi :

- Các vị có sẵn phù lệnh đây không....?

Tử Lăng và Thu Lăng cả kinh, vội vã cho tay vào túi áo....

49. Ma Cung Nổi Loạn

Chợt nghe người giữ cửa hỏi đến phù lệnh, Tử Lăng giật mình lo sợ, chàng vội cho tay vào túi, .. nào giấy tờ, khăn áo, ám khí, chàng chẳng biết phải đưa ra món nào.

Lanh trí chàng bước sấn tới, đưa mắt nhìn vào khe hở...À, thì ra nằm trên lòng bàn tay của người đi đầu là chiếc lệnh bài bằng đồng, trên có khắc hình cô lâu rất nổi chói nhoáng quen thuộc, mà chàng đã thấy qua nhiều lần! Chàng rất vui mừng, khi sờ lại một lần túi áo thì tấm Cô lâu lệnh bài, nằm nép mình trong góc túi, chàng liền móc ra và đưa mắt hội ý với Giang Thu Lăng, quả nhiên túi áo nàng cũng có một chiếc.

Hai người có sẵn lệnh bài, an nhiên vượt qua lớp cửa đầu tiên.

Trong nhà trống rỗng, chỉ có tám tên mang trường kiếm chồm hỗn canh gác hai bên.

Vượt qua thêm một lần cửa hẹp, họ đến một gian phòng cũng trống trơn, một tấm màn nhung đen giăng giăng ở cuối phòng...

Một bất ngờ xảy ra khi toán người đi trước vén tấm màn nhung lên, thì một cửa hang to lớn hiện ra, hai người theo sau, lục tục bước vào.

Cửa hầm được cản bằng đá hoa cương tuyệt đẹp, trên có một tấm biển bằng cẩm thạch chắn ngang với mấy chữ vàng chói lọi: Hiệp lễ mật cung dưới thêm một hàng chữ nhỏ U minh tổng đàn.

Tử Lăng thầm nghĩ:

“Thảo nào Hiệp lễ tửu lâu, ở quanh quần vùng này hàng chục năm trời, vẫn không tìm ra manh mối.”

Bỗng nhiên.. có tiếng quát to bên khe hở của cửa động vụt hiện ra năm gã đại hán, cùng những kẻ bên ngoài đồng màu sắc phục, người đầu bọn dưới lớp vải che mặt, để lộ ra chòm râu bạc phất phơ, lão cất giọng ô ề, quát to:

- Theo quy lệ của bốn giáo, xin mời chư vị hãy kéo vải che mặt lên trước khi vào động.

Lập tức tuân theo răm rắp, mỗi người bước chân vào động phải gỡ tấm vải che mặt lên cho năm người giữ cửa nhìn mặt.

“Tử Lăng bối rối vô cùng. Gỡ tấm che mặt lên ư? Muôn ngàn lần không thể được! Nếu bây giờ thừa cơ tung tích chưa bị lộ mà chuồn êm. Thật là uổng phí bao công khó nhọc theo dõi đến đây”.

Đang lúc thập phần bối rối, thình lình có tiếng quát to:

Giáo chủ đã về....

Mấy tên giữ cửa vụt cuống quýt lên, hồi hải giục:

- Các người hãy nhanh bước đi, giáo chủ đã đến..

Tử Lăng và Giang Thu Lăng nhanh chân bước vội qua.

Thế là thoát nạn.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tử Lăng lén quay đầu lại. Một toán người tiền hô hậu ủng một người, hình dáng và động tác xem rất quen, nếu chàng không lầm, bà này chính là U minh giáo chủ.

Theo đường hầm đi xuống độ vài chục trượng, qua khỏi một khúc quanh, quanh cảnh đèn nến huy hoàng, bỗng nhiên hiện ra trước mắt.

Đây là một địa động thiên nhiên, được bàn tay nhân lực tạo sửa sang kiến trúc lại, đó đây còn lưu dấu những thạch nhũ, những hình đá tuyệt xảo do bàn tay tạo hoá tạo thành, Tử Lăng sực nhớ lại hình ảnh Tử vong động, chàng không khỏi xúc động, bồi hồi, cảnh cũ hồi xưa, đã in sâu vào tâm khảm của chàng những kỷ niệm đau thương mà suốt đời không bao giờ phai nhạt.

Lần theo địa đạo tiến tới, toán người đi đến một gian thạch động cực rộng, được rọi sáng bởi những ánh nến treo ở góc phòng.

Ngoài địa đạo dẫn chàng và toán người cùng U minh giáo chủ đến gian thạch động ra, còn những địa đạo khác, dẫn đi khắp nẻo, tất cả đều được cấn lót bằng đá hoa cương tuyệt đẹp.

Từ gian đại sảnh đường, số người tụ họp rất đông, trang phục của họ cũng giống in như toán người từ ngoài vào.

Tử Lăng và Giang Thu Lăng lặng lẽ chen theo làn sóng người, đi vào gian phòng, lách mình đứng vào một chỗ thích hợp.

Toán người vừa đứng yên, U minh giáo chủ thống lĩnh một toán sáu tên cận vệ thân tín hùng dũng bước vào.

Tất cả đều im thin thít, bước chân oai vệ của giáo chủ và cận vệ, dẫm trên nền đá nghe vang vang.

U minh giáo chủ duyệt qua hàng rào danh dự, một lượt, đoạn dẫn toán cận vệ đi thẳng vào địa đạo trung ương, bóng của họ mất hút dần sau cửa đường hầm đầy bí ẩn.

Giây lâu từ trong địa đạo trung ương, hai tên cận vệ lại lù lù hiện ra, họ oai vệ bước lên một chiếc bậc cao, đoạn cất giọng oang oang hô to:

- Giáo chủ truyền lệnh, các vị hãy tập trung vào Mật cung.

Tất cả đồng dạ vang một tiếng, đoạn lập tức theo ngã địa đạo trung ương lục tục đi vào.

Đoàn người theo một địa đạo quanh co hơn mười trượng lặng lẽ tiến tới.

Vượt qua một khúc quanh chót, trước mặt Tử Lăng đột nhiên hiện ra một cảnh huy hoàng tráng lệ.

Trước mặt chàng là một quảng đất rộng hơn trăm trượng vuông, trung ương mọc lên một toà cung điện nguy nga tráng lệ, bốn bề kỳ hoa dị thảo, hương hoa theo gió thoảng đưa ngào ngạt.

Tử Lăng thầm nghĩ:

“Có lẽ nơi đây là kẻ hở của một dặm núi, U minh giáo chủ đã khéo dựa vào địa thế để kiến trúc một tổng sào huyết, mà sự kiến tạo đòi hỏi một sự kỳ công vĩ đại”.

Tòa kiến trúc được xây thành ba gian, bốn bề được rọi bởi những ánh đèn lồng như những vì sao nhỏ.

Một lớp hơi mù từ bốn vách toả ra, làm gia tăng cảnh Hiệp lễ mật cung thêm phần âm u bí hiểm.

Cửa đại điện xây thành một chiếc đầu lâu, đang được rộng mở.

Giữa đại điện, trên hai chiếc ghế cao, hai vị mặc áo xanh, che kín mặt đang ngồi chênh chếch từ bao giờ, sau lưng người bên phải một gã đại hán hình vóc khôi vĩ, đang uy nghi khoanh tay đứng hầu.

Phía sau độ hơn bốn chục người, nam và nữ đang nghiêm chỉnh sắp thành hàng, dựa theo ngôi thứ tôn ti thượng hạ đứng hầu hai phía.

Thoạt nom hình dáng hai người ngồi ghế, Tử Lăng thầm đoán chính là Thái thượng giáo chủ Tiết Hoa Diễm và U minh giáo chủ không sai, còn người đứng dựa vách thực là lão Nam Cung Minh.

Hơn trăm thuộc hạ từ ngoài lục tục bước vào, sắp thành đội ngũ, choán hết gian giữa đại điện.

Một bầu không khí oai nghiêm và căng thẳng bao trùm cả đại điện rộng lớn.

Người ngồi bên trái hướng về người ngồi bên cạnh, cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Hôm nay Tổng đàn đại hội, Thượng tọa triệu tập tất cả thuộc hạ là có ý định gì?

Người bên mặt với giọng khàn khàn đáp:

- Lệnh này được truyền ra, trước khi giáo chủ đi vắng chưa về, cho nên trên danh nghĩa là Bổn tọa đứng ra triệu tập.

Tạm ngưng giây lát bà ta nói tiếp:

- Chúc Tổng đàn hộ pháp treo vắng đã lâu, nay bổn tọa đã tìm gặp một người như ý, nên quyết định giao trọng trách ấy cho lão ta đảm nhiệm, vừa nói vừa đứng dựa bên.

Tất cả những người có mặt tại hội trường, đều im phăng phắc, Tử Lăng nghĩ thầm:

”Yêu phụ Tiết Hoa Diễm gọi con bà là giáo chủ, lại tự xưng là thượng tọa, thật là một chuyện khá khôi hài, đáng tức cười, và cũng đủ hiểu uy lực của bà, không bằng chức vụ của con bà.

U minh giáo chủ đột nhiên cười gằn:

- Thượng tọa bà tất phải e dè che giấu sự thật, đừng nói khư khư một chức Tổng đàn tổng hộ pháp, dù rằng chức giáo chủ của Bổn tọa, Thượng tọa cũng có thể thay đổi một cách dễ dàng kia mà.

Bầu không khí bất hòa bỗng nhiên căng thẳng đến cực độ Tiết Hoa Diễm rất lấy làm ngạc nhiên cho thái độ con gái bà.

Bà cố ôn tồn dịu giọng:

- Vì ngờ rằng giáo chủ không về kịp, Bổn tọa đã tuyên bố tự đứng ra làm lễ nhậm chức, nay giờ khắc đã đến, Bổn tọa xin khai mạc.

U minh giáo chủ lạnh nhạt gằn giọng:

- Ô! Việc triệu tập Tổng đàn đại hội, thượng tọa cũng có đầy đủ thẩm quyền kia mà! Bổn tọa vừa mới về đây, thực ra không có ý kiến gì cả.

Tiết Hoa Diễm vội vã đứng thẳng người lên, đồng dục tuyên bố:

- Chúc tổng đàn Tổng hộ pháp của bổn giáo, treo vắng đã lâu nay, nay bổn tọa đã chọn được người xứng đáng để đảm nhiệm chức vụ ấy, và đây là U minh giáo, Tân tổng đàn Tổng hộ pháp Nam Cung Minh.

Dự đoán của Tử Lăng quả nhiên rất đúng, lão già họ Nam vội vã đến trước mặt U minh giáo chủ và tự kéo khăn che mặt xuống.

- Lão phu Nam Cung Minh xin ra mắt giáo chủ!

Giáo chủ cất giọng lạnh nhạt:

- Hừ! Tôn giá được người đời đặt cho danh hiệu Truy hồn chưởng, đã bao phen gây sóng gió nơi chốn giang hồ, được người giúp sức thực là may mắn cho bổn giáo biết mấy!

Bà vừa nói xong, quay mặt hướng về một tên thuộc hạ:

- Tư Lễ đường chủ! Muốn gia nhập bổn giáo thì phải qua những nghi lễ gì?

Một kẻ thuộc hạ bước đến thi lễ rồi đáp:

- Y chiếu theo nghi lễ nhập môn của bổn giáo, thì kẻ mới nhập môn phải lạy ra mắt giáo chủ.

U minh giáo chủ hướng về lão Nam Cung Minh cất giọng hách dịch:

- Lão họ Nam, có nghe thấy quy lệ nhập môn của bổn giáo hay không?

Lão Nam Cung Minh điềm nhiên cười gằn:

- Tự cổ chí kim, phàm anh hùng hào kiệt vị nể kính trọng! Lão phu đến đây, một là vì tiếng tăm vang lừng của U minh giáo, hai là được lời cầu thỉnh của Thái thượng giáo chủ nên mới đồng ý nhậm chức, nhưng bằng bất lão phu phải quỳ lạy giữa mặt đông người, thì lão phu sẽ quyết định già từ mà rời khỏi nơi đây tức khắc.

U minh giáo chủ vụt bật cười lên khanh khách:

- Tổng đàn của bổn giáo, tuyệt đối không có kẻ lạy mặt đột nhập vào được! Nếu những người nào vào Tổng đàn mà không gia nhập bổn giáo, thì sẽ được cho về châu Diêm chúa.

Nam Cung Minh cất giọng sang sảng:

- Lão phu nhất định không khứng quỳ lạy! Mặc dù sự kiện trên có đi đến một hậu quả nào, lão phu cũng cam tâm nhận lãnh.

U minh giáo chủ vùng đứng dậy quát:

- Phản nghịch! Phản nghịch!

Thái thượng giáo chủ dề hắng một tiếng, đoạn nói xen vào:

- Người của bốn tọa lựa chọn, giáo chủ bộ không đồng ý hay sao?

- Nhưng quy lệ của bốn giáo đã định sẵn cho toàn bộ Tổng hộ pháp có thể nào miễn trừ được hay không cái đã?

- Tân Tổng hộ pháp do bốn tọa thỉnh mời đến đây, vả lại địa vị của lão cũng khá cao, lễ quỳ lạy ra mắt có thể miễn trừ được.

Vừa nói xong, Tiết Hoa Diễm vội quay sang lão Tư Lễ đường chủ quát to:

- Đường chủ! Hãy cho khai mạc lễ nhậm chức.

- Hãy khoan!

U minh giáo chủ cất tiếng quát to, đoạn từ trên ghế nhảy dựng đứng thẳng người dậy.

50. Di Độc Công Độc

U minh giáo chủ tức giận gằn từng tiếng:

- Thượng tọa còn quên một việc tối quan trọng, phạm theo quy lệ của bốn giáo, tất cả những phân đàn và phân đàn chủ và các đường chủ ở tổng đàn, trước khi nhậm chức phải trải qua một cuộc trắc nghiệm võ công chứ?

Thái Thượng giáo chủ cười lên khanh khách:

- Ô! Việc ấy ta thật tình vì sơ lược mà quên đi vậy, giáo chủ định cho Tân Tổng hộ pháp cùng ai tỷ thí võ công?

U minh giáo chủ cười gằn:

- Theo quy lệ bốn môn, kẻ nhập môn phải đánh bại hai vị đường chủ hiệp lực tấn công hoặc thủ huê ba vị đường chủ cùng tấn công một lúc, mới thông qua cuộc trắc nghiệm.

Nam Cung Minh vội xen vào:

- Quyền cước vô tình! Nếu lão phu có lỡ tay đả thương một hay vài người của bốn giáo, xin giáo chủ đừng trách lão phu nặng tay nhé!

U minh giáo chủ lặng thinh không đáp, bà vội quay về phía toán thuộc hạ đồng dục truyền lệnh:

- Tư hình, Tư độc và Tuần quản ba vị đường chủ, hãy ra thi hành cuộc khảo sát võ công cho vị Tân Tổng hộ pháp.

Thoạt nghe lệnh truyền, toàn thể nhân viên có mặt nơi Đại sảnh đường lập tức tản mác ra bốn phía, để lộ một khoảng khá rộng, nhường lại cho cuộc tỷ thí võ công.

Tiết Hoa Diễm ngược nhìn lão Nam Cung Minh ân cần nhắn nhủ:

- Tổng hộ pháp nên cẩn thận, họ là những tay nhất lưu cao thủ của bốn giáo đấy!

Nam Cung Minh gật đầu mỉm cười, đoạn bắn vọt bay mình ra giữa đại điện.

Tư hình đường chủ vội cung tay vái chào:

- Chúng tôi là kẻ thuộc hạ, vâng lệnh giáo chủ, ba người thử tấn công, nhưng... như thế xem ra không mấy đẹp, vậy xin Tổng hộ pháp hãy xuất chiêu trước đi.

Nam Cung Minh vội xua tay:

- Ồ! Bất tất phải khư khư giữ lễ! Lão phu xưa nay tính tình thích phóng khoáng, ba vị hãy cứ việc xuất ba chiêu tổng hợp lại tấn công đi nào.

Ba vị đường chủ nghe nói liền nhanh nhẹn phân tán ra thành thế chân vạc đoạn vội vã đưa tay lên, mỗi người quét mạnh về phía Nam Cung Minh một chiêu cực kỳ lợi hại.

Với thái độ ung dung, lão già họ Nam khẽ hừ một tiếng đoạn dương tay hữu đẫy mạnh ra một chiêu nghênh đón.

Bùng.

Một tiếng nổ đình tai xé tan bầu không khí âm u của cả tòa động phủ rung chuyển mạnh cơ hồ như muốn sụp đổ xuống, một luồng khói đen dày đặc cuộn cuộn bốc lên bao phủ kín mít cả đấu trường.

Giây lâu, khói đen mờ tan dần, tòa đại sảnh xôn xao dữ dội, ba vị đường chủ đã ngã gục xuống đất, chỉ còn lại lão già họ Nam đang đứng trơ như thạch trụ.

Một điểm rất quái lạ là thi thể của ba vị đường chủ bỗng tan rữa ra, và từ từ biến thành một vùng nước đen ngòm hôi thối.

U minh giáo chủ cả kinh hướng về Tiết Hoa Diễm kêu lên:

- Trời! Lão Nam Cung Minh lại có khả năng sử dụng nổi thi độc?

Tiết Hoa Diễm điềm nhiên đáp:

- Ngoài chức Tổng hộ pháp, bổn tọa còn phái lão ta kiêm nhiệm Lũng tây phân đàn đàn chủ.

- Ồ! Còn cửu đầu Điều lữ cung đâu?

- Vì phòng thủ bất nghiêm, để bọn thích khách thừa cơ xâm nhập Lũng tây phân đàn, trong khi bổn tọa đang dưỡng bệnh nơi đây, nên bổn tọa đã hạ lệnh đem hấn và bốn vị Tổng hộ pháp ra tử hình cách đây hơn mấy hôm rồi.

Toàn thân rung động lên vì giận dữ, U minh giáo chủ quay đầu lại nhìn Tiết Hoa Diễm gằn giọng:

- Việc quan trọng thế tại sao không thông báo cho bổn tọa hay biết?

- Vì lúc ấy giáo chủ đã bận việc tuần du, khư khư một việc nhỏ nhặt như thế, chẳng nhẽ bổn tọa không đủ thẩm quyền ra lệnh hay sao?

U minh giáo chủ mặc nhiên không đáp.

Tiết Hoa Diễm vội quay sang Tư lễ đường chủ thốt:

- Cuộc khảo nghiệm võ công đã hoàn tất, vậy phiên đường chủ hãy tuyên bố khai mạc cuộc đại lễ nhậm chức đi thôi.

U minh giáo chủ vội đưa tay ra ngăn cản:

- Hãy khoan! Trước khi Tổng hộ pháp ra nhậm chức, hãy cùng bổn tọa thử sức qua ba chiêu cái đã.

Thái Thượng giáo chủ tỏ vẻ khó chịu:

- Vì một lý do gì mới được?

- Bổn tọa không muốn ngồi ở một chức vụ bù nhìn, nếu trong ba chiêu không thắng nổi Tân Tổng hộ pháp, chức giáo chủ này cũng xin nhường nốt lại cho lão già họ Nam cho tiện việc.

Không đành được cơn nóng giận, Tiết Hoa Diễm đột nhiên đứng thẳng người dậy:

- Hôm nay giáo chủ hà tất lại thách mắc và làm khó bổn tọa mãi thế này?

U minh giáo chủ cười gằn:

- Chuyện ấy bốn tọa đầu dám, thực ra nếu không sớm nhường chức giáo chủ, thì cũng có người đến chiếm đoạt như thường.

Tiết Hoa Diễm gắt to:

- Tại sao giáo chủ lại có những lời úp mở như thế? Có việc chi không đồng ý, hà tất chẳng nói trắng ra xem, chúng mình còn liệu tìm liệu pháp để bổ cứu.

U minh giáo chủ mĩa mai:

- Người định chiếm đoạt chức giáo chủ là một gã thanh niên họ Văn tên Tử Lăng mà thượng tọa đã quen biết từ lâu đây mà.

Tiết Hoa Diễm gào lên:

- Giáo chủ bộ điên rồi đấy ư? Tại sao lại có những lời lẽ hồ đồ thế hả?

U minh giáo chủ nghiêm giọng thốt:

- Hừ! U minh giáo do hai mẹ con ta sáng lập nên, nếu lão nhân gia không bằng lòng cho bốn tọa giữ chức vị giáo chủ thì với mẹ con tại sao thượng tọa không thẳng thắn bảo ngay, hà tất mang võ công bí truyền trong Mai châu bửu lục thượng quyển lại truyền thụ cho Văn Tử Lăng với ý định muốn cho gã ấy chiếm đoạt chức vị U minh giáo chủ là nghĩa lý gì?

Tiết Hoa Diễm gào to:

-Ồ! Tại sao giáo chủ lại ăn nói chẳng giữ lời? Phải bắt được gã ấy lại hỏi xem có thực hay không?

- Hừ! Chúng có đã rành rành, mà thượng tọa vẫn còn chối mãi.

Tiết Hoa Diễm điên tiết kêu lên:

- Nhưng Văn Tử Lăng mà giáo chủ vừa nói ấy là ai mới được chứ? Nếu quả thật có kẻ am hiểu được võ học trong Mai châu bửu lục, ta hứa sẽ tự sát trước mặt mọi người.

- Hừ! Gã mà thượng tọa định thuê làm đệ tử và định cho hắn thay thế chức vị giáo chủ chứ còn ai nữa?

Tất cả nhân viên thuộc hạ đều đứng ngơ ngác vì sự cãi vã của hai mẹ con giáo chủ, cho đến lão Nam Cung Minh cũng chả hiểu ắt giáp gì ráo.... duy chỉ có Văn Tử Lăng là mừng thầm cho kế hoạch ly gián của chàng, đã đạt đến mức thành công, nhưng trong thâm tâm chàng trai trẻ, không khỏi hổ thẹn vì hành động kém quanh minh chính đại của mình.

Thái Thượng giáo chủ Tiết Hoa Diễm giận tím cả mặt, sau phút sôi động đến cực điểm, bà ta vụt buông tiếng thở dài:

- Lời buộc tội của giáo chủ, làm thượng tọa kinh ngạc vô cùng, quyển thượng của bộ Mai châu bửu lục vẫn còn ở trong tay thượng tọa, võ công trong ấy lại trực tiếp chống với võ công của chúng mình, ta hà tất đại khờ gì đem gieo mầm hỏa hoạn để chuốc lấy mối họa vào thân.

U minh giáo chủ khế cười gằn:

- Thực ra bốn tọa cũng không thể tin rằng việc ấy có thực, nhưng sự thực đã chứng minh rõ ràng, và gã họ Văn ấy hiện đang có mặt trong hàng ngũ giữa toán thuộc hạ của chúng mình nơi Hiệp lễ mật cung này.

Tử Lăng giật mình đánh thót. Trời! U minh giáo chủ quả thật phi thường, chàng ngờ đầu qua mặt được bà ta, nào ngờ! Chàng vụt nhớ lại sự trùng hợp ngẫu nhiên của hai gã tuấn tiêu đi sau, lúc giở tấm vải để nhìn mặt thì thành linh bà ta lại xuất hiện. Tất cả đều là do bàn tay của U minh giáo chủ sắp đặt cả ư?

Mấy lời nói của U minh giáo chủ vừa tuyên bố ra, làm toàn thể nhân viên ở Đại thánh đường đều xôn xao dữ dội.

U minh giáo chủ đột nhiên cười lên the thé:

- Văn Tử Lăng! Nhà ngươi còn đợi gì nữa mà chẳng chịu ra mặt?

Tử Lăng tự biết không còn đường rút lui được nữa, chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Giang Thu Lăng:

- Lăng muội, em hãy thận trọng, đừng nên dờn xa tiểu huynh nhé.

Không đợi sự phản ứng của Thu Lăng, Tử Lăng vội vã tung mình bay vọt ra giữa thính đường, cất giọng sang sảng:

- U minh giáo chủ! Tại sao bà không tuân thủ lời hứa danh dự lúc trước, đem sự bí mật của tại hạ đi tiết lộ tất cả với Thái Thượng giáo chủ?

U minh giáo chủ vụt cười lên khanh khách, quay sang Tiết Diễm Hoa:

- Gã ấy chính là Văn Tử Lăng, thượng tọa hãy nhìn kỹ đi.

Quang cảnh của thính đường lúc ấy sôi động dữ dội, có kẻ đã phải buột miệng kêu lên vì kinh ngạc!

Lão Nam Cung Minh đang đứng giữa sân, thấy Tử Lăng thành linh từ đám đông nhảy ra, cũng ngạc nhiên vô cùng, lão bèn dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Nhãi con! Tại sao lại có chuyện lạ thế?

Tử Lăng trầm nhủ:

“Lão già họ nam mặc dù vẫn giữ một khí phách hào hiệp nhưng ... hiện tại lão ta đã cùng bà Tiết Hoa Diễm có một mối cảm tình không thể dứt khoát được, chưa chắc đối với mình có một sự trợ giúp gì! Chi bằng mình không nên liên lạc với lão ta là hơn!”

Chàng giả bộ ngập ngừng giây lâu đoạn hướng về Thái Thượng giáo chủ ấp úng thốt:

- Tại hạ vì vô tình bị giáo chủ phỉnh gạt nên tiết lộ toàn bộ bí mật cả rồi!

Thái thượng giáo chủ quát to:

- Đồ láo! Bồn tọa chưa từng gặp mặt nhà ngươi lần nào cả, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế được?

Vừa nói xong, bà bắn mình lên nhảy đến đỉnh vòm chụp lấy Tử Lăng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-tam-kiem>